

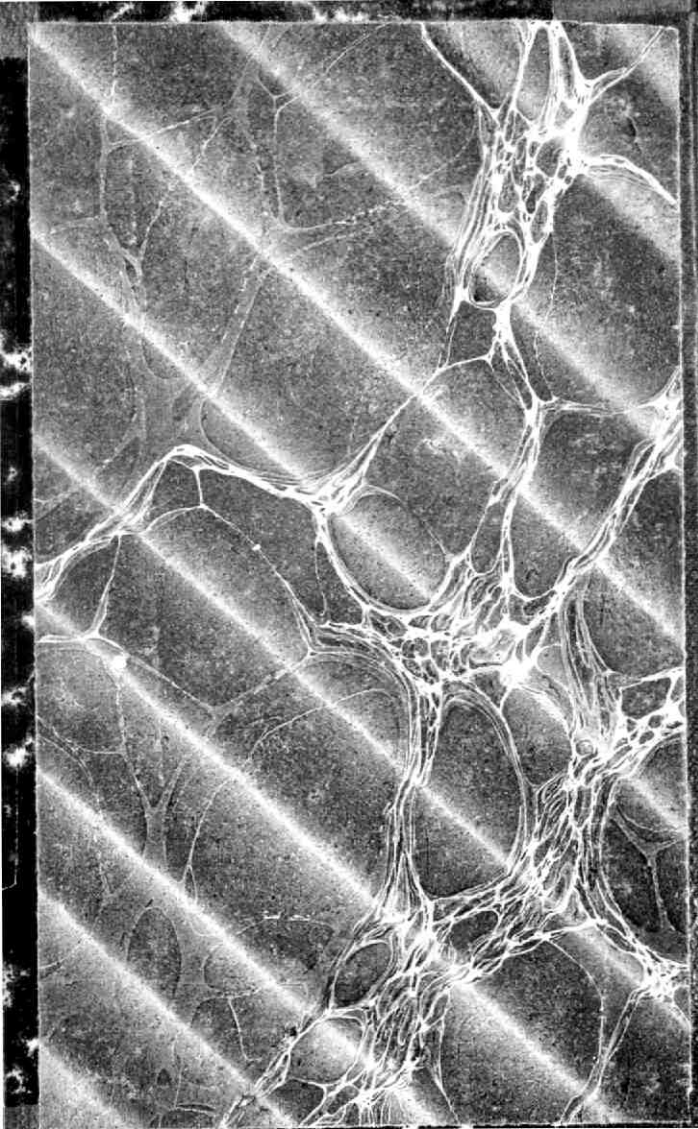

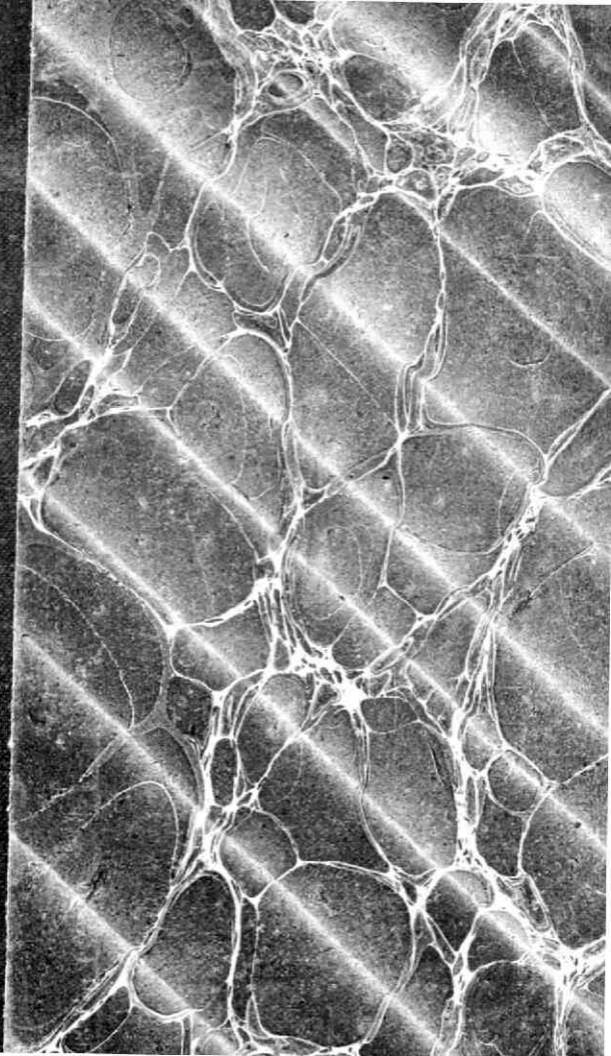
Het H. Hart van Jesus, bron en toonbeeld der christelijke volmaaktheid

<https://hdl.handle.net/1874/236027>

Vak 73

303

mm 1323g

HET HEILIG HART

VAN

ONZEN HEER JESUS CHRISTUS.

GOEDKEURING VAN DE EERSTE UITGAAF.

IMPRIMATUR.

Harlemi
hac Aprilis 1866.

H. VAN BEEK,
Vic. Gen.

GOEDKEURING VAN DE TWEEDE UITGAAF.

IMPRIMATUR.

Ultrajecti,
31 Majus 1868

J. H. WENSING
Em. prof. Libr. Cens.

GOEDKEURING VAN DE DERDE UITGAAF.

REÏMPRIMATUR.

Haaren,
6 Novembris 1871.

J. CUYTEN,
Libr. Cens.

HET
H. HART VAN JESUS,
BRON EN TOONBEELD

Vak 73
303

DER
CHRISTELIJKE VOLMAAKTHEID.

— ❖ —
OVERWEGINGEN

VAN DEN EERW. PATER
EUG. DESJARDINS, S. J.

MET
OEFENINGEN EN GEBEDEN

VOORNAMENLIJK VAN DEN EERW. PATER
S. FRANCO, S. J.

Ego sum vitus, vos palmites.
Ik ben de wijnstok, gij de ranken.
JOANN. XV: 5.

— ❖ —
VERTAALD EN VEREENIGD

DOOR
B. J. v. A.
R. K. Pr.

— ❖ —
Derde Druk.

G. MOSMANS TE 'S BOSCH.

Depôt van het huis H. GOEMAERE te Brussel, drukker v. Z. H. Pius IX.

WIJCHENS

Druk van J. L. SCHEEFHALS, te 's Bosch.

DE VERTALER

AAN DEN

GODVRUCHTIGEN LEZER.

„Het is u niet onbekend, hoe er zich in dezen
„tijd eenigen hebben opgedaan, die door satans
„geest gedreven en aangehitst, tot zulk een' graad
„van goddeloosheid zijn gekomen, dat zij niet
„schromen, onzen Heer en Heerscher Jesus Chris-
„tus te loochenen, en met snoodaardigen moed-
„wil zijne Godheid bestrijden.”¹⁾ En niettegen-
staande de ondankbaarheden en ongeregtigheden
der menschen van dag tot dag toenemen, gaat
de Godmensch Jesus Christus echter voort, met
ons den rijkdom zijner barmhartigheden te toonen.
Immers, op geheel bijzondere wijze houdt Hij
in onze dagen de schatten zijns Harten ge-
opend: roept *allen* tot zijn Hart en boezemt
allen vertrouwen in, om het te naderen. Is
uw hart niet brandend in u, om tot zijn min-
nelijk Hart te gaan, ten einde, zooveel mo-
gelijk, de oneer te herstellen, welke het wordt
aangedaan? Voorzeker! geheel en onverdeeld
wilt gij u aan Jesus toewijden, Hem uw hart
schenken, om, ware het mogelijk, meer en
meer nog de liefdewonde van Calvarië, welke

1) Pius IX. Enkykl. Quanta cura... 8 Dec. 1864.

Hij immer in zijn Hart als eereteeken der verwinning draagt, te doen schitteren. Ja, dit is uw vurigst verlangen!

Om dit godvruchtig verlangen te gemoet te komen, en de liefde voor Jesus' H. Hart hooger in u te doen ontvlammen, bied ik u, tot zijne meerdere eer zoowel als tot heil uwer ziel, eenige overwegingen, oefeningen en gebeden, welke op het goddelijk Hart betrekking hebben, in dit boekwerkje vertaald en vereenigd, aan.

De inleiding, het voorafgaande hoofdstuk, het dertigtal overwegingen en de achter elke overweging toepasselijke kernspreuken van Heiligen, zijn getrouw overgezet uit het werkje, getiteld: „Le Cœur de Jésus principe et modèle de la perfection chrétienne, par le P. Eugène Desjardins, de la Compagnie de Jésus. (2e éd.) Paris, Jacques Lecoffre et Cie.” Het twaalfstal oefeningen voor den eersten Vrijdag van iedere maand enz. zijn genomen uit het: „Vollständiges Gebed- und Betrachtungsbuch für Verehrer des heiligsten Herzens Jesu. Aus dem Italienischen frei bearbeitet nach P. S. Franco, a. d. G. J. von einem Mitgliede derselben Gesellschaft. (2^e vermerhte Auflage) Mainz, Verlag von Franz Kirchheim. 1864.”

Geheel dit boekje, — gelijk nader uit de Inleiding zal blijken — heeft de vereering van Jesus' heilig Hart ten doel; deszelfs hoofdzakelijke volgorde steunt op deze gedachte: dat men op drieërlei wijzen *vooral* het goddelijk Hart kan vereeren:

Op de eerste plaats door overwegingen en oefeningen. In dit werkje nu vindt men een dertigtal overwegingen, welke kunnen dienen voor iederen dag des jaars, doch ook zeer geschikt zijn voor de Junij-maand, — toegewijd aan Jesus' heilig Hart; een twaalfstal overwegingen of oefeningen voor den eersten Vrijdag van iedere maand; eene negendaagsche oefening ter voorbereiding van het feest van het goddelijk Hart; verscheidene oefeningen voor dit feest zelf; eindelijk nog eene negendaagsche oefening, welke voor iederen dag een kort gebed bevat en dienen kan, om eene of andere bijzondere aangelegenheid het goddelijk Hart aan te bevelen.

Ten tweede, door gebeden, welke meer in het bijzonder op het goddelijk Hart betrekking hebben. Zij nu, die hunne toewijding aan Jesus dikwerf wenschen te vernieuwen, Hem voor zoovele versmadingen eenigermate voldoening geven, en hun hart in het zijne willen uitstorten, vinden in het tweede gedeelte: gebeden van opdracht, van eerherstel en vele andere gebeden en verzuchtingen, welke aan de verschillende toestanden en behoeften van den mensch beantwoorden.

Op de derde plaats, door de gewone gebeden van iederen Christen: de morgen- en avondgebeden, de gebeden gedurende de H. Mis, alsmede de biecht- en communie-gebeden, enz. zijn in het derde gedeelte zóó ingerigt, dat zij

op het goddelijk Hart en deszelfs vereering betrekking hebben.

De Vertaler stipt hier aan, dat hij in deze hollandsche uitgave achter iedere der 30 overwegingen een schietgebed heeft toegevoegd, alsmede eene korte verzuchting, enz. om den aflaat te verdienen; dat hij, hetgeen meer uitsluitend op Frankrijk doelde heeft weggelaten; — en den latijnschen tekst, zoo dikwerf deze voorkwam, afzonderlijk onder aan de bladzijde heeft geplaatst.

Zoo dan kan een ieder in deze verzameling van overwegingen, oefeningen en gebeden datgene vinden, wat aan zijn' wensch en den drang zijner godsvrucht kan voldoen.

Bid en overweeg derhalve; werp u dikwerf op Jesus' boezem neder, rust dáár, verberg u in de goddelijke wonde, drink er liefde uit dien liefdestroom! moge de ingang tot dat Hart, wel is waar, *eene wonde* wezen: vrees echter niet daar binnen te gaan: want uwe zegeningen zullen overgroot zijn. De wonderkracht van Jesus' Hart overdenkende, zijn Hart door uwe gebeden vereerende, zult gij meer en meer versterkt worden in uw geloof; bemoedigd in uwe hoop; ontvlamd in uwe liefde; in uw lijden en strijden met troost en kracht vervuld; in uw' geestelijken honger met eene hemelsch brood gespijzigd worden; en in uwen dorst zult gij eene fontein vinden, welke springt ten eeuwigen leven.

Welzalig de ziel, die te midden der aardsche zorgen gehoor geeft aan 's Heeren roepstem:

*Kom tot Mij; neen, wil niet vreezen,
Om te rusten op Mijn Hart;
In Zijn wonde zult gij lezen:
Hier vloeit balsem voor uw smart!*

Wees dus een ijverige vereerder van Jesus' H. Hart. Dit hoop en wensch ik met het oog op de verhevenheid en uitmuntendheid van het goddelijk Hart; ik hoop en wensch het met het oog op de beloften, welke ons dat Hart heeft gedaan, — op de getrouwheid, waarmede het zijne beloften houdt, — op de liefde, waarvan het voor ons is doordrongen, — op de uitwerkselen dezer liefde eindelijk, welke wij dagelijks in zoo vele zielen gewaar worden.

Moge dan Jesus' aanbiddelijk Hart, aan welks verheerlijking ik deze overzetting geheel toewijd, zijn' zegen uitstorten over hem, die ze ondernam, zoowel als over allen, die er gebruik van maken.

En wanneer gij u, godvruchtige Lezer, aan dat allerzoetste Hart, slagtoffer der brandendste liefde tot ons, verkwikt, wil dan eene enkele maal aan hem denken, die er u meer en meer heenleidde door deze vertaalde overwegingen en gebeden en ook hij zal uwer gedachtig wezen in het vereenigingspunt der ware vrienden, — in Jesus' allerbeminlijkst Hart.

B. J. v. A.

R. K. Pr.

V.....,

Op den Feestdag van St. Jan,
Apostel en bevoorregt Leerling
van Jesus' H. Hart. 1865.

INLEIDING.

I.

Wij hebben ons voorgenomen in dit boekwerkje het H. Hart van den Heer Jesus Christus te doen kennen, beminnen, de vereering daarvan uit te breiden en vooral de christen-geloovigen mée te voeren op het voetspoor der deugden, beoefend door dat Hart.

Men moge in onze dagen de theoriën van den vooruitgang vermeerderen, — zijn verstand afmatten, om den volkeren een' denkbeeldigen, maar nimmer te bereiken geluksstaat te bezorgen, — wijsgeerige stelsels ondervragen, ter oplossing der groote vraagstukken der beschaving, tot welvaart der menschheid; 't is alles te vergeefs! de ware wijsheid, de waarachtig verstandelijke — en zedelijke vooruitgang, het geluk voor den mensch in 't bijzonder, zoowel als voor de maatschappij in 't algemeen, kan men nergens anders vinden, dan in de kennis, liefde en navolging van Jesus Christus, — nergens anders, dan in de persoonlijke en maatschappelijke wedervoortbrenging of naleving der gevoelens en deugden van zijn goddelijk Hart.

Nog niet lang geleden riep de welsprekende Pater Félix uit in tegenwoordigheid van vijf duizend toehoorders, welke elkander rond den kansel der Notre-Dame te Parijs, verdrongen: „Door den band zijner liefde, houdt Jesus Christus aan zijn Hart gehecht de geslachten, die Hem beminnen; Hij voert hen naar het midden- of

rustpunt heen: door ze tot zich te trekken, en die aantrekking der menschheid tot Jesus' heilig Hart: dat is de wezenlijke vooruitgang... Wanneer ik mijne oogen vestig op zijn geopend Hart, — levende woontent der liefde, dan zeg ik bij mij zelve: Ach, waren alle onze harten dáár!’

II

Ook heeft ons nog eene andere gedachte bezig gehouden bij de zamenstelling van dit werk, namelijk: dat de Kerk niet genoeg wordt gekend.

Hare kinderen zelve, meerendeels opgevoed in vooroordeel of onverschilligheid, misleiden zich op de zonderlingste wijze in de schatting van den geest der H. Kerk, van hare daden, hare leer, hare voorstellingen, hare instellingen en van haren invloed.

Welnu, er bestaat een innige band tusschen de Kerk en Jesus' Hart. „In het goddelijk Hart van Jesus is de H. Kerk ontvangen. Die gebeurtenis had God door een onuitsprekelijk geheim voorafgebeeld in de schepping van den mensch, om die later in vervulling te doen gaan in 's menschen herstelling. Wanneer Adam in een' geestverrukkenden slaap lag gedompeld, werd Eva uit zijne zijde genomen en hem tot vrouw gegeven; desgelijks, wanneer Jesus Christus den slaap des doods sluimerde..., werd de Kerk genomen uit zijn Hart en nam zij terstond de hoedanigheid van Bruid aan.” (De Eerw. P. Nouet.)

Meest al de Vaders, van Tertullianus af, tot aan den H. Bonaventura toe, hebben schier in dezelfde bewoordingen die bijbelsche verborgen-

heid doen uitkomen, en plegtig hebben zij bezongen die wondervolle geboorte, waardoor de Kerk levend te voorschijn trad uit de liefde-wonde, in het Hart van den goddelijken Meester, op Calvarië toegebracht.

De Kerk is alzoo het bijzondere werk van Jesus' H. Hart: zij is het goddelijk uitvloeisel zijner liefde. Zijn Hart heeft haar ontvangen: zijn Hart haar gebaarde: zijn Hart bezielt haar: zijn Hart bestuurt haar: zijn Hart werkt in haar en drijft haar aan, als zij spreekt of handelt. Uit het Hart van Jesus geboren, is de Kerk niet alleen de schatbewaarster der waarheid, maar zij is ook de erfgename zijner liefde; en belast, om hier beneden de verhevene zending van den Zaligmaker voort te zetten, *gaat zij al weldoende rond.*

't Scheen ons derhalve toe, dat een boek over Jesus' H. Hart, tevens een lofschrift der Kerk zou zijn: want de ontsluiting van de bekoorlijkheden van dat goddelijk Hart, van zijne oneindige volmaaktheden en teedere barmhartigheden, zou te gelijk doen kennen de natuur, den geest en de strekking der Kerk, die de voortzetting is van Jesus Christus, zijn geheimzinnig ligchaam, en, om zoo te spreken, de voortdurende menschenwording van zijn Hart.

O, gij die de H. Kerk wilt leeren kennen, en op juiste wijze haren werkkring waarden, bestudeert dan het Hart van Jesus. De kennis van dat aanbiddelijk Hart zal uw' geest en uw hart geschikt en vatbaar maken, om kinderlijke hoog-

achting, liefde, vereering en gehoorzaamheid te brengen aan die vlekkelooze Bruid, welke de Heer Jesus ten koste van zijn bloed zich heeft verworven, en aan wie Hij de belofte heeft gedaan, van haar te zullen bijstaan met zijn licht en zijne liefde tot aan de voleinding der eeuwen.

III.

Opzettelijk hebben wij de vraag ter zijde gelaten: wat aanbetreft het voegzame en wettige der vereering, bewezen aan het H. Hart.

Deze kwestie schijnt ons heden minder nuttig, dan zij het was in vorige eeuwen, toen deze vereering, in hare ontwikkeling en klaarheid, het kenmerk van algemeenheid nog niet had ontvangen. Deze godgeleerde kwestie is overigens voortreffelijk behandeld door verschillende schrijvers, en wel in het bijzonder: door den kardinaal Gerdil, de Eerw. Paters Muzzarelli, en Gallifet, door Mgr. de Boulogne en Pater Perrone.

Wij hebben er ons meer op toegelegd, om praktisch: of in de beoefening het H. Hart van Jesus te doen kennen, — zijne innigste gevoelens te doen uitkomen, of zijne bewonderenswaardige deugden, wier goddelijke kracht ons met evenveel vreugde, als zoetheid tot de meest volmaakte navolging aantrekt, voor oogen te stellen.

IV.

De godsvrucht tot Jesus' H. Hart heeft als *voorwerp*: het aanbiddelijk Hart van onzen goddelijken Verlosser, en de oneindige liefde, waarvan het voor ons is verslonden geworden.

De vereering van het H. Hart van Jesus is een vrucht van de liefde, die ons tot de goddelijke natuur leidt.

Zij heeft tot *doel*: aan dat H. Hart liefde voor liefde weêr te geven, het dank te zeggen voor genotene weldaden, en de beledigingen te herstellen, welke het onophoudelijk, en vooral in het Allerheiligste Sakrament, worden aangedaan. Door Jesus Christus zelve is deze godsvrucht geopenbaard, als zijnde het krachtigste middel, ter verlevendiging van het wankelend geloof, en ter ontsteking der verkoelde liefde onder de christenen. Geene devotie schijnt meer geschikt voor de behoeften onzer hedendaagsche maatschappij. Aan het egoïsmus van onzen tijdgeest, aan zijne zinnelijke strekking, aan zijne onverschilligheid in zake van godsdienst, aan de hebzucht, welke de harten verdeelt en aan de moedeloosheid, waardoor ze worden verzwakt, stelt zij tegenover: de vereering en den goddelijken invloed van het meest toegenegene, meest zuivere, meest teedere en meest medelijdende Hart.

In de werken van de gelukzalige Margaretha-Maria leest men deze troostvolle woorden, met betrekking, tot de godsvrucht van 't heilig Hart: „Door dit middel verlangt de Heer aan velen, hen van den weg des verderfs terugtrekkende, het leven weêr te geven, — satans slavernij in de zielen te vernietigen, om daar binnen het rijk zijner liefde te vestigen, welke niet zal gedoogen, dat er één verloren ga van allen, die Hem zijn toegewijd.”

V.

De godsvrucht tot Jesus' H. Hart is geenszins het uitsluitend voorregt van eenige vrome zielen.

De Heer heeft bevolen, dat zij op alle plaatsen zoude verkondigd en verspreid worden. Zijn niet *alle* menschen het voorwerp zijner teedere liefde? Zijn niet *allen* met zijn bloed besproeid en met zijne weldaden overladen? Hebben niet *allen* dat aanbiddelijk Hart gewond door hunne zonden? Het *Hart* van Jesus is de schat van *alle* menschen, voor *alle* menschen is het geopend geworden op het kruis, en *allen*, zelfs de schuldigsten hebben deel aan zijne barmhartigheden en aan zijne liefde.

Aller pligt is het dus, om aan het Hart van Jesus eene schatting te brengen van liefde, erkentelijkheid en herstelling; maar 't is ook een regt voor *allen* in dit goddelijk Hart eene schuilplaats en vertroosting te zoeken.

Voorzeker, verblijdde zich dan ook de godsvrucht der christenen, toen Z. H. Paus Pius IX, vaststelde: dat het feest van 't H. Hart in de geheele H. Kerk zou gevierd, en voortaan onder de groote feesten van het kerkelijk jaar zou gerangschikt worden. — „ Verkondig overal, zegt de Heer Jesus tot de gelukzalige Margaretha-Maria, deze godsvrucht aan de *wereldlingen*, boezem ze in, beveel ze aan: als het zekerste en gemakkelijkste middel, om van Mij eene waarachtige liefde tot God te verkrijgen, — *aan de geestelijken*, in de *wereld en in het klooster*: als een krachtig middel, om tot de volmaaktheid van hunnen staat te geraken, en eindelijk — *aan alle geloovigen*: als eene devotie zeer gegrond en geschikt, om de verwinning te behalen over de hevigste hartstog-

ten, om eendragt en vrede te herstellen in de meest verdeelde familiën, om zich te ontdoen van de diepst ingewortelde onvolmaaktheden, en binnen weinig tijds tot de hoogste volmaaktheid op te klimmen.”

VI.

Om wél te begrijpen, welk eene gewigtige plaats de devotie tot het H. Hart in de katholieke godsdienst inneemt, is het genoeg na te gaan, dat onze Heer Jesus Christus zelf de vestiging en voortplanting dier devotie verlangd, de voornaamste oefeningen er van bepaald heeft, en, dat Hij ten gunste diergenen, welke er zich aan zouden toewijden, de meest troostende beloften heeft gedaan, als: eendragt in de familiën, ijver in de dienst van God, vertroosting in smart en kwellingen, voorspoed in ondernemingen en de zoetste gerustheid in het uur des doods.

„Ik zeg het met innige overtuiging, schrijft de gelukzalige Margaretha-Maria, dat, wist men hoe aangenaam deze godsvrucht aan Jesus Christus is, er niet één christen zou zijn, hoe flauw zijn hart ook van liefde kloppet voor zijn' beminnelijken Verlosser, of hij zou deze godsvrucht beoefenen.”

„Onbegrijpelijke schatten bewaart de Heer Jesus voor diegenen, welke zich beijveren, om deze godsvrucht te vestigen of aan te kweeken. De Heer heeft mij doen zien de namen van onderscheidene personen, welke in zijn hart stonden geschreven, omdat zij zoo vurig verlangden, Hem te doen beminnen en vereeren, en daarom zullen

zij ook nimmer uit zijn Hart worden weggewischt.”

In de akten van het laatste provinciale Concilie van Avignon, in 't jaar 1859 gehouden, leest men deze merkwaardige woorden:

„Onder de betuigingen van eerbied en hulde door de godsvrucht der geloovigen onzen Allerheiligsten Verlosser en Zaligmaker aangeboden, is er geen aangener aan Jesus Christus, geen voordeeliger voor de Kerk, vruchtbaarder in genade en geestelijke gunsten voor de menschen, dan de vereering van het Allerheiligste Hart van Jesus.”

Geene devotie heeft dan ook meer *broederschap* doen ontstaan, geene is door zoovele Pauselijke Brevens aangemoedigd, geene devotie eindelijk is met zulke kostbare aflaten verrijkt geworden.

VII.

Men kan den Christenen zeggen, hetgeen de H. Johannes de Dooper aan de Joden zeide, sprekende van Jesus: „Midden onder u is er één, dien gij niet kent.” En inderdaad: Jesus Christus wordt niet genoeg gekend; zijne liefde niet genoeg begrepen; men weet, wel is waar, dat Hij God is, dat Hij voor ons gestorven is, en dat Hij in het Allerheiligste Sakrament tegenwoordig is; doch men kent Hem niet, gelijk een kind zijn' welbeminden vader, een vriend zijn' toegenegen vriend kent; kortom; men kent Hem niet met die kennis des harten, waardoor innigheid en vertrouwen ontstaan. De godsvrucht nu, tot het H. Hart zal ons den Heer Jesus doen kennen en beminnen, naar gelang wij de gehei-

men zijner barmhartigheid zullen ontsluijeren en meer en meer de gevoelens begrijpen dier liefde, waarmêe Hij voor ons is beziel.

„Indien gij de gave Gods kendet, zeide de Heer aan de Samaritaansche vrouw!”

O, konden wij begrijpen hetgeen Jesus ons gegeven heeft, met ons zijn Hart te schenken!.. Welk eene liefde en welken vertrouwen zouden wij dan voor Hem gevoelen!

VIII.

Het Hart van Jesus is voor ons gevormd in den schoot der H. Moeder-Maagd Maria; dat Hart heeft geklopt, gebeden en geleden voor ons heil; het heeft de zóó treffende bladzijden ingegeven van het Evangelie, en is de bron der Sakramenten: van uit den tabernakel ondersteunt, bestuurt en troost het onze zielen; 't is dat Hart, wat al de zelfopofferingen inboezemt, al onze smarten heiligt en al onze deugden doet ontstaan; dat Hart vergeeft ons de zonden in de heilige vierschaar en spreekt tot ons door zijne stille ingevingen der genade; dat Hart heeft ons de H. Maagd Maria tot Moeder geschonken, en scheidt er zijn behagen in, om onder ons te wonen in het aanbiddelijk Geheim des Altaars. Dat Hart, in één woord, is de bron en het kanaal van alle hemelsche gaven. Vermits God bij zijne Menschwording een menschelijk hart aannam, om daarvan het werktuig zijner eindelooze liefde te maken, zoo heeft Hij diensvolgens aan dat hart alle uitoefening van goed-

heid en barmhartigheid toevertrouwd; en derhalve is er geene genade, en geene gave Gods, die ons niet door het Hart van Jesus wordt meêgedeeld.

De H. Augustinus vergelijkt het H. Hart bij de ark van Noach: wie dáár binnen gaat zal van schipbreuk worden bevrijd. Uit dat geopend Hart, zegt de H. Cyprianus, schiet de stroom, welke springt ten eeuwigen leven. Het Hart van Jesus, zegt de H. Bernardus, is het fornuis der gloeiendste liefde, bestemd, om het heelal te ontsteken. De H. Petrus Damianus noemt dat Hart de algemeene schatkamer van wijsheid en wetenschap; de H. Franciscus van Sales, de bron aller genaden, en de H. Bonaventura den rijkdom van allerlei goed.

De H. Franciscus van Assisië, de H. Clara, de H. Aloysius van Gonzaga, roepen het onophoudelijk aan: als den zetel der goddelijke liefde. Dat beminnelijk Hart werd aan de H. Mechtilde gegeven: als een toevlugtsoord gedurende het leven, en als de zoetste vertroosting in het uur des doods.

Toen de Eerw. Pater de Ravignan een kruisbeeld tegen zijn stervende lippen drukte, riep hij in vervoering van hoop en liefde uit: „Wat is de opening van Jesus' Hart een schoone deur, om den hemel binnen te gaan!”

IX

De Zaligmaker heeft zijn innig verlangen uitgedrukt, om zijne oneindige liefde vereerd te zien worden onder het beeld van zijn gewond Hart, omgeven van de werktuigen van zijn lijden.

Overal, waar zich die afbeelding zou bevinden, zou Hij, volgens zijne beloften, overvloedige zegeningen uitstorten. En wat kan het Hart van Jesus, dáár, waar het tegenwoordig is, anders uitwerken, dan beminnen, vergeven, zegenen en troosten? De afbeelding van 't H. Hart is eene eenvoudige, doch dringende en aanhoudende prediking, welke ons tot liefde en vertrouwen aanspoort jegens God, die de menschen zóó zeer heeft bemind.

Twée eeuwen zijn reeds verstreken, sedert Jesus zijn verlangen heeft te kennen gegeven, en hoevele kerken en christen-huisgezinnen zijn er niet, welke met de afbeelding van 't heilig Hart nog niet zijn versierd. Hoevele zieken, hoevele armen, hoevele bedrukte of droevige zielen, hebben dat groote toonbeeld van onderwerping nog niet onder hunne oogen! O, welk een rijkdom van genade, zou dat goddelijk Hart mée-deelen, werd zijne afbeelding, gedurende de Junij-maand, in alle kerken ter vereering voorgesteld, op een rijk versierd altaar, als op eenen troon van barmhartigheid, om dáár onze huldete ontvangen en onze wenschen te verhooren!

X

Ten allen tijde is in de H. Kerk voor de vrome zielen Jesus' H. Hart zoowel, als zijne heilige Wonden, zijn aanbiddelijk Gelaat en zijn kostbaar Bloed, een voorwerp eener bijzondere vereering geweest; maar die vereering is eerst algemeen geworden, tengevolge der openbaringen, welke

de Heer gedaan heeft aan de gelukzalige Margaretha-Maria ¹⁾).

„Ik ben gekomen, om vuur op de aarde te brengen, zeide de Zaligmaker; en wat wil ik, dan dat het ontstoken worde?” Jesus' wensch wordt in onze dagen vervuld: de goddelijke liefdebrand breidt zich al verder en verder uit: de huisgezinnen, de parochiën, de bisdommen, en koninkrijken zelfs, zijn er van ontstoken, en een gedeelte van 't chistelijk Europa heeft zich reeds plegtig aan de vereering van 't H. Hart toegewijd.

Uit de heilige katakomben voortgesproten, waar zij slechts gekend en beoefend werd door van liefde gloeiende zielen, wier wellust zij uitmaakte, is de godsvrucht tot het H. Hart

1) Margaretha-Maria Alacoque, 1647 te Frankrijk in het Bisdom Autun geboren, later Ordes-zuster in het klooster van Maria-Visitatie, te Parai-le-Monial, werd van God uitverkoren, om de godsvrucht tot het H. Hart van Jesus in de wereld te verbreiden, even als eens de H. Juliana († 1258) de aanleiding was, om het feest van het Allerh. Sakrament in de Kerk te doen vieren. De deugden van Margaretha-Maria werden door de Congregatie der Riten (kerkelijke gebruiken) onderzocht en door onzen H. Vader Paus Pius IX voor heldhaftig verklaard, (1846 verscheen het dekreet: de virtutibus in gradu heroico,) zoodat men met zekerheid tot het onderzoek der drie wonderen kon overgaan, welke gevorderd werden tot hare zaligverklaring. Deze zaligverklaring heeft plaats gehad in 't jaar 1864. Al wie nu maar eenigermate de groote strengheid en stipte nauwkeurigheid kent, waarmede men te Rome, bij zulk eene aangelegenheid te werk gaat, kan daarom dan ook met het volste vertrouwen aan de getuigenissen van de gelukzalige Margaretha-Maria geloof hechten, indien zij ons hare verschijningen, hare taak, en de door Jesus Christus zelve aan haar gedane beloften, ten aanzien der vereering van zijn goddelijk Hart, mededeelt.

eindelijk zóó schitterend geworden, als de katholieke Kerk-zelve. Op alle kansels wordt zij verkondigd, door alle stemmen verheerlijkt en geprezen, en de geschriften van lateren tijd, welke onder duizenderlei vormen nog telkens toenemen, zijn niet minder een troostend teeken van gedurige verwinningen, door het H. Hart op de zielen behaald, — dan, dat zij tevens het bewijs opleveren: hoe vruchtbaar de erkentelijkheid en liefde is.

Welk een geloovige is er, die bij de zware stormen onzer eeuw geene levende hoop in zijn hart heeft ontwaard, bij het aanschouwen van die overeenstemming in de katholieke gevoelens, en van het algemeen haken en hijgen der zielen naar de ongeschapene liefde, welke zich verwaardigd heeft, hare goddelijke teederheid voor de kinderen der menschen zinnebeeldig voor te stellen en duidelijk te maken?

XI.

Het voorbeeld der herders heeft den ijver der geloovigen opgewekt. Het feest van 't heilig Hart, de novene ter voorbereiding, de godvruchtige oefeningen van den eersten Vrijdag van iedere maand, de heilige oefeningen der broederschappen zijn niet meer in staat, om aan hunne liefde en genegenheid te voldoen; hunne godsvrucht begeerig, om zich onbelemmerd te kunnen uitbreiden, heeft hen aangedreven, om de Junij-maand geheel en al aan de vereering van Jesus' H. Hart toe te wijden. Aan Frankrijk

heeft deze oefening hare oorsprong en hare voortplanting te danken.

Tot Gods meerdere eer moeten wij zeggen, dat de oefeningen dezer maand overal wonderen van bekeering en heiligheid te weeg brengen, ten gunste dergenen, die volgens 's Heeren beloften, zijn Hart op eene bijzondere wijze zouden vereeren.

De Voorzienigheid heeft gewild, dat op den laatsten dag der Maria-maand de eerste van Junij zou volgen, — toegewijd aan 't H. Hart. De opvolging is in volmaakte harmonie met de hooge en troostvolle bestemming der H. Maagd. Inderdaad: is zij niet de *blijde Dageraad*, welke ons de *goddelijke Zon* van gerechtigheid aankondigt? Is zij *de weg* niet, die ons voert tot *den Zaligmaker*? Is zij niet *de geheimzinnige ster*, wier zachte flikkeringen ons geleiden naar *het Hart van Jesus*? Is zij niet eindelijk *de deur des hemels*, waardoor wij ingang hebben in dat goddelijk Hart, — waarachtig paradijs der vrome ziel? De maand van Maria zal ons dus, als van zelve in de maand van 't heilig Hart binnenleiden, en ons voorbereiden, om de genade te ontvangen, welke het aanbiddelijk Hart niet zal nalaten over ons uit te storten, gedurende die maand, waarin het zoovele hulde-blijken ontvangt der toegenegene zielen.

XII.

Het boekje, dat wij aan de godsvrucht der geloovigen aanbieden, leggen wij met eerbied en liefde

voor de voeten neder der onbevleete Moeder-Maagd.

Moge het onder hare moederlijke bescherming bijdragen tot de glorie van Jesus' H. Hart: door verlichting en aanmoediging der geloovigen, die meer en meer in kennis, liefde en navolging van het goddelijk Hart wenschen toe te nemen.

OVERWEGINGEN

TOT HET HELLIG HART VAN JESUS.

VOOPAFGAAND HOOFDSTUK.

Over de navelging van Jesus' H. Hart:

Inspice, et fac secundum exemplar, quod tibi
in monte monstratum est. (Exod. xxv, 40.)

Zie en doe naar het voorbeeld, dat u op den
berg is getoond geworden.

Het groote doel des Heeren in het bewonderenswaardige werk der Menschwording is: om ons het leven zelf van zijn' goddelijken Zoon te doen leiden. Jesus heeft de zwakheden onzer natuur gedeeld, ten einde ons aan zijne gedachten, gevoelens, aan zijn lijden en al zijne daden deelachtig te maken, en eenmaal krachtens deze deelachtigheid zelve, mede-erfgenamen zijner eeuwige glorie. De christelijke volmaaktheid bestaat alzoo in onze gelijkvormigheid met Jesus Christus, modél aller deugden, levend voorbeeld van alle heiligheid. Daarom vermaande de groote Apostel de geloovigen van Rome, wanneer hij hun een kort begrip van de leer des Evangelies wilde geven: dat zij zouden aandoen den Heer Jesus Christus. ¹⁾

1) Induimini Dominum Jesum Christum. Rom. XIII, 14.

En hij schroomde niet, om aan de Galatiërs te schrijven, dat het voortdurend oogmerk zijner apostolische zorgen was: Jesus Christus in hunne zielen te vormen. ¹⁾ Welnu, er is geen gemakkelijker en geen krachtiger middel, om in ons die gelukkige gelijkvormigheid met onzen beminlijken Zaligmaker te bewerkstelligen: dan de overdenking der liefde en innigste gevoelens zijns Harten, onder den sluijer van zijne woorden en daden. De kennis zal de liefde doen geboren worden, en de liefde, in hare voortreffelijke vruchtbaarheid, zal de navolging doen ontstaan. Inderdaad: terwijl wij de oogen der ziel vestigen op dat Hart, — het meesterstuk des Allerhoogsten, — de vreugde der engelen, — en de glorie van het paradijs, zullen onze harten, gloeiend van hemelsch vuur, in zijne verhevene gelijkvormigheid worden veranderd, en onder zijne leiding van deugd tot deugd voortgaan. ²⁾ De overwinnende bekoorlijkheid zijner voorbeelden zal ons opregter maken in de nederigheid, standvastiger in het geduld, heldhaftiger in de zachtmoedigheid, vuriger in de liefde, edelmoediger in de gehoorzaamheid, brandender en meer bescheiden in de beoefening van den ijver. Geven wij dan gehoor aan de zoete uitnoodiging van Jesus Christus: Komt allen tot Mij. Treden wij binnen in

1) Filioli mei, quos iterum parturio, donec formetur Christus in vobis. Gal. IV, 19.

2) Gloriam Domini speculantes, in eam dem imaginem transformamur a claritate in claritatem. II Cor. III, 18.

zijn beminnelijk Hart, voor ons op het kruishout geopend, als in een school van heiligheid; en trachten wij door eene godvruchtige overweging, den oneindigen schat zijner weldaden en de trefsende lessen zijner liefde op te vangen.

I. HOOFDSTUK.

Over de éénheid van Jesus' Hart met het eeuwige woord, en hoe dat beminnelijk Hart bron en toonbeeld ónzer vereeniging met de godheid is.

Et Verbum caro factum est. Joann. I, 14.
En het Woord is vleesch geworden.

Deze woorden drukken het geheim dier onuitsprekelijke éénheid uit, welke in de Menschwording tusschen de goddelijke natuur en de menschelijke natuur is gewrocht. Dit geheim is de tweevoudigheid van natuur in de éénheid van Persoon,—Jesus Christus. Welnu, wanneer twee naturen op zelfstandige wijze zich vereenigen en door hare éénheid eene nieuwe oorzaak van werking vormen, dan is het overeenkomstig de orde, dat zij elkander wederkeerig hare voorregten mededeelen. Doch, wanneer het gebeurt, zoo als zulks geschiedt in de Menschwording van 't goddelijk Woord, dat eene der beide naturen, wegens hare minderheid aan de andere natuur, welke haar in alle volmaaktheid overtreft, niets kan mêedeelen, dan geniet deze lagere natuur, om zoo te spreken, al de voorregten, krachtens deze éénheid,

omdat zij deelgenoot is gemaakt van de voortreffelijkheden der natuur, welke boven haar verheven is. Daarom dan ook heeft het goddelijk Woord, toen het zich ter onzer verlossing met de menschelijke natuur vereenigde, volgens de uitdrukking der Vaders, de menschelijke natuur *verheven* tot de hoogte zijner Godheid, en haar als overstelpt met goddelijke eigenschappen. Wat vroeger d. i. voor de vereeniging met de menschelijke natuur uitsluitend eigen aan de Godheid was, is krachtens die éénheid mede het eigenaardige der heilige Menschheid geworden: met dit verschil eventwel, dat de Menschheid in Jesus Christus, krachtens genade en barmhartige mededeeling, volmaaktheden heeft, welke de Godheid in eigendom en uit noodzakelijkheid harer natuur zelve bezit. De Menschheid in J.-C. is dus waarlijk door hare éénheid met het Woord vergoddelijkt: zij is deelgenoot geworden van de voorregten der Godheid; en van daar de hulde van aanbidding gebragt aan de heilige Menschheid van Onzen Heer J.-C.

De Godheid intusschen vereenigt zich niet enkel met de ziel van Jesus Christus, maar ook met zijn aanbiddeijk ligchaam, zooals deze woorden het aanduiden: „En het Woord is vleesch geworden” en de theologie zulks leert. Wie zal dus in staat zijn de waardigheid en grootheid dier heilige Menschheid uit te drukken, — wie de glorie, welke op haar afstraalt van Hem, die bij uitnemendheid *de glorie* van den hemelschen

Vader genoemd wordt? Dan, de Godheid zich huwend aan de Menschheid in Jesus Christus, vereenigt zich ook met ieder deel dier Menschheid overeenkomstig hare natuur. Het verstand, de zinnen, de neigingen, het hart alles deelde, elk op zijne wijze aan die vergoddelijking, en daardoor zelfs werd de geheele Menschheid met al hare deelen in eene zoete doch noodzakelijke afhankelijkheid van de Godheid geplaatst.

Het hart van Jesus, vereenigd met het goddelijk Woord, kan derhalve geene andere, dan goddelijke neigingen hebben, zoowel in voorwerp als in doel. De liefde, waarmêe het God beminde, was ontstoken door die zelfstandige liefde, waarmede het eeuwige Woord zijn hemelschen Vader bemint. De liefde, waarvan het Hart brandde voor de menschen, en welke het aandreef, om zich op te offeren voor hun heil en er zijn' wellust in te vinden, om onder ons midden te zijn,—die liefde heeft Jesus' Hart geput in die eindeloze liefde, waarmede God ons van alle eeuwigheid beminde. ¹⁾ Al deze deugden moesten, door de afstraling zijner Godheid beziel, noodwendig het kenmerk dragen van heldhaftigheid: waarvan God de oorzaak en de bron is. Ja, wie zal den ijver vermelden van zijn gebed en de orde, welke er heerschte in al zijne gemoedsbewegingen? Wie vermag ze uit te drukken: Zijne diepe nederigheid, zijn geduld, zijne zachtmoedigheid, zijne

1) In charitate perpetua dilexi te. Jerem XXXI, 3.

teedere godsvrucht, zijne edele gevoelens, zijne onmetelijke en alomvattende liefde, zijne vaardige gehoorzaamheid, zijn' haat jegens de zonde, die Hem folteringen en den dood deed omhelzen; eindelijk zijn' ijver voor de glorie zijns Vaders, welke Hem de schande en den smaad van het kruis deed aanvaarden, om de oneer te herstellen zijner goddelijke Majesteit aangedaan?

Als levende ledematen van Jesus' ligchaam zijn ook wij door Hem vereenigd met het goddelijk Woord: alléén in deze voortdurende éénheid, in de beoefening van het inwendige en verborgene leven in God, zullen wij de bron vinden voor onze glorie en voor onze ware deugden. Onze broze en krachtelooze natuur heeft er behoefte aan, om op God zelven te steunen, — zal zij niet vallen bij iedere zwakheid harer neiging. Alléén staande, en afgezonderd van Hem, die de oorsprong van alle goed is, blijft zij onvruchtbaar of brengt geene andere vruchten voort, dan die des doods. Vereenigd met God, vermag de ziel alles; hare gedachte zamenvloeiend met de gedachte zelve van God, heeft geen' aardschen gezigteinder meer, haar wil vereenzelvigd, om zoo te spreken, met den goddelijken wil, behoeft niet meer de aanlokselen dezer wereld te vreezen, noch de onstandvastigheid der natuur. Geheel haar wezen aan God onderworpen, ziet zich door deze afhankelijkheid veredeld, boven zich zelven verheven ja, eenigermate vergoddelijkt.

Vragen wij aan Jesus' H. Hart, zóó volmaakt

vereenigd met de Godheid, dat het zelf de onverbreekbare band moge zijn, welke ons met God vereent; bidden wij het, om ons op te sluiten en te begraven in zijne peilooze diepte van liefde, opdat wij er niet meer kunnen uitgaan, en wij met den Apostel, op grootmoedige wijze, de schepselen kunnen uitdagen, dat zij nimmer meer zullen vermogen, ons te scheiden van Hem, dien wij beminnen. ¹⁾

SCHIETGEBED.

Heilig Hart van Jesus! zelfstandig vereenigd met het eeuwige Woord, hecht mijn hart zóó aan het Uwe, dat het nimmer meer van U gescheiden worde.

A F L A A T.

Onze-Vader. Wees gegroet. — 12 Artikelen des Geloofs.

Allerzoetst Hart van mijn' Jesus! geef, dat ik U meer en meer beminne. ²⁾

1) Quis ergo nos separabit a charitate Christi? [Ad Rom. VIII, 35.]

2) Z. H. Pius VII heeft bij rescripten van 7 Maart 1801, 20 Maart en 15 November 1802. — 12 en 15 Julij 1803, 7 Julij 1815 en 26 September 1817 vergund aan hen, die dagelijks ter eere van 't H. Hart van Jesus, Onze Vader — Wees gegroet. — 12 Art. des Geloofs met de korte verzuchting: „Allerzoetst Hart van mijn' Jesus' enz. zullen bidden: — vollen aflat, op den eersten Vrijdag of den eer-ten Zondag van elke maand, en een' anderen op een' dag naar verkiezing in dezelfde maand: desgelijks een' vollen aflat op den dag zelven van het feest van 't H. Hart, of den daaropvolgenden Zondag, onder de gewone voorwaarden: van te biechten, te communiceren en te bidden, volgens de intentiën van Z. H. den Paus. [Zie Mgr. Bouvier. Traité dogmatique et pratique des Indulg. 7e éd. Tournay. pag. 135.]

Geestelijke kernspreuken.

„In Jesus Christus heeft de vereeniging der goddelijke natuur met de menschelijke een' aanvang genomen opdat de menschheid eenigermate, niet slechts in Jesus Christus zou vergoddelijkt worden, maar in al degenen, die met zijne godsdienst ook de levenswijze omhelzen, welke Hij geleerd heeft.” (Origenes, tegen Celsus, I. III.)

„Onze natuur is derwijze veredeld door de onuitsprekelijke éénheid, bewerkt in de Menschwording, dat zij tot geen' hoogen graad van uitmuntendheid zou kunnen opklimmen: gelijk de goddelijke natuur niet lager kon afdalen, door de aanneming der zwakheden van ons vleesch.” (S. August., de Praedest. Sanctorum, I, II, c. XV,)

De Zoon Gods, het edele plan vormend, om een ligchaam aan te nemen gelijk aan het onze, ten einde zich des te gemakkelijker door de menschen te doen beminnen, heeft hunne harten willen winnen en opwekken tot eene bijzondere liefde jegens zijne heilige Menschheid, als zijnde een voorwerp geschikt voor hunne natuur, en door die liefde heeft Hij hen allengskens tot de liefde zijner Godheid doen opstijgen.”

(S. Bernard, XX Leerr. op 't Cant. Cant.)

„Dat is 's menschen bestemming: vereenigd te zijn met God: want daarin bestaat zijn geluk. Daar het nu meer de liefde, dan iedere andere zaak is, welke den mensch aan God bindt door

de kracht, welke het minnende voorwerp met het beminde vereenigt, en daar het liefde is, die den mensch in deugd volmaakt doet zijn door vereeniging met de oorspronkelijke goedheid en heiligheid, zoo volgt er noodzakelijk uit: dat de liefde het hoofddoel der goddelijke wet is.”

(S. Thomas, Contra Gentes, I. III. c. CXV.)

„De genade der Eucharistie is grooter, dan die der Menschwording geweest is, want in de Menschwording heeft Jesus Christus alleen *zijne* ziel en *zijne* allerheiligste Menschheid vergoddelijkt, doch in dit Sakrament heeft Hij *alle* menschen vergoddelijkt.”

(S. Theresia, Overweg, op het Pater.)

„Eene ziel, welke met God is vereenigd en in Hem door de liefde veranderd, verdient door ééne enkele daad meer, dan eene andere, door verscheidene daden, indien deze ziel van dit beginsel der liefde verstoken is.” (S. Jan van 't Kruis, Cant. II.)

II HOOFDSTUK.

Over de gehoorzaamheid, en hoe het beminnelijk Hart van Jesus bron en toonbeeld van deze deugd is.

Quia hostias et oblationes et holocaustomata pro peccato noluisti, nec placita sunt tibi, quae secundum legem offerunter, tunc dixi: Ecce venio, ut faciam, Deus, voluntatem tuam. [Hebr. X, 8—9.]

Omdat gij noch slagtoffers, noch offergaven, noch brandoffers ter zonde-uitdelging hebt gewild, en de offers, welke, volgens de wet, worden opgedragen, U niet welgevallig zijn, toen heb ik gezegd: Zie, ik kom, om te doen, o God, uwen wil.

Ofschoon de Heer zelf de offeranden van het

Oud verbond ingesteld, de plegtigheden daarvan omschreven, en de verschillende offers bepaald had, zoo moet men eventwel bekennen, dat die offeranden uit zich zelve, d. i. uit eigene kracht, in de oogen der goddelijke Majesteit geene groote waarde hebben konden. Inderdaad: de aangename offerande aan God, is de offerande des harten: deze offerande des harten nu, ging niet noodwendig gepaard met de opdracht der slagtoffers. Het kon derhalve gebeuren, en meer dan eens heeft de Heer er over geklaagd door den mond zijner propheten, dat de offeraar zijn hart zich zelve voorbeheld, alhoewel door zijne heilige bediening het altaar rookte van het offerbloed.

Daarom is de gehoorzaamheid, welke het offer van den mensch zelve en zijner edelste vermogens insluit, de aangenaamste offerande, welke men aan God brengen kan. ¹⁾ Door haar, bewijzen offeraar en offerande, niet onderscheiden van elkaâr: of vereenigd op 't zelfde altaar, aan den Schepper hulde van geheel hun wezen, en vernietigen zich, om zoo te spreken, onder het welgevallen Gods. Vandaar de voortreffelijkheid dier deugd, welke, volgens den H. Thomas, de eerste plaats bekleedt onder de zedelijke deugden. Is zij het inderdaad niet, die den mensch verachten doet, het innigste en kostbaarste, wat hij bezit, namelijk: zijn' eigen wil?

Het Hart van Jesus is het volmaaktste toon-

1) *Melior est enim obedientia quam victimae.* [I. Reg. xv, 22.]

beeld dier opoffering van eigen wil op het altaar der gehoorzaamheid. Waarom komt Hij in de wereld? 't Is, om zijn wil aan den wil van zijn' hemelschen Vader te onderwerpen. 1) De gehoorzaamheid is eenigermate de voorwaarde zijner Menschheid. Voor dat slagtoffer, bij uitnemendheid, hetwelk alléén daarvoor leefde, om zich iederen dag op te offeren voor onze verlossing, is de gehoorzaamheid als de oorzaak en de spijs zijns levens. 2) Ieder oogenblik zijns levens was eene algemeene toewijding van zijn' wil aan den wil van zijn' Vader. 3)

Jesus is voor niet één offer teruggedeinsd, om aan zijn' Vader getuigenis te geven van zijne volmaakte gehoorzaamheid. Hij beoefende haar in zulk een' heldhaftigen graad, dat Hij volgaarne den bitteren kelk zijns lijdens aanvaardde, 4) en al de versmaadheden en folteringen des kruises omhelsde. 5)

Moest Jesus het toonbeeld wezen voor onze gehoorzaamheid, zoo heeft Hij zich verwaardigd zijne gehoorzaamheid aan de gewone voorwaarde der onze te onderwerpen. — Dertig jaren zijns levens vat de gewijde Schrijver in deze korte woorden te zamen: „En Hij was hun onderda-

1) *Ecce venio, ut faciam, Deus, voluntatem tuam.* Hebr. x, 9.

2) *Meus cibus est, ut faciam voluntatem ejus, qui misit me.*
Joann. iv, 34.

3) *Ego, quae placita sunt ei, facio semper.* Joann. viii, 29.

4) *Non mea voluntas, sed tua fiat.* Luc. xxii, 42.

5) *Factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis.*
Phillipp. ii, 8.

nig.”¹⁾ En aan wie was Jesus onderdanig? Aan twee menschen, aan de H. Maagd Maria, en aan den H. Josef. Maar zij beiden waren bij Hem de afgezanten zijns Hemelschen Vaders.—

Indien wij de bron dier volmaakte gehoorzaamheid van Jesus' H. Hart opsporen, dan kunnen wij er geene andere vinden, dan zijne volkomene éénheid met het goddelijk Woord. Die éénheid hield zijn hart in eene volslagene afhankelijkheid van den wil zijns Vaders.

Ook in onze éénheid met God, waarin de oorzaak en de bron des christelijken en geestelijken levens is gelegen, zullen wij die onderwerping van wil putten, welke het eigenaardige kenmerk der gehoorzaamheid is. Welke onze betrekking moge zijn in de maatschappij, of welk een' rang ons in de Kerk door de Voorzienigheid is aangewezen: ons onderwerpen moeten wij.....

De mensch, die zich door eigene wijsheid laat geleiden, zal een' valstrik vinden in de raadgevingen dier zelfde wijsheid. Zoodanig heeft God de verstandelijke wezens, wier roeping het is, om in de maatschappij te leven, nevens elkander geplaatst, dat de een van den ander' zoude afhangen, en daaruit vloeit de overeenstemming en kracht voort. Derhalve kan de mensch niets groots, edels, noch degelijks tot stand brengen in de orde der natuur, maar bijzonder niet in die

Et erat sudditus illis. Luc. II.

der genade, indien hij zijne kracht niet gaat putten, in de gehoorzaamheid: „Een man, die gehoorzaam is, zal van verwinning spreken.”¹⁾

De gehoorzaamheid is de edelste oefening onzer vrijheid, omdat zij ons onderwerpt aan den wil des Heeren, en, door haar te beoefenen, erkennen wij Gods gebied.

Laat ons dan tot het Hart van Jesus gaan, en van dat Hart de bewonderenswaardige les van gehoorzaamheid leeren: weten wij even als Jesus te gehoorzamen tot den dood des kruizes. De glorie zal er de vrucht van wezen. Daarom heeft God Hem verheven en Hem een' naam gegeven, die boven allen naam is. ²⁾

SCHIETGEBED.

Gehoorzaam Hart van Jesus! boezem mij zulk eene liefde voor de gehoorzaamheid in, dat mijn hart immer bereid zij, om in alles uwen heiligen wil te volgen.

A F L A A T.

Onze Vader. — Wees gegroet. — 12 Art. des Geloofs.

O zoet Hart van mijn' Jesus! geef, dat ik U meer en meer beminne.

Geestelijke kernspreuken.

„Alle geestelijke gelofte ontleent hare volmaakt-

1) Vir obediens loquetur victoriam. Prov XXI, 28.

2) Propter quod et Deus exaltavit illum, et donavit illi nomen, quod est super omne nomen. Phillipp II, 9.

heid aan de heilige gehoorzaamheid, welke de eene mensch aan den anderen ter liefde Gods bewijst, even als God ze aan de menschen betoond heeft, ter hunner zaligheid." (S. Thomas, bij Surius, 7 Maart.)

"Vermits de gehoorzaamheid eene soort van offerande is, waarin de mensch zich geheel en al, en zonder voorbehoud aan zijnen Schepper en Heer door de handen van zijnen dienaar in de vlammen der liefde opoffert.... zoo kan men niet ontkennen, dat zij, met de uitoefening van 't geen geboden is, tevens de verzaking van 's menschen eigen wil en de geheele onderwerping van zij u oordeel insluit." (S. Ignatius van Loy., Brief over de deugd van gehoorz.)

"Geloof mij, en houdt u wel overtuigd, dat de meest veilige en minst twijfelachtige weg voor ons is; eene volkomene en algeheele gehoorzaamheid naar ligchaam en ziel aan onze oversten; en dat onze eigene wil, onze verbeelding, onze geest van onafhankelijkheid te vergelijken zijn bij een' huiveringwekkend' ijzel op den rand van een afgrond." (S. Franc. Xaverius, 56 Brief.)

"De H. Maagd bevindt zich gaarne bij het kruis en de kribbe, en geenszins bekommert zij er zich over, om naar Egypte te gaan; indien zij haar dierbaar Kind maar bij zich heeft. O, volgen wij haar na, die beminde Meesteresse; 't zij de Heer ons regts of links wende, of ons geleide wáár Hem goeddunkt, gaan wij blijmoedig in zijn gezelschap." (S. Franciscus van Sales.)

„De gehoorzaamheid bezit de kracht, om den bloesem onzer begeerten in vruchten van goede werken te veranderen. Geen weg voert de ziel eerder op tot de hoogste volmaaktheid, dan de gehoorzaamheid.” (S. Theresia.)

„Hij, die er van afziet, om zich zelven te leiden en zich aan het bestuur van zijnen zielzorger overgeeft, heeft de zoete verzekering van in alles den wil des Heeren te doen, en altoos aan zijne goddelijke Majesteit te behagen.”
(S. Stanisl. Kostka, Grondspreuken.)

III. HOOFDSTUK.

Over de godsdienst, en hoe Jesus' beminnelijk Hart bron en toonbeeld dezer deugd is.

Dominus pars haereditatis meae. Ps. xv, 5.
De Heer is het deel mijner erve.

De godsdienst als deugd beschouwd, bestaat hierin: dat wij jegens God de pligten vervullen, waartoe onze wezenlijke afhankelijkheid tegenover zijne goddelijke Majesteit, ons onderwerpt. Zij is daarop gegrond, dat God, onze eerste oorzaak en ons laatste doel beide zijnde, — wij alles aan zijne milddadigheid en almagt verschuldigd zijn, en wij tot Hem alles, wat wij bezitten, moeten doen terugkeeren.... De deugd van godsdienst omvat alzoo den geheelen mensch, en *verbindt* hem aan zijn' Schepper. Zij sluit in zich: de *aanbidding*, welke bestaat in de uitdrukkelijke erkenning van Gods majesteit, van zijne alover-

treffelijkheid, van zijne eigenschappen en zijn oppermagtig gebied, met een gevoel onzer eigene geringheid en grenzeloze afhankelijkheid. Zij sluit in zich: het *gebed*, dat een gevolg der aanbidding is, en ons aanspoort, om in onze zwakheid te steunen op de magt van Hem, van wien wij afhankelijk zijn. Op de derde plaats sluit zij in zich: de *godsvrucht*, welke bestaat, in eene wilsvaardigheid, om te volbrengen hetgeen tot de dienst en de vereering van God behoort. Door de deugd van godsdienst erkennen wij dus werkelijk God, als God en bewijzen wij Hem die uitwendige eer, welke Hij van zijne schepselen verwacht. Volgens het gevoelen van den H. Thomas, is zij dan ook voortreffelijker dan de zedelijke deugden: want, indien deze ons in het bijzonder de *eene of andere eigenschap* van God doen verheerlijken, zoo doet de deugd van godsdienst, door toewijding van al onze krachten aan de dienst der Godheid, God verheerlijken *in al zijne eigenschappen*.

Jesus' H. Hart is het toonbeeld van dat leven van aanbidding, gebed en godsvrucht. Door eeuwigen lichtglans bestraald, kende Hij op volmaakte wijze Gods verhevenheid, en bewees Hij voortdurend zijn' eerbied, zijne hoogachting, aanbidding, kinderlijke envolstrekke onderwerping aan de opperheerschappij van zijn hemelschen Vader. Van Zich-zelfen legt Hij deze schitterende getuigenis af, dat Hij aan God de glorie heeft gegeven, welke Hem toekwam. ¹⁾

1) Ego te clarificavi super terram. Joann. xvii, 4.

En op wat wijze heeft Hij Hem verheerlijkt? Hij heeft Hem verheerlijkt door zijne werken, waarvan de eenige oorzaak en drijfveer was: Gods H. Wil.

Hij heeft Hem verheerlijkt in zijne woorden, door altoos de majesteit van zijn' Vader te prijzen en die aan de wereld te verkondigen.

Hij heeft Hem verheerlijkt door zijne gedachten en genegenheden. Met welk eene vaardigheid legde Hij Zich toe op alles, wat zijn Vader van Hem vroeg? Tot zulk eene hoogte verhief Hij de godsdienst, dat Hij ten offer bragt, 't dierbaarst, wat Hem ter wereld was: — de H. Maagd Maria en den H. Josef. „Waarom hebt Gij ons verlaten?“ zeiden zij Hem droevig, toen zij Hem te midden der leeraren wedervonden. — „Moet Ik niet, gaf Jesus hun ten antwoord, alles vergeten, om Mij met de belangen mijns Vaders bezig te houden?“¹⁾

In zijne éénheid met het goddelijk Woord putte Jesus' Hart die verhevene kennis aangaande Gods grootheid en oppermagt, die vaardigheid, welke Hem geheel verknocht deed zijn aan de glorie der opperste Majesteit. Ook in onze éénheid met God, in ons innig zieleleven met de Godheid, zullen wij de hoogachting putten voor de uitmuntende eigenschappen en voorregten des Allerhoogsten, en zullen wij, om zoo te spreken, de gewaarwording verkrijgen: hoe groot Gods majesteit en volstrekt gebied over ons is. Bij

¹⁾ Nesciebatis, quia in his, quae Patris mei sunt, oportet me esse? Luc. II, 49.

dat hemelsch licht zullen wij onze geheele afhankelijkheid inzien van Hem, die ons begin en ons wezenlijk doeleinde is. En alsdan het ijdele dezer wereld verachtende, zullen wij al onze vermogens, ja geheel ons wezen wijden aan de verheerlijking Gods: onze gedachte, bevrijd van de begoochelingen en hersenschimmen dezer aarde, zal verslonden worden in de beschouwing der hemelsche dingen; ons hart, ontdaan van kommer en zorgen, — de gedurige gevolgen van zijne ongeregelde neigingen, — zal rusten in den schoot van Hem, die alléén aan de onverzadelijke begeerten des harten kan voldoen, en zijne vatbaarheid en zijnen dorst voor het oneindige kan bevredigen.

Smeeken wij het Hart van onzen goddelijken Meester, dat het ons onderrigte: God te vereeren en jegens Hem alle godsdienstpligten waar te nemen. Wij eerbiedigen God niet genoeg, en dat gebrek aan eerbied vloeit daaruit voort: dat wij zijne uitmuntendheid niet genoeg kennen, en ons bij wijlen ten zijnen opzigte in eene zekere onafhankelijkheid wanen.

O, laten wij het wel begrijpen, dat wij slechts op aarde zijn, om God te kennen, te beminnen en te dienen, en dat daarin de geheele mensch bestaat.

SCHILTGEBED.

O, allerzoetst Hart van Jesus! leer mij Gods heerlijkheid en oppermagt, mijne nietigheid en afhankelijkheid inzien, en zóó de deugd van godsdienst beoefenen, dat zij in mij uitwendig schit-

tere door eene vurige aanbidding, inwendig, door een hartelijk gebed en eene ijverige godsvrucht.

A F L A A T.

*Onze Vader. Wees gegroet. 12 Art. des Geloofs.
O zoet Hart van mijn' Jesus! geef, dat ik U
meer en meer beminne.*

Geestelijke Kernspreuken.

„De wezenlijke godsdienstige vereering bestaat minder in de uiterlijkheden, dan wel in de inwendige en geestelijke offerande, in de werken van barmhartigheid, in de vreeze Gods en van zijne oordeelen, in de versterving der zinnen en de zuiverheid des harten.

(Lanctantius, goddel. Instell. I. VI.)

„De godsdienst is een overvloeiende en zekere schat van onuitsprekelijke goederen; en het geweten heeft mij getuigd, dat de godsvrucht iets uitmuntends en heerlijk is, de kracht bezittend, om diegenen zalig te maken, welke gehecht zijn aan hare verhevene onderwijzingen.”

(S. Athanasius, Redestr. tegen Arianen.)

„Met de godsvrucht gaat het even als met de geheimzinnige ladder, die de Aartsvader Jakob zag, en waarvan het onderste gedeelte aan de aarde raakte, terwijl het bovenste zich verloor in de wolken. Men klimt sportsgewijze op, en men eindigt met eene hoogte te bereiken, welke de menschelijke krachten niet meer schijnt te boven te gaan.”

(S. Basilius, 1ste Homilie op Ps. I.)

„Het doel der godsdienstige vereering bestaat daarin: dat wij Hem, dien wij aanbidden, navolgen.” (S. August., Stad Gods, I. VIII, h. XVII.)

„Zoodanig is de vrucht en de belooning der godsdienstigheid, dat diegenen zelfs, welke haar niet bezitten, zich niet kunnen weêrhouden, om naar haar te verlangen.”

(S. Bernard., op den XC. Ps.)

„Dewijl alle schepselen in God waren, alvorens zij op zich zelve bestonden, en dewijl zij van God voortkomen, zoo kan men zeggen, dat, door de daad zelve hunner schepping, zij begonnen zijn met zich van Hem te verwijderen, wat hun wezen of hunne natuur betreft; het redelijk schepsel moest zich derhalve op nieuw *binden aan* God, met wien het vereenigd was, alvorens te bestaan, even als een stroom, welke terugkeert tot zijn' oorsprong. En dat geeft de naam zelf van godsdienst („religio”) te kennen.” (S. Thomas, opusc. 19. c. 1.)

„God is de oorsprong van ons geluk en het doeleinde van al onze verlangens. Daar wij Hem gekozen hebben tot ons erfdeel, of liever: gelijk de godsdienst het juist uitdrukt, daar wij Hem *op nieuw gekozen hebben* doordien wij 't ongeluk hadden, van Hem te verliezen door onze onachtzaamheid,—zoo streven wij naar Hem door de liefde en wanneer wij Hem bereikt hebben, vinden wij in Hem onze rust.”

(Eerw. Beda, op den 1^{en} brief aan de Kor. h. IX.)

IV. HOOFDSTUK.

**Over het gebed, en hoe het beminnelijk
Hart van Jesus bron en toonbeeld is
van het leven des gebeds.**

Procidit in faciem suam, orans. Matth. xxvi, 39.
Hij viel op zijn aangezicht neder en bad.

Het gebed is een gevolg onzer geheele afhankelijkheid van Gods opperste majesteit. Het bevat met het gevoel van ons onvermogen, tegenover verpligtingen, die wij te vervullen, of gevaren, die wij te vermijden hebben, een kinderlijk vertrouwen op Hem, wiens grenzelooze magt en oneindige barmhartigheid wij erkennen. Het gebed is eene verheffing onzer ziel, welke in de magt van den Allerhoogste een' steun zoekt voor hare zwakheid. „Ik heb mijne oogen opgeheven, zegt de profeet, tot U, Heer, die woont in de hemelen.”¹⁾ „Ik heb mijne oogen opgeheven naar de heilige bergen, van waar ik mijne hulp verwacht.”²⁾ Van daar de uitmuntendheid des gebeds, dat, volgens den H. Thomas, onder de akten van godsdienst de eerste plaats bekleedt. Van daar ook de eigenschappen, die het moeten vergezellen, om de volmaaktheid te bereiken, welke aan het gebed eigen is. Het moet voortkomen uit het hart, waarvan de lippen slechts de tolken zijn. Het moet vol vertrouwen wezen, dewijl het steunt op Gods oneindige goedheid en

1) Ad te levavi oculos meos, qui habitas in coelis. Ps. cxxii, 1.

2) Levavi oculos meos in montes, unde veniet auxilium mihi.
Ps. cxx, 1.

grenzelooze magt. Het moet volhardend zijn, d. i. ten einde toe, vol vertrouwen wezen. Eerst dan is het, dat deze belofte van onzen Zaligmaker zal bewaarheid worden: „Voorwaar, voorwaar, Ik zeg U: Indien gij den Vader iets in mijnen naam zult vragen, Hij zal het u geven.” 1)

Het Hart van Jesus is het toonbeeld van dat leven des gebeds, 't welk de kern moet zijn van het christelijk leven: want de christen bevindt zich altoos tegenover verpligtingen en gevaren, welke niet geëvenredigd zijn aan zijne natuurlijke krachten. Meer dan eens stelt het Evangelie ons den goddelijken Zaligmaker voor oogen, hoe Hij zich van de schare verwijderend, des nachts, stil in de eenzaamheid zijne ziel gaat uitstorten in vertrouwelijke zamenspraken met zijn' Vader, als wilde Hij uitrusten van de zorgen en vermoeijenissen van den dag. Wij zien Hem bidden, voordat Hij wonderen doet, als of Hij van den Hemel de almagt verwachtte, welke Hij wilde toonen voor ons heil; inzonderheid zien wij Hem in zijn' doodsangst met een' buitengewonen ijver het gebed verlengen, tot driewerf toe herhalen, en niettemin zijne vragen aan den wil van zijnen hemelschen Vader onderwerpen; wij zien Hem ook vol moed, gelatenheid en kracht opstaan, en zichtbaar door den Engel in die heilige oefening versterkt, zijn droevig en smartvol lijden te ge-

1) Amen, amen, dico vobis, si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis. Joann. xvi, 23.

moet treden. „In doodsangst zijnde, bad Hij te meer.” 1) „Staat op, laat ons gaan.” 2) Op zulk eene wijze behooren wij te bidden; Jesus' H. Hart heeft al onze zwakheden willen aannemen, om ons te toonen, waar wij onze kracht moeten zoeken. Zijn wij in de bekoring, *waken en bidden wij*, en weldra zullen wij ons sterk gevoelen boven deze beproevingen; zijn we in de zonde gevallen, laat ons dan zuchten, dat wij onzen toevlugt niet hebben genomen tot het goddelijk wapen, dat alléén ons de verwinning verzekeren kon. Er zijn duivelen, die niet dan door vasten en bidden worden uitgedreven. 3) Zijn we treurig, zegt de H. Jacobus, heffen wij onze smeekende blikken hemelwaarts, en storten wij onze zielen uit in God, onzen vertrooster ⁴. Het kan intusschen gebeuren, dat God, ter vervulling zijner plannen, die voor ons verborgen zijn, Zich doof schijnt te houden voor onze stem; laat ons dan niet wankelen in vertrouwen; volgen wij Jesus na in den hof van Gethsemane; Hij bidt, bidt wederom en herhaalt voor de derde maal hetzelfde gebed. Ons tot heil weigert God het te verhooren. Wat doet de Heer Jesus? Hij volhardt steeds sterk aanhoudend; Hij volhardt met eene volkomene onderwerping aan den wil zijns Vaders; „nog-

1) Factus in agonia, prolixius orabat. Luc. xxii, 43.

2) Surgite; eamus. Matth. xxvi, 46.

3) Hoc autem genus non ejicitur nisi per orationem, et jejunium. Matth. xvii, 20.

4) Tristatur aliquis vestrum? oret. Jacob. v. 13.

tans niet mijn wil, maar de Uwe geschiede." 1) Doch gebeurt het ook niet menigwerf, dat wij zelve de oorzaak zijn, dat ons gebed niet verhoord wordt?

Zijn wij niet vaak gelijk aan dat volk, van hetwelk de Heer zeide: Dit volk eert mij met de lippen, doch hun hart is verre van Mij. 2) Hunne stem stijgt wel opwaarts naar den hemel maar hunne neigingen zijn, al kruipend, verslaafd aan de aarde. Zijn wij welligt niet de al te trouwe navolgers van die leerlingen, aan wie onze Verlosser deze woorden toevoegde: Gij verkrijgt niets, omdat gij niets vraagt. 3) Vragen wij aan onzen beminnelijken Jesus, dat Hij zelf ons leere bidden; 4) verzoeken wij dringend aan zijn Hart: ons te schenken die aandacht, dien ijver, dat vertrouwen, dien eerbied, die onderwerping en volharding, waarvan Hij zijne gebeden vergezeld deed gaan: smeeken wij Hem, dat Hij zelf in ons en voor ons bidde, opdat wij, versterkt door het gebed, geen geweld onzer vijanden, noch ontmoediging onzer zwakheden meer te duchten hebben.

SCHIETGEBED.

Naar uw voorbeeld, o dierbaar Hart van mijn Verlosser, wil ik met uwe genade in 't gebed

1) Verumtamen non mea voluntas, sed tua fiat. Luc. xxii, 42.

2) Populus hic labiis me honorat, cor autem eorum longe est a me. Matth. xv, 8.

3) Usque modo non petistis quidquam in nomine meo: petite, et accipietis. Joann. xvi, 24.

4) Domine, doce nos orare. Luc. xi, 1.

volharden, gedoog niet, dat ik ooit in die zalige oefening verlaauwe.

A F L A A T.

Onze Vader. — Wees gegroet. — 12 Artikelen des Geloofs.

Allerzoetst Hart van mijn' Jesus! geef, dat ik U meer en meer beminne.

Geestelijke Kernspreuken.

Het gebed is eene zamenspraak met God, eene beschouwing der onzichtbare dingen, een zeker vertrouwen ten aanzien der goederen, welke men wenscht, eene eer, welke ons gelijk maakt aan de engelen zelve, een vooruitgang in het goed, een behoedmiddel tegen het kwaad, eene verbetering van de zonde, eene daadwerkelijke vrucht der deugd en een voorsmaak der toekomstige glorie."

(S. Gregor. van Nyss., Homilie op den Eccl.)

"Men bidt zonder ophouden, wanneer, door Gode aangename, en immer ter zijner glorie gedane werken, geheel het leven een voortdurend gebed wordt."

(S. Hilarius van Poitiers, op den 1sten Ps.)

"Onze ziel moet zich beschouwen, als van alles ontbloot, ten einde zij niet zou ophouden, met te bidden; en 't is door een voortdurend verlangen, gegrond op het geloof, de hoop en de liefde, dat zulk een gebed wordt verrigt."

(S. August., 121 brief aan Proba.)

"Het ware gebed bestaat niet in de woorden,

welke de mond voortbrengt, maar in de gedachten, welke het hart vormt. 't Zijn niet onze woorden, maar onze verlangens, welke die sterke kreten slaken, die doordringen tot in de ooren van den Allerhoogste.

(S. Gregor. de groote, Zedeleer, I. XXII. h. 13.)

„In het mondgebed, kan men aandachtig zijn op drieërlei wijs, men kan zijne aandacht vestigen op de woorden, ten einde zich niet te vergissen bij het uitspreken; men kan vervolgens zijne aandacht vestigen op den zin der woorden; eindelijk kan men zijne aandacht vestigen op het doel des gebeds, namelijk: op God en de zaak, waarom men bidt.”

(S. Thomas, 2. 2. q. 83. art. 13.)

„*Éen ons* gebed te midden van groote droefheid weegt zwaarder voor God, *dan honderd pond* te midden van vertroosting.

(S. Franciscus van Sales.)

„Alle ziel behoort te weten, dat, ofschoon God niet altoos vaardig hare gebeden verhoort, Hij eventwel niet zal nalaten, om ter juister ure toe te snellen, indien zij althans van haren kant niet te kort schiet in moed en volharding.”

(S. Jan van 't Kruis, uitlegg. van Cant. II.)

„Om groote vorderingen op den weg der volmaaktheid te maken, is het niet voldoende, om mondgebeden te verrigten, maar vooral moet men zorg dragen, om degelijke deugden te verkrijgen.”

(S. Theresia.)

V. HOOFDSTUK.

Over den lof van God, en hoe het beminnelijk Hart van Jesus bron en toonbeeld van het leven van lofprijzing is.

Per ipsum offeramus hostiam laudis semper Deo.
Hebr. 5:11, 15.

Laten wij door Hem (J. C.) altoos aan God eene offerande des lofs opdragen.

De lof is eene betuiging van achting, welke men geeft aan de deugd of aan de verschillende hoedanigheden van een ander. De lof is een gevolg der liefde; men kan niet waarlijk beminnen, of men vindt er zijn behagen in, om over het beminde voorwerp te spreken, en deszelfs volmaaktheden, grootheden, en beminnelikheden te prijzen. God nu, het voorwerp bij uitnemendheid, of liever gezegd: het eenige voorwerp onzer liefde zijnde, moet ook het voorwerp bij uitnemendheid, van onzen lof wezen. Van daar, dat de Heiligen, wier harten van goddelijke liefdevlammen ontstoken waren, geene andere woorden, dan die van lof jegens God op hunne lippen hadden. Hoor den koninklijken profeet, elke toon zijner ziel is eene lofprijzing der goddelijke volmaaktheden; 't schijnt zelfs, dat hem zijne stem niet voldoende is, en hij noodigt alle schepselen des hemels en der aarde uit, om zich met hem te vereenigen, ten einde God te loven. ¹⁾

De lofprijzing is eene zóó heilige en edele daad, een gebruik zóó door het woord verheven,

1) Laudate Dominum omnes gentes. Ps. cxvj, 1. Laudate eum coeli coelorum. Ps. cxlviii, 4.

dat zij de voortdurende bezigheid der Allerheiligste Maagd en der uitverkorenen in den hemel is. 1) Zalig degenen, Heer, die wonen in uw huis, zegt de Psalmist; en waarom? Omdat zij in alle eeuwigheid U zullen loven; en uwe grootheid verkondigen. 2) En is dit niet de bijzondere bediening en de volstrekt noodzakelijke plicht van den priester hier op aarde!

De lof is bovendien eene offerande van geheel den mensch. Wordt inderdaad, de mensch niet geheel door zijne gedachte beheerscht, en drukt zijne gedachte zich niet geheel uit in het woord? Welnu, de lof is niet anders, dan de toewijding van het woord aan God, en de godvruchtige offerande van dat woord ter verheerlijking zijner goddelijke volmaaktheden. 3).

Twee uitwerkselen ter onzer eigene heiliging bezit de lofprijzing: ten eerste, zij is de weg, waar langs God zich aan ons meêdeelt; want zij stelt een innig verkeer vast tusschen God en de ziel, volgens het woord van den Psalmist: „Een offer van lof zal Mij eeren, en daar is de weg, waarop ik hem Gods heil zal toonen.” 4)

Ten tweede, zij verheft ons zooveel te meer boven de begoochelingen der aardsche goederen, zooals de H. Thomas zegt, hoe meer zij onze

1) Beati, qui habitant in domo tua, Domine, in saecula saeculorum laudabunt te. Ps. LXXXIII, 5.

2) Magnitudinem tuam narrabunt. Ps. CXLIV, 6.

3) Tibi sacrificabo hostiam laudis. Ps. CXV, 17.

4) Sacrificium laudis honorificabit me; et illic iter, quo, ostendam illi salutare Dei. Ps. XLIX, 23.

genegenheden aan God vastbindt; en daardoor wordt zij een sterke teugel, welke ons voor de zonde behoedt. 1).

Het Hart van Jesus is een toonbeeld van het leven der lofprijzing. Zóó was het Hart van dien goddelijken Meester van liefde voor zijnen hemelschen Vader ontstoken, dat zijn mond, sprekende uit de volheid van zijn heilig Hart, niets anders vermogt, dan Gods eigenschappen te loven. Jesus prijst zijne voorzienigheid; 2) Hij prijst zijne barmhartigheid; 3) Hij prijst zijne goedheid; 4) Hij prijst de opperheerschappij van zijnen Vader; 5) Hij prijst zijne magt; 6) Hij prijst zijne liefde voor de menschen; 7) Hij prijst zijne regtvaardigheid; 8) Hij prijst al zijne volmaaktheden. 9)

Niet slechts loofde Hij zijn' Vader door zijne gesprekken; maar waren al zijne werken — door de toewijding aan de glorie van God en aan de uitbreiding van zijn rijk, — niet zoo vele lofprijzingen, dewijl zij de liefde voor zijnen Vader en de hoogschatting voor zijne oneindige volmaaktheden tot beginsel hadden?

1) Laude mea infrenabo te, ne intereas. Isai. XLVIII, 9.

2) Scit enim Pater vester quid opus sit vobis. Matth. VI, 8.

3) Dimittet et vobis Pater vester coelestis debita vestra. Matth. VI, 14.

4) Complacuit Patri vestro dare vobis regnum. Luc. XII, 32.

5) Opera enim, quae dedit mihi Pater, ut perficerem ea. Joann. V, 36.

6) Omnia tibi possibilia sunt. Marc. XIV, 36.

7) Ipse enim Pater amat vos. Joann. XVI, 27.

8) Pater juste. Joann. XVII, 25.

9) Sicut et Pater vester coelestis perfectus est. Matth. V, 48.

Volgen wij dat voorbeeld na. Moge ons hart dermate vervuld zijn met goddelijke liefdevlammen, dat wij door haar geweld als genoodzaakt worden er een' uitweg aan te verleen: door namelijk te spreken, over het hemelsch woorwerp onzer liefde en ziju' lof te bezingen. ¹⁾

De mensch is de stem van het heelal; door hem is het, dat de redelooze schepselen den Heer verheerlijken; laat ons niet te kort schieten in de edele zending, welke ons is toevertrouwd. Maar wachten wij ons dat volk na te volgen, dat, terwijl het God prees met hunne lippen, Hem onteerde door de ongeregelde neigingen huns harten; onze lof spruite voort uit een hart, onderworpen aan den goddelijken wil en onwrikbaar getrouw in de dienst van God; laten wij daarom, volgens den raad van den H. Augustinus, door al onze wezenskrachten God loven. Prijzen wij Hem niet slechts met de stem, maar dat vooral ons geweten Hem love door eene goede getuigenis; dat ons leven Hem love door de beoefening van alle deugden: dat onze daden Hem loven door hare heiligheid en volmaaktheid. ²⁾

„Hebt gij eene aalmoes in den schoot van den arme gestort, zegt dezelfde Vader op eene andere plaats, gij hebt God geloofd; hebt gij een' goeden raad gegeven, gij hebt God geloofd; hebt gij u nedergebogen om te bidden, gij hebt God geloofd.” Hij gaat nog verder; en met de gedachte van den

1) *Semper laus ejus in ore meo.* Ps. xxxiii, 2.

2) *Sed et conscientia vestra, vita vestra, facta vestra.* S. Aug.

Apostel toe te passen, wiens verlangen het is, dat wij onze meest gewone werken door de zuivere meening verdienstelijk zouden maken, vreest hij niet te zeggen: „Hebt gij u aan den slaap overgegeven, om voor uwe gezondheid eene noodige rust te nemen, gij hebt God geloofd.” Loven wij dus den Heer en laat ons door een leven van lofprijzing de beleedigingen herstellen, welke Hem door zoovele weêrspannige harten worden aangedaan, maar vereenigen wij onze lofprijzingen met die, welke het Hart van zijn' goddelijken Zoon Hem onophoudelijk aanbiedt en laten wij ze vereend ten hemel doen opzweven.

SCHIETGEBED.

Met elken ademtogt, en telkens als mijn hart klopt: zou ik met al de vurighied der Engelen en Heiligen wenschen uit te roepen: Altijd, overal en door alles, zij geloofd en geprezen het H. Hart van onzen Heer J. C.!

A F L A A T.

*Onze Vader. Wees gegroet. 12 Art. des geloofs.
O zoet Hart van mijn' Jesus! geef, dat ik U
meer en meer beminne.*

Geestelijke Kernspreuken.

„God is even zeer lofwaardig, hetzij dat Hij straft; hetzij dat Hij vergeeft; want de straf en de kwijtschelding zijn uitwerkselen zijner goedheid en blijken zijner welwillendheid.”

(S. Chrysostomus, Homilie.)

„Hij alléén kan God in waarheid loven, die Hem opregt bemint.”

(S. August, Brief aan Honoratius.)

„Dat de goddelijke lofspraken voortdurend op uwe tong en uwe lippen zijn; wanneer gij psalmen zingt en uwe gebeden verrigt, bereidt gij welriekende kruiden, om een offer van aangename geur der goddelijke Majesteit aan te bieden.”

(S. Petrus Dam. B. VIII Brief 14 aan zijne zusters.)

„De goddelijke lofprijzingen verwijderen, door de verheffing van 's menschen hart tot God, alles van het hart, wat in strijd is met de goddelijke Majesteit.” (S. Thomas, 2. 2. q. 92. art. 1.)

„Onze tong kan niet beter worden gebruikt, dan met God lof te zingen, vermits wij daartoe zooveel stof en reden hebben. (S. Theresia.)

„De volmaakte liefde maakt de ziel erkentelijk voor de van God ontvangene weldaden: zij verplicht haar, Hem dank te zeggen voor de goederen in wier bezit zij is, en er behagen in te nemen, Hem duizendmaal te loven.”

(S. Jan van 't Kruis, verklaring van 't Cant. III)

„De nachtegaal bemint niet minder zijne melodie: hetzij hij verpoost, of 't zij hij zingt. Het godvruchtige hart schept niet minder behagen in de liefde, wanneer het door uiterlijke noodwendigheden wordt afgetrokken, dan wanneer het bidt. Hunne werkzaamheid en hunne beschouwing, hunne bezigheid en hunne rust zingen gelijkmatig in hen het lied hunner liefde.”

(S. Francisc. van Sales.)

VI. HOOFDSTUK.

**Over de dankzegging, en hoe het bemin-
nelijk Hart van Jesus bron en toon-
beeld der dankzegging is.**

Pater, gratias ago tibi. Joann. XI, 41.
Vader, ik dank U.

De dankzegging is te gelijk eene akt van nederigheid, eene akt van regtvaardigheid en eene akt van liefde. Eene akt van nederigheid: doordien wij, met te erkennen, dat wij aan de vrijgevigheid en barmhartigheid van een ander eene gaaf te danken hebben, welke onze volmaaktheid of ons geluk bevordert, wij juist daardoor onze eigene ongenoegzaamheid belijden. Eene akt van regtvaardigheid: want onder verstandelijke en met edele vermogens begaafde wezens, kan er geene zuiver vrijwillige gift bestaan. Elke gift bevat eene soort van verbindtenis, en legt hem, die de gift ontvangt, eene schuld van erkentelijkheid op, welke door dankzegging alléén betaald kan worden. Deze schuld wordt door ons natuurlijk instinkt zóó erkend, dat door alle harten de ondankbaarheid als eene schending van een heilig regt wordt verafschuwd. Ik zeg eindelijk, dat de dankzegging eene akt van liefde bevat, vermits zij eene ontboezeming, eene verzuchting des harten is jegens hem, die ons verrijkt heeft met zijne weldaden. Na dit alles is het gemakkelijk te begrijpen, welk eene waarde God aan de dankzegging hecht, en hoe naijverig zijn Hart op die hulde van geheel ons zelve is.

Door de dankzegging inderdaad, wijden wij aan God ons verstand, erkennende, dat wij geheel en al van zijne goedheid afhangen; — wijden wij Hem onzen wil krachtens de liefde, welke ons hecht aan onzen oppersten Weldoener; — en wijden wij Hem onze vrijheid, ons in de gesteltenis plaatsende van niets aan zijne genade te weigeren, ter beantwoording aan de weldaden, waarmede Hij ons heeft overladen. Daarom aarzelt de H. Augustinus niet, in zijn boek: *„over den Geest en de Letter”*, te zeggen, dat de vereering van God voornamelijk in de beoefening der dankbaarheid bestaat, en ter staving zijner leer wijst hij op het offer zelf onzer altaren, eucharistisch of dankoffer, dat de verhevenste daad onzer godsdienst is.

Jesus' Hart is het toonbeeld van dat leven van dankzegging. Als God heeft Jesus alles van zijn' hemelschen Vader ontvangen: zijn wezen, zijne Godheid vloeijen eeuwig voort uit dat voortbrengend beginsel. 1) Als mensch heeft Hij insgelijks alles, wat Hij bezit, aan God te danken. 2)

Nadrukkelijk erkent Jesus, dat Hij deze wezenlijke of vrijwillige gunsten van zijn' Vader heeft ontvangen, en Hij is er Hem dankbaar voor. Alles is Mij door mijn' hemelschen Vader gegeven, 3) Mijn Vader heeft Mij een koninkrijk bereid. 4) Alles, wat mijn Vader doet, daartoe

1) Ex utero ante luciferum genui te. Ps. CIX, 3.

2) Corpus autem aptasti mihi; Hebr. X, 5, Primoge nitus omnis creaturae. Coloss. I, 15.

3) Omnia mihi tradita sunt a Patre meo. Luc. X, 22.

4) Disposuit mihi Pater meus regnum. Luc. XXII, 29.

heeft Hij Mij de magt gegeven, het te doen door een uit werkselder liefde, welke Hij Mij toedraagt. 1)

Aan Mij is het, dat Mijn Vader het verheven voorregt heeft verleend, om de menschen te oordeelen. 2) Mijn Vader omringt Mij met glorie: Mij heeft Hij aangesteld als den noodzakelijken Middelaar tusschen Hem en de schepping. 3) Wat meer zegt, in ééne en dezelfde natuur vereenigd, hebben wij ééne en dezelfde magt, ééne en dezelfde werking, één en hetzelfde wesen, zóódanig dat, al wie Mij ziet, mijn' Vader aanschouwt. 4) Uit deze plegtige *erkenntenis* ten aanzien der van zijn' Vader ontvangene gaven, vloeiden die uitwendige verheerlijking van God voort, waarvan de goddelijke Zaligmaker spreekt, alsmede die werkdadige, liefde waarvan Hij voor zijn' Vader was verslonden. 5)

Volgen wij dit goddelijk toonbeeld na; overstroemd met 's Heeren weldaden, onmagtig door onze natuurlijke zwakheid, en niets bezittend, wat wij niet aan de erbarming van onzen God te danken hebben, laten wij ons dan zóó gedragen, dat ons leven een leven van voortdurende dankzegging zij: dat leven zal bestaan in

1) Pater enim diligit Filium et omnia demonstrat ei, quae ipse facit. Joann. V, 20.

2) Omne iudicium dedit Filio. Joann. V, 22.

3) Nemo venit ad Patrem, nisi per me. Joann. XIV, 6.

4) Ego et Pater unum sumus. Joann. X, 30. Qui videt me, videt et Patrem. Joann. XIV, 9.

5) Palam de Patre annuntibo vobis. Joann. XVI, 25. Ego te clarificavi super terram. Ut cognoscat mundus, quia, diligo Patrem... surgite; eamus hinc. Joann. XVII, 4. XIV, 31.

een bijblijvend gevoel onzer persoonlijke ongenoegzaamheid, waardoor wij, als gaven Gods erkennende, al het goede, wat in ons is, ons voortdurend nederig en van God volstrekt afhankelijk zullen gedragen. Met den Apostel kunnen wij zeggen: wat bezit gij werkelijk, dat gij niet ontvangen hebt; en indien gij het ontvangen hebt, waarom u er dan op beroemd? ²⁾)

Deze voortdurende gedachte aan Gods weldaden zal, door ons aan Hem, als aan de bron van alle goed te hechten, voor ons het beginsel wezen eener heldhaftige toewijding aan zijne dienst, „niets grootsch doet men voor God, zegt de H. Theresia, als men zich niet overtuigd houdt, dat men het bijzondere voorwerp van de zorgen zijns Harten is;” welnu, zoodanig is het leven van dankzegging; het doordringt ons van die vruchtbare overtuiging en bindt ons door het hart aan Hem, die ons met zijne gaven verrijkt. Van waar de onverschilligheid onder zoo vele christenen? Van daar, dat zij de weldaden van God uit het oog verliezen, die alsdan voor hen niets anders meer, dan een vreemdeling, een geduchte meester, ja een tiran welligt schijnt te zijn.

Het vergeten der weldaden droogt de bron van hemelsche gunsten op, door het hart van den Weldoener nauwer toe te sluiten. De dankzegging daarentegen, maakt zijne vrijgevigheid des te ruimer. „Geene verpligting, zegt

1) Quid autem habes, quod non accepisti? I. Cor. iv, 7.

de H. Laurentius Justinianus, is volstrekt noodzakelijker, dan de dankzegging, indien ons heil ons ter harte gaat: want wij hebben groote ondersteuning noodig, en hij alléén verdient uitstekeuder gaven te ontvangen, die zorgt, dat de herinnering aan de reeds genotene weldaden niet uit zijn hart worde gewischt." Maar onmagtig als we zijn, om den Heer waardiglijk te bedanken, zoo laten wij onze dankzeggingen vereenigen met die van Jesus' H. Hart; dat is het eenige middel, om ons ten volle van onzen eindeloozen pligt te kwijten, en diensvolgens de rijkste gunsten over ons te doen afstroomen.

SCHIETGEBED.

Wat zal ik den Heer wedergeven voor alles, wat Hij mij geschonken heeft? Ik bied U, mijn God, een dankbaar hart, o, dat het nimmer zijn' Weldoener vergete!

AFLAAT.

*Onze Vader. Wees gegroet. 12 Art. des Geloofs.
O zoet Hart van Jesus! geef, dat ik U meer en
meer beminne.*

Geestelijke Kernspreuken.

„De ondankbare mensch is een schandevat, waarin God het bittere zijner gestrengheden uitstort; de erkentelijke mensch daarentegen, is een eerevat, waarin Hij gestadig de kostbare wateren zijner genade doet nederstroomen; en

Hij schept er zijn behagen in, om daarvan het werktuig zijner glorie te maken."

(S. Ireneus, tegen de Ketterijen, B. IV. h. XXIV.)

"Alhoewel God dagelijks ontelbare weldaden over ons uitstort, zonder onze toestemming af te wachten, en zelfs dikwerf buiten ons weten, zoo verlangt Hij niettemin, dat wij, er dankbaar over getroffen, Hem door voortdurende dankzeggingen zouden uitnoodigen, om ons nog overvloedigere gaven meê te deelen." (S. Chrysost., 52 Hom. op 't XXVI hoofdst. v. Genesis.)

"Wat kunnen wij gepaster denken, spreken en schrijven dan dit woord: *Deo gratias!*" *Gode zij dank!* — Men kan niets korters zeggen; niets aangenamers hooren; niets verheveners uitdenken; niets nuttigers beoefenen."

(S. August., 77 Brief.)

"De ondankbaarheid is de vijandin der ziel; zij kwetst al hare belangen, zij beneemt haar alle gunsten, welke zij had verworven, en belet haar nieuwe te verkrijgen; zij is een heete, een brandende wind, die de bronnen der godsvrucht, de beken der barmhartigheid en de stroomen der genade opdroogt."

(S. Bernard, 52 Predik. op 't Cant.)

"Waarlijk, Heer, indien Gij mij slechts een' stroohalm ter uwer gedachtenis haddet gegeven, ik zou er meer zorg voor moeten dragen, en U grooter' dank betuigen, dan ik het tot dusverre voor al uwe gunsten heb gedaan."

(S. Gertrudis, hare Geschriften.)

„Even als men in de regtvaardigheid, welke eene kardinale of hoofddeugd is, de gelijkheid der dingen beschouwt; zoo let men bij de dankbaarheid op de gelijkheid van den wil met dien van een ander; en even als de weldoener door de opwelling zijner liefde iets gedaan heeft, waartoe hij niet gehouden was, zoo tracht hij, die eene weldaad ontvangt, uit erkentelijkheid jegens zijnen weldoener meer te doen, dan hij verplicht is.” S. Thomas, 2. 2. q. 106. art. 6.)

„Het is onverdragelijk om te zien, dat wij, na zoo vele gunsten en weldaden van den kant van God ontvangen te hebben, — zoo weinig erkentelijk zijn, en zoo nalatig, om Hem te bedanken.”

(S. Theresia, haar Leven, hoofdst. XXI)

VII. HOOFDSTUK.

Over het offer, en hoe Jesus' beminnelijk Hart bron en toonbeeld van het leven van offerande is.

Sacrificate sacrificium justitiae. Ps. IV, 6.
Draagt eene offerande van gerechtigheid op.

Het offer is de daad, welke het meest tot het wezen der godsdienst behoort; geen volk is er, hetwelk eene eeredienst bezit en eene godheid aanbidt, of het heeft zijn priesterschap, zijn altaar en zijn slagtoffer. Wat is werkelijk het offer? Het is de daad, waardoor men duidelijk de opperheerschappij der Godheid erkent, niet slechts over de geheele natuur, maar ook over den

mensch-zelven. Het offer is dus de eerste daad der godsdienst, de grond en de oorzaak van al de andere godsdienstige daden. Ook werd het ten allen tijde als de grondslag beschouwd. Wil men eene godsdienst uitroeijen? Men rukt de altaren omver, men verbrijzelt de heilige offervaten en op hunne puinen alleen kan de goddeloosheid hare plannen volvoeren.

Om al het gewigt van het offer te waarderen, heeft men slechts de gewijde boeken te openen, en na te gaan; hoe de Heer zelf Zich heeft verwaardigd tot in de kleinste bijzonderheid al de offerplegtigheden voor te schrijven, de priester-gewaden aan te duiden, de slagtoffers te bepalen; terwijl de gewijde schrijver de scheppingsdaad van 't heelal vermeldend, het verhaal dier groote gebeurtenis in weinige regels zamenvat.

Het Hart van Jesus in een toonbeeld van offerande. In de oude Wet spaarde de offeraar zich zelven, terwijl hij het slagtoffer opdroeg; doch in de verhevene offerande van de Wet der genade, voorafgebeeld door de verschillende offers van het Jodendom, moesten offeraar en offerande vereend zijn op hetzelfde altaar, en zich vrijwillig tot glorie van den Allerhoogste slagtofferen. De voltooiing van het offer greep plaats op Kalvarie, toen het groote Zoenoffer Zich zelven deze plegtige getuigenis gaf: „Het is volbragt.”¹⁾ Maar dit offer was begonnen op het oogenblik zelf der Menschwording, en had zich voortgezet

1) Consummatum est. Joann. xix, 30.

gedurende het geheele leven van den Godmensch. Inderdaad: reeds van zijne eerste intrede in de wereld af, beschouwt Jesus Zich als een Slagtoffer, en met liefde en vrijheid omhelst Hij dien droevigen staat. Gij hebt de andere offers versmaad, zegt Hij aan zijnen Vader, toen zeide Ik: hier ben Ik; Ik kom met het ligchaam, wat Gij Mij gegeven hebt in de meening, om uwe goddelijke bevelen te vullen.

Wat is Jesus op het altaar der kribbe, in de verborgenheid van Nazareth, in de toewijding van zijn openbaar leven, op het kruishout van Kalvarie, anders dan een Slagtoffer, zijne eer en vrijheid opdragende aan zijn' hemelschen Vader; 1) alle vreugde der wereld opofferend, en Zich overgeevende aan den schandelijksten dood? 2)

Dien staat van opoffering, welke met zijn' gloriestaat onvereinigbaar scheen te zijn, zet Jesus in den hemel voort, waar de H. Joannes Hem voorstelt onder het beeld van een geslagtofferd en geheel bloedend Lam. 3) Hij zet dien staat vooral voort in de heilige Eucharistie, voortdurend opgerigt altaar, op hetwelk Jesus Christus, Priester en Offerande, iederen dag, ieder uur, en ieder oogenblik de meest volkomene slagtoffering van Zich zelve vernieuwt.

Ziedaar het toonbeeld, dat wij ons voor oogen

1] Semetipsum exinanivit formam servi accipiens. Philipp. II, 7. Oblatus est, quia ipse voluit... Isai. LIII, 7.

2] Proposito sibi gaudio, sustinuit crucem? Hebr. XII, 2.

3] Agnum..., occisum..., Apoc. V, 6.

moeten stellen. Deelgenooten geworden van het hooge priesterschap van dien Opperpriester door het kenmerk des doopsels, en vooral door het priesterlijk kenmerk, indien wij het geluk hebben in 't heiligdom te leven, zijn wij allen dat koninklijk priesterschap, waarvan de H. Petrus spreekt. 1)

Wij moet dan ook, als ledematen van Jesus Christus, aan zijn offerstaat deelnemen, en ons gestadig aan God opdragen. Dit geeft de H. Paulus ons te verstaan, wanneer hij zegt, dat wij in ons moeten aanvullen hetgeen aan 's Heeren lijden en aan zijne offerande ontbreekt. 2) Inderdaad: aan de offerande des Heeren ontbreekt het offer van al degenen, welke Hij door het geloof en de liefde tot zijne ledematen heeft gemaakt, en die zich, even als hun Goddelijk Hoofd, in een voortdurenden staat van slagtoffering moeten stellen. Maar waarin bestaat het offer, dat wij voortdurend aan God moeten opdragen? De H. Geest zelve leert het ons in de gewijde Schrift: zijt regtvaardig jegens uwen naaste, regtvaardig in uwe oordeelen, regtvaardig in uwe woorden, regtvaardig in uwe daden, en gij hebt Gode een aangenaam offer gebragt, een offer, dat voor U eene bron van hoop zal wezen. 3) Het offer, dat God van ons vraagt, en Hem aangenaam van geur is, is het offer van barmhartigheid, dat ons medelijdend maakt met de ramp-

1] Regale sacerdotium. I. Petr. II, 9.

2] Adimpleo ea, quae desunt passionum Christi, Coloss. I, 24.

3] Sacrificat e sacrificium justitiae et sperate in Domino. Ps. iv, 6.

slagen van den naaste en toegevend voor zijne gebreken. 1) Er bestaat vooral een offer, wat den Heer eindeloos behaagt en door Hem nimmer versmaad is geworden, namelijk : het offer van een vermorzeld en verootmoedigd hart. 2) In één woord, willen wij onafgebroken den Heer een offer opdragen; 3) het meest heilzame, het meest algemeene en meest volkomene middel is: ons toe te wijden aan de beoefening der heilige geboden en onvoorwaardelijk datgene te omhelzen, dat wij weten, dat 's Heeren wil is. 4) Alsdan zullen wij, ons vereenigende met het groote Zoenoffer, tot God kunnen zeggen: Gij hebt de oude offergaven versmaad, daarom heb ik mij aan U opgedragen als een slagtoffer, ter vervulling van geheel uwen wil. 5) Ontvang Heer, mijn verstand, mijne vrijheid, mijn hart, geheel mijn wezen.

SCHIETGEBED.

Ter uwer liefde, o heilig Hart van Jesus, wil ik, ondersteund door uwe genade, aan uwen wil onderworpen, al de offers brengen, welke Gij van mijn hart verlangt.

1] Qui facit misericordiam offert sacrificium. Eccli. xxxv, 4.
 2] Sacrificium Deo spiritus contribulatus: Cor contritum et humiliatum Deus non despiciet. Ps. L, 9.

3] Juge sacrificium. Dan. viii, 11.

4] Sacrificium salutare est attendere mandatis. Eccli. xxxv, 2.

5] Ecce venio, ut faciam, Deus, voluntatem tuam. Hebr. x, 9.

*Onze Vader. Wees gegroet. 12 Art. des Geloofs.
O zoet Hart van Jesus! geef, dat ik U meer en
meer beminne.*

Geestelijke Kernspreuken.

De getrouwe ziel bemint. wordt ontvlamd en verslonden; zij veracht al de vermaken en streeft voorwaarts; zij aanschouwt de wederwaardigheden, de pijnen, smarten, kwellingen, straffen, den dood; zij veracht nogmaals, alles, overwint alles en schrijdt voorwaarts. O beminnen! o altoos voortgaan! o sterven aan zich zelve! O eindelijk bereiken van den schoot van God!..."

(S. August., over de woorden van den Apost. pred. XVII.)

"Ofschoon wij niet weten, waarom ons eene kwelling overkomt, zoo moeten wij ze niet als onregtvaardig beschouwen, omdat God er de eerste bewerker van is; 't is eene groote voldoening in onze rampen te weten: dat zij voortkomen van den wil Gods die altoos regtvaardig is."

(S. Gregor. de Groote, Zedeleer, B. XXXII, h V.)

"Wij dragen aan God bloedige offers op, wanneer wij ten bloede toe voor de waarheid strijden; en wij offeren een' wierook van aangename geur aan zijne goddelijke Majesteit, wanneer wij hemelsche vlammen van heilige liefde in zijne tegenwoordigheid doen opstijgen."

(Eerw. Beda, op den 1ⁿ. brieftaan de Korinth. h. IX.)

"De glorie mij bereid, is zoo groot, dat ik ner-

gens anders behagen in kan vinden, dan in den arbeid, de vernederingen, de ziekte en verstervingen.” (S. Francisc. van Assisië, zijn Leven.)

„Indien God u veel lijden overzendt, dan is het een bewijs, dat Hij een' grooten Heilige van u wil maken; verlangt gij tot heiligheid te geraken, bid Hem dan, dat Hij u veel lijden overzendt.” (S. Ignatius van Loy. Grondregelen.)

„Ik heb u mijn lijden beschreven, om u te doen begrijpen, hoezeer onze inwendige vreugde in Indië overvloeit; die gevaren en tegenwerkingen zonder eind ter liefde van Jesus Christus doorgestaan, zijn zoovele onuitputtelijke schatten van geestelijke vertroostingen.”

(S. Francisc. Xaverius, IIe boek 6^e brief.)

Wij moeten den weg der moeilijkheden en werkzaamheden kiezen, zelfs dan, wanneer er voor ons geen ander voordeel in gelegen zou zijn, dan dat wij in 't voetspoor van Jesus Christus, ons beminnelijk Hoofd. wandelen.”

(S. Theresia.)

„De ziel, welke door wederwaardigheden geoefend wordt, gelijkt op die rivieren, welke tuschen de rotsen en keisteenen heênstroomen, en wier wateren het zoetst en het helderst zijn.”

(S. Vincent. van Paulo, zijne Geschriften.)

VIII. HOOFDSTUK.

Over de herstelling, en hoe Jesus' Hart bron en toonbeeld van het leven van herstelling is.

Proposuit... instaurare omnia in Christo. Ephes. I. 9, 10.
(God) heeft besloten,... om alles in Christus te vernieuwen.

De zonde heeft de wanorde in de wereld gebragt; door den mensch van zijn wezenlijk en wettig doeleinde af te leiden, heeft zij in dezelfde afwijking de geheele zichtbare schepping meêgesleept, welke hare bestemming niet anders kon voortzetten en bereiken, dan door tusschenkomst van den mensch. De II. Apostel Paulus drukt op krachtige wijze de onaangename gewaarwording uit, welke alle schepselen ondervinden in dezen staat, die in strijd is met dien, waarin zij oorspronkelijk gesteld zijn. „Alle schepsel zucht,” zegt hij. 1) De menschen, de geloovigen zelfs, zijn niet gevrijwaard tegen die pijnlijke ongerustheid, welke de omverwerping der orde volgt en vergezelt: Wij zuchten ook, voegt de groote Apostel er bij, wij zuchten in de verwachting, waarin wij zijn, naar eene verlossing.” 2)

De zonde had niet slechts den mensch en geheel de schepping van God afgekeerd, maar zij had bovendien nog God zelve aangetast; zij had Hem, als het ware, van het onvervreemdbaar voorregt beroofd, dat hem tot het wezenlijke doeleinde maakt van al het geschapene; zij had

1) Omnis creatura ingemiscit. Rom. VIII, 20.

2) Et ipsi intra nos gemimus. Rom. VIII, 23.

Hem in de eigenschappen, welke den mensch onder zijne afhankelijkheid plaatsen, als vernietigd, en door deze heiligschennende poging had zij de Godheid trachten te doodden.

De herstelling moet dus al die wanordelijkheden omvatten: zij moest de zonde te niet doen, God weder op zijn' troon bevestigen onder uitroeping, verheerlijking en verheffing zijner opperheerschappij; den mensch weder onder de gehoorzaamheid plaatsen, en door den herstelden mensch de geheele schepping op nieuw aan God verbinden.

Jesus' Hart nu is bij uitnemendheid de hersteller geweest; dit Hart alléén kon op eene waardige wijze die gewigtige bediening vervullen. Wat is inderdaad het leven van Jesus? 't Is een leven van herstelling. Waartoe strekken zijne daden en gesprekken? Tot herstelling van de noodlottige gevolgen der zonde. Lijdt Hij armoede, vernederingen, de meest ongehoorde smarten, het kruis zelfs, 't is altoos, om het misbruik van den rijkdom, den hoogmoed des geestes of de wellusten der zinnen te herstellen en de ongeregelde vermogens van den mensch op den weg van orde terug te voeren. 1)

Er is geene wanorde, welke niet door dien Hersteller is uitgeroeid. God was miskend, gehoond, menschenlijke leeringen hadden zich in de plaats der goddelijke onderwijzingen gesteld; het

1) *Vulneratus est propter iniquitates nostras, attritus est propter scelera nostra, Isai. lii, 5.*

huis des Heeren was veranderd in een spelonk van roovers. Zie, hoe Jesus Christus de eer zijns Vaders herstelt, door aan zijne onderwijzing dit verheven gebod ten grondslag te geven: Gij zult den Heer liefhebben uit al uwe krachten. 1) Zie, hoe Hij de door slavernij onteerde mensche-lijke waardigheid herstelt, als Hij bij het gebod der goddelijke liefde het maatschappelijk gebod der broederliefde voegt. 2) Nu eens veroordeelt Hij de grondstellingen der wereld en hare dwaze wijsheid, „wee der wereld”; dan weder toont Hij den mensch aan, wat het doel van zijn pogen en streven moet wezen, door deze woorden, waarvan het Evangelie niets, dan de ontwikke-ling is: Weest volmaakt, gelijk uw hemelsche Vader volmaakt is. 3. Zijn openbaar leven wendt Hij gansch en al aan, om de menschen terug te voeren tot hunne bestemming; alle middelen stelt Hij in 'twerk: strengheid, bedreigingen, zachtmoedigheid, barmhartigheid, geduld, won-deren zelfs, alles wat op onze harten een' heil-zamen indruk kan maken; zóó, dat Hij volmaakt in Zich bewaarheit, hetgeen de groote Apostel in zijn' Ephezer-brief zegt: dat God besloten heeft om alles wat in den hemel en op aarde is, in Christus te vernieuwen of te herstellen. 2

1) Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo. Deut. VI, 5.

2) Diliges proximum tuum sicut te ipsum. Matth. XXII, 39.

3) Estote ergo vos perfecti sicut et Pater vester coelestis perfectus est. Matth. V, 48.

4) Instaurare omnia in Christo, quae in coelis, et quae in terra sunt, in ipso. Eph. 1, 10.

Het Hart van Jesus was het bijzondere werktuig dier algemeene herstelling, gelijk het hart van den mensch de bron was geweest der wanorde; het Hart van Jesus is het, dat de handelingen, de woorden en smarten van den goddelijken Meester bestuurt ter vernieuwing der orde, door de vernietiging der zonde, en hetwelk dat leven van herstelling of vernieuwing voortzet in de heilige Eucharistie.

Ziedaar het toonbeeld ter onzer navolging. Gekrenkt in onze eigene vermogens door de erfzonde en door die zonden, waaraan wij ons persoonlijk hebben schuldig gemaakt, moeten wij op de eerste plaats in ons de orde herstellen, welke onze zonden hebben omvergeworpen, gestadig ons verstand, onzen wil, en al onze gehechtheden, welke van zelve naar de aardse goederen hêenneigen, tot God verheffen, als tot hun noodzakelijk doeleinde; vervolgens moeten wij ook werken aan de verbetering der wereld, in Jesus' verheven titel van hersteller deelen, met, door onze lofprijzingen al de godslasteringen te vergoeden, welke men den Heer in het aangezicht werpt, en door uit al ons vermogen den mensch op nieuw aan God te hechten door den ijver onzer gebeden, gepaste raadgeving, en door de stomme, maar krachtvolle prediking van het voorbeeld; alzoo zullen wij het rijk Gods weder in de zielen vestigen, dat wil zeggen: dat wij de wanordelikheden der zonde, welke bestaan: in het niet meer erkennen van

God, als het noodzakelijke doeleinde van den mensch en der schepping, zullen herstellen. Vereenigen wij ons met Jesus' Hart: want uit die bron zullen wij al onze herstellingskracht putten.

SCHIETGEBED.

Door een' deugdzaamen levenswandel, wensch ik, zooveel mogelijk, de oneer te herstellen der goddelijke Majesteit aangedaan, en aan eigene verbetering en die der menschheid meê te werken. — Goddelijk Hart van Jesus, schenk mij daartoe uwe genade!

AFLAAT.

*Onze Vader. Wees gegroet. 12 Art. des Geloofs.
O zoet Hart van Jesus! geef, dat ik U meer en
meer beminne.*

Geestelijke Kernspreuken.

„De boetvaardigheid offert de zondaars aan God op, maar 't is, om hen op nieuw te doen leven; zij doet hen als slagtoffers sterven, maar, om hen van den dood op te wekken De boetvaardigheid is een bewonderenswaardig fornuiis, dat niets dan koper ontvangt, om het in goud te veranderen.”

(S. Ephraem, over de vreeze Gods.)

„De eerste stap bij het opklimmen van eene ladder is die, welken men doet bij het verlaten van den grond; zoo is in de orde der godsdienst de eerste trede, om hooger te stijgen die, van zich te verwijderen van het kwaad.”

(S. Basilius, 1^e Homilie op den 1^a Ps.)

„Prijzen en beminnen wij de liefdevolle vindingrijkheid van onzen goddelijken Hersteller of Redder, die, ziende dat een door de zonde aangestoken vleesch onzen geest doodde, van zijn aanbidde-lijk vleesch het behoedmiddel tegen dat vergift heeft willen maken.” (S. Ambr., Pred. o. d. XXXVII Ps.)

„De eerste graad van genezing bij den zieken mensch is de verwijdering der ziekte-oorzaak, welke door de vergeving der zonden plaats heeft: en de tweede is de genezing zijner krachteloosheid, welke geschiedt door langzamen vooruitgang in het vernieuwen der goddelijke beeldtenis, welke in hem geschonden was.”

(S. August., over de Drieëenheid, B. XIV, h. XVII.)

„Op het oogenblik der schepping heb ik een' rijken bruidschat ontvangen; tot mijn eigen verderf maakte ik er misbruik van. Zie, hoe Jesus Christus mijne overtreding heeft weten te herstellen. Hij is persoonlijk den ontrouwe te hulp gekomen, en heeft Zich voor diens vlekken niet geschaamd Den schat, dien ik had verloren, heeft Hij mij weêrgegeven: Hij is tot mij afgedaald, om mij tot Zich te verheffen.”

(S. Chrys., Homilie over de ongenade v. Eutropius.)

„Deze woorden: *brengt waardige vruchten voort van boetvaardigheid*, moeten het geweten van den christen doen ontwaken, en hem een' voorraad van goede werken verkrijgen des te grooter, naar gelang hij zich door zijne zonden des te zwaardere schaden heeft berokkend.”

(S. Gregor. de Groote, 20 Homilie op 't Evangel.)

„Uw bewonderenswaardig lijden, o Heer Jesus, heeft al de kwade driften van onze harten verbannen, al onze beledigingen hersteld, en biedt ons voor onze geestelijke krankheden een krachtig middel aan. Kan er inderdaad eene zoo doodelijke ziekte bestaan, welke uw dood niet geneze?“
(S. Bernard., Predik. op het lijden van O. H. J. C.)

IX. HOOFDSTUK.

Over de heiligheid, en hoe Jesus' beminnelijk Hart bron en tooneel der heiligheid is.

Sancti estote, quin ego sanctus sum. Levit. xi, 44.
Weest heilig omdat ik heilig ben.

De heiligheid is minder *eene bepaalde deugd*, dan wel *eene beoefening van- en eene voortdurende genegenheid der ziel tot alle deugden*; zij bevat in zich alle volmaaktheden, en daarom is het ongetwijfeld, dat de profeet Isaias, wanneer hij ons de engelen en hemelbewoners wil voorstellen, liefelijk bezig met Gods lof te zingen, hun geen' anderen, dan dezen eeuwigen lofzang in den mond legt: *Heilig, heilig, heilig*. Dewijl God alléén alle volmaaktheden bezit, daarom is Hij alléén *heilig* van natuur, Hij alléén *heilig* in de geheele uitgestrektheid en verhevenheid van het woord. De schepselen zijn slechts heilig door mededeeling, en hunne heiligheid is noodwendig begrensd.

Intusschen wordt door heiligheid meer bepaald verstaan; het vrij zijn van alle vlek en de volkomene zuiverheid van hart en daad. Zij bevat

het denkbeeld der orde, vermits de zonde, met haar in strijd, niets dan wanorde en ontrust is. De heilige is dus een wezen, wijselijk geschikt voor zijn doel, rigtende al zijne daden naar hetzelfde doel, terwijl hij alles, wat hem daarvan zou kunnen afleiden, van zich wegstoot. De heilige is dus een wezen, 't welk van wereldsche gebruiken afgezonderd, door eene zekere toewijding geheel is overgegeven aan de vervulling der goddelijke wetten. De heilige is dus een wezen, dat slechts leeft, ademt, spreekt en handelt om God en volgens God.

Jesus nu is het toonbeeld der hoogste heiligheid geweest. Kon zijn heilig Hart, dat, om zoo te zeggen, niet klopte dan onder de aandrijving van het goddelijk Woord, waarmede het op innige wijze was vereenigd, — kon het wel andere begeerten, genegenheden, gevoelens vormen, dan heilige begeerten, heilige genegenheden heiligen gevoelens, dat is: vrij van smet en volmaakt gelijkvormig aan de eeuwige gerechtigheid? Kon het andere, dan heilige daden inboezemen en daartoe aanvuren? Wij hooren dan ook, hoe de Heer Jesus op plechtige wijze de boosaardigheid der Phariseën uitdaagt: Wie onder u zal Mij van zonde overtuigen? 1) Om ons van den dood te verlossen, vernedert Hij Zich zóó diep, dat Hij onze menschheid aanneemt, zonder er eventwel de zonden van aan te nemen. 2) Van

1) Quis ex vobis arguet me de peccato? Joann. VIII, 46.

2) Tentatum autem per omnia pro similitudine absque peccato. Hebr. iv, 15.

zijn Hart als zetel der Godheid, als tempel Gods bij uitnemendheid, staat er geschreven: De Allerhoogste heeft zijne woontent geheiligd. 1)

En het betaamde, volgens den H. Paulus, dat de Hoogepriester der nieuwe Wet, wiens verheven priesterschap bestond in het vernietigen der zonde, door zijne eigene opoffering, en in het ontwapenen van den toorn zijns hemelschen Vaders: — een heilig, schuldeloos, onbevlekt, en van de zondaars afgescheiden Hoogepriester ware. 2) Weest heilig, omdat Ik heilig ben, was er in de oude Wet geschreven; dan, daar het voor den mensch moeilijk was, om in een sterfelijk ligchaam de goddelijke volmaaktheid na te volgen; zoo is Jesus Christus gekomen, om door zijne Menschwording en zijn verblijf in ons midden, die goddelijke orde onder ons bereik te brengen, en ons in zijne Menschheid, als in een plan voor onze zwakheid meer toegankelijk, het toonbeeld voor oogen te stellen, waarvan wij de deugden hebben weêr te geven. Luisteren wij naar de stem zijns Harten, welke uit het diepst van den Tabernakel ons allen toeroept: Weest heilig, omdat Ik heilig ben.

Beijveren wij ons, wijl Jesus Christus ons ten voorbeeld wil strekken, Hem op zijn voetspoor te volgen. Jesus is de volmaakte beeldtenis des Vaders, trachten wij op Jesus te gelijken, en wij

1) Sanctificavit tabernaculum suum Altissimus. Ps. XLV, 5.

2) Talis enim decebat, ut nobisesset Pontifex: sanctus, innocens, impollutus, segregatus a peccatoribus et excelsior coelis factus. Hebr. VII, 26.

zullen nader bij de volmaaktheid des Vaders komen.

Het toonbeeld, wel is waar, is ontmoedigend voor onze zwakheid, 't is ons zelfs onmogelijk tot eene volkomene gelijkenis te geraken: maar de goddelijke barmhartigheid aanbiddende, welke ons door het verheven toonbeeld tegen het ijdel zelfbehagen heeft willen vrijwaren, — indien wij eene volmaakte gelijkvormigheid in ons mogten aanschouwen, — moeten wij iederen dag die goddelijke beeldtenis in onze zielen trachten af te schetsen, en zonder ophouden de trekken daarvan zoeken te verijnen; maken* wij ons los van den geest der wereld, weêrstaan wij aan de onstuimige aanvechtingen der zinnen; de wereld en hare driften kunnen alleen den staat van heiligheid in ons bezoedelen; maar vooral verliezen wij ons geheel in het Hart van Jesus; en dat deze oceaen van heiligheid en volmaaktheid ons verzwelge, Jesus zal ons van diezelfde heiligheid doordringen, en Hij zelf onze eigene heiligmaking zijn. 1)

SCHIETGEBED.

O Jesus, schenk mij de genade, om van dag tot dag heiliger en volmaakter te worden, en laat mij liever sterven, dan U ooit zwaar te beledigen.

AFLAAT.

*Onze Vader, Wees gegroet. 12 Art. des Geloofs.
O zoet hart van Jesus! geef, dat ik U meer en meer beminne.*

1) Factus est nobis sapientia a Deo et iustitia et sanctificatio. I Cor. 1, 30.

Geestelijke Kernspreuken.

„De heiligheid is vrij van alle smet; zij is de volmaakte zuiverheid, waarin niet de geringste vlek is op te merken.”

(S. Dionysius, over de goddelijke namen, B, XII.)

„Jesus Christus is het Hoofd en de bron onzer zaligheid; Hij is er de wortel- en wij zijn er de loten van. Indien dus de wortel heilig is, dan deelt deze aan zijne loten noodzakelijk zijne eigene heiligheid mede.” (S. Cyrillus van Jesus, 4 (Mystagog.) Inwijding in de geheimen.)

„Dat de bescheidenheid in uwe woorden, de zedigheid in uwe blikken, de ernst in uwe houding, de welvoegelijkheid in al uwe daden, dat geheel het uiterlijke uws ligchaams, kortom, het portret uwer ziel en de beeldtenis uwer onschuld zij.”

(S. Ambrosius, over den maagdelijken staat, B. II.)

„Laat ons de zuiverheid boven alles beminnen, dewijl Jesus Christus, willende toonen hoezeer zij Hem behaagt, eene Maagd tot Moeder en een maagdelijken leerling als bevoorregte zijner liefde heeft verkoren. (S. Augustinus.)

„Jesus beminde den H. Joannes met eene bijzondere liefde, omdat het voorregt der zuiverheid hem waardig had gemaakt, inniger dan de overigen bemind te worden, en omdat hij, tot het apostolaat geroepen maagd zijnde, geheel zijn leven lang maagd gebleven is.

(S. Hieronymus, tegen Jovinianus, B, 1.)

„De rust, welke de H. Joannes op het Hart van zijn' goddelijken Meester genoot, de hemelsche vlammen, welke, alsdan door de innige openbaringen des Zaligmakers in zijne ziel werden opgewekt, vernietigden zóó zeer alle kiem van zinnelijk leven in hem, dat zijn ligchaam, waarachtige tempel van den H. Geest, nimmer den glans zijner maagdelijke onschuld verloor.”

(S. Petrus Damin., 63 Pred. op den H. Joannes Evangelist.)

„De zuiverheid is de lelie der deugden; zij maakt den mensch schier gelijk aan de engelen: niets is zoo schoon als de zuiverheid; in 't kort, *háár* geheel afzonderlijk behoort de glorie van de schoone en schitterende deugd der ziel en des ligchaams te zijn.” (S. Franciscus van Sales.)

„Zonder groote zuiverheid kan men niet geraken tot eene volkomene éénheid met God; en deze zuiverheid wordt niet verkregen, dan door eene groote onthouding van al het geschapene.”

(S. Jan van 't Kruis, over den duisteren Nacht, B. II, h. XXIV.)

X. HOOFDSTUK.

**Over den haat der wereld, en hoe
Jesus' beminnelijk Hart bron en
toonbeeld van dien haat is.**

Vae mundo! Matth. XVIII, 7.
Wee der wereld!

De wereld, welke ons zoo dikwerf in de heilige boeken en Vaders als de hoofdvijandin onzer ziel

wordt voorgesteld, vertoont zich in den regel aan onzen geest onder een' algemeenen en onbepaalden vorm. Wat toch is de wereld, waaraan wij zoo plegtig door de doopbeloften hebben vaarwel gezegd? Zij is eene trouwelooze vijandin, die zich beijvert, om onze zinnen te begoochelen, onze verbeelding te vleijen en de booze neigingen van ons hart te liefkozen. Behendig in het aannemen van allerlei vormen tot ons verderf, doet zij zich aan ons voor, nu eens onder den verleidenden vorm van een boek, van een gezang, een vermaak, of omgang, dan weder onder de innemende trekken van een' vriend of bloedverwant zelfs, des te gevaarlijker naarmate hij zich meer oplettend en toegenegen betoont. De wereld heeft haar standaard, haar Evangelie, hare grondbeginsslen, hare heiligdommen, haren praal, hare apostelen en martelaren. Ook heeft zij haren vorst, om haar te leiden, te besturen, en haar zijne wetten voor te schrijven 1). Die vorst is de duivel; en hij vermenigvuldigt zijne zichtbare vertegenwoordigers in de geheele uitgestrektheid van zijn groot gebied.— De onderdanen der wereld zijn talrijk: doch hare eischen, de dwingelandij van haar juk en hare valsche beloften maken zoo vele slaven, bedrogenen en slagtoffers als zij aanhangers telt.

Welnu, Jesus verfoeit de wereld, en zijn heilig Hart stelt zich aan ons voor als de bron en het toonbeeld van den haat, dien wij zelven der wereld moeten toedragen, indien wij zijne leerlingen en

1) Princeps mundi hujus. Joann. xiv. 30.

vrienden willen zijn. De haat zoowel als de liefde komen beiden werkelijk voort uit het hart; het hart is het, wat er de gevoelens van vormt, die voedt en uitdrukt; het hart is het, dat er de woorden en daden van ingeeft.

De gewijde Schrift herinnert ons dikwerf aan den voortdurenden strijd, die er bestaat tusschen Jesus Christus en de wereld. Tegenstrijdigheid in de grondbeginselen: De wijsheid der wereld, zegt de H. Paulus, is eene dwaasheid in de oogen van God. 1) Tegenstrijdigheid in de gaven: Ik laat u mijnen vrede, zegt de Zaligmaker tot zijne leerlingen, maar 't is niet die bedriegelijke vrede, dien de wereld geeft. 2)

Tegenstrijdigheid in de zeden: Wat u betreft, mijne dierbare leerlingen, zegt de Zaligmaker verder, gij zult weenen, gelijk Ik, doch de wereld zal zich verheugen. 3)

Vandaar die openlijke en wederkeerige vijandschap tusschen Jesus Christus en de wereld: Omdat gij mijne leerlingen zijt, daarom vervolgt de wereld u met haar' haat, doch stelt u gerust: want zij heeft Mij het eerst gehaat. 4) Niemand haat de zijnen; indien gij dus der wereld toebehoordet, zou zij u hare liefde schenken; maar zij

1) Sapientia enim hujus mundi stultitia est apud Deum. 1. Cor. III, 19.

2) Pacem relinquo vobis... non quomodo mundus dat, ego do vobis. Joann. XIV, 27.

3) Flebitis vos, mundus autem gaudebit. Joann. XVI, 20.

4) Si mundus vos odit, scitote quia me priorem odio habuit. Joann. XV, 18.

heeft voor u niets dan haat, omdat mijn Hart u verkoren heeft, en Ik u van hare valstrikken heb bevrijd. 1)

Jesus gaat nog verder in de uitdrukking van zijn' natuurlijken afkeer en haat: Ik heb voor u gebeden, zeide Hij tot zijne Apostelen in de verhevene en roerende zamenspraak, welke zijn lijden voorafging, Ik heb voor u gebeden: maar van dit barmhartig aandenken sluit Ik de wereld uit 2). Ik heb tot God gezegd: Vader, dat zij één zijn door de liefde, gelijk ik één ben met U, maar gedoog niet, dat de wereld in deze gemeenschap der harten worde opgenomen. En die Middelaar bij uitnemendheid, wien de schoone zending was opgedragen, zalig te maken, wat verloren was, die medelijdende Verlosser van 'tgeheele menschelijk geslacht, wiens Hart, toen Hij stierf, zijne beulen nog zegende, heeft niets dan uitsluiting en verwerping voor de wereld overig gehad: „wee der wereld!” Hebben wij dezelfde gevoelens als Jesus' Hart ten opzichte der wereld? Misschien dat wij, door in ons gedrag dit woord des Zaligmakers te verloochenen: „Niemand kan twee heeren dienen,” ons geweld aandoen, om in 'theiligdom van ons hart te gelijker tijd twee altaren op te rigten: één voor God en één voor de wereld. Misschien dat wij beurtelings aan beide meesters onze diensten, onze

1) Si de mundo fuissetis, mundus quod suum erat diligeret: quia vero de mundo non estis, sed ego elegi vos de mundo propterea odit vos mundus. Joann. xv, 19.

2) Non pro mundo rogo. Joann. xvii, 9.

genegenheden en onzen wierook aanbieden, terwijl wij vergeten, dat ieder van hen met uitsluiting van zijn' mededinger over ons heerschen wil. O, laten wij af de bediening van middelaar tusschen twee vijanden te vervullen, die elkander een' eeuwigen haat hebben toegezworen. Brengen wij ons leven niet door, met tusschen God en de wereld eene verzoening te willen bewerken, welke Jesus Christus als onmogelijk heeft verklaard. Zoeken wij, onder voorwendselen van staat of gesteldheid ons geweten niet te verleiden, en wachten wij ons de zaak der wereld te bepleiten bij onze godsvrucht en goede trouw, wanneer deze zich verontrusten. Het Evangelie verandert niet naar willekeur der mode, luimen of zinsbegoocheling; het is onveranderlijk en naar onze gelijkvormigheid aan zijne voorschriften en aan zijn' geest zullen wij geoordeeld worden. Dan, wat is het gevoel, waarmede het Hart van den goddelijken Meester iedere bladzijde dier verhevene wetgeving als doortrokken heeft? Overal is het een gevoel van terugstooting en haat voor de wereld; overal eene onvereenbaarheid tusschen zijnen geest, zijne grondstellingen, zijne vreugde, zijne liefde, zijne eeredienst, en den geest, de grondbeginselen, de vreugde, de liefde, en de eeredienst der wereld. Men moet dus het Evangelie *hervormen*, of met den Zaligmaker ongeveinsd een banvonniss over zijn' vijand uitspreken.

Der wereld intusschen zal onze tegenstand nimmer moede worden; zij zal alle krachten inspannen, om, met behulp der geheime verstandhouding, welke

zij in onze ongeregelde neigingen waarneemt, in ons hart binnen te dringen; zij zal onze denkbeelden insluipen, en onze oordeelvellingen bederven; schier buiten ons weten zal zij zich vertoonen in onze woorden en daden, indien wij ons niet onophoudelijk bezielen met de innige gevoelens van Jesus' Hart, en ons hart, onzen geest, en onze zinnen niet voortdurend vormen naar het Evangelie. Vragen wij aan het Hart van Jesus, om in onze ziel dien heilzamen haat op te wekken, welke bij den H. Doop de wezenlijke voorwaarde was voor onze aanneming tot kinderen Gods, en welke het onderpand van onze volharding in zijne liefde wezen zal.

SCHIETGEBED.

Welk een zoete troost om buiten het gewoel der wereld met God alléén te kunnen bezig zijn, en in zijn Hart te mogen rusten.

A F L A A T.

Onze Vader. Wees gegroet. 12 Art. des Geloofs. O zoet Hart van mijn' Jesus! geef, dat ik U meer en meer beminne.

Geestelijke Kernspreuken.

„Deze wereld moeten wij slechts als een ballingsoord beschouwen, waar wij niets, dan het geloof en de godsdienst in eigendom bezitten.”

(S. Justinus, Brief aan Zenó.)

„Hij, die door het Doopsel met Jesus Christus is gekruisigd, moet zich van allen die naar de wereld leven, afzonderen, en zich in den geest

tot een zuiver hemelsch leven verheffen, zoodat hij waarlijk en met een heilig betrouwen zeggen kan: Wij leven reeds in den hemel."

(S. Basilius, 29 Homilie tegen den laster.)

"Indien gij niet alle wereldsche zaken kunt verlaten, zorg dan ten minste, om er uw hart niet zoodanig aan te hechten, dat gij door deze aan de wereld gehecht blijft."

(S. Gregor. de Grootte, 36 Homil. op de Evangelien.)

"Deze wereld is veel gevaarlijker, wanneer zij ons met hare gunsten overlaadt, dan wanneer zij ons tegen is, en wij moeten haar te meer vreezen, wanneer zij door aangebodene bekoorlijkheden onze liefde zoekt, dan wanneer zij ons ongenadig afwijst, en ons verpligt haart te verachten."

(S. Augustin., Brief aan Anastasius.)

"Hij, die het beneden zich rekent aan de ver-
maken der wereld deel te nemen en hare genie-
tingen niet zoekt, is niet dood, zooals de wereld-
lingen het zich verbeelden, maar veeleer leeft
hij dan waarachtig in God."

(S. Jan van het Kruis, verklaring van 't XXICant.)

"Al de honig, welken men op de bloemen
dezer wereld kan vergaderen, heeft voor ons zoo-
veel zoetheid niet, als de gal en de azijn, waar-
mede onze Heer Jesus Christus werd gedrenkt."

(S. Ignat. van Loyola, apud Bartoli.)

"Wij moeten voor de wereld gelijk reizigers
en pelgrims zijn: en even als deze hun hart aan
de plaatsen, waar zij zich ophouden, en aan de
voorwerpen, welke zij ontmoeten, niet dermate

hechten, dat zij daardoor het doel hunner reis uit het oog verliezen, zoo moet ieder christen hier beneden zijne genegenheden naar het einddoel zijner verwachtingen regelen en afmeten.”

(S. Fransisc. Xaverius, B. III, 13 Brief.)

XI. HOOFDSTUK.

Over het gewone leven, en hoe Jesus' beminnelijk Hart, bron en toonbeeld van 't gewone leven is.

*Nonne hic est faber, filius Mariae? Marc. vi, 3.
Is deze niet de timmerman, de zoon van Maria?*

De mensch is van natuur tot hoogmoed geneigd; onbekend zijn is eene zekere nietsbeduidendheid, waarvoor hij afschrik heeft. Door eene innerlijke aandrift zoekt hij in de achting zijns gelijken eene eereplaats in te nemen; en daar hij dat doel niet kan bereiken zonder hunne blikken op zich te trekken door de eene of andere daad, welke hem buiten den weg plaatst door anderen bewandeld, zoo heeft hij een' natuurlijken afkeer voor 't gewone leven, 't welk hem te midden der overige menschen onopgemerkt laat. De genade heeft eene orde geheel verschillend van die der natuur; haar grondslag is de nederigheid; bovendien is zij vijandin van al wat opzien baart, en maakt zij van het gewone leven het dagelijksch schouwtooneel harer grootste en degelijkste werkingen. God is er afkeerig van, om zijne gaven aan gevaren bloot te stellen door ze te verleenen aanden hoovaardige, die er meê pronkt,

en zijne wijsheid veroorlooft Hem niet, om mede te werken aan eene ijdele praalvertooning.

De buitengewone roepingen derhalve ter zijde gesteld, waardoor de Heer, met de Hem bekende inzigten, op de schilderij der menschheid eenige hoofdfiguren, omstraald met zijne meest schitterende gunsten, op den voorgrond doet treden, — is het gewone leven de voorwaarde van 's menschen heil : dat alléén kan de vruchtbare werking der genade opwekken en behouden.

Jesus is het toonbeeld van dat gewone leven geweest, en dit mitsdien is het, wat aan onze trotsche natuur het meest geheimzinnig schijnt in het gedrag van den Zaligmaker. En echter is het dat leven, hetwelk natuurlijk Degene moest leiden, die op aarde was gekomen, om allen den weg ten hemel aan te wijzen: „Ik ben de weg zegt Hij, Ik ben de deur, de weg, langs welken men tot mijn' hemelschen Vader gaat;” het was derhalve noodzakelijk, dat Jesus een gewoon leven leidde, opdat alle menschen in zijn voetspoor zouden kunnen wandelen. Zijn Hart vindt zijn vermaak, om in de vergetelheid te leven, wat eene volkomene en voortdurende opoffering zijner Godheid en der voortreffelijkheden zijner heilige Mensheid is; Hij zal zelfs niet schromen om in de oogen der aardschgezinde joden de waarheid zijner zending in verdenking te brengen, door hen naar de gewone uiterlijkheden zijner leefwijs te doen oordeelen, dat Hij de door de profeten zoo hooggevierde Messias, van wien

zij zich een grootsch denkbeeld hadden gevormd, niet kan wezen. Alovertreffend verstand voor verdere volmaking niet wezenlijk meer vatbaar, vermits de Heer Jesus reeds van 't eerste oogenblik af door de stralen van het goddelijk Woord verlicht werd, zoo wilde hij niettemin zijne zielsvermogens *aan den schijn* onderwerpen, alsof ze vatbaar waren voor die toenemende ontwikkeling, welke het eigenaardige onzer natuur is. 1) Door het regt van zijn' oorsprong en de voorregten zijner persoonlijke uitmuntendheid van de wet ontheven, onderwerpt Hij Zich nogtans aan hare strengste voorschriften: acht dagen na zijne geboorte, gedooft Hij, dat men Hem, even als een gewoon kind besnijde, en later laat Hij Zich naar den tempel dragen, alsof Hij niet uit eene Maagd ware geboren; onder alle menschelijke betrekkingen kiest Hij de geringste en de verachtelijkste; kortom, Hij de verlangde der volkeren, Hij, die de aarde sinds vier duizend jaren, al zuchtend had afgesmeekt, brengt dertig jaren van een leven, dat in zijne volheid slechts drie en dertig tellen moest in de nederige werkplaats eens handwerkers door! O gewoon leven, hoe kostbaar moet gij in de oogen van God zijn, wijl uwe bekoorlijkheden Hem van den hemel hebben doen nederdalen.

Mogten wij de begoochelingen der ijdelheid en der eigenliefde laten varen, zóó dat wij de diepte der onderwijzing begrepen, welke het Hart van Jesus ons betreffende de keuze en in geheel den loop van

1) Proficiebat sapientia et actate. Luc. II, 52.

dat gewone leven geeft! Hij maakte de wereld niet minder zalig in dien verborgen levensstaat, dan wanneer wij Hem later door de vermaardheid zijner predikingen en wonderen Judea zullen zien vervullen; ja zoude men zelfs niet kunnen zeggen, dat Hij de wereld meer nog zalig maakte, vermits dat leven meer verzaking en verloochening inhield? Wat er van zij ten aanzien van onzen Heer, zeker is het, dat de schittering en al wat ons buiten den gewonen weg plaatst, een valstrik is voor onze deugd; en dat het niet gemakkelijk is, zich op een verheven en glansrijk standpunt te bevinden, zonder zich niet door eigen lichtglans te laten verblinden. Willen wij dus onze deugden voor ijdel zelf behagen en onbezonnen eerbejag behoeden, dan moeten wij, ten minste met het hart, tot de heilzame afzonderingen en tot de vergetelheid,—zij beschermsters van het gewone leven, onzen toevlugt nemen. Onze natuur is er afkeerig van: zij bemint al wat opzien baart en is onverzadigbaar om met onderscheiding behandeld te worden; weten wij haar ter school te leiden in het goddelijk Hart, 't welk haar de bekoorlijkheden en zoetheden van dat leven zal ontdekken.

SCHIETGEBED.

O, dat ik door de gewone bezigheden van mijn' levensstaat, hoe nederig ook, immer en overal aan 't goddelijk Hart behage, en nimmer den roem der wereld beoog'.

A F L A A T.

*Onze Vader. Wees gegroet. 12 Art. des geloofs.
O zoet Hart van mijn' Jesus! geef, dat ik U
meer en meer beminne.*

Geestelijke Kernspreuken.

„Eene zeer kostbare kroon is in den hemel bereid voor dengene, die zich inspant, om zijne daden met al de vlijt en den ijver, waartoe hij in staat is, te verrigten: want de belooning laat zich minder afmeten naar de grootheid en belangrijkheid der daad, dan wel naar de grootmoedigheid, waarmede men haar volvoert.”

(S. Ignat. van Loy. Zinspreuken.)

„Een ieder moet zich overtuigd houden, dat hij God niet beter kan dienen, dan in den staat, waarin de Voorzienigheid hem geplaatst heeft, Hij moet er dus in werkzaam wezen, om van dag tot dag volnaakter te worden, en zich verder in dien staat, zooveel mogelijk op het heil van anderen toeleggen.”

(S. Franc. Xaverius, I. III, 5e brief.)

„Het is glorierijker en voordeeliger God in nederigheid te dienen, dan te heerschen zelfs over het heelal.” (S. Aloysius van Gonzaga, Zinspreuken.)

„Iedere zaak, hoe klein zij ook moge wezen, maar ter liefde Gods gedaan, kan niet genoeg gewaardeerd worden.” (S. Theresia)

„Laat ons voortgaan door de diepe valleijen van nederige en kleine deugden, wij zullen er rozen onder de doornen zien... Vooral bemin ik

deze drie kleine deugden; de zachtmoedigheid des harten, de armoede des geestes en de eenvoudigheid des levens... Onze armen zijn nog niet lang genoeg, om de ceders van den Libanon te bereiken, vergenoegen wij ons met den hijsop der dalen." (S. Franc. van Sales.)

„Een werk zuiver van meening, en alleenlijk ter liefde Gods in 't verborgen des harten verrigt, verwerft een koninkrijk voor hem, die zulk een werk doet." (S. Jan van 't Kruis, Zinspreuken.)

„Gelijk de kleederen in den regel niet zoo zeer worden geschat om de stof, waaruit ze zijn vervaardigd, dan wel wegens de borduursels waarmede zij versierd zijn: desgelijks moet men zich niet vergenoegen met goede werken te doen, maar men moet ze versieren en meer luister bijzetten door de verdienste eener heilige meening, namelijk: door ze alleenlijk te verrigten, om aan God te behagen."

(S. Vincentius van Paulo, zijne Geschriften.)

XII. HOOFDSTUK.

Over het verborgen leven in God, en hoe Jesus' beminnelijk Hart bron en toonbeeld van dat verborgen leven is.

Vere tu es Deus absconditus. Isai. Lv, 15.
Waarlijk, Gij zijt een verborgen God.

De mensch is van natuur geneigd, om zich in 't volle licht te vertoonen, en zijn' engen werkring van zijn' onbeduidenden naam te doen weêrgalmen. De liefde voor het verborgen leven

bestrijdt regtstreeks die behoefte naar hoogachting en aanzien. Zij doet ons de menschelijke bliken ontvlugten en er ons in bewilligen, om van de menschen onopgemerkt, te leven en te sterven. Het verborgen leven is een schrikbeeld, waarvan de gedachte alleen onze trotsche natuur doet huiveren: en toch is het zoet, liefelijk en zeer aangenaam voor de ziel, welke er de bekoorlijkheden van heeft weten te smaken. Niet iedere ziel is in staat dat leven te begrijpen en te waarderen: want alleen de geest van ingetogenheid kan ons in deszelfs geheimen inwijden; de geest van ingetogenheid nu, is die geest, welke de dingen niet anders beoordeelt, dan in betrekking tot God, 't is die geest, welke zich door geen' ijdel glans laat verblinden, maar bij het goddelijke licht het wezenlijke van den schijn weet te onderscheiden; de geest van ingetogenheid, kortom, is die geest, welke zich aan den oppersten wil hechtend, alles groot acht wat God behaagt, en niets dan verachting heeft voor hetgeen de ziel niet tot Hem verheft. Onbegrijpelijk is de vruchtbaarheid van het verborgen leven en de rijkdom, dien het bevat. *Ik zal den mensch in de eenzaamheid geleiden*, zegt de Heer, *en dáár zal Ik tot zijn hart spreken*. God openbaart Zich niet te midden der onrust van een veel bewogen leven; maar zonder voorbehoud deelt Hij zich mede aan de ziel, welke zich van het schitterend wereldtooneel verwijdert, om in zijne tegenwoordigheid te ontluiken.

De kostbaarste vruchten van het verborgen leven

zijn : eene heilige gemeenzaamheid met God, eene groote zuiverheid van geweten, dewijl het ons van de gelegenheden der zonde verwijdert en ons nader brengt bij Hem, die de heiligheid zelve is; eindelijk een vrede en eene kalmte wier geneugten de wereld niet bevroeden kan.

Het Hart van Jesus is het toonbeeld geweest van dat verborgen leven, 't welk den geest van ingetogenheid zoo volmaakt in Hem tot grondslag had. Zijn dertigjarig verborgen leven zou een steen des aanstoots en bijna eene ergernis voor ons geloof wezen, ware het niet door Isaias voorzien geworden, en het bevat iets zóó verbazends, dat de profeet er door van bewondering schijnt opgetogen: „Waarlijk Gij zijt een verborgen God!” Het schijnt inderdaad, dat dit leven met het oogmerk der Menschwording in strijd was, en dat deze dertig jaren de verlossing der menschheid vertraagden. Voorzeggingen hebben de geboorte des Zaligmakers aangekondigd, wondervolle teekenen, die haar vergezellen, houden de wereld in spanning, en in afwachting van groote gebeurtenissen van wege Hem, die er het voorwerp van is; dertig jaren van verborgenheid zullen deze, zijne met zooveel glans begonnene zending niet verdacht maken! Indien Hij in stede van onbekend in eene werkplaats te leven, zijne magt en wijsheid voor de oogen der wereld had doen schitteren, zoude Hij dan niet meer kans tot wél slagen van zijn Evangelie gegeven, en zeevierend de heerschappij zijner Wet over alle verstanden gevestigd hebben? De ijver voor zijne glorie

maakt ons bijna ongeduldig, wanneer wij Hem beschouwen in Nazareth, en wij zouden Hem willen dwingen, Zich in zijne magt te toonen, zich in zijne grootheid meê te deelen en wonderen te verrigten, in staat om aller harten aan Hem te verbinden.

Maar er schuilt hier een geheim van wijsheid en liefde; Jesus is op aarde gekomen niet enkel, om te zegevieren over zijne vijanden en ons aan den triomfwagen zijns kruises te hechten, Hij heeft vaste grondslagen aan zijn herstellingswerk willen geven, en ons door de groote en krachtige les van het voorbeeld het middel willen doen kennen, dat ons in een heilig verkeer met den hemel, in de zuiverheid van het geweten en in den vrede des harten stellen moest; Hij heeft ons willen onderrigten, dat, indien de goddelijke wil bij wijlen ons roept, om door schitterende feiten 'smenschen aandacht te trekken, zulks niet de grond van ons leven was, vermits Hij, Priester en diensvolgens Persoon voor 't algemeen welzijn, Man van handeling bij uitnemendheid, slechts drie jaren aan het predikambt heeft gewijd; Hij heeft ons willen leeren eindelijk, dat onze neiging ons immer moest heêvoeren naar die levendmakende en heilzame stilte van het verborgen leven, waarvan de nederige werkingen bijna al de oogenblikken van zijn goddelijk leven hebben ingenomen. En gewis, wij hadden er groote behoefte aan, om van Hem deze ernstige les te ontvangen; wij, die door onzen hoogmoed vervoerd, gelooven niets voor God te doen, indien wij niet eenig opzien verwekken; wij, die onder voorwendsel van goetdoen, met de gaven,

die wij van den hemel hebben ontvangen, voor de oogen der wereld pronken, zonder het op te merken, dat wij veeleer de bewondering der menschen zoeken, dan de glorie des Heeren.

O, leggen wij tegenover die onbegrijpelijke vergetelheid, waarin ons goddelijk Toonbeeld zijn leven heeft willen doorbrengen, onze ijdele hoogschattingen af, verscheuren wij den sluijer van godsvrucht, waaronder de eigenliefde zich verbergt, wanen wij ons niet wijzer, dan de Zaligmaker; Hij heeft Zich aan de aandacht, de toejuichingen, de achting, de vereering onttrokken, toen de glorie zijns Vaders, de stem des hemels en der aarde, het voordeel onzer zielen, zijn eigenbelang van Hem schenen te vorderen, dat Hij Zich door een volgens de wereld schitterend leven zou doen kennen. Maken wij ons deelgenooten van dat geheim van nederigheid, en dat, volgens den raad van den Apostel, ons leven in God met Jesus Christus verborgen zij 1). Even als Jesus zullen wij niet minder de wereld zaligmaken, niet minder de glorie van den hemelschen Vader verbreiden in het verborgen leven, dan dat wij dit zullen doen in 'tgewoel der wereld en onder toejuiching van schitterende daden, wanneer Gods wil zich verwaardige ons daartoe te roepen.

SCHIETGEBED.

Liefste Jesus, dat ik van uw Hart leere niets anders te zoeken, dan onbekend te leven, voor niets geacht te worden, en mij met U in God te verbergen.

1) Vita vestra est abscondita cum Christo in Deo. Coloss. III, 3.

AFLAAT.

*Onze Vader. Wees gegroet. 12 Art. des Geloofs.
O zoet Hart van Jesus! geef, dat ik U meer en
meer beminne.*

Geestelijke Kernspreuken.

„Het is geen kwaad door de menschen gezien te worden, maar wèl, te handelen, ten einde hunne oogen op ons te trekken,“

(S. August., Serm. Dom. I, II. c. III.)

„Volgens de leer van den Apostel leven, bewegen wij ons, en zijn we in God: zoet *leven*, bemirlijke *beweging*, wenschelijk *zijn*. Want kan er iets zoeters zijn, dan in God te leven, in Hem, die het gelukkig leven is.“ (S. Anselmus, Overwegingen.)

„De liefde zoekt omgang en innigheid... Om God in geest en in waarheid te beminnen moet men dus een ingekeerd leven leiden.“

(S. Bernard., over het Cant. Canticorum.)

„Wanneer gij goede werken verrigt, zoek dan niet aan de schepselen te behagen, maar alleenlijk aan God: de oogen der menschen zijn zoovele dieven, die er op uit zijn, om de schatten uwer verdiensten u te ontroofen.“

(S. Aloys. van Gonzaga, Grondspreuken.)

„Onzen Heer treft men met zijne dienaren ook in de keuken aan, tusschen de potten en het vaatwerk, en Hij werkt met hen zoowel in als uitwendig, wanneer zij zich op de werken van gehoorzaamheid toelagen.“

(S. Theresia, haar Leven, hoofdt. XL.)

„Indien u niets noopt, om naar een gezelschap te gaan of dit bij u te ontvangen, blijf dan in u zelven gekeerd en spreek met uw hart. Maar indien het gezelschap tot u komt, of welke reden u uitnoodigt er heen te gaan, begeef er u heen van wege God, Philothea, en zie uwen naaste met een goed hart en met een goed oog aan.”

(S. Franc. van Sales.)

„Beter zou het zijn, met handen en voeten gebonden op gloeiende kolen te worden geworpen, dan eene daad te verrigten, om den mensche behagelijk te zijn.”

(S. Vincent. van Paulo, zijne Geschriften.)

XIII. HOOFDSTUK.

Over de nederigheid, en hoe Jesus' beminnelijk Hart bron en toonbeeld dezer deugd is.

Semetipsum exinanivit, formam servi accipiens.

Philip' II, 7.

Hij heeft zich zelve vernietigd, de gestalte van een' dienstknecht aannemende.

De nederigheid, zegt de H. Thomas, is eene deugd, waardoor wij, zonder vleijerij ons zelve kennende, ons binnen de grenzen houden van hetgeen wij naar waarheid zijn. De waarlijk nederige mensch zoekt zich niet te verheffen noch in zijn eigen' geest noch in 't oog van anderen boven hetgeen hij is. In geweten alzoo erkennende, dat wij uit ons zelve niets zijn, zoo vernietigen wij ons zelve door de nederigheid, volkomen voor God. De nederigheid is dus het glorierijkste offer,

wat wij den Heer kunnen opdragen, vermits zij de meest opregte en meest algemeene opdracht van geheel ons wezen bevat. Ook aarzelt de H. Augustinus niet haar eene liefde jegens God te noemen tot de uiterste grenzen opgevoerd, d. w. z. tot aan de zelfverloochening. 1) Wij moeten ons derhalve niet verwonderen over de achting, welke God voor de waarlijk nederige ziel koestert, noch over de welwillende blikken, die Hij op haar slaat. Indien inderdaad de hoogmoed in de H. Schriftuur, de bron van alle zonden en rampen genoemd wordt, dan is daarentegen de nederigheid de bron van alle deugden, van alle zegeningen, van alle glorie. 2)

Het Hart van Jesus is het toonbeeld der nederigheid; hoor dien goddelijken Meester, hoe Hijzelf ons uitnoodigt, om zijne voetstappen te drukken: Ontvangt van Mij, zegt Hij, een plechtig onderrigt. „En wat zal hij ons leeren? roept de H. Augustinus bij dit onderwerp uit, is het, om de wereld te scheppen, wonderen te doen, dooden op te wekken? Geenszins, maar, leert van Mij, dat Ik zachtmoedig en ootmoedig van harte ben”... „Broeders. zegt de groote Bisschop van Hippo op eene andere plaats, wanneer ik u Jesus Christus noem, dan stel ik u de levendige en bezielde nederigheid, welke ons tot Toonbeeld moet strekken, voor.” Daar de mensch zich

1) Amor Dei usque ad contemptum sui. S. Aug.

2) Humilibus autem dat gratiam... I Petr, v. 5. Exaltavit humiles. Luc. 1, 52.

door den hoogmoed in het verderf had gestort, zoo betaamde het, dat de herstelling door de nederigheid geschiedde: welnu, de nederigheid, waarvan Jesus' Hart de bron is geweest, heeft zich op drie uitstekende wijzen, welke als de drie trappen dier bewonderenswaardige deugd zijn, kenbaar gemaakt.

Ten eerste: geen schepsel is meer met hemelsche gaven begunstigd geweest, dan Jesus; deze gaven vloeiden op uitmuntende wijze voort uit de persoonlijke vereeniging zijner Menschheid met het goddelijk Woord, en echter eigent Hij zich zelven niets, en schrijft Hij alles aan zijnen Vader toe: „Mijne leer is niet mijne leer, maar de leer van Dengene, die Mij gezonden heeft”.. Hetgeen Ik zeg, zeg Ik, zooals mijn Vader het mij geleerd heeft”.. Hij noemt zijne wonderen de werken zijns Vaders 1) „Ik kan niets doen uit Mij zelven”, zegt Hij op eene andere plaats. En bezat Hij eventwel niet alle magt en alle volmaaktheid? Ongetwijfeld; maar Hij was nederig; en zijne nederigheid verklaart het geheim zijner taal.

De tweede graad der nederigheid van Jesus is: dat Hij Zich zelven niet verheerlijkt. Zijne wonderen, de wijsheid zijner leer omgeven Hem met glorie; maar zie, hoe haastig Hij de stralen er van tot zijn hemelschen Vader doet opklimmen! „Ik zoek mijne glorie niet, zegt Hij... Indien Ik Mij-zelven verheerlijkt, dan is mijne glorie niets...

1) Opera Patris. Joann. x, 37.

Waarom noemt gij Mij *goed*? vroeg Hij eens een' man, die opgetogen was over zijne weldaden. Niemand is goed, dan God alleen."

Eindelijk is de derde graad zijner nederigheid de liefde voor zijne eigene verachtelijkheid. Jesus heeft Zich zoodanig vernietigd, dat Hij de gedaante van een' slaaf heeft aangenomen; wat zeg ik? Hij de heiligheid zelve heeft Zich omkleed met het vleesch der zonde; als God en mensch te zamen kende Hij door Zich zelve den oneindigen afstand dier beide naturen en de grenzelooze geringheid zijner menschheid. Dan, zijne liefde tot God maakte Hem die geringheid, welke eene hulde was voor de goddelijke grootheid, kostbaar, en zij deed Hem die geringheid erkennen in al de daden, die Hij verrigtte als mensch.

Vandaar de liefde voor het verborgen leven, dit verlangen naar afwijzingen en versmaadheden, die verduldigheid, welke de bloedigste verguizingen als wettig en verplicht scheen te beschouwen, en eindelijk die zucht, om Zich den Zoon des menschen te noemen. 't Is in dien staat van vernedering, dat zijn Vader Hem met behagen aanschouwde. 1) En met welk eene glorie heeft Hij die nederigheid niet beloond! „Jesus heeft Zich vernederd, zegt de H. Paulus, en daarom heeft God Hem een' naam gegeven boven alle namen."

Naderen wij tot onzen goddelijken Meester,

1) Illic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui. Matth. xvii, 5.

treden wij binnnen in zijn Hart, en vangen wij de verhevene les op, welke Hij Zich verwaardigt ons te geven. Het moest een God zijn, om ons de nederigheid te leeren, zóó zeer ontmoet deze deugd hinderpalen in de trotsche neigingen onzer natuur. Hoe geringer en onvermogender wij zijn, hoe meer wij *schijnen* willen. De onderzinding onzer eigene ellende en der zwakheden onzer natuur laten ons, wel is waar, in eene diepe en somtijds smartelijke overtuiging onzer nietigheid; maar dit is niet anders dan eene nederigheid *van geest*, eene bevestiging onzer zwakheid. O, wat zijn wij nog ver van die nederigheid *des harten* verwijderd, welke juist het voorwerp der onderwijzing van den Godmensch is! Deze nederigheid inderdaad, vordert van ons, dat wij ons gedrag regelen naar den ootmoed des geestes, d. w. z. dat wij, overtuigd van onze geringe waarde, geenzins zoeken in de achting van anderen te leven; dat wij de verongelijkingen, en de beledigingen als noodzakelijk voor ons beschouwende, onze ziel in lijdzaamheid bewaren; dat wij weinig verwonderd over onze onvolmaakt-heden, geheel ons vertrouwen in God stellen, en nimmer door onrust, welke uit onzen hoogmoed ontstaat, of uit onze eigenliefde voortspruit gekrenkt door het gezigt onzer fouten, den vrede verliezen, welken de nederigheid ons waarborgt. 1)

Vereenigen wij ons met Jesus' Hart en vragen

1) Discite a me quia mitis sum, et humilis corde; et invenietis requiem animabus vestris. Matth. xi, 29.

wij het, om vorderingen te mogen maken in zijne school. Bij het gezigt van zijne diepe vernederingen zullen wij ons nimmer gering genoeg beschouwen. Gedenken wij ook, dat de deur eng is, en dat men bijgevolg kleind. i. nederig moet zijn, om er binnen te gaan, dat niemand zich kan zalig maken zonder de genade, en dat de genade het deel der nederigen is. 1)

SCHIETGEBED.

O dat ik nederig ware! niet in schijn, om de achting der menschen te winnen, maar in waarheid om aan het goddelijk Hart alléén te behagen. Dierbaar Hart van Jesus, schenk mij deze deugd!

A F L A A T.

Onze Vader. Wees gegroet. 12 Art. des Geloofs. O zoet Hart van mijn' Jesus! geef, dat ik U meer en meer beminne.

Geestelijke kernspreuken.

„Zonder de nederigheid baat geenszins de strenge boetvaardigheid. De vijand van de zaligheid der zielen randt die strenge boetvaardigheid aan in hare deugden zelve. Hij zaait er den hoogmoed onder, gelijk het onkruid tusschen de goede tarwe, welke er door verstikt wordt.”

(S. Ephraem, Verhand. over de deugden en ondeugden.)

„Velen bezitten *den schijn* der nederigheid, maar niet *de deugd zelve*: velen vertoonen haar uitwendig, maar bezitten haar niet in het diepste hun-

1) Humilibus autem dat gratiam. I Petr. v, 5.

ner ziel, in woorden achten zij haar genoegzaam, maar zij bestrijden haar door de werken.”

(S. Ambrosius, aan den Bisschop Constantius.)

„Haakt gij naar groote dingen; begint met de minste: verlangt gij een zeer hoog gebouw op te trekken; denkt terstond aan den grondslag der nederigheid... Alle kracht bestaat in de nederigheid, wijl alle hoogmoed zwakheid is.” (S. August., over 's Heeren woorden, Xe Pred., en over Ps. XCII.)

„Beeld u zelve niets in, en eigen de glorie van niet ééne goede zaak u toe... hij, die ongeveinsd aan zich zelve mishaaft, heeft het geheim gevonden, om behagelijk te zijn in de oogen van den Opperheer. Wees klein in uwe eigene oogen, om groot te zijn in de oogen van den onomkoopbaren Regter, die alléén over de ware verdienste oordeelt.” (S. Anselm. Overweg.)

„Indien gij u zelve inwendig, bij het licht der waarheid en zonder veinzerij beschouwt, twijfel ik er niet aan, of gij zult, bij het gezigt van zoo groot eene ellende, u voor u zelve vernederen.”

(S. Bernard., Pred. XLII over 't Cant. Cantic.)

„Iedere mensch moet zich vernederen beneden zijn' naaste, wanneer hij nagaat hetgeen hij uit zich zelve is, en in zijnen naaste niets anders ziet, dan wat deze van God heeft ontvangen.”

(S. Thomas, 2. 2. q. 161. art. 3.)

„Met de olie der nederigheid moeten wij den balsem der heilige liefde vermengen. Indien wij de eer beschouwen, welke aan God gewordt door onze werken van nederigheid, — de gewigtige daden, waartoe deze deugd ons met behulp der

goddelijke genade bekwaam maakt, — en de kostbare voordeelen, welke zij ons verschaft, dan zullen wij ons van liefde jegens haar ontstoken gevoelen en er verlangend naar uitzien, om ze in beoefening te brengen.”

(S, Ignatius van Loyola, Zinspreuken.)

XIV. HOOFDSTUK.

Over de zachtmoedigheid, en hoe het beminnelijk Hart bron en toonbeeld dezer deugd is.

Discite a me, quia mitis sum. Matth. xi, 29.
Leert van mij, dat ik zachtmoedig ben.

De zachtmoedigheid is onafscheidelijk van de ware nederigheid; de H Bernardus beschouwt deze beide deugden als tweelingzusters. Men moet deze verhevene deugd niet verwarren met eene ondengd, welke somwijlen zich onder haar masker verschuilt, namelijk: de bloohartigheid; deze is een teeken van zwakheid, de zachtmoedigheid is de deugd der sterken. Er zijn inderdaad weinige deugden, die van het hart meer strijd en verwinning vergen, van den mensch meer zelfverloochening en zelfverzaking eischen: want de zachtmoedigheid vindt eene onverbiddelijke tegenstreefster in *de baatzuchtigheid of eigentiefde, welke de grond onzer natuur is.*

In deze deugd zijn er bekoorlijkheden, welke de harten aantrekken en winnen. „Zalig zijn de zachtmoedigen, zeide de Heer, want zij zullen de aarde bezitten.” Geen geweld, dat niet zwicht voor

hare aanlokkelikheden; de toorn zelfs der goddelijke gerechtigheid kan haar niet weerstaan; hoor, hoe de boetvaardige Koning zijne stem ten hemel verheft en aan God zijne zachtmoedigheid voorstelt als eene voldoende aanspraak, om hem te verteederen. 1) Wanneer de groote Apostel eene belangrijke zaak van de Korinthiërs verkrijgen wil, dan smeekt hij hen bij de zachtmoedigheid van Jesus Christus, verzekerd als hij is, dat zij aan zijne wenschen geenszins zullen kunnen weêrstand bieden. 2)

Het Hart van Jesus is een toonbeeld van zachtmoedigheid, Jesus zelf bevestigt het, wanneer Hij ons uitnoodigt, om de lessen dier beminnelijke deugd van zijn heilig Hart op te vangen. Maar hoe welsprekend leert hij ons die deugd niet door zijne voorbeelden, vooral in zijn openbaar leven! De Apostelen stooten de kindertjes terug, zie, hoe welwillend Hij hen tot Zich roept! 3) Men brengt eene zondaresse voor Hem en Hij ontvangt haar met eene goedheid, welke de trotsche phariseën ergert. Met welk eene teederheid behandelt Hij zijne leerlingen, niettegenstaande zij zóó onbeschaafd, zóó lafhartig en zóó onvolmaakt zijn! Die zachtmoedigheid schijnt zelfs uit, wanneer Hij verwijtingen tot de godslasterende Joden rigt, die Hem gehaat

1) *Memento, Domine, David et omnis mansuetudinis ejus.*
Ps. cxxxvi, 1.

2) *Obsecro vos per mansuetudinem et modestiam Christi.*
II Cor. x, 1.

3) *Sinite parvulos venire ad me!* Marc. x, 14.

maakten, als ware Hij de aanhanger van satan, of die zich wapenden, om Hem te steenigen. Zijn leven is niet anders, dan eene aaneenschakeling van tegenkantingen; 1) en toch, welk eene zachtmoedigheid te midden dier tegenkantingen, welke gewoonlijk de klippen der zachtmoedigheid zijn!... Welke liefderijke woorden rigt Hij tot den H. Petrus, wanneer deze zich aan Hem vertoont na de verrijzenis! Van al de Apostelen was Petrus de meest schuldige, en hij is het, die van Hem de meest treffende woorden ontvangt en het voorwerp zijner liefdeblijken bij voorkeur wordt. Petrus stort er tranen over van verteedering. Maar 't is vooral in zijn lijden, te midden der onregtvaardigheden van zijn regtsgeding, dat de zachtmoedigheid van Jesus in hare geheele heldhaftigheid uitblinkt. Geen enkel wrevelig woord uit Hij tegen zijne afschuwelijke beulen; slechts kan Hij dringend voor hen om vergiffenis smeeken en dezachtmoedigheid van het Lam toonen. 2)

Hebben wij in ons eenige trekken van gelijkheid met dit zoo volmaakt toonbeeld? Wij bewonderen de zachtmoedigheid, wij zouden ons met hare bekoorlijkheden, welke ons aantrekken, wenschen versierd te zien; maar wij zouden zachtmoedig willen zijn zonder tegenkantingen. Hoe menigwerf hebben wij niet het besluit genomen, om onze karaktertrekken te bedwingen? Maar hoe dikwijls ook, hebben wij niet het verge-

1) *Positus est... in signum cui contradicetur.* Luc. 11, 34.

2) *Sicut agnus coram tondente se!* Act. viii, 32

ten te midden der tegenspraak? Dit komt daardoor, dat het plan ter onzer verbetering niet op den hechten grondslag der zelfverloochening steunde. De mensch is van natuur aan zijne denkbeelden gehecht; gewoonlijk is hij ingenomen met zijne wijze van zien of oordeelen, en drijft hij tot aan eene soort van afgoderij de vereering van zijn' eigen' wil; daardoor, ontstaat in onze harten eene natuurlijke onverdraagzaamheid voor de denkbeelden, welke met de onze niet strooken, wij dulden ter naauwernood de verschillende zienswijzen; en de wil van een ander is ons een juk, dat zwaar voor onzen hoogmoed weegt: dit is de reden, waarom wij, indien de zelfverloochening onze neigingen niet verbetert, indien zij de baatzuchtigheid onzer natuur niet beteugelt, en ons bevestigt in het geduld, wat de meest gewone oefening der zachtmoedigheid is, — met een zeker geweld van ons weren, wat niet met onze gevoelens of met onzen smaak overeenstemt. Beoefenen wij dus ernstig de meest volmaakte zelfverloochening. 1) Dit is de leering van Jesus Christus. Dien grondslag eenmaal gelegd hebbende, zullen wij in staat zijn te begrijpen en vooral op de praktische wijze te vatten het meer verheven onderrigt, dat zijn goddelijk Hart ons geeft: „Leert van Mij, dat Ik zachtmoedig en ootmoedig van Harte ben.”

1] Abneget semetipsum. Matth. xvi, 24,

SCHIETGEBED.

O, Jesus zachtmoedig van Harte! maak mijn hart gelijkvormig aan het Uwe.

A F L A A T.

Onze vader. Wees gegroet. 12 Art. des Geloofs, O zoet Hart van mijn Jesus! geef, dat ik U meer en meer beminne.

Geestelijke kernspreuken.

„De liefderijke en door en door zachtmoedige mensch alléén, kan zich te midden der beproevingen des levens standvastig toonen en het geduld bewaren, hetwelk de noodzakelijke voorwaarde van onze hoop op de eeuwigheid is.”

(S. August., 157 Pred. ov. de woord. v. St. Paulus).

„Alle zachtmoedigheid is nog geene deugd. Er bestaat eene zachtmoedigheid van gemoedsgestel, welke niets anders, dan traagheid en bloohartigheid is... De zachtmoedigheid is de volharding in het weêrstaan aan de onstuimige hartstogten, en de vrijwaring der ziel tegen den hoogmoed en tegen alle vervoering.” (S. Gregor. van Nyssa, Verhand. over de acht Zaligheden).

„Hij, die zijn hart sluit voor den geest van gramschap wordt het heiligdom van den H. Geest. Hij is altoos gestemd tot toegevendheid, liefde, geduld en nederigheid; zijne ziel versiert zich met allerlei goede werken en verkrijgt de gunsten van Jesus Christus.” (S. Ephraem, Verhand. over de deugden en ondeugden).

„Niets is zóó sterk en zóó vermogend als de zachtmoedigheid: want even als het water het vuur uitdooft, stilt een zachtmoedig woord de hitte der fel ontstokene gramschap; de zachtmoedigheid verschaft ons alzoo het dubbele voordeel: de verontwaardiging van onzen broeder te doen ophouden en aan zijne ziel de kalmte weêr te geven” (S. Chrysost., 58 Homilie over Genesis.)

„Sommige personen beoefenen de zachtmoedigheid voor zoo lang men spreekt en handelt overeenkomstig hun verlangen en hun' wil; doch de minste tegenspraak verraad, hoezeer zij van de wezenlijke zachtmoedigheid verstoken waren. Hoe derhalve zouden zij goederen kunnen erven, toegezegd aan deze deugd, dewijl hunne zachtmoedigheid verdwijnt, alvorens zij aanspraak kunnen maken op de erfenis?” (S. Bernard., 4e Pred. over de geboorte van O. H. J. C.)

„Indien de Heer eenigermate zijne zegening aan onze eerste missiën heeft verleend, dan heeft men opgemerkt, dat zulks geschied was, omdat men zich beminnelijk jegens allerlei personen gedragen heeft... De Heer Jesus Christus is de eeuwige zoetheid der engelen en der menschen; door deze zelfde deugd is het, dat wij ons moeten beijveren, om tot Hem te gaan, en anderen tot Hem heên te leiden.” (S. Vinc. a Paulo, zijne Geschriften.)

„Weet, dat, indien gij mij een oog zoudt hebben uitgerukt, ik u met het andere even vriendelijk zou aanzien, als waart gij mijn beste vriend ter wereld.” (Franciscus van Sales, zijn Leven.)

XV. HOOFDSTUK.

Over de zelfverloochening, en hoe Jesus beminnelijk Hart bron en toonbeeld dezer deugd is.

Si quis vult post me venire, abneget semetipsum Matth. xvi, 24.

Zoo iemand na mij wil komen, di verloochene zich zelven.

Ofschoon de zelfverloochening als de grondslag der nederigheid moet beschouwd worden, kan men met waarheid zeggen, dat zij in hare volmaaktheid de vrucht dezer laatstgenoemde deugd is. De volmaakte zelfverloochening kan inderdaad niets anders, dan op de diepste minachting van ons zelve steunen, vermits zij ons een' heiligen afkeer inboezemt voor onzen eigen' persoon te liefde van onzen goddelijken Meester. De zelfverloochening bevat zelfs meer dan de minachting onzer eigene voortreffelijkheden; zij sluit in zich een' zekeren afkeer tegen ons zelve; zij doet ons met een heilig geweld, ja bijna met verontwaardiging alles afwijzen, wat de neigingen onzer natuur, de grillen van onzen smaak, de onafhankelijkheid van onzen wil en ons zingenot vleijen kan. Op nadrukkelijke wijze is de zelfverloochening, wat haar natuur en hare noodzakelijkheid aanbetreft, door den Heer gekenmerkt:

„Tenzij iemand, zegt Hij, na alles verlaten te hebben, nog daarenboven zijn leven niet haat, kan hij mijn leerling niet wezen.” 1) „Hij, die

1] Qui non odit adhuc autem et animam suam, non potest meus esse discipulus. Luc, xiv, 26.

gewillig zijn leven zal verliezen, d. i. zich van het innigste, wat er in hem is, om God, zal ontdoen, hij zal het behouden." 1)

Het Hart van Jesus is het toonbeeld dier volmaakte zelfverloochening, De H. Paulus vat de verloochening van den goddelijken Meester in zijn' Brief aan de Romeinen op deze wijze kort te zamen: „Jesus Christus heeft niet Zich zelven behaagd." Die goddelijke Zaligmaker vergenoegt Zich niet enkel met de aardsche genietingen en zelfs de noodzakelijkheden des levens Zich te ontzeggen; zoodanig dat Hij niet eens een' steen had, waarop Hij zijn vermoeid hoofd te rusten kon nederleggen, en eene korenaar, om den honger zijner Apostelen te stillen; maar ontzegt Zich bovendien, door de grootste armoede van geest, alle glorie, verklarende, dat zijne glorie niets is 2). De zelfverzaking voert Hij zóó ver, dat Hij Zich tot voorwerp van bespottung maakt en des speelbal wordt van de heiligschendende of goddelooze onbeschaamdheid der soldaten, en eindelijk zóó ver, dat Hij Zich vrijwillig van zijn' goeden naam, 3) van zijn eigen leven, 4) en zelfs van zijne Godheid voor de oogen der menschen ontdoet. 5)

Ziehier het toonbeeld, waarvan wij de trekken in

1) Qui perdidit animam suam propter me, salvam faciet illam. Luc. ix, 24.

2) Gloria mea nihil est. Joann. viii, 54.

3) Cum iniquis deputates est. Luc. xxii, 37.

4) Dedit animam suam, Matth. xx, 28.

5) Nonne hic est faber? Marc. vi, 3. Nonne hic est fabri filius. Matth. xiii, 55. Si Filius Dei es, decende de cruce. Matth. xxvii, 40.

ons moeten afschetsen. „Indien wij, zegt de groote Apostel, deel willen hebben aan de glorieijke verrijzenis des Zaligmakers, dan moeten wij ons op Hem inenten door de gelijkenis van zijnen dood.” De zelfverloochening moet in ons komen, en wel met haar tweesnijdend zwaard gewapend: dit moet zij tot in het binnenste der ziel en tot in het diepste van den geest, ja, tot in de gewrichten en tot in het merg van het gebeente doen doordringen, volgens de uitdrukking van den H. Paulus, opdat men een juist oordeel over de gedachten en de bewegingen des harten zou kunnen vellen. Dit offer is zeer volmaakt en heldhaftig: de mensch is zoo sterk aan zich zelve gehecht! Intusschen, eerst dan, wanneer wij het offer zullen gebragt, den raad, ons door den H. Paulus gegeven, van namelijk: niet het minste zelf behagen in ons toe te laten, zullen vervuld hebben, — eerst dan zullen wij aan de voorwaarde, door Jesus Christus als noodzakelijk ter onzer volmaking gesteld, voldaan hebben: „Zoo iemand na mij wil komen, die verloochene zich zelve.” 1)

Het is den mensch misschien wel niet moeilijk, zegt de H. Gregorius, om afstand te doen van zijne goederen, maar 't valt hem zwaar, zich van zich zelve te ontdoen. En van daar al de hinderpalen, welke de natuur op doet rijzen, al die drogredenen, waarmee zij ons geloof tracht te misleiden, ten einde de zelfverloochening of den dood aan ons zelve te verijdelen; maar wachten wij ons, om ons door hare

1) Si quis vult post me venire abneget semetipsum, Matth. xvi, 24.

listen te laten verschalken, wantrouwen wij hare sluwe redeneringen, welke wij niet, volgens de voorzigtigheid des vleesches moeten waardeeren. Een blik op ons goddelijk voorbeeld J. C., die van de zelfverloochening zijne levenswet maakte, zal ons vele moeilijkheden, welke voor de menschelijke rede onoplosbaar blijven, opheffen: Christus is de oplossing van alle moeilijkheden, zegt Tertulianus 1).

Laat ons, naar het voorbeeld van onzen Zaligmaker van de zelfverloochening den grondregel maken van ons gedrag; niet slechts zal zij voor ons de onuitputbare bron van vrede zijn, door ons boven alles te plaatsen wat dien vrede zou kunnen storen, maar bovendien zal zij voor onze zielen een onderpand der gelukzalige eeuwigheid wezen: dat is de belofte van den goddelijken Zaligmaker 2). Hij die niet zal aarzelen, geheel en al zich zelven door de verloochening te slagtofferen, zal in den hemel wedervinden, wat hij op aarde zal hebben ten offer gebracht.

SCHIETGEBED.

Goede Jesus, maak mijn hart los van alle aard-sche banden en leer mij wat het ook koste, mij zelven te verloochenen. Neem mijn hart in bezit, en hecht het vast aan het Uwe!

A F L A A T.

*Onze Vader. Wees gegroet. 12 Art. des Geloofs.
O zoet Hart van Jesus! geef, dat ik U meer en
meer beminne.*

1) Christus omnium difficultatum solutio. Tertull.

2) Qui perdiderit animam suam... salvam faciet illam. Luc. ix, 24.

Geestelijke Kernspreuken.

De verloochening des harten, de armoede des geestes zijn door Jesus Christus bevolen, en dat juist kost veel meer, dan het offer zelf van alle vergankelijke schatten, waarvan duizend verschillende omstandigheden, en somtijds alleen de pogingen eener wereldsche en valsche wijsheid ons kunnen onthechten." (Clemens van Alexandrië, Verhandeling: *Wie is de rijke, die kan zalig worden?*)

„Men zegt mij: Al wie zijn leven in deze wereld haat zal het behouden voor de eeuwigheid. (St. Jan. XII, 25). Deze zedeles is niet bloot voorgesteld ter mijner bewondering; men gebiedt mij er mijn leven naar in te rigten. (S. Augustin., Verhandelingen over St. Jans. Evangelie.)

„Twee zaken moeten wij in 't groote werk der verlossing beschouwen: de wijze, waarop God haar heeft bewerkstelligd, en de vrucht die wij er van moeten plukken. Om haar te bewerkstelligen, heeft God Zich eenigermate van Zich zelve ontdaan, ten einde Zich met ons te omkleeden. Om er de vrucht van te trekken, moeten wij ons van ons zelve ontdoen, ten einde ons met hem te vervullen."

(S. Bernard., 16 Pred. over het Cant. Cantic.)

„Onder al de gaven van den H. Geest, welke Jesus aan zijne dienaren heeft verleend, en verleen zal, is de belangrijkste: die van zich zelve te overwinnen, en te lijden uit liefde voor God."

(S. Franciscus van Assisië.)

„Men moet meer prijs stellen op de verloochening

ning van zijn' eigen' wil, dan de opwekking van een' doode." (S. Ignatius van Loyola, Zinspreuken.)

„De ware verloochening doet eene ziel zich geheel zonder eenig voorbehoud aan God overgeven; op deze wijze stelt zij die ziel in het bezit van alle goederen, vermits alle goederen in God vervat zijn.”

(S. Theresia, Weg d. volmaakth., hoofdst. VIII.)

„Zij, die met opregte ootmoedigheid zullen arbeiden, om te overwinnen in kleine zaken, welke tegen de natuur strijden, zullen, onder andere kostbare vruchten, een groot mistrouwen van zich zelve inoogsten, en zoodanig een vertrouwen in God, dat zij de meest heldhaftige opofferingen ter zijner eer zullen kunnen trotseren.” (S. Franc. Xav. I. III, 5 Br.)

„Onze wil moet zich van alle ongeregelde neiging ontdoen, om zich met God te vereenigen... Van alle lusten, geneugten en begeerlijkheden derhalve ontdaan, zal hij zich geheel beijveren, God te beminnen.” (S. Jan van het Kruis, 1e Brief.)

„De eer, de waardigheid en de grootheden der aarde, brengen meer troost aan dengene, die er om Gods wil afstand van doet, dan aan hem, die ze verkrijgt. (S. Aloysius van Gonzaga.)

XVI. HOOFDSTUK.

Over de armoede, en hoe Jesus' beminnelijk Hart bron en toonbeeld dezer deugd is.

Egenus factus est, cum esset dives. II. Cor VII, 9.
Toen Hij rijk was, is Hij arm geworden.

De armoede is de berooving van de goederen en

gemakken dezes levens; zij kan het uitwerksel wezen eener beschikking der Voorzienigheid, wier barmhartige strengheden de mensch moet aanbidden, of het uitwerksel eener vrije keuze: doorzich toe te wijden aan de beoefening der Evangelische raden.

Intusschen, is deze uitwendige, en om zooto spreken, stoffelijke armoede, nog geenszins de deugd van armoede, waaraan de eeuwige goederen zijn toegezegd. De deugd van armoê, of de armoê van geest is de inwendige onthechting der aardsche goederen, en van al hetgeen de zinnelijke lusten onzer natuur kan voldoen. Deze armoede van geest is eene deugd, welke aan iederen christen, van welken stand ook, ter beoefening wordt voorgesteld. Wat baat het den mensch, indien hij de geheele wereld wint, zegt de Heer, en schade lijdt aan zijne ziel?... Gelukzalig zijn de armen van Geest: want hun is het rijk der hemelen 1),

Het Hart van Jesus is een volmaakt toonbeeld van deze armoede van geest; niet slechts heeft Jesus volslagen gebrek geleden, zóó zelfs, dat Hij bij zijne geboorte geene wieg en gedurende zijn leven geen steen bezat, waarop zijn hoofd kon rusten; maar Hij is arm geweest uit vrije keuze en door onthechting der vergankelijke goederen. — „Hij is arm geworden toen Hij rijk was.” Wat zeg ik uit vrije keuze? Hij heeft met eene soort van naijver naar het geluk verlangd, om arm te zijn; en terwijl Hij inderdaad niets anders, dan eene goddelijke minachting toonde

1) *Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum coelorum.*
Matth. v, 3.

voor alle menschelijke ijdelheden, bewees Hij der armoede zooveel achting en liefde, dat Hij haar in den hemel niet vindende, op aarde is gekomen, om hare onbegrijpelijke bekoorlijkheden te genieten. Laat ons derhalve niet meer verwonderd zijn, Hem zoo dikwerf over den bedriegelijken glans der rijkdommen het wee te hooren uitspreken, en te zien hoe Hij met eene welwillende en vaderlijke voorliefde Zich onder de armen mengt en Zich verwaardigt, om onder hen zijne dierbaarste genoegens te vinden.

Nu wordt voor ons het geheim der armoedige kribbe verklaarbaar; nu vatten wij de verborgenheid en het goddelijk bestuur van deze armoede, die, in weêrwil van schitterende wonderen, altoos in onzen beminnelijken Verlosser den nederigen zoon van een' handwerker deed zien. 1) Het betaamde overigens, dat God, die op aarde nederdaalde, de armoede verkoos: want dewijl Hij zelf het goed boven alle goederen is, het oneindige goed, zoo kon Hij ten opzichte der vergankelijke goederen dezer wereld, niets anders dan minachting gevoelen.

Bestemd als we zijn, om door onze roeping tot het christendom de beeldtenis van den Godmensch in ons af te schetsen, zoo moeten wij, even als ons goddelijk Toonbeeld, de hoogste minachting voor alle aardsche goederen hebben. 2) Al deze goederen, zeide de Apostel, beschouw ik als een verachtelijk slijk; en zoodanig moeten onze gevoelens zijn, willen wij den waren geest van het Evangelie vatten.

1) Nonne hic est fabri filius? Matth. xii, 55.

2) Omnia detrimentum feci et arbitror ut stercora. Philip. ii, 8.

Wij voelen in ons bij de beoefening der inwendige armoede, meerdere of mindere hinderpalen, overeenkomstig de verschillende toestanden van het tijdelijk vermogen. Het godsdienstig leven met zijne volstrekte onthechting en zijne inwendige verzaking van de aardsche goederen, is het zekerste en gemakkelijkste middel, om haar te verkrijgen. Indien de armoede, verbonden aan onzen maatschappelijken toestand, het gebrek ons noodzakelijk maakt, zal het door de gelatenheid en door de gematigdheid in onze begeerten ons gemakkelijk vallen deze Evangelische deugd in oefening te brengen. Maar welke hinderpalen zullen wij niet te overwinnen hebben, indien de fortuin ons toelacht, en de rijkdom over ons zijn' hoorn van overvloed uitstort! Het hart kan zich moeilijk onthechten, wanneer de wereldsche goederen al hunne verleidelijkheden voor hetzelfde ten toon spreiden, en het, om hunne bekoorlijkheden te genieten, slechts zijn' wil heeft te raadplegen. 't Is om die reden, dat onze Heer, wanneer Hij het geluk van de armen van geest prijst, enden mensch door zijn voorbeeld den weg naar die gelukkige armoede aanwijst, — den gevaarlijken toestand van den rijkdaard betreurt.

Zonder de armoede van geest, vergeet de mensch, die om zoo te zeggen, aan de aarde is verkleefd, het doel zijner schepping; al zijne vermogens vat hij in de tijdelijke belangen te zamen, en dwaselijk ingenomen met vergankelijke goederen, verliest hij de ceuwige schatten. „Het is gemakkelijker, zegt de onfeilbare Waarheid, ja, gemakkelijker is het voor

een' kameel door het oog eener naald te gaan, dan vooreen mensch, aan de schatten der wereld gehecht, om binnen te dringen in het rijk der hemelen."

Begeven wij ons tot Jesus' Hart en leeren wij dáár in dat brandpunt van verlichting de goederen op hunne juiste waarde schatten, d. w. z. in hunne betrekking tot de eeuwigheid. O! wat zullen de rijkdommen ons nietig, hoe verachtelijk alle aardsche goederen ons toeschijnen en zijn, bij het licht dier goddelijke zon van gerechtigheid!

SCHIETGEBED.

O, mogt ik naar uw voorbeeld, goddelijk Hart van Jesus! hier op aarde de ware armoede liefhebben, om eenmaal in den hemel onvergankelijke schatten te verwerven!

AFLAAT.

Onze Vader, Wees gegroet. 12 Art. des Geloofs. O zoet hart van Jesus! geef, dat ik U meer en meer beminne.

Geestelijke Kernspreuken.

„Hij is rijk genoeg, die arm met Jesus Christus is. De volmaakte dienaar van Jesus Christus bezit niets, dan Jesus Christus, of zoo hij nog aan iets behoefte heeft, houdt hij op een volmaakt dienaar te zijn.” (S. Hieron., Brief aan Heliod.)

„God, die u met zijne gaven overlaadt, weet niets beters, dan Zich zelve u te geven; eierzuchtige, wat kunt gij nog meer verlangen? Wat zal u kunnen voldoen, indien God u niet genoegzaam is?”

(S. August., over 's Heeren woorden, 29 Pred.)

„Bezit hij niet het honderdvoudige en duizendmaal meer nog, die, om eenige aardsche goederen vaarwel gezegd te hebben, vervuld is met den H. Geest en Jesus Christus in zijn hart bezit? Dat honderdvoudige is de genade van aanneming tot kinderen Gods, de vrijheid des geestes, de geneugten der liefde, de getuigenis van een goed geweten, het rijk Gods in ons.” (S. Bernard., over de woorden: *Zie! wij hebben alles verlaten.*)

„Jesus legt zijne verachting voor alle vergankelijke goederen op glorierijke wijze aan den dag, om ons te leeren, dat wij daarin ons geluk niet moeten zoeken... De armoede, welke een voorwerp van diepe droefheid is, naar het oordeel der menschen, is volgens het oordeel van God de eerste der gelukzaligheden.” (S. Anselmus van Kantelberg.)

„De wezenlijke armoede van geest bestaat daarin: dat de ziel hoegenaamd geen' smaak of vertroosting zoekt in het gebed, en zij geduldig de pijnen en smarten verdraagt uit liefde voor Hem, die er zoo vele voor haar heeft geleden.

(S. Theresia, haar Leven; XXII.)

„De ziel, welke zich aan eene zaak, hoe ligt en gering ook, hecht, blijft gebonden; zij kan niet tot God opvliegen, alvorens zij bevrijd is, en door eene volkomene onthechting vrij hare vlugt kan nemen.” (S. Jan van het kruis, 22 Zinspreuk.)

XVII. HOOFDSTUK.

**Over den inwendigen vrede, en hoe
Jesus' heminnelijk Hart bron en
toonbeeld van dezen vrede is.**

In pace in idipsum dormiam et requiescam. Ps. 119, 9.
In vrede zal ik daarin slapen en rusten.

De vrede is die kalmte, welke de ziel geniet, die niet aan de uitwendige dingen gehecht is; de vrede is op de inwendige verzaking van de goederen dezer wereld en voornamelijk op de nederigheid en de zachtmoedigheid gegrond: „Leert van Mij, zegt onze goddelijke Verlosser, dat Ik zachtmoedig en ootmoedig van Harte ben, en gij zult rust voor uwe zielen vinden.” 1) Vandaar, dat volgens 's Heeren woord, de wereld dien vrede niet geven kan, wijl de wereld door hoogmoedige droomerijen en door de najaging van vergankelijke vermaken geheel bedwelmd is.

De vrede, dien Jesus aan zijne Apostelen gaf, en nog iederen dag aan zijne dienaren verleent, kan alleen doordiegenen wel begrepen worden, die 't geluk bezitten daarvan de onuitsprekelijke zoetheden te smaken; wat men er met den H. Paulus van zeggen kan, is: dat hij in heerlijke geneugten alle gevoel te boven gaat. 2) De vrede is eene rust der ziel op den boezem van haar' welbeminden God, eene volkomene overgeving van geheel zichzelf aan zijn goddelijk Hart, een liefelijke en verrukkelijke slaap in de armen van den hemelschen Bruidegom. De ziel ge-

1) Discite a me, quia mitis sum et humilis corde, et invenietis requiem animabus vestris. *Math. xi, 29.*

2) Pax Dei, quae exsuperat omnem sensum. *Phillip. iv, 7.*

voelt zich alsdan boven de gebeurtenissen der aarde verheven; het ijdel en luidruchtig gewoel der menschen kan de kalmte en rust, welke zij smaakt, niet verstoren. Die ziel leidt derhalve niet meer het aardse leven, en haar toestand heeft reeds hier beneden iets van 'tgelukkig leven des hemels.

Jesus' Hart is de zetel van dien onverstoorbaren vrede geweest. Dewijl de vrede der ziel niet dan door het woelen van eenige ongeregelde drift kan gestoord worden, is het gemakkelijk te begrijpen, welk een' volmaakte vrede het Hart van onzen beminnelijken Meester moest genieten, dat Hart, waarvan al de bewegingen geregeld waren door de eeuwige Wijsheid, met welke het op zelfstandige wijze vereenigd was. Die inwendige vrede was de bron dier bewonderenswaardige kalmte, welke Jesus toonde te midden van de lasterlijkste tegenspraak; de vinnige spotternijen der phariseën, de verachting van de grooten der natie, de beledigingen der schriftgeleerden, de wreedheden zijner beulen konden nimmer de kalmte zijner ziel verstoren. De beminnelijkheid zijner gesprekken, de vriendelijkheid, waarmede Hij antwoordt op de versmadingen der wangunst, doen den vrede kennen, waarvan zijn Hart is vervuld. Hij bezit dien in zulk eene volheid, dat Hij er de hemelsche bekoorlijkheden van in den persoon zijner Apostelen aan zijne Kerk meêdeelt: „Ik geef u mijnen vrede.” 1) De onrust is hetge-

1) *Pacem meam do vobis, Joann. xiv, 27,*

wone gevolg van een' strijd tuschen de eeuwige beschikkingen en onzen vrijen wil, onze neigingen of onzen lust. Daar nu het Hart van Jesus van het eerste oogenblik van zijn bestaan af, zich op de meest heldhaftige vervulling van den wil zijns Vaders toeleigde, zoo kende het nimmer de wanorde, welke de onrust baart en bleef het voortdurend in een onverstoorbaren vrede.

Alle menschen werken om den vrede. Waarom bekommert de handelaar zich zóó zeer? 't Is, om zijne laatste levensjaren wreedzaam door te brengen. Waarom snelt de krijgsman van den eenen strijd naar den anderen, waarom anders, dan later de zoetheden der rust te smaken.

Raadplegen wij ons hart, en wij zullen zien, dat de hoop, om den vrede te verwerven, de drijfveer is onzer handelingen. Maar van waar dan, dat, terwijl alle menschen dien onwaardeerbaren schat najagen, er zoo weinigen zijn, die zijne zoetheden regt genieten? Daarom, wijl het meerendeel der menschen den vrede zoeken dáár, waar hij niet te vinden is: deze zoekt hem in de rijkdommen, gene in de vermaken, een ander in de armen der rust of in de genietingen der wetenschap. O! laten wij het woord niet vergeten, dat door eene treurige ondervinding den H. Augustinus werd afgeperst. Langen tijd had hij den vrede bij het schepsel gezocht; maar wanneer hij geheel zijn hart naar God had gekeerd, verkreeg hij in de dienst des Allerhoogsten datgene, waarom hij aanhoudend,

doch te vergeefs elders, had gebeden. „Gij hebt ons voor U geschapen, o Heer, zeide hij, en ons hart is bekommerd zóó lang het in U niet rust.„ 1)

't Is dus, door in alles God te zoeken, en grootmoedig de dienst des Heeren te aanvaarden, dat de mensch dien vrede zal smaken, welken de wereld niet kan geven, en die alle begrip en alle gevoel te boven gaat.

Naderen wij dan tot het H. Hart van onzen goeden Zaligmaker, en smeeken wij het dringend om over ons dat liefelijke woord uit te spreken, dat zijne Apostelen met troost vervulde: De vrede zij met u! 2) Bidden wij Jesus vurig, om onze harten van de aarde los te maken, de banden te verbreken dier aardische liefde, welke ons hart gekluisterd houdend, ons in strijd wikkelt met God, en ons diensvolgens van dien innigen vrede berooft, welke nergens anders kan gevonden worden, dan in de overeenstemming van onzen wil, van onzen smaak, van onze begeerten en handelingen met den aanbiddelijken wil des Allerhoogsten.

SCHIETGEBED.

Wanneer, o mijn hart, zult gij u genoegzaam van de aarde onthechten, om in Jesus' Hart alléén te rusten en dáár den vrede te smaken?

A F L A A T.

*Onze Vader. Wees gegroet. 12 Art. des geloofs.
O zoet Hart van mijn' Jesus! geef, dat ik U
meer en meer beminne.*

1) Fecisti nos ad te, Domine, et irrequietum est cor nostrum donec requiescat in te. S. August.

2) Pax vobis. Joan. xx, 21.

Geestelijke Kernspreuken.

„Het toppunt der wijsheid bestaat in de bewaring eener voortdurende kalmte en in eene ongestoorde rust des geestes.” (S. Ambros., op den 118 Ps.)

„Zij, wier ziel vreedzaam en gerust is, genieten op de heerlijkste wijze, en zien met veel meer volmaaktheid de goddelijke dingen.” (S. Bernard., Pred. over de gaven v. d. H. Geest.)

„Uw verlangen zij: God te zien, uwe vrees: Hem te verliezen, uwe smart: Hem niet te genieten, en uwe vreugde: alles te aanvaarden, wat er toe kan leiden, alsdan zult gij in grooten vrede en in gerustheid leven. (S. Theresia.)

„Wanneer wij met de menschen verkeereren, nemen wij dan de heilige engelen tot voorbeeld, die, ofschoon zij de hemelen verlaten, om bij ons op aarde te blijven, God evenwel niet uit het oog verliezen, en die, hoewel zij over de menschen waken, de beoefening der heilige liefde niet onderbreken. (S. Ignatius, Zinspreuken.)

„Hij, die zich aan de nieuwsgierigheid overgeevende, zijn vermaak er in vindt, zich in zijne gedachte en in zijne woorden met anderen bezig te houden, zal nimmer eene heilige ingetogenheid, noch vrede, noch inwendige zielerust kunnen verkrijgen.” (S. Jan van 't Kruis.)

„De nederigen zijn immer tevreden, hunne vreugde straalt op hun gelaat, en de H. Geest, die in hen woont, vervult hen zoodanig met vrede, dat niets hen verontrusten kan.”

(S. Vincentius van Paulo, zijne Geschriften.)

XVIII. HOOFDSTUK.

**Over de christelijke zedigheit, en hoe
Jesus beminnelijk Hart bron en
toonbeeld dezer deugd is.**

Modestia vestra nota sit omnibus hominibus Philip. iv, 5.
Uwe zedigheit zij allen menschen bekend.

De zedigheit is eene deugd, welke den uitwendigen mensch regelt; zij matigt wijselijk al zijne bewegingen, geheel zijn' handel en wandel, volgens de strenge wetten der evangelische betamelijkheid. Deze deugd heeft haren oorsprong in een welgeregeld gemoed, dat, door zijne algeheele onderwerping aan de goddelijke inspraken en aan de verstandelijke raadgevingen, zich eene volslagene heerschappij over al de vermogens van zijn wezen heeft weten eigen te maken. De zedigheit is dus het gevolg, of — indien men zich zoo mag uitdrukken — de weêrglans der inwendige orde, welke heerscht in eene ziel. Daaruit volgt, dat de zedigheit doorgaans het kenteeken van eene sterke en zich zelve overwinnende ziel is. De zonde heeft inderdaad, door onze vermogens te bederven, die doen overhellen tot de wanorde; zoodat wij, zonder ons zelve voortdurend te bestrijden, de orde in ons niet kunnen vestigen, nocher ons in handhaven. Nu dan de zedigheit, d. w. z. die bezadigdheit, die wijze tempering van ons uiterlijk, kenmerkende in ons de heerschappij van die orde, welke niets anders is, dan de deugd, — is het bewijs van den triomf, behaald over onze natuurlijke neigingen. Daardoor wordt die levendige en krachtige indruk verklaard, dien het

gezicht van een' zedig' mensch op ons maakt; er schittert op zijn voorhoofd iets grootsch, ik zou haast zeggen, iets hemelsch, wat den H. Ambrosius deed uitroepen: dat de zedigheid eene straal der Godheid is. De zedigheid, kenmerk der deugd, is er ook de bewaarster en beschermster van; want, door eene wacht bij elk onzer zinnen te plaatsen, sluit zij der zonde den ingang tot het heiligdom onzer ziel.

Jesus is het toonbeeld geweest der meest bewonderenswaardige zedigheid. Welk denkbeeld vormen wij ons waarlijk van den Zaligmaker? Gaarne stellen wij Hem ons voor: als minzaam zonder te groote gemeenzaamheid, liefstellig in zijne woorden, doch zonder vleijerij; wij beschouwen Hem gaarne volkomen regelmatig in al zijne bewegingen; glimlacht Hij uit welwillendheid, nimmer hooren wij Hem onmatig van vreugde schateren; is Hij treurig, Hij laat Zich niet tot neêrslagtigheid vervoeren; zijne altoos heldere gelaatstrekken zijn de weêrschijn van de kalmte zijner ziel; zijn zachte en innemende blik is nimmer verwilderd, trotsch of verstrooid. In weinige woorden heeft de profeet Isaias het beeld van onzen goddelijken Zaligmaker geschetst: „Hij zal niet luidruchtig spreken, zegt hij, zijne gesprekken zullen kalm en bedaard zijn, en zijne stem zal buiten niet gehoord worden; zijne dagen zal Hij niet in treurigheid noch in onrust doorbrengen” 1).

De zedigheid is een uitwerksel der inwendige orde, en deze orde bestaat in de volmaakte over-

1) Non clamabit... nec audietur vox ejus foris... non erit tristis, neque turbulentus. Isai. XLII, 2, 4.

eenstemming van onzen wil met den goddelijken wil. Het Hart van Jesus was derhalve de oorsprong en de bron van eene zedigheid zonder wederga, vermits de Heer Jesus de orde bij uitnemendheid was, en zijn leven, zijn ademen, zijne spijszake de getrouwe vervulling waren der eeuwige raadsbesluiten. 1) De H. Paulus roemt in zijnen tweeden Korinther-brief de bewonderenswaardige zedigheid van onzen Zaligmaker; en het was een algemeen aangenomen gevoelen bij de eerste christenen en onder de vrome schrijvers der middeleeuwen, dat het gezigt alléén van den Heer, gedurende zijn leven, gevoelens van deugd inboezemde.

Dusdanig is het toonbeeld, dat wij ons moeten voorstellen, en waarvan wij in ons de trekken moeten weêrgeven. Gestadig voeren de zinnen ons buiten ons zelve; door hen stort de ziel zich gansch en al uit op de schepselen, zij hecht er zich aan, is er, om zoo te spreken, aan verkleefd en verzadigt zich met hunne bedriegelijke bekoorlijkheden. Daar nu de zonde doorgaans niets anders, dan eene ongeregelde liefde voor het schepsel is, zoo belet de zedigheid, dat die ongeregelde liefde in onze zielen binnen dringt: door namelijk aan de zinnen een' heilzamen teugel op te leggen, waardoor ze in bedwang worden gehouden, om zich niet, dan met wijsheid en gematigdheid op het geschapene uit te storten.

1) *Meus cibus est, ut faciam voluntatem ejus, qui misit me.*
Joann. 17, 34.

Meer dan eens welligt hebben wij het bij onder-
vinding; welke zijn de dagen van ons leven,
waarin wij het minst gebreken te betreuren
hadden? Zijn het niet die dagen van ingetogen-
heid, waarin onze ziel, met een' heiligen ijver
aan de godvruchtige oefeningen gehecht, hare
zinnen een meer onverbiddelijk juk aandeel en
dood scheen voor de wereldsche goederen?

„Uwe zedigheid zij allen menschen bekend,“
zeide de Apostel aan de Philippensers; en de
oorzaak of liever de beweegreden, welke hij er
voor opgaf, was: de tegenwoordigheid van God. 1)
Plaatsen wij ons inderdaad, altoos in de tegen-
woordigheid van het goddelijk toonbeeld; stellen
wij ons bij elk treffend voorval des levens Jesus
voor, handelend en sprekend in dezelfde omstandig-
heid, als waarin wij geplaatst zijn; dan zullen onze
woorden, onze daden, onze houding als de kopie
der woorden, daden en houding van den godde-
lijken Zaligmaker, dien weêrglans van zedigheid
met zich voeren, welke schitterde in geheel zijn'
Persoon. Alsdan zullen wij door ons zedig voor-
komen, aller blikken trekkend, voor al degenen,
die ons naderen eene levende prediking van dat
Evangelie zijn, hetwelk alléén door deszelfs ver-
hevene leerlingen, aan den mensch het opperge-
bied heeft kunnen geven over al de lagere deelen
van zijn wezen. Beschouwen wij dikwerf ons
goddelijk model, vormen wij ons iederen dag naar

1) Dominus prope est, Philip. iv, 5.

zijn beeld; maar overwegen wij vooral, wat in Jesus Christus de bron was dier zedigheid, welke het voorwerp uitmaakt onzer bewondering; in ons, even als in onzen beminnelijken Verlosser, kan ze niet anders, dan de vrucht wezen van heilige gesteltenissen des harten.

SCHIETGEBED.

O, verrukkelijke zedigheid heilige deugd! mogt men op mijn aangezicht, in mijne woorden, daden, kleeding en houding kunnen lezen, dat de orde heerscht in mijn hart!

A F L A A T.

Onze Vader. — Wees gegroet. — 12 Artikelen des Geloofs.

Allerzoetst Hart van mijn' Jesus! geef, dat ik U meer en meer beminne.

Geestelijke Kernspreuken.

„De christenen behooren in hunne huizen ingetogen en zedig te zijn, om de tegenwoordigheid hunner naastbestaanden, en dienstboden; op straat, om de voorbijgangers; in de eenzaamheid, om zich zelve; en op iedere plaats, wegens de alomtegenwoordigheid van het goddelijk Woord.” (S. Clemens v. Alex., Paedag., I. III. h. V.)

„Wáár Jesus Christus is, dáár wordt de zedigheid gevonden.”

(S. Gregor. van Nazianz. 193 Brief.)

„De ondeugden dringen in de ziel binnen door de vijf zinnen, als langs vensters. De geest kan

niet bedwongen worden door de vijanden, of zij moeten binnendringen door de poorten, d. w. z. door de vijf zintuigen, welke hun toegang verleenen." (S. Hieron., I. II. tegen Jovinianus.)

"De gesteltenis des geestes openbaart zich door die des ligchaams. Alzoo schijnt de inwendige mensch ligtzinniger of ernstiger, standvastiger of onbezonnener, al naar gelang van de bewegingen des ligchaams. De bewegingen zijn stemmen, waarvan de ziel zich bedient, om den toestand te toonen, waarin zij zich bevindt."

(S. Ambrosius, I. I. Offic., c. XVIII.)

"Om de zuiverheid van ons hart te bewaren, moet men zorg dragen, dat de zinnen niet ontsnappen."

(S. Gregor. de Groote, over Jesus Chr. I. II. h. I.)

"Dat er niets in uw uiterlijk zij, 't geen iemands oog zou kunnen kwetsen, maar, dat er alles geevenredigd zij aan de heiligheid van uwen roep."

(S. August., Regels.)

XIX. HOOFDSTUK.

Over de glorie, en hoe Jesus' beminnelijk Hart bron en toonbeeld der ware glorie is.

Mihi autem absit gloriari, nisi in cruce Domini nostri Jesu Christi. Galat. vi, 24.

Verre zij het van mij, mij ergens anders in te beroemen, dan in het kruis van onzen Heer J. C.

Wijl de glorie, volgens den H. Ambrosius en den H. Thomas, niet anders is, dan een roemrijk bekend staan met lof gepaard, 1) zoo schijnt

1) Clara cum laude notitia. S. Aug. S. Ambr. S. Thomas,

niets meer in strijd te zijn met de waarachtige nederigheid, dan het streven naar glorie. En toch is het zoo niet: want, indien het waar is, dat de nederigheid de onverzoenbare vijandin is der valsche glorie, welke bestaat in den ijdel en dunk van zich zelve, en in de ongeregelde najaging van 's menschen toejuichingen, zoo is het ontegensprekelijk, volgens de H. Schrift, of zij is de grondslag en de voorwaarde der wezenlijke en wettige glorie, die ons als belooning is voorgesteld: „Wie zich vernedert zal verheven worden.” Indien iemand onder u vurig verlangt naar de eerste plaats, hij worde de dienaar van allen”. 1) Jesus heeft Zich vernederd; en daarom heeft God hem verheven, en Hem een' naam gegeven, waarvan de glorie die van alle andere namen in de schaduw stelt. 2)

Daar nu de mensch in zijne edele neigingen eene behoefte aan glorie gevoelt, zoo heeft hij zelfs hier beneden een voorwerp van noode, geëvenredigd aan zijn streven, en wat hieraan voldoening kan geven zonder hem te verlagen. Laat ons dan in onzen goddelijken Zaligmaker betrachten, wat hier op aarde het regtmatig, krachtdadig en volkomen voorwerp onzer glorie moet wezen; en van zijn Hart leeren hoe Hij in Zich dien glorie-dorst heeft gelescht, welken Hij aan onze natuur had ontleend.

De H. Thomas leert ons, volgens de gewijde boe-

1) *Quicumque voluerit inier vos major fieri, sit vester minister.* Matth. xx, 26.

2) *Humiliavit semetipsum... propter quod et Deus exaltavit illum, et donavit illi nomen, quod est super omne nomen.* Phillip. II, 8. 9.

ken, dat de Zaligmaker is verheerlijkt geworden door zijne verheffing op den boom des kruises. 1) Dewijl aan Jesus' Hart de verhevene zending was opgelegd, om 's menschen hart in de waarheid te herstellen: zoo moet het door zijne keuze den vervalschten smaak en de bedorvene neigingen van het menschelijk hart ergeren. De mensch, zoo gaat de heilige Leeraar voort, zijne glorie gesteld hebbende in de pracht van den rijkdom, 2) zoo zal het Hart van Jesus de zijne stellen in de naaktheid van het kruis, 't welk den hoogmoed der wereld veroordeelt; 3) het hart van den mensch had zijne glorie gesteld in zijne waanwijsheid; 4) het Hart van Jesus zal de zijne stellen in de dwaasheid van het kruis, hetwelk de bedriegelijke wijsheid des vleesches verwerpt. 5) Het hart van den mensch eindelijk, had zijne glorie gesteld in de lofprijzingen zijns gelijken, in de huldebewijzen, waarvan zijn naam was omringd; 6) het Hart van Jesus zal de zijne stellen in den smaad en de schande van het kruis. 7) Onze goddelijke Meester drukte duidelijk de gedachten zijns Harten uit, toen Hij kort voor zijn lijden, aan zijne Apostelen zeide: Nu is het, dat de Zoon des menschen in het bezit der glorie

1) *Christus clarificatus est in crucis exaltatione. S. Thom.*

2) *Gloriatur in substantia. S. Thom.*

3) *Gloriatur in paupertate. S. Thom.*

4) *Extollitur in sapienti. S. Thom.*

5) *Stultam fecit Deus sapientiam hujus mundi. I Cor. I, 20;*

6) *Nomen eorum vivit.*

7) *Proposito sibi gaudio sustinuit crucem, confusione con-*

tempta. Hebr. XI, 2.

treedt, waarnaar Hij zóózeer verzucht heeft! 1) Is het inderdaad niet door het kruis, dat Hij over den dood zegeviert? 2) Is het niet door het kruis, dat Hij het rijk van satan omverwerpt? 3) Is het niet door het kruis, dat Hij de aarde verzoent, en al de rijken van het heelal aan zijn ontfermend gezag onderwerpt? 4) Is het niet eindelijk door het kruis, dat Hij glorierijk over de verstanden en harten heerscht? 5) De Vader verheerlijkt zijn' Zoon, roept de H. Hilarius uit: maar hoe wordt die verheerlijking voltrokken? Vraagt zich de H. Kerkleeraar af: de Zoon sterft op een schandhout, en ziedaargeheel zijne glorie! 6)

Volgen wij dat goddelijk toonbeeld, en laten wij, even als de groote Apostel, ons nergens anders in beroemen, dan in het kruis van onzen Zaligmaker. 7) Helaas! hoe ver zijn wij van de gevoelens van den H. Paulus verwijderd! Van waar komt het, dat het kruis, verre van voor ons een voorwerp van glorie te zijn, niets anders dan eenedwaasheid en eene ergernis voor onze harten is? O! het komt, omdat wij, gelijk aan de Joden, ons laten geleiden door de voor-

1) Nunc clarificatus est Filius hominis. Joann. xii, 31.

2) Inimica destruetur mors. I Cor. xv, 26.

3) Ut per mortem destrueret eum, qui habebat mortis imperium. Hebr. II. 14.

4) Pacificans per sanguinem crucis. Coloss. I, 20.

5) Regnavit a ligno Deus.

6) Clarificat Pater Filium; quomodo tantum? Suffigitur cruci De Trinitate. 1. III. S. Hilarius.

7) Mihi autem absit gloriari, nisi in cruce Domini nostri. Galat. vi, 14.

zigtigheid en de grondstellingen des vleesches, hetwelk een' afschrik heeft voor de heilzame strengheden des kruises; het komt omdat wij, evenals de heidenen, ons overgeven aan den hoodmoed van ons verstand, waarvoor de geheimvolle versmaadheden van het kruis onzes oppersten Meesters eene ergernis zijn. Ontdoen wij onze harten van hunne zinnelijkheid en van hun hoogmoed door de vernedering en de versterving, en dan zal zich voor ons het glorieijke geheim des kruises met al zijne bekoorlijkheden ontsluijeren. God verhoede! zullen wij met den Apostel zeggen, dat ik mij ooit ergens anders in beroeme, dan in het kruis van Jesus Christus. Lang heb ik mij door de begoochelingen eener sshijnglorie laten verblinden; maar nu het geloof en de liefde dien bedriegelijken sluijer hebben doen vallen, begrijp ik dat er voor mij geene wezenlijke glorie bestaat, dan in het kruis van mijn' Zaligmaker; ik zal mij dus inde smarten van het kruis, waarin mijne kracht is gelegen, verheerlijken. 1) Ik zal mij beroemen in de schijnbare zwakheden des kruises, welke mijn schild en mijne bescherming tegen mijne vijanden zijn. 2) Ik zal mij beroemen in de droefheden des kruises, welke de vreugde voor mijn hart uitmaken, 3) ik zal mij eindelijk beroemen in den dood des kruises, welke het leven mijner ziel en het onderpand harer onsterfelijkheid is. 4)

1) Nihil gloriabor nisi in infirmitatibus, 11. Cor, xii, 5.

2) In cruce protectio ab hostibus.

3) In cruce gaudium spiritus.

4) In cruce vita.

Alzoo zal in onze harten die troostvolle opmerking van Lactantius bewaarheid worden: dat het kruis dengene, die er zich aan hecht, altoos doet hooger stijgen, en hem boven de aardsche goederen verheft, door hem nader bij den hemel te brengen.

SCHIETGEB ED.

Gij alléén, o Jesus, zijt mijne glorie! Moge ik mij daarop beroemen, dat ik een offer ben van uw beminnenswaardig Hart! O, laat ik de eerder wereld verachten, en mijn roem zoeken in lijden en kruis!

A F L A A T.

Onze Vader. Wees gegroet. 12 Art. des Geloofs. O zoet Hart van mijn' Jesus! geef, dat ik U meer en meer beminne.

Geestelijke Kernspreuken.

„De kwellingen dezès levens zijn als de bloemen, welke de vruchten der glorie voorafgaan, en het bloed, dat wij storten, is als eene koninklijke zalving, welke ons voor de onsterfelijkheid inwijdt.”

(S. Gregor. van Nyssa).

„Er is meer glorie in gelegen voor onzen Heer te lijden, dan tot koning gekroond en ten toppunt van aardsche eerambten opgevoerd te worden, — dan de zon te doen stilstaan te midden van hare baan, — dan de duivelen uit te jagen, — en zelfs, dan te zetelen in den hemel aan de regterhand Gods en plaats te nemen op een' der twaalf troonen, welke door de Apostelen zijn ingenomen.”

(S. Chrysostomus, Homilie).

„De vernederingen des kruises zijn voor de geloovigen geene schande, maar een triomf... De christen moet niet blozen de vernederingen van Jesus Christus te belijden, evenmin als de verachtingen welke Hij geleden heeft, hij moet zich niet schamen diens voetspoorte bewandelen.” (S. Augst., over het Symbol., I. IV, h. IV over Ps. XXX.)

„God heeft in het kruis verborgen den schat van alle deugden, van alle verdiensten der heiligen, van alle genade-gunsten en van alle glorievreugd.”
(S. Laurentius Justinianus.)

„Ik houd mijten volste overtuigd, dat al degenen, die het kruis van onzen Heer hebben bemind, niet anders, dan een leven vol rampen, tegenheden en ellende hebben gewenscht, en dat zij in de verwijdering van het kruis niets, dan den dood hebben gezien.” (S. Franciscus Xaverius, 10 Brief.)

„Hebben wij onze kruisen lief: want zij zijn van louter goud, indien wij ze naar behooren dragen, en ofschoon wij van den eenen kant de liefde onzes harten, gestorven en gekruist, tusschen nagelen en doornen aanschouwen, zullen wij van den anderen kant eene kostbare verzameling van edelgesteenten vinden, om de gloriekroon te vervaardigen, die ons wacht, op voorwaarde, dat wij in afwachting daarvan liefdevol de doornenkroon zullen dragen met onzen eenigen en eenigsten Verlosser. — Ja indien het geringste gedeelte van mijn hart niet met het kruis ware geteekend, dan zou ik het geen oogenblik wenschen te behouden.” (S. Franciscus van Sales.)

XX. HOOFDSTUK.

**Over het Goddelijk Kindschap, en hoe
Jesus' beminnelijk Hart bron en
toonbeeld van dit kindschap is.**

*Prædestinavit nos in adoptionem filiorum per
Jesum Christum. Ephes. I 5.*

Hij heeft ons voorbeschikt door Jesus Christus
tot aanneming zijner kinderen.

De aanneming is eene daad, waardoor men aan iemand den naam schenkt van kind met al de regten aan dien titel verbonden, d. w. z. de regten op de liefde en op de nalatenschap. De aanneming veronderstelt dezelfde natuur bij dengene, die aanneemt, zoowel als bij den aangenomene. Het was derhalve Gode onmogelijk, volgens de uitdrukking van den H. Leo, den mensch dat bewijs zijner teederheid te schenken, hadde het Woord in de schrandere vindingen zijner barmhartigheid het middel niet uitgedacht, om ons tot het deelgenootschap zijner goddelijke natuur te verheffen, door namelijk zelf af te dalen tot de geringheid der onze, en beide naturen in zijn' heiligen Persoon te vereenigen. 1)

Deze onuitsprekelijke vereeniging is niet eene bloot zedelijke vereeniging geweest, maar eene persoonlijke of hypostatische vereeniging, d. w. z.: dat het woord, als Persoon der verhevene Drieëenheid, en als Zoon Gods Zich met de menschheid vereenigd heeft; en alzoo heeft Hij op geheimzinnige wijze aan de menschheid zijn goddelijk kindschap meêgedeeld.

1) *Factus est homo nostri generis, ut nos divinae naturae possimus esse consortes, S. Leo,*

Ook rekt Hij het niet beneden Zich, zegt de H. Schrift, ons zijne broeders te noemen. 1)

Het geheim der menschwording is dus voor ons de wezenlijke voorwaarde tot onze aanneming geweest; 2) en aan onzen beminneuswaardigen Zaligmaker zijn wij de onbegrijpelijke eer verschuldigd van kinderen Gods genoemd te worden en werkelijk te zijn. 3) Deze laatste woorden van den H. Joannes, bij uitnemendheid den Apostel van Jesus' Hart, doen ons al den rijkdom kennen der goddelijke aanneming. Terwijl de menschelijke aanneming inderdaad tusschen de menschen slechts betrekkingen van overeenkomst bewerkstelligt en ten slotte slechts een kunstmatig vader- en kindschap vormt, bezit daarentegen de goddelijke aanneming zulk eene kracht, dat wij in alle waarheid en zoetheid van het woord, God onzen Vader noemen, gelijk wij in werkelijkheid zijne wezenlijke kinderen zijn. Dat verheven voorregt was den christenen voorbehouden. 4) In de Oude Wet bestond er een heer en onderdanen, een meester en dienaren; 5) er waren nog geene kinderen.

Welnu, het Hart van Jesus is de bron en het

1) Non confunditur fratres eos vocare. Hebr. II, 11.

2) Qui praedestinavit nos in adoptionem filiorum per Jesum Christum. Ephes. I. 5.

3) Ut filii Dei nominemur et simus. I. Joann. III, 1.

4) Ubi venit plenitudo temporis misit Deus filium suum... ut eos qui sub lege erant redimeret, ut adoptionem filiorum reciperemus. Galat. IV, 4. 5.

5) Et ero eis in Deum et ipsi erunt mihi in populum. Jerem. XXXI, 33.

beginsel van dat verheven kindschap geweest. Niettegenstaande de orde der menschwording, kon de mensch inderdaad van nature geen kind Gods worden; hij kon het derhalve niet anders zijn, dan door gevoelens van vertrouwen, van eerbied en liefde jegens den Heer, die Zich wel zijn Vader wilde noemen, en hem daardoor zelfs regten op zijne liefde en zijn erfdeel wilde schenken. Maar komen deze gevoelens niet uit het hart voort? 't Is dan ook het hart alléén, wat God in ons beschouwt, 1) het hart alléén, wat Hij van ons vraagt. 2) Dat Jesus, volgens de schoone en troostrijke leer van den H. Paulus, het beginsel onzer aanneming is, zoo kunnen wij besluiten, dat Hij beginsel van aanneming is alléén door zijn Hart, — onuitputtelijke bron der teederste gevoelens ten opzichte van zijn' hemelschen Vader; het is door de mededeeling, en, om zoo te zeggen, door de uitstorting der goddelijke gevoelens zijns Harten in onze zielen, dat wij waarlijk kinderen Gods zijn.

Daaruit volgt, dat het Hart van Jesus niet alleen het beginsel, de bron van ons goddelijk kindschap is, maar daarenboven het toonbeeld, wat onze kinderlijke liefde zich moet voorstellen ten overstaan van God. Dan, het Hart van Jesus heeft voor zijn' hemelschen Vader eene teedere en vurige liefde gekoesterd, eene liefde, waarvan het geheele leven van dien beminnelijken Zaligmaker

1] Dominus autem intuetur cor. I. Reg. XVI, 7.

2] Prebre fili mi, cor tuum mihi. Proverb. XXIII, 26.

eene voortdurende uitdrukking is geweest 1); dat Hart was van ijver voor de eer en de glorie zijns Vaders verslonden. 2) Jesus heeft Zich met eene standvastige en edele onderwerping op de volmaakte vervulling van den wil zijns Vaders toegelegd; 3) Hij heeft er Zich zo geheel aan overgegeven, dat Hij het dierbaarste Hem ter wereld, ten offer bragt. „Waarom zocht Gij mij, zegt Hij aan zijne Ouders, die over zijne afwezigheid bedroefd waren? Wist gij dan niet, dat Ik Mij geheel en al met de belangen mijns Vaders moet bezig houden?” 4)

Zijn wij alzoo in waarheid kinderen Gods, of wél dragen wij er alleen den naam van? Onderzoeken wij ernstig ons hart; brengen wij deszelfs gevoelens nader bij die van ons onvergelykelyk toonbeeld; ondervragen wij ons hart, of deszelfs neigingen zich tot God verheffen, of het niet onverschillig is in de behartiging der belangen van den hemelschen Vader, of deszelfs gedachten, plannen en verlangens in volmaakte overeenstemming zijn met het goddelijk welbehagen. „Diegenen zijn de kinderen Gods, die zich naar Gods Geest gedragen,” zegt de Apostel. O! geeft de geest Gods ons de troostende getuigenis, dat wij de kinderen van den Allerhoogste zijn, verheugen wij ons dan in den Heer en toonen wij onze blijdschap; want, „indien wij, zegt de H. Paulus, de kinderen Gods zijn, dan zullen wij zijne erfge-

1] Diligo Patrem. Joann. XIV, 31.

2] Zelus domus tuae comedit me. Joann. II, 17.

3] Quae placita sunt ei, facio semper. Joann. VIII, 29.

4] Quid est quod me quaerebatis? nesciebatis, quia in his quae Patris mei sunt, oportet me esse. Luc. II, 49.

namen wezen, en zijn wij de erfgenamen Gods, dan zullen wij deelen in het erfdeel van Jesus Christus zelveu." Wat is er aan gelegen, dat wij in zijne schreden den Kalvarie moeten bestijgen! Wat! indien wij, even als Hij moeten lijden en sterven! Hebben de pijnen en smarten van het tegenwoordig leven wel eenige verhouding met de glorie van Gods Zoon, waarin wij eenmaal zullen deelen. 1)

SCHIETGEBED.

O Jesus, ik schenk U mijn hart met al deszelfs gevoelens! moge ik door de gelijkvormigheid daarvan met die van uw goddelijk Hart, steeds meer en meer als uw kind worden aangenomen.

A F L A A T.

Onze Vader. Wees gegroet. 12 Art. des Geloofs. O zoet Hart van mijn' Jesus! geef, dat ik U meer en meer beminne.

Geestelijke Kernspreuken.

"Het Woord is vleesch geworden, opdat wij door het Woord, hetwelk de Zoon is en die in ons leeft, zelveu kinderen Gods zouden worden... De Zoon bewerkt, door aanroeping zijns Vaders in ons binnenste, dat ook wij aan God den naam van Vader kunnen geven; en daaruit volgt, dat God niet de Vader kan genoemd worden van hen, die den Zoon niet in het hart bezitten."

(S. Athanasius, 5e Verhand. tegen de Arianen.)

1] Non sunt condignae passiones hujus temporis ad futuram gloriam, quae revelabitur in nobis. Rom, viii, 18.

„Wanneer de natuur een' éénigen zoon aan een' vader schenkt, dan denkt deze er niet aan hem door de aanneming broeders te geven, maar hij vereenigt op zijn' zoon al zijne liefde. Een éénige zoon streeft er nog minder naar, broeders aan te nemen, om hen toe te laten tot deelneming in de erfenis. Intuschen, hebt Gij, o mijn God, dit, bij de menschen nooit gehoord, voor ons gedaan!”

(S. August., over de Uitmuntendheid des doopsels.)

„God is een goede Vader, die aan zijne kinderen geene regten op eene aardsche erfenis vermaakt, die hun noch stoffelijke woningen belooft, noch overvloed van goud en zilver, — bron van nijd en hoogmoed; maar Hij legt hun met zijne liefde tevens de verplichtingen der gehoorzaamheid op, en geeft hun de voorschriften der gerechtigheid, en zijne wet der waarheid, welke Hij noch op steen, noch op perkament, noch op hout, noch op was, maar in het diepst van hun hart grift, opdat zijne kinderen, zich niet vergenoegen met eene ijdele en werkelooze beschouwing zijner eeuwige beloften, maar het testament huns Vaders altoos voor oogen hebbende, — zich zouden bezighouden met hetgeen zij van Hem te vreezen ofte hopen hebben, en alle zorg aanwenden, om zijn' goddelijken wil te volbrengen.” (S. Gregor. de Gr., V. Boetpsn. 26.)

„O! bemin met eene uitstekende liefde dien broeder, die wel verre van de genegenheid, welke uw hemelsche Vader u toedroeg, te verminderen, ze integendeel op wondervolle wijze in hare uitwerk-

selen vermeerderd heeft; o, bemin dien broeder, die u tot medeefgeraam doetaannemen, die u het regt verleent op het vaderlijk erfdeel, ofschoon gij Hem door uwe ongehoorzaamheden veelvuldige redenen hebt gegeven, u te onterven.”

(S. Thomas, Opusc. 66. c. XIII.)

„Het is eene zeer bijzondere gunst van onzen Schepper, dat wij Hem, even als kinderen hunnen Vader, mogen liefhebben, hoewel het reeds eene groote genade ware geweest, indien wij Hem zouden hebben mogen beminnen, als trouwe dienaren hunnen meester.... Het Oud- en Nieuw Testament bevestigen het ons, dat wij door het geloof en liefde kinderen Gods worden.” (Eerbiedw. Beda, over den Brief van S. Jan, h. III.)

XXI. HOOFDSTUK.

Over het Geloof, en hoe Jesus' binneljk Hart bron en toonbeeld dezer deugd is.

Aspicientes in auctorem fidei et consummatorem Jesum. Hebr. 11, 2.

Laat ons zien op den Stichter en Voltrekker des geloofs.

Het geloof is, volgens den H. Paulus, de grondslag of de kern van hetgeen men hoopt en de vaste overtuiging der dingen, welke niet gezien worden, of aan ons zwak verstand ontsnappen. 1) Ofschoon op de goddelijke waarachtigheid gegrond, zoo laat het geloof, vrije gave Gods,

1) *Sperandarum substantia rerum, argumentum non apparentiam. Hebr. 11, 2.*

den mensch tevens vrij: want deszelfs voorwerp, als onder een' sluijer verborgen, trekt door zijne klaarblijkelijkheid de toestemming van den menschelijken geest niet aan; ook aarzelt dezelfde Apostel niet te zeggen, dat wij gelooven door het hart d. i. door den wil. 1) Dan, indien het geloof zoo gestrengelijk ter zaligheid wordt vereischt, dat degene, die weigert te gelooven, volgens den H. Joannes, reeds veroordeeld is, zoo zou het eene dwaling zijn, te denken, dat *het geloof alléén* de hemelpoorten ons openen kan; om in de oogen van God regtvaardig te wezen, moet ons geloof overgaan in onze werken, die besturen, levend, bovennatuurlijk maken, ja, eenigermate vergoddelijken. 2) „Mijn regtvaardige toch leeft uit het geloof.” De regtvaardige naar Gods Hart, moet derhalve in de dingen, die hij niet ziet, maar welke het geloof hem ontsluit, den grond, en als de geheime drijfveêr zijner gedachten, zijner daden en der verschillende bewegingen zijner ziel zoeken. Dan, dewijl het door den wil en door het hart is, dat wij gelooven, en dewijl Jesus Christus door den Apostel de Stichter van ons geloof wordt genoemd, zoo moet diensvolgens ons geloof zijn' oorsprong nemen in Jesus' Hart.

Ofschoon in den strengen zin des woords in Jesus Christus noch akt van geloof, noch gesteltnis der ziel, om te gelooven, zijn kon, vermits er in Hem geene onwetendheid noch dui-

1) Corde enim creditur. Rom. x, 10.

2) Justus autem meus ex fide vivit. Hebr. x, 38.

sternis bestond, zoo kleefde niettemin zijn Hart, krachtens het ingestorte licht, waarvan zijne ziel oorspronkelijk was overstroomd, de waarheid en de beloften der toekomstige goederen aan, welke Hij nog niet bezat; zijn Hart schonk Hem de innige overtuiging van het geluk, wat Hem als prijs zijns lijdens was weggelegd, — van die zaligheid zonder grenzen, waarvan de kennis natuurlijkerwijze aan zijne zinnen en aan zijn menschelijk verstand zou ontgaan zijn, maar waarvan het geloof tegelijkertijd de grondslag en de overtuiging is. Door zijne daden in te rigten naar die wijze van gelooven, heeft Hij zijn leven in arbeid doorgebracht, heeft Hij het woord Gods gepredikt, en den wreedaardigsten, zoowel als den schandelijksten dood ondergaan. Leert de groote Apostel ons dit niet, wanneer hij, na Jesus Christus „den Stichter des geloofs” genoemd te hebben, aantoot, hoe de goddelijke Zaligmaker zijn gedrag heeft geregeld niet naar de grondbeginselen dezer wereld, maar volgens de grondbeginselen van datzelfde geloof? „Met het oog op de eeuwige vreugde, welke Hem was weggelegd, zegt de H. Paulus, heeft Jesus, in plaats van een gerust en gelukkig leven, wat Hij genieten kon, de pijnen en smarten des kruises geleden en de schande aan deze straf verbonden, veracht.” 1) 't Is de geest des geloofs, welke Hem eene rede ingaf zóó strijdig in de oogen van het

1) Proposito sibi gaudio sustinuit crucem, confusione contempta. Hebr. xi, 2.

menschelijk verstand: Zalig de armen, zalig zij, die weenen, zalig die vervolging lijden. Die geest des geloofs deed Hem tot medearbeiders kiezen mannen, verachtelijk naar het oordeel der wereld. Die geest des geloofs eindelijk deed Hem met ijver de meest aanhoudende offers omhelzen.

Welnu, den weg, dien Jesus Christus door zijne voorbeelden heeft aangewezen, moeten zijn leerlingen volgen; in Jesus' Hart, — bron van het leven des geloofs, moeten zij putten, indien zij Jesus tot Voltrekker van hun geloof wenschen te hebben; d. w. z. dat, indien zij met Jesus en door Jesus aan de regterzijde van Gods troon verlangen te zitten, zij met Jesus den weg moeten betreden, welke de natuur kruisigt, en met het oog op de toekomstige belooningen, de beproevingen van het lijden en de vernederingen des kruises edelmoedig moeten aanvaarden. Helaas! hoe weinige christenen zijn er, die leven uit het leven des geloofs! Hoe weinige christenen, die de aardsche goederen waarden in hunne betrekking tot de hemelsche schatten, welke zij verwachten, en waarnaar zij verzuchten! Wanneer wij door het lijden worden bezocht, is dit voor ons dan geene ramp, ofschoon Jesus er de zaligheid over heeft uitgesproken? Is de armoede ons niet tot last, in weêrwil van de achting, de lofprijzingen en den eerbied, waarmede onze beminnelijke Meester haar als overladen heeft? Voelen wij geen' afschrik voor vervolging, ja zelfs, voor de minste tegenspraak, alhoewel de goddelijke

Zaligmaker de offers van vervolging hoog heeft verheven? Van waar die tegenstrijdigheid tusschen onzen Heer en ons? Omdat wij ons volgens de voorzigtigheid des vleesch es gedragen, omdat wij de grondbeginselen der wereld, door Jesus' goddelijken mond verworpen, in beoefening brengen, in één woord: doordien het ons aan geloof mangelt. Hooren wij de verwijting, welke het Hart van Jesus ons doet, en welke Hij eertijds aan zijne Apostelen heeft gedaan: Wat zijt gij vreesachtig, gij kleingeloovigen?" 1) Heffen wij onze oogen ten hemel, beschouwen wij de plaats, dáár voor onze kloekmoedigheid bereid, maken wij ons los van de banden der zonde en van al, wat ons bezwaart, snellen wij met geduld tot den strijd, welke ons is voorgesteld, 2) en verliezen wij nimmer Hem uit het oog, die ons aanvoert, J. C. den Stichter en Voltrekker van ons geloof. 3) Van dien goddelijken Meester zullen wij leeren de tegenwoordige dingen niet anders te waarderen, dan in hunne betrekking tot het toekomstig leven, en bij al onze verlangens, bij al onze plannen, bij geheel onzen handel en wandel zullen wij de gewigtige vraag, welke de H. Aloysius zich stelde, vooraf doen gaan: „Wat zal mij dat voor de eeuwigheid baten?"

1) Quid timidi estis modicae fidei? Matth. viii, 26.

2) Per patientiam curramus ad propositum nobis certamen. Hebr. XII, 1.

3) Aspicientes in auctorem fidei et consummatorem Jesum. Hebr. xii, 2.

SCHIETGEBED.

Goddelijke Zaligmaker, ik dank u duizendwvrf voor uwe gave des geloofs! — Moge ik, naar het voorbeeld van uw heilig Hart, mijn geloof steeds werkzaam doen zijn door de liefde, opdat ik U eenmaal in den hemel eeuwig aanschouwe, beminne, bezitte! O Jesus, schenk aan allen uwe gave des geloofs!

AFLAAT.

Onze Vader. Wees gegroet. 12 Art. des Geloofs. O zoet hart van mijn' Jesus! geef, dat ik U meer en meer beminne.

Geestelijke Kernspreuken.

„Het geloof is voor ons, wat in de handen van den grijsaard de stok is, waarmede hij zijn' waggelenden gang ondersteunt en zich staande houdt... Het is het anker des heils, wat den geest te midden der bewogene baren regthoudt en voor schipbreuk behoedt... Het geloof is de grondslag en de wortel van alle deugden... De kostbaarste aller schatten, de bron aller goederen... ook behoort het tot 'deszelfs wezen, om overal, waar het zich vertoont, groote dingen uit te werken. Stem er in toe liever alles te verliezen, dan het geloof.

(S. Chrysost, Homilie op den 2^{den} Brief aan de Korinthiërs. — Homilie 26 en 33 op den H. Mattheus. — Homilie op S. Jan.)

„Om ons tot Zich te verheffen, heeft God ons twee middelen geschonken: — het gezag en de

rede, welke, verre van met elkander in strijd te zijn, zich gemakkelijk met elkaâr vereenigen; want met aan het gezag te gehoorzamen, verijdert men zich niet van het licht der rede, welke ons doet zien, wie Hij is, in wien wij gelooven.”

(S. August., Boek over de Christelijke Leer.)

„Het is aan de groote en verhevene verstanden, aan de getrouwe en degelijk verlichte zielen alléén voorbehouden, om zonder aarzelen aan datgene te gelooven, wat zij met hunne ligchamelijke oogen niet kunnen zien, en hunne verlangens te doen opklimmen, waarheen zij hunne blikken niet kunnen wenden.”

(S. Leo, 2e Pred. op Hemelvaart.)

† „Het eerste beginsel van de zuivering des harten is het geloof, dat van de smet der dwaling reinigt, en de volkomene zuiverheid voortbrengt, wanneer het door de liefde volmaakt is.”

(S. Thomas, 2. 2. q. 7. a. 2.)

„Het geloof bestaat in het geloof der voorschriften, het geloof der wonderen en het geloof der beloften. . . In God gelooven is op Hem hopen Hem beminnen, ziedaar het geloof der voorschriften. Het geloof der wonderen doet ons gelooven aan de almacht van God; die ze uitwerkt. Door het geloof der beloften hebben wij eene volkomene hoop, dat God nimmer zijn woord breekt.”

(S. Bernard., 45 Pred. op Kerkwijding)

„Het levend geloof is de gulden sleutel van het heiligdom der H. Drieëenheid, waar eene

nederige ziel bijna ieder oogenblik wordt binnengeleid en God haar op nieuw verlicht en groote geheimen meêdeelt."

(S. Jan van 't Kruis, zijn leven.)

"O God! de schoonheid van ons heilig geloof is zoo schitterend, dat ik er van liefde voor sterf, en, dat ik de kostbare gave, welke Gij er mij van gedaan hebt, bewaren moet in een hart welriekend van godsvrucht."

(S. Franciscus van Sales, zijn Leven.)

XXII. HOOFDSTUK.

Over de Hoop, en hoe Jesus' beminnelijk Hart bron en toonbeeld van deze deugd is.

Deus autem spei repleat vos omni gaudio. Rom. xv, 13.
De God nu der hoop, vervulle u met alle blijdschap.

De hoop is eene deugd, door God ingestort, welke ons met een vast vertrouwen de goederen doet verwachten, welke God ons beloofd heeft. De hoop is het, die ons ondersteunt te midden van de beproevingen dezes levens; 't is de hoop, welke onzen moed bezielt bij de offers, die wij God brengen, 't is de hoop eindelijk, welke voortdurend de goddelijke liefdevlammen in ons voedt. Indien wij aan gene zijde des grafs niets te hopen hebben, zeide de H. Paulus, dan zijn wij onder alle stervelingen de meest dwazen en rampzaligen; maar zoo de beloften des geloofs steunen op een' hechten grondslag, zijn wij dan niet de gelukkigsten zelfs te midden der kwel-

lingen van dit leven? Welnu, zoodanig zijn onze verwachtingen, dat onze harten, zich op derzelve onmetelijkheid verlatende, nimmer beschaamd zouden kunnen worden, 1) en wij ons op het gezigt van hetgeen de Heer in zijne getrouwheid voor ons bewaart, aan de levensdigste vervoering onzer blijdschap kunnen overgeven. 2)

Het Hart nu van Jesus is de oorsprong, de bron onzer hoop en wel op de eerste plaats, omdat de Zaligmaker door zijne oneindige verdiensten op ons toe te passen en ons meê te deelen, ons een regt op de eeuwige goederen heeft verleend; ten tweede, omdat de verheerlijking van Jesus' heilige menschheid, welke Hij alléén ten gunste van ons heeft aangenomen, de waarborg en de bron onzer eigene verheerlijking is; eindelijk, omdat Jesus de weg zijnde, dien wij moeten bewandelen, wij niet anders, dan door onze naauwe vereeniging met zijn goddelijk Hart, in staat zijn, om wezenlijk te kunnen hopen. Daarom dan ook noemt de H. Ignatius Martelaar „J. C. onze volmaakte en voleinde hoop.”

God, zegt de H. Paulus, heeft ons met zijn' Zoon alles geschonken. 3) Inderdaad, heeft God door de schenking van zijn' Zoon, ons daardoor zelfs al de vruchten afgestaan, welke die boom in zijne vruchtbaarheid draagt, d. w. z. al de

1) *Spes autem non confundit.* Rom. v, 5.

2) *Spes gaudentes,* Rom. xii, 12.

3) *Cum illo omnia nobis donavit.* Rom. viii, 32.

verdiensten van dien zelfden Zoon; die verdiensten nu, waarvan Jesus' Hart de onuitputbare en eeuwige bron was, de onze wordende, doen ten onzen behoefte een onbetwistbaar regt ontstaan op het hemelsch erfdeel, waarvan wij het gelukkig bezit verwachten; het Hart van Jesus is dus de oorzaak, de bron onzer hoop, dewijl het door Jesus' en in Jesus' Hart is, dat God eenigermate onze schuldenaar wordt.

Het eenige doel der menschwording is de verheerlijking van God door 's menschen verlossing geweest. Alles, wat de Godmensch op aarde heeft verrigt, alles, wat zijner menschheid smartvols of glorieijks wedervoer, was alleen tot ons welzijn en tot ons geluk; Jesus Christus is mensch geworden, om onze weg te zijn, ons werkelijk licht, dat onze schreden moest geleiden; zijne menschheid is het model waarnaar onze gevallen menscheid zich moest vormen, om der eeuwige gelukzaligheid waardig te worden; daaruit volgt, dat de glorie, welke voortspruit uit het bloedig lijden des Zaligmakers, dat de verheffing der menschheid van onzen goddelijken Meester, na de verguizingen van Kalvarië het afbeeldsel en de waarborg van onze eigene glorie en van onze toekomstige verheffing zijn. Het is, volgens de leer van den grooten Apostel: „Indien de dooden, zegt hij, niet eenmaal zegevierend moeten verrijzen, dan moet men noodzakelijk de glorieijke verrijzenis van Jesus Christus loochenen, die niet anders, dan om ons deel aan zijn triomf te geven,

verheerlijkt uit zijn graf is opgestaan." 1) Maar Jesus Christus is verrezen, wij kunnen er niet aan twifelen, en door zijne verrijzenis is Hij de eersteling geworden dergenen, die den doodslaap sluimeren, en de oorzaak hunner verrijzenis. Hij toch had in zijn Hart geleden: 2) het is alzoo door zijn Hart, dat Hij zegepraalt en de oorzaak wordt van onze glorie, zoowel als van onze hoop.

Ofschoon onze Verlosser, krachtens de vereeniging zijner menschheid met het goddelijk Woord, hier beneden de zaligheid genoot, zoo bestond er eventwel voor die menschheid eene verheerlijking, welke eerst na doorgestane folteringen, voltrokken moest worden; Jesus Christus was dus voor hoop vatbaar; en die hoop rustte op de beloften van zijn' hemelschen Vader; dewijl de hoop nu eene akt van vertrouwen is, steunende op de trouw van hem, op wien men zich verlaat, zoo had de hoop van Jesus Christus haar' zetel en brandpunt in zijn goddelijk Hart. De mensch bijgevolg onbekwaam zijnde, om uit zich zelve eene bovennatuurlijke hoop op te vatten, en in de orde der genade niets, dan door Jesus Christus kunnende hopen, zoo is het uit het H. Hart van onzen beminnelijken Zaligmaker, dat onze hoop voortvloeit. Is het werkelijk niet door dit Hart, dat onze harten aan God den naam van Vader geven, en daardoor hunne regtmatige aanspra-

1) Si mortui non resurgunt, neque Christus resurrexit. I Cor. xv, 16.

2) Oblatus est, quia ipse voluit. Isai, LIII, 7.

ken op het erfdeel des hemels uitdrukken? 1) Vervullen wij ons dus geheel en al met God, onze hoop, opdat er in ons hart geene plaats meer overig zij voor het mistrouwen en de moedeloosheid; laten wij, even als Jesus, onwankelbaar in onze hoop zijn, en de oogen gevestigd houdend op de ons toegezegde belooning, even als Hij, met onwrikbaren moed te midden der grootste beproevingen voortschrijden. Jesus is wel glorierijk gekroond geworden, maar, om tot de overwinning te geraken, moest Hij vernederingen, kruisen, tegenspraak en onbegrijpelijke verlatenheid doorstaan. 2) Ook wij zullen te lijden hebben, en zoo God ons tot eene hooge glorie roept, zullen onze beproevingen aan onze eeuwige bestemming geevenredigd worden; maar laat ons op onze hoede zijn, dat wij den moed niet verliezen; gedenken wij, dat wij door het geduld de goederen moeten verwachten, welke het geloof laat doorschemeren, en dat er slechts één middel bestaat, om met Jesus Christus te kunnen heerschen, door namelijk: ons bij Hem en met Hem aan het kruis te hechten. 3)

SCHIETGEBED.

Op U, o Jesus! stel ik al mijne hoop en vertrouwen, om de oneindige goedheid van uw minzaam Hart. Buiten U verlang ik niets: wees Gij immer het einddoel van al de bewegingen mijns harten!

1) Spiritum Filii sui in corda vestra clamantem Abba Pater.. Galat. iv, 6. Si autem filii et haeredes. Rom. viii, 17.

2) Oportuit pati Christum et ita intrare in gloriam. Luc. xxiv, 26.

3) Si tamen compatimur ut et conglorificemur. Rom. viii, 17.

A F L A A T.

*Onze vader. Wees gegroet. 12 Art. des Geloofs.
O zoet Hart van mijn Jesus! geef, dat ik U meer
en meer beminne.*

Geestelijke Kernspreuken.

„Gij toont aan God den Vader en aan Jesus Christus, dat gij Hem waarlijk bemint, wanneer gij in Hem het volste vertrouwen stelt.”

(S. Ignat., Martelaar, Brief aan de Magnez.)

„Wegens de hoop is de arbeid niet zonder genoeg; het lijden wordt ons aangenaam, wegens de verwachting der ons beloofde goederen.”

(S. August., op den 127 Ps.)

„Hij, die op God vertrouwt, heeft reeds een gedeelte verkregen van hetgeen hij hoopt, omdat hij op eene onfeilbare zaak steunt; want zelfs al stelt men uit, hem te geven, hetgeen hij verwacht, niettemin bezit hij het reeds eenigermate, omdat hij van het bezit verzekerd is.”

(S. Isidorius van Pelusium, I. II, 17 Brief.)

„De trouwvolle zielen ondernemen groote dingen, en hare pogingen worden met een' goeden uitslag bekroond; want het groote vertrouwen is zeer verdienstelijk. Hoe meer gij vooruitgaat, om op de hemelsche goederen te hopen, des te meer bekomt gij er. De goddelijke Bruidgom deelt overvloedige gunsten meê aan die edele en kloekmoedige zielen en Hij werkt in en door haar wondervolle dingen uit.”

(S. Bernard., 32 Pred. op het Cant. Canticorum.)

„Onze Heer zou ons niet zoo dikwerf vermanen, om op Hem te steunen, indien Hij ons niet wilde onderschragen. God bedriegt niet; Hij biedt Zich niet ter onzer ondersteuning aan, ten einde ons te verlaten, wanneer wij tot Hem willen naderen.”

(S. Thomas, over de opvoeding der Vorsten.
I. II. h. V.)

„Daar het der ziel zeer dienstig is te weten, dat zij niets uit zich zelve vermag, zoo is het haar tevens zeer nuttig en voordeelig er van verzekerd te zijn, dat zij in God alles vermag.”

(S. Theresia, haar leven. h. XVII.)

Wij moeten al ons vertrouwen op God stellen, indien wij alles van Hem willen verkrijgen: want zeer rijk en zeer vrijgevig zijnde, en overigens meer verlangen hebbend, om ons zijne goederen te schenken dan wij, om ze te ontvangen, zoo zal Hij niet in gebreke blijven, om ze ons meê te deelen.”

(S. Jan van 't Kruis, verklaring van het 2. 3. Cant.)

XXIII. HOOFDSTUK.

Over de liefde tot God, en hoe het beminnelijk Hart van Jesus bron en toonbeeld dezer deugd is.

Diliges Dominum Deum tuum. Deut. vi, 5.
Gij zult den Heer uwen God beminnen.

De liefde is eene deugd, door God ingestort, waardoor wij God, wegens zijne eigene voortreffelijkheid, boven alles beminnen. Zij is, volgens onzen Heer en Zaligmaker, het einde en het doel van alle geboden en van alle voorzeggingen; de liefde bezielt en verlevendigt de andere deugden,

welke buiten haren heilzamen invloed, onvruchtbaar voor onze zaligheid zouden blijven. Al hadde ik een geloof zóó levend, dat ik bergen kon verzetten, zegt de Apostel, al sprak ik de taal der Engelen, zonder de liefde ben ik niets. 1) De liefde, ons met God vereenigend, maakt ons dermate één met Hem, dat onze wil en de zijne, om zoo te zeggen, slechts één werkend beginsel wordt. 2) 't Is inderdaad de wezenlijke strekking der liefde, om zich met het beminde voorwerp te vereenigen, en niet te rusten, alvorens het te bezitten; de liefde streeft er dus naar, om ons met den Heer te vereenigen, en ons met Hem, zoo 't mogelijk is, te vereenzelvigen.

Er zijn verschillende graden in de liefde tot God; vandaar de verschillende graden in de glorie, of, om de taal der Schriftuur te bezigen, de verschillende woningen in het rijk der hemelen. Die verscheidene graden verschillen slechts door innerlijke kracht, en hebben dat gemeen, dat zij, boven elk ander voorwerp, aan God de voorkeur geven.

Het Hart van Jesus is het meest volmaakte model der goddelijke liefde. De liefde steunt op de achting, en de achting op de kennis; daar nu het Hart van Jesus eene volmaakte kennis van Gods eigenschappen en voortreffelijkheden aan zijne zelfstandige vereeniging met het Woord ontleende,

1) Si linguis hominum loquar et angelorum, charitatem autem non habeam, factus sum velut aes sonans, aut cymbalum tinniens. I. Cor. xiii, 1. sqq.

2) Qui autem adhaeret Domino, unus spiritus est. I Cor vi, 17.

zoo moest het eene achting en liefde bezitten geëvenredigd aan die kennis. Wie zoude dan de uitgestrektheid, de innerlijke kracht, het vuur zijner liefde jegens den hemelschen Vader kunnen begrijpen? Zóó was Jesus aan zijn voorwerp gehecht, dat Hij met hetzelfde één was. 1) Uit deze volmaakte éénheid vloeide natuurlijkerwijze de gelijkvormigheid, of liever: de eenzelvigheid van handeling voort. 2)

De liefde van het goddelijk Hart was niet bloot eene gevoelsliefde; zij was bovendien werkdadig en vooral openbaarde zij zich door de toewijding, en door de opoffering. „Opdat de wereld, zegt Jesus Christus, getuige zij van de liefde, welke Ik mijn' Vader toedraag en zien zoude tot welk eene zelfopoffering die liefde Mij dringt: „Staat op en laat ons gaan.” 3) En tot hoever gaat die goddelijke liefde?... Tot het lijden en den dood d. w. z. tot de opoffering van geheel Zich zelve.

Volgen wij onzen goddelijken Meester na; ons hart is, even als het zijne, voor hetzelfde voorwerp gemaakt, het is ook onverzadigbaar, en God alléén kan de oneindige ruimte er van vervullen; maar eene zaak is er, welke in ons het vuur der goddelijke liefde uitdooft of belet onze zielen te doen ontvlammen; de liefde namelijk voor aardsche goederen; aan de dingen dezer

1) Ego et Pater unum sumus. Joan. x, 30.

2) Pater meus usque modo operatur, et ego operor. Joan. v, 17.

3) Ut cognoscat mundus quia diligo Patrem; et sicut mandatum dedit mihi Pater sic facio: surgite, eamus hinc. Joann. xiv, 51.

wereld, door eene gestadige en noodwendige aanraking, gewoon geworden, laten wij ons ligtelijk door hunne schijn-bekoorlijkheden boeijen; de achting, welke wij ze toedragen, de achting ver minderend, welke wij moesten hebben voor Hem, die ons opperste goed is, verkleint ook onze genegenheid en onze liefde voor Hem. Willen wij God beminnen, zoo als Hij het verdient, of ten minste zooals wij Hem kunnen beminnen, rukken wij ons dan los van de wereldsche goederen, en zijn wij vooral niet aan ons zelve gehecht; maken wij ons hart ledig, opdat de Heer het geheel en al zou kunnen innemen, zonder het beleedigend mededingen der aardsche goederen te duchten te hebben.

Smeeken wij het Hart van Jesus de liefdevlam ter ontgloeijing onzer ziel te willen zijn, opdat, door Jesus en in Hem te beminnen, onze liefde eenige verhouding hebbe met Gods oneindige beminnelikheden.

Zorgen wij intusschen, dat onze liefde niet louter in woord of in gevoel besta; de liefde is uit haren aard werkend en mededeelzaam: indien wij dus eene wezenlijke liefde voor God bezitten, moeten wij haar toonen door onze toewijding aan zijne belangen en aan zijne glorie, door onze algeheele onderwerping aan zijne geboden; ook moeten wij voor niet één offer, wat zijn Hart van ons vraagt, terugdeinzen, al zou onze opoffering moeten gaan tot aan de vergieting van ons bloed of tot de schande des kruises.

SCHIETGBBED.

O van liefde tot ons brandend, ja, ons tot den dood des kruises beminnend Hart van Jesus! Ik bemin U!... Ik bemin U!... Dat ik U meer beminne, dan alle schoonheden en vreugde, meer dan alle schepselen, ja! meer dan mij zelve! O, goede Jezus dat ik in uwe liefde moge leven en sterven!

A F L A A T.

Onze Vader. Wees gegroet. 12 Art. des Geloofs. O zoet Hart van mijn' Jezus! geef, dat ik U meer en meer beminne.

Geestelijke Kernspreuken.

„Het eenigste genoegen, wat wij hier beneden kunnen smaken: is Jezus te beminnen en ons met zijnen geest te vervullen, ten einde in Hem het ware leven te vinden, en buiten dit leven niet te ademen. Hij is mijne hoop, mijne glorie, mijn onuitputtelijke rijkdom.”

(S. Ignatius, Martelaar, Br. aan de Epheziërs.)

„De volmaakte liefde maakt den mensch onverschrokken, en verligt de geboden. De ware liefde gevoelt geene bitterheid; zij is altoos van zoetheid vergezeld; zij wandelt niet op doornen, maar op rozen.” (S. Aug. ov. de Volmaakth. d. regtvaardig.)

„Ons hart is het altaar Gods; het moet altijd branden en door het vuur zijner liefde verslonden worden; voortdurend moet de vlam tot Hem opwaarts stijgen.” (S. Gregor. de Groot, 25 Brief, Zedeleer h. IX.)

„Wie zou de verlangens der Heiligen met woorden kunnen uitdrukken? Alléén zij, die er van verslonden zijn, kennen de genegenheden, en het smachten van degenen, die beminnen, en hoezeer hun liefdegloed hen doet lijden, hen verscheurt, hen doet blaken en verteren.” (S. Laurent Justin., Boek over de Oudersch. enz. h. IX.)

„O schande! God, die zoo glorievol, zoo rijk en zoo groot is, zoekt overal vrienden; Hij noodigt de zielen uit, welke Hij zelf geschapen heeft, belooft haar groote gunsten, en niettemin vindt Hij nauwelijks één hart, dat Hem bemint!”

S. Th. van Villanova, Pred. op, S. Magdalena.)

„Wanneer de duivel een hart vindt van liefde vervuld, houdt hij er zich niet langer op, dan het insekt op eene vaas, welke bruischend overloopt.” (S. Catharina van Siena, haar leven.)

„Er is geen hout, meer geschikt, om door het vuur der liefde te worden ontstoken, dan het hout des kruises, dat onze Heer verkozen heeft, om Zich met eene oneindige liefde te slagtofferen.” (S. Ignat. van Loyola, Zinspreuken.)

„Het is eene hevige marteling voor hem, die U bemint, o mijn God, Gij zoo beminnewaardig, indien hij U niet genoegzaam, overeenkomstig zijn verlangen kan liefhebben.”

(S. Magdalena de Pazzi, haar Leven.)

„Indien de liefde Gods eenmaal diep in ons hart is gedrukt, valt alles ons ligt en wij zullen in zeer korten tijd en met zeer weinig moeite wonderen verrigten.” (S. Theresia, h. XXII. v. haar Lev.)

XXIV. HOOFDSTUK.

Over den ijver voor Gods glorie, en hoe het beminnelijk Hart van Jesus bron en toonbeeld dezer deugd is.

Zelus domus tuae comedit me. Ps. Lxviii, 10.
De ijver voor uw huis heeft mij verteerd.

De ijver is de volmaking der liefde, indien de liefde een vuur is, zoo is de ijver er de gloed van, indien de liefde Gods goud is, zoo is de ijver dat goud, wat door het vuur geheel is ontgloeid. 1) De ijver is eene wezenlijke liefdedrift, welke het hart door hare hemelsche vlammen verteert; wanneer het hart van de goddelijke liefde is vervuld, dan kan het zich niet van een gevoel van droefheid onthouden, ziende, dat het voorwerp van al deszelfs genegenheden niet door allen bemind wordt; het zou dan wenschen de meester der harten te wezen, om ze aan God toe te wijden, van daar die bezorgdheid, om Hem te doen kennen en Hem door alle menschen te doen beminnen. Wee mij! indien ik het Evangelie niet verkondig! zeide de H. Paulus. 2) De onverschilligheid der menschen jegens God schijnt op hem zelve neêr te komen en maakt hem neêrslagtig. Mijn ijver, riep David, doet mij van liefde verkwijnen; Heer, ik ben dor geworden op het zien mijner vijanden; want zij hebben u heilzamen bevelen vergeten. 3)

1) Aurum ignitum. Apocal. iii, 18.

2) Vae mihi! si non evangelizavero. I Cor. ix, 16.

3) Tabescere me fecit zelus meus, quia obliti sunt verba tua inimici mei. Ps. cxviii, 139.

Hij ziet, dat zijne gevoelens zoo weinig in evenredigheid staan met de goddelijke uitmuntendheden, dat hij overal eene aanvulling zoekt voor zijne genegendheden; hij zoude zijn vermogen, om te beminnen, willen vergrooten, door op zijn goddelijk voorwerp de liefde van alle harten over te dragen.

De ijver is niet slechts de volmaking der liefde maar ook gevolg daarvan: want 't ligt in den aard der liefde, om haar' gloed meê te deelen aan al wat haar omringt, 't is een vuur wat niet slechts de zelfstandigheid verteert, die het voortbrengt, maar zelfs alles, wat onder zijn bereik komt of zijn' invloed kan ondergaan. Vandaar die aandrift van de Apostelen en leerlingen van Jesus, om Hem te doen kennen en te doen beminnen.

Jesus Hart is een volmaakt toonbeeld van dien goddelijken ijver. De oneindige liefde, welke het der Godheid toedroeg, was er de maatstaf van. Ja, van welk een' gloed was het niet verslonden! 't Is Jesus, die zeide: De ijver voor Gods huis verteert Mij. Ik ben gekomen, om vuur op aarde te brengen: en wat wil Ik, dan dat het ontstoken worde? 1) Zie met welk een' onvermoeiden ijver Hij steden en vlekken doorwandelt, om zijn' Vader te doen kennen, en tot diens liefde de harten van alle menschen te trekken; Ik heb uwen heiligen naam bekend

1) Ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendatur? Luc. xii, 49.

gemaakt, zegt Hij tot God en Ik zal hem voor-
 ven bekend maken aan het menschelijk geslacht.
 In welke hevige bewoordingen wreekt H^rdaa/e
 oneer, welke de trotsche Joden der majesteit
 van den Allerhoogsten aandeden! 2) Met welk
 eene heilige gramschap kastijdt de Zachtmoedigste
 onder de kinderen der menschen de verkoopers
 in den tempel, die deze heilige plaats onteerden!
 't Is de ijver, welke Hem de wonderen doet
 vermeederen, — welke Hem aandrijft, de zondaars
 op te zoeken, Zich op den rand van een' put neder
 te zetten, ten einde de Samaritaansche vrouw van
 het dwaalspoor terug te voeren, — zijn smart-
 vol lijden te verduren en schandelijk te sterven.
 't is de ijver, die zijn' geheiligden Persoon, als
 het ware vermenigvuldigend, Apostelen door het
 heelal uitzendt, om het Gods-rijk te verkondigen. 3)

Beminnen wij in waarheid Jesus Christus?
 Wij kunnen er ons van overtuigen door de ge-
 steltenissen van ons hart te onderzoeken. Lijden
 wij er onder, wanneer wij zien, dat God belee-
 digd wordt? Zouden wij wenschen, dat alle
 harten Hem beminnen? Drijft dat verlangen
 ons aan, om zijne eerdienst uit te breiden, zoo-
 veel in ons is, de zonde van de aarde te doen
 verdwijnen, om ten minste te bidden voor de
 uitbreiding van het Gods-rijk in de harten, in-

1) Notum feci eis nomen tuum et notum faciam. Joann. xvii, 26.

2) Honorifico Patrem meum, et vos inhonorastis me.

Joann. viii, 49.

3) Euntes ergo docete omnes gentes. Matth. xxviii, 19.

„Zie onze toestand ons niet veroorlooft op meer dighere wijze te handelen? O, hadden wij een ijver voor de glorie van onzen Heer; als de afgezanten van satan en de aanhangers van dezen tijdgeest in het belang van hunnen meester toonen; hoe vele harten zouden wij dan niet trekken tot zijne dienst! Maar helaas! hoevele Christenen vleijen zich, dat zij God beminnen, en die nogtans zeer onverschillig de belediging aanzien, welke zijner goedheid door laauwheid, goddeloosheid of door losbandigheid wordt aangedaan! O, wat zouden wij denken van de liefde van een kind, hetwelk zonder aandoening het zou toezien, dat men zijn' teêr beminden Vader beledigde!

Gaan wij tot Jesus' Hart; bidden wij het, om ons van den ijver, waardoor het verslonden is, te doen ontgloeijen, en ons door het hemelsche vuur te verteren, wat de Heer op aarde gebragt heeft, en waarvan Hij overal den gloed verlangt te verbreiden. Wat zouden wij niet vermogen indien wij ijver hadden voor Gods glorie! Eén enkel mensch van ijvervuur ontstoken, is voldoende, zegt de H. Chrysostomus, om een geheel volk te veranderen.

De ijver is Gode zoo aangenaam, dat deze deugd genoegzaam is, om den mensch er van ontstoken, in het bezit en in de uitoefening van een eeuwigdurend priesterschap te stellen; 1) en hij

1) Zelando solum Dei accepit testamentum sacerdotii aeterni
I Mac. 11, 54.

wordt door de Kerk als een kenteeken van voorbeschikking beschouwd; vernemen wij inderdaad de troostvolle woorden, welke zij tot God rigt, wanneer zij in zijne barmhartigheid de ziel aanbeveelt die gereed is, om voor de vreeselijke vierschaar van den oppersten Regter te verschijnen: Gedenk, Heer, in weerwil der zonden van dezen christen, zegt zij, dat hij noch den Vader, noch den Zoon, noch den H. Geest heeft verloochend, maar dat hij U geëerd heeft door de eerbiedige onderwerping van zijn geloof, en dat zijn hart heeft gebrand van ijver voor uwe glorie.

SCHIETGEBED.

O Hart van Jesus! van ijver voor de glorie van uwen Hemelschen Vader verslonden, schenk mij een' gloeienden ijver voor uwe eer en mijne heiliging!

AFLAAT.

*Onze Vader. Wees gegroet. 12 Art. des Geloofs.
O zoet Hart van mijn' Jesus! geef, dat ik U
meer en meer beminne.*

Geestelijke Kernspreuken.

„Wie is degene, dien men beschouwen moet als van ijver voor Gods huis verslonden? Hij, die vurig verlangt te verhinderen, dat God beleedigd worde, die de beleedigingen, welke Hij niet heeft kunnen voorkomen, doet herstellen, en die, wanneer hij er niet in kan slagen de beleedigingen te doen beweenen door hen, die

ze aandeden, zelf weent en zucht bij het zien, dat God onteerd is geworden.” (S. Augustinus.)

Belasten wij ons met de belangen van God en wel zóódanig, dat de goddelijke majesteit er roem in stelt in ons te heerschen: want Hij zal zorgen, ons met Hem te doen heerschen. — Gedenk mijner, zeide Hij eens, aan Catharina van Siena, en Ik zal uwer gedenken.”

(S. Theresia, Overweg. over het Pater.)

„O hoe ondankbaar is de mensch, indien hij de zeer naauwe verplichting niet kent van uit al zijne krachten de glorie van onzen Heer te bevorderen.” (S. Ignatius van Loyola.)

„O liefde! o liefde! Wat zijt gij weinig gekend en weinig bemind!.... Welk eene smart en kwelling ondervind ik door uwe mededeeling, dat men U zoo weinig bemint.... Schenk mij, o Heer, eene stem zóó sterk en zwaar, dat ik U mijne liefde noemende, gehoord worde van het oosten tot het westen, opdat Gij gekend en bemind wordet als de ware en eenige liefde.”

(S. Magdalena de Pazzi, hare Levensbeschr.)

„O mijn God! waarom kan ik niet voor een oogenblik de meester over de harten van alle menschen zijn, om, door ze U op te offeren, de vergetelheid en ongevoeligheid der meeste Christenen eenigermate te herstellen!” (Gelukz. Margaretha-Maria, hare Levensbeschr.)

„Mogt ik, o mijn God, gedurende honderdduizend en nogmaals honderdduizend jaren anderen van heilige aandrift bezielen, ter beharti-

ging uwer glorie, die van uwen Zoon en zijner Moeder, zoo zou het ten minste een begin zijn der vervulling van het verlangen wat mij kwelt.” (Olier, zijne Levensbeschr.)

XXV. HOOFDSTUK.

Over de goede begeerten, en hoe het beminnelijk Hart van Jesus bron en toonbeeld dezer deugd is.

Desiderium suum justis dabitur. Prov. x, 24.
Den regtvaardigen zal gegeven worden, wat zij begeeren.

Al de goederen, welke de mensch hier beneden bezit, zelfs in de bovennatuurlijke orde, kunnen, dewijl zij begrensd zijn, de onmetelijkheid zijns harten niet volkomen bevredigen. Van daar die prikkel der begeerte, welke hem voortdurend tot werkzaamheid aanzet ter verkrijging van nieuwe goederen en hem niet dan eene afgetrokkene genegenheid voor de genieting der thans bezittende toestaat. Maar terwijl binnen de natuurlijke grenzen de begeerten van 's menschen hart ijdel zijn, of niets dan treurigheid, bedrog, afgunst en verdeeldheid baren, zoo worden de begeerten, welke wij in de orde der genade vormen voor ons bronnen van deugd en glorie. Zalig, zeide onze Heer, zijn zij, die hongeren en dorsten naar de regtvaardigheid: want zij zullen verzadigd worden. 1) De begeerte des harten is een welsprekend gebed, dat over

1) *Beati qui esuriunt et sitiunt justitiam, quoniam ipsi saturabuntur, Matth. v, 6.*

God zegeviert en diens gunsten tot zich trekt. 2) Hetgeen de H. Augustinus deed zeggen, dat de begeerte eenigermate de kracht der ziel verhoogde en haar in staat stelde, het voorwerp harer wenschen te verkrijgen. Het verlangen, om wel te doen is den Heer zoo aangenaam, dat, volgens de leer van den engelachtigen Thomas, de opregtheid van dit verlangen met de wezenlijke uitvoering gelijk staat en alzoo de ziel met gelijke verdienste verrijkende, geeft zij haar regt op dezelfde glorie.

Deze troostrijke leer van den H. Thomas moet ons niet verwonderen, indien wij met Tertullianus opmerken; dat in God de goedheid niet beneden de regtvaardigheid staat; immers, dewijl de goddelijke regtvaardigheid, de booze begeerten in het verborgene des harten gevormd, zelfs dan straft, wanneer men ze niet zou kunnen verwezenlijken, zoo is het voegzaam, ja noodzakelijk, dat zijne goedheid de goede begeerten beloont, ook dan, wanneer zij magteloos blijven, d. i. wanneer zij niet zouden kunnen verwezenlijkt worden.

Het Hart van Jesus is de bron en het toonbeeld der goede begeerten, Jesus Christus in zijne hoedanigheid van Middelaar is inderdaad de weg waar langs wij tot God gaan, 't is door Hem en in Hem, dat wij werkzaam zijn in de bovennatuurlijke orde. Maar ontkiemen alle ver-

2) *Desiderium cordis ejus tribuisti ei, Ps. xx, 3.*

langens niet in het hart? Is het niet het hart, dat ze voortbrengt? Doet het hart ze niet ontluiken? Is het niet het hart, dat ze voedt en onderhoudt? Alzoo is het door zijn heilig Hart, dat Jesus voor ons de bron van al onze goede begeerten zal zijn, en het toonbeeld, wat wij ons moeten voorstellen, indien wij door de begeerten onzes harten de blikken en het welgevallen van den Allerhoogste op ons willen nedertrekken.

De Schriftuur gewaagt van vierderlei begeerten, welke Jesus' Hart als ontstoken hebben. Met al de hevigheid zijner liefde heeft Jesus verlangd Zich door de heilige Communie met onze zielen te vereenigen. 1) Als beminnelijke Verlosser en vol van teedere liefde, brandde Hij van verlangen, om ons zijne eigene zelfstandigheid te geven, ons met zijne gaven te verrijken, zijn Hart op ons hart te plaatsen, ons door zijn goddelijk leven te doen leven, en eindelijk in geheel ons wezen, krachtens zijne tegenwoordigheid, de kiem te leggen der gelukzalige onsterfelijkheid.

Het Hart van Jesus heeft verlangd uit liefde tot ons te lijden. Ik moet gedoopt worden, zegt Jesus, met een geheimzinnig doopsel, en ik word door begeerte geprangd, totdat het volbragt zij 2). Zijne liefde tot ons schijnt aan zijn lijden, waardoor Hij ons wil vrijkoopen, zulke krachtige

1) Desiderio desideravi hoc pascha manducare vobiscum. Luc. XXI, 25.

2) Baptismo autem habeo baptizari, et quomodo coarctor usquedum perficiatur? Luc. XII, 50.

en onweerstaanbare bekoorlijkheden te geven, dat zijn meêdoogend ongeduld door zijn hart niet kan bedwongen worden, en Hij vurig verzucht naar het oogenblik, waarop Hij Zich eindelijk als onder stroomen van droefheid en smart zal kunnen bedolven zien.

Te midden der folteringen, welke Hij op Kalvarië verduurt, lijdt Jesus een' hevigen dorst. Deze brandende dorst van den Godmensch was niets anders, dan het verlangen, om de menschen zalig te maken; een gloeiend verlangen, wat zijn Hart verteert, een algemeen verlangen, wat zich tot alle zielen uitstrekt, een aanhoudend verlangen, wat geheel zijn leven bezielde, dat Hem tot al zijn opofferingen aandreef en al zijne woorden ingaf.

De vierde begeerte van Jesus' Hart is die der glorie van zijn' hemelschen Vader. Ik heb het vuur der goddelijke liefde op aarde gebragt, zegt Hij, en mijn vurigste wensch is, dat het ontstoken worde en alle harten doe ontgloeijen. 1) Ik verlang, dat mijn hemelsche Vader zijn gebied over den wil van allen uitstrekke; Ik verlang dat Hij heersche over alle harten, dat alle harten Hem verheerlijken, dat alle harten Hem liefde voor liefde bewijzen; Ik verlang eindelijk, dat het verterend vuur, wat ik breng, de harten van alle menschen in een' onmetelijken liefdebrand wik-

1) *Ignem veni mittere in terram: et quid volo nisi ut accendatur.* Luc. XII, 49.

kele, en de vlam van geheel hunne liefde tot mijn' Vader doe opwaarts stijgen.

Dusdanig zijn de verlangens van Jesus' Hart, en zóó moeten ook de onze zijn. Dat onze zielen niet kraachteloos worden door de ijdelheid van wereldsche of zondige begeerten, welke met hen, die ze vormen, te niet gaan; 1) maar verleenen wij aan onze begeerten een voorwerp onzer eeuwige bestemming waardig. Laten onze begeerten niet zoodanig wezen, dat ze, door de begoochelingen der ledigheid te vleijen, dooden; 2) maar dat ze werkzaam zijn, ja zelfs de grenzen onzer magt overschrijdende, ons altoos naar eene meer verhevene volmaaktheid doen haken. Beschouwen wij oplettend de begeerten van Jesus' aanbiddelijk Hart, om daarnaar de begeerten van ons eigen hart te regelen, Jesus heeft een brandend verlangen, om Zich door de heilige Communie met ons te vereenigen; Hij leert ons daardoor, dat wij voortdurend naar het Brood der engelen moeten smachten, en met al de verzuchtingen onzer ziel afsmeeken die eeuwige volmaking onzer harten in God, waarvan de eucharistische éénheid het afbeeldsel en het onderpand is. Jesus heeft naar het lijden verlangd; welnu, wat leert ons dat door het verlangen vervroegde lijden van Kalvarië anders, dan dat het betaamt, dat wij ons aan de liefde van zulk een' goeden Meester toewijden door te verzuchten naar de uren, waarin

1) Desiderium peccatorum peribit. Ps. CXI, 10.

2) Desideria occidunt pigrum. Prov.    , 25.

wij Hem door offerande een schitterend bewijs er van zouden kunnen geven, en door zelfs dat doopsel van vernedering en lijden te begeeren hetwelk ons de bevoorregte kinderen van zijn Hart en te gelijk erfgenamen zijner glorie maken zal? Jesus dorst naar zielen; Hij begeert, dat zijn Vader gekend, bemind en verheerlijkt worde. En wat is waardiger voorwerp onzer begeerten, dan het heil onzer broeders, en de glorie Gods? Laat ons hart eene heilige begeerte koesteren naar het vruchtbaar zweet van het apostolaat laat het vurig haken naar de groote offers der christen-helden en naar de zware overwinningen der zelfopoffering. Die begeerten zullen ons aansporen, om rondom ons, zooveel mogelijk het goede te doen, en geene gelegenheid te laten voorbijgaan, om aan het heil der zielen te werken. Gods glorie te behartigen, en ons toe te wijden aan de uitbreiding van zijn rijk.

Op deze wijze zullen onze begeerten, voortspruitende uit een hart, misschien arm aan deugden, maar bezielde door de liefde, waardig worden bevonden, om door te dringen tot Gods Hart en goedgunstig verhoord te worden 1).

SCHIETGEBED.

Gelijk het hert dorst naar de waterbronnen,
 zoo verlangt mijn hart naar U, Bron des levens!
 Hart van Jesus! U wijd ik al mijne verlangens

1) Desiderium pauperum exaudivit. Ps. H. x. 17.

mogen zij enkel uwe glorie en mijne zaligheid en die van anderen ten doel hebben.

A F L A A T.

*Onze Vader. Wees gegroet. 12 Art. des geloofs.
O zoet Hart van mijn' Jesus! geef, dat ik U
meer en meer beminne.*

Geestelijke kernspreuken.

„Men verlangt nederig te zijn, doch zonder zich te vernederen; men verlangt zich tevreden te stellen met hetgeen men heeft, vermits er niets ontbreke, zuiver te zijn zonder zijn ligchaam te kastijden, geduldig zonder eenige belediging te verdragen.... Welnu, wat verlangt men hierdoor anders, dan den palm der overwinning te behalen, zonder handgemeen te worden en slag te leveren?” (S. Greg. de Groote, I. VII. Zedel. h. XII).

„Wij worden volmaakt door het geloof en door de begeerte; even als het geloof ons tot heldere kennis leidt, zoo brengt de begeerte ons tot de volmaakte liefde... De vurige verlangens zijn het kenmerk van Gods komst in eene ziel.”

(S. Bernard., 18 Brief.)

„De profeet Daniël verdiende, dat God hem het juiste tijdstip van de komst des Messias kennen deed, niet omdat hij veel gevast had... (alhoewel zijn vasten den Heer zeer behagelijk was,) maar omdat hij vurig had verlangd.”

S. Larent. Justinianus, Boek over de tucht.)

God deelt zich gewoonlijk aan diegenen mede,

welke Hij bezielt ziet met een groot verlangen, om Hem in alles te behagen.”

(S. Theresia, h. XXXV van haar Leven.)

„Een zeker teeken, dat de liefde Gods in ons hart heerscht, is dit: wanneer wij verlangen Hem te beminnen met den ijver, welke eene zoo beminnelijke majesteit waardig is, en wij eene levendige smart gevoelen. wanneer wij zien, dat Hij niet bemind wordt!” (S. Aloysius van Gonzaga.)

„Het verlangen, dat de genieting voorafgaat, scherpt en verfijnt het nagevoel er van; en hoe krachtiger de begeerte is geweest, hoe aangenamer en bekoorlijker het bezit is der verlangde zaak... O! hoe schoon is de vereeniging van ons hart met God in den hemel, waar wij de levende en rijke bron zullen vinden van die oneindige begeerten naar het ware goed, van die verlangens, welke op deze wereld nimmer voldaan worden!”

(S. Franc. van Sales, Verhand. over de Goddel. liefde, I. III, h. X.)

„De Heer heeft mij doen zien, dat de namen van eene menigte personen in zijn Hart geschreven stonden, wegens het verlangen, dat zij koesteren, Hem te doen beminnen en vereeren, en dat zij daarom, er nimmer zullen worden uitgewischt.”

(Gelukz. Margaretha-Maria, hare Geschriften.)

„De heilige begeerten zijn vleugelen, waarmee de zielen tot God opwaarts vliegen.”

(S. Liguorio, Kort begrip der deugden).

XXVI. HOOFDSTUK.

**Over de liefde tot den naaste, en hoe
Jesus' beminnelijk Hart bron en
toonbeeld dezer deugd is.**

Charitas Dei diffusa est in cordibus nostris. Rom. v, 5.
De liefde Gods is in onze harten uitgestort.

Wij kunnen ons geen juister denkbeeld van de belangrijkheid der liefde in de orde der genade vormen, dan door ons de heerlijke lofspraak te herinneren, welke de Zaligmaker er van gegeven heeft. „De liefde, zegt Hij, is het doel en de korte inhoud van geheel de wet.” 1) Deze deugd heeft een tweevoudig voorwerp: God beminnelijk in Zich zelve, om Zich zelve en boven alles: den naaste, beminnelijk als beeld van God, als weêrglans zijner oneindige volmaaktheden, als erfgenaam, krachtens zijne schepping, van de regten zelve van God op onze liefde en op ons hart. De liefde, in hare volmaaktheid dit dubbel voorwerp omvattend, is eene deugd uitsluitend eigen aan het christendom; want ofschoon het joodsche volk geboden was, God uit al de krachten hunner ziel te beminnen, zoo was het hun nogtans veroorloofd de liefde huns harten slechts met voorbehoud aan hun' naaste te schenken.

Jesus, die gekomen was, niet om de wet te vernietigen, maar om haar te volmaken, zeide den joden: Aan uwe voorvaderen was bevolen geen kwaad te doen aan hunne vijanden, en diegenen,

1) In his duobus mandatis universa lex pendet, et prophetae.
Matth. xxii, 40.

van wie zij versmadingen hadden verduurd, niet te schaden; maar mijne liefdewet legt u de verplichting op, uwe vijanden te beminnen, gelijk u zelve, en allen, die u met hunnen haat vervolgen, met weldaden te overladen. Uw goddelijken Meester beveelt aan zijne leerlingen nog uitdrukkelijker de naastenliefde als het bijzonder kenmerk van zijn Evangelie. Hij zegt hun niet: De wereld zal u voor mijne leerlingen erkennen door de schitterende wonderen, welke gij in mijn' naam zult uitwerken, aan uwen ijver voor de zegepraal mijner leer of aan de heldhaftige getuigenis, welke gij te midden van martelingen aan de heiligheid en verhevenheid mijner onderwijzingen zult geven; maar Hij verklaart hun, dat de wereld hen onfeilbaar voor de leerlingen zijns harten zal erkennen, indien zij elkander liefhebben.

Welnu, het Hart van Jesus is de oorsprong en de bron, waaruit wij de wezenlijke liefde putten; van dat Hart kan men op uitmuntende wijze zeggen, dat het door deszelfs vruchtbaarheid de moeder is, welke de schoone liefde in alle harten voortbrengt. 1) De diepe kennis, welke de Heer Jesus van de goddelijke volmaaktheden bezat, deed Hem zoodanig in liefde voor zijn' Vader ontgloeijen, dat Hij als gedwongen is Zich zelve deswege eene schitterende getuigenis te geven: „Ik bemin den Vader. Het afbeeldsel der Godheid scheen Hem in de menschen zoo

1) In hoc cognoscent omnes quia discipuli mei estis si, dilectionem habueritis ad invicem. Joann. xii, 35.

glansrijk toe, dat Hij niet vreesde Zich te gelijker tijd, als een volmaakt toonbeeld der teederste liefde tot hen, voor te stellen: „Dat gij elkander lief hebt, gelijk Ik u heb lief gehad.” 1) Deze liefde nu van Jesus was wezenlijk medeelzaam. Ik heb uit den hemel de liefdevlammen gebragt, zegt Hij, en wat verlangt mijn Hart anders, dan dat Ik er de geheele aarde van verteerd zie? Is het ook overigens niet, zoo als de welbeminte Leerling bevestigt, is het niet uit de volheid van zijn goddelijk Hart, dat in onze harten eene geheimzinnige instrooming dier hemelsche vlammen plaats heeft? 2) „God, zoo schrijft hij elders, heeft ons in de Nieuwe Wet niet een' geest van vreeze, maar een' geest van liefde meêgedeeld.”

Naderen wij dan met vertrouwen tot het Hart van onzen beminnelijken Meester; putten wij in dat Hart het goddelijk liefdevuur, wat onze harten moet verteren, en dat dit vuur bij de instorting in onze zielen niets van deszelfs zuiverheid en goed verlieze; beminnen wij God, beminnen wij onzen naaste, gelijk Jesus hen heeft lief gehad; Jesus heeft God zoodanig bemind, dat Hij zijn leven voor diens glorie heeft opgeofferd, en Hij heeft niet gearzeld, om al zijn bloed voor het heil der menschen te vergieten; zoo moet onze liefde zijn; wij moeten tot in den dood beminnen, onze liefde is de priester, die

1) Ut diligatis invicem sicut dilexi vos. Joann. XIII, 34.

2) De plenitudine ejus nos omnes accepimus. Joann. I, 16.

ons ieder oogenblik moet slagtofferen. Wat is inderdaad eene akt van liefde tot God anders, dan eene zelfverloochening, een offer van ons persoonlijk leven, een dood van ons *Ik*, om in God te leven en al onzen vermogens met de volheid van dat voorwerp te vervullen? 1)

Wat is de opregte naastenliefde anders dan de opoffering van onzen smaak aan zijne belangen, de toewijding van onze werkzaamheid aan zijne dienst, de opoffering van onze gedachten, van onze begeerten, van onzen tijd van ons leven eindelijk, om te leven naar zijne gedachten, naar zijne wenschen, naar zijn leven? „Ik maak mij alles voor allen, zeide de H. Paulus in de vervoering zijner liefde; ik ben vrij maar ik maak mij slaaf met de slaven, ik ben Jood, krachtens mijne geboorten, maar ik maak mij heiden met de heidenen. Wie onder u is zwak zonder dat ik zwak worde met hem? Wie onder u is geërgerd, zonder dat ik in mij zelven de gevolgen van zijn' val gewaar worde?” Te vergeefs dan vleijen wij ons de liefde te bezitten, indien wij ons zelven sparen.

Hoe zoude onze liefde geduldig kunnen zijn, indien wij ons niet naar de beschikkingen der Voorzienigheid of naar de bijwijlen tegenstrijdige inborst onzer broeders weten te voegen? Hoe zou zij zachtzinnig en weldoende kunnen wezen, indien onze belangen met de hunne in strijd zijn?

1) Vivo autem, jam non ego: vivit vero in me Christus. Galat. 2, 20, Mihi enim vivere Christus est Philip. 1, 21.

Hoe zal zij zich voor kwade vermoedens kunnen vrijwaren, indien ons hart niet doof is voor de inblazingen der wangunst? Hoe eindelijk, zal zij verduren, 't geen in strijd is met onze persoonlijke rust, indien onze eigenliefde niet is ten offer gebracht? Vestigen wij ons op hechte wijze, ja wortelen wij ons, om zoo te spreken, in de liefde vast, zooals de H. Paulus zegt. 1) De liefde is van nature uitstortend, vrijgevig, mededeelzaam; zij zal ons alle opofferingen doen omhelzen en 's Heeren welgevallen tot ons trekken. 2)

Mijn hemelsche Vader, zeide Jesus Christus, schenkt Mij zijne liefde en zijn Hart, dewijl Ik niet aarzel geheel mijn wezen Hem op te offeren. O, mogten wij dat goddelijk liefde-verkeer met toepassing op ons zelve overwegen en begrijpen!

SCHIETGEBED.

Mijn God, ik bemin U uit geheel mijn hart, en ik bemin mijn evennaaste, gelijk mij zelve, uit liefde tot U. O goddelijk Hart van Jesus! doordring mijn hart geheel van uwe liefde!

A F L A A T.

Onze Vader. — Wees gegroet. — 12 Artikelen des Geloofs.

O zoet Hart van mijn' Jesus! geef, dat ik U meer en meer beminne.

1) In charitate radicati et fundati. Eph. iii, 17.

2) Propterea me diligit Pater: quia ego pono animam meam. Joen. x, 17.

Geestelijke Kernspreuken.

„God heeft Zich niet vergenoegd met ons te vereenigen even als de takken op een boomstam, als de zonnestralen op een zelfden werelddbol, als de steenen van een zelfde gebouw of de ledematen van een zelfde ligchaam; maar Hij heeft gewild, dat wij slechts één hart en ééne ziel zouden hebben, opdat de Kerk het afbeeldsel der volmaakte éénheid zou zijn, welke in de aanbiddelijke Drieëenheid bestaat.”

(S. Cyprianus, Verhandel. over het H. Avondm.)

„Dezelfde liefde is aan allen verschuldigd; maar zij moet niet op dezelfde wijze worden uitgeoefend. Er zijn personen welke de liefde voortbrengt; anderen zijn er, met wie zij zich zwak maakt; er zijn er, die zij sticht, wederom anderen, die zij vreest te beledigen, er zijn nog anderen tegen wie zij zich verzet. Zij is zachtzinnig voor dezen, streng voor genen, vijandin van niemand, moeder van allen.” (S. August. over de onderwijz. der onwetenden. I. IV.)

„Indien gij bemerkt, dat uw naaste een' mislag heeft begaan, geef u dan de vrijheid niet hem te beschuldigen of te veroordeelen, maar verontschuldigt hem liever. Kunt gij de daad niet verontschuldigen, verontschuldigt dan ten minste de meening; zeg, dat het eene onvoorzigtigheid of wel eene verrassing is.”

(S. Bernard., 40e Pred. op het Hooglied.)

„Het vuur is des te feller, naarmate het zijne

hitte verder verspreidt; zoo ook is de liefde krachtiger, niet wanneer zij hare goede diensten bewijst aan hen, die door banden des bloeds, of der vriendschap of door overeenstemming van inborst ons aangaan; maar wanneer zij zich uitstrekt over hen, die door verschillende inborst of door kwaden wil van ons verwijderd zijn.”

(S. Thomas, Summa. 2. 2 q. 27. Art. 7.)

„Indien wij begrepen hoezeer de liefde ten opzichte van den naaste ons noodzakelijk en gewichtig is, zouden wij geene andere zorg hebben, dan haar in beoefening te brengen.”

(S. Theresia, Kasteel der ziel, I. III.)

Onze Heer heeft met zijn bloed aan het kruis te vergieten een heilig cement gemaakt, waarmee Hij al de steenen zijner Kerk, welke de geloovigen zijn, met elkander heeft willen verbinden, vereenigen, zamenvoegen, en vasthechten Wanneer toch zullen wij allen van zachtmoedigheid en liefalligheid jegens den naaste doortrokken zijn? Wanneer zullen wij de zielen van onzen naasten in het H. Hart van den Zaligmaker aanschouwen? Helaas, wie den naaste aanschouwt buiten dat Hart, hij loopt gevaar hem noch op eene zuivere, noch standvastige, noch gelijkmatige wijze te beminnen. Maar dáár binnen wie zou hem niet beminnen, wie hem niet verdragen? (S. Franc. van Sales.)

XXVII. HOOFDSTUK.

**Over de bescheidenheid in het spreken,
en hoe Jesus' beminnelijk Hart bron
en toonbeeld dezer deugd is.**

Si quis in verbo non offendit, hic perfectus
est vir, Jacob. III, 2.

Indien iemand in geen woord misdoet, die
is een volmaakt man.

Het spraakvermogen is den mensch geschonken als voorwaarde en ter veraangenaming van zijn' maatschappelijken toestand. Door de spraak inderdaad, heeft de mededeeling der gedachten en gevoelens plaats: door de spraak stort de vriendschap zich uit, doen de geheime neigingen des harten zich kennen en stemmen deze overeen; door de spraak vestigen zich kortom al de verstandelijke en gevoelvolle betrekkingen, welke het wezen der maatschappij uitmaken. Dan, de tong, het werktuig der spraak, is van het hart afhankelijk, en laat zich maar al te dikwerf door deszelfs driften bederven; zij doet dan het woord van zijne ware en oorspronkelijke bestemming afwijken, en geeft het eene verderfelijke rigting; hetgeen de band der harten moest wezen, wordt een zwaard dat ze verdeelt; wat het zoete der maatschappelijke betrekkingen moest onderhouden, is een vergift waardoor ze met bitterheid worden vervuld, en hetgeen de echo der vriendschap moest zijn, wordt het werktuig van haat en afgunst. Deze treurige omkeer, door de ongeregeldheid der tong te weeg gebracht, deed den H. Jacobus zeggen, dat de tong gelijk is aan eene

vernielende vlam; 1) dat zij om zoo te spreken, eene wereld van ongerechtigheid is; 2) een kwaad, dat men niet kan stillen noch beteugelen; 3) en eene bron van doodelijk vergift. 4)

De wanordelijkheden, die het gevolg zijn van de onbezonnenheid of van de boosaardigheid der tong, zijn des te rampzaliger, doordien een woord eenmaal ontsnapt zijnde, niet meer kan wederkeeren. „Eenmaal uitgesproken, zegt de H. Hieronymus, is het, gelijk aan een' steen, welken de hand daar wegslingert, niet meer in ons vermogen het tegen te houden, noch het kwaad te beletten, wat het moet voortbrengen.” 't Is dus wel noodzakelijk, om al onze woorden met het gewigt des heiligdoms te wegen, en met bescheidenheid en wijsheid onze tong te breidelen.

Nu dan, het Hart van Jesus is de bron en het toonbeeld der bescheidenheid, welke al onze gesprekken moet vergezellen. Dewijl inderdaad, het hart de overvloedige bron is, waaruit alle woorden ontschieten, zoo vinden wij in de gevoelens van regtvaardigheid en liefde, welke het H. Hart van Jesus bezielde, den grondregel van al zijne gesprekken. Wij moeten dus onze harten van deze gevoelens doordringen, opdat zij de ingeving en het rigtsnoer van onze gesprekken worden.

Alle woorden, welke Ik spreek, zegt onze Heer,

1) *Lingua ignis est.* Jacob. iii, 6.

2) *Universitas iniquitatis.* Ibid.

3) *Malum inquietum.* Jacob. iii, 8.

4) *Plena veneno mortifero.* Ibid.

zijn geest en leven. 1) De woorden van den goddelijken Meester hadden de stichting der Kerk, d. w. z. de vereeniging van alle zielen in de wondervolle éénheid des geloofs, der liefde en der glorie ten doel. Goddelijk maatschappelijke woorden zijnde, stortten zij die stroomen lichts en liefde uit, welke van allen, die het geluk hadden ze te hooren, één enkel hart en ééne enkele ziel maakten. Jesus onderwijst, moedigt aan, vertroost; en zoo Hij nu en dan bedreigt of verwijtingen doet: 't is altoos de liefde, welke spreekt. Overal, waar zijn Hart de deugd aantreft, haast Hij Zich haar te verheerlijken; alzoo prijst Hij het geloof van Petrus, en dat van den hoofdman, het dringend smeeken der kananeesche vrouw, de aalmoes der weduwe, de eenvoudigheid van Nathanaël, de boetvaardigheid en toewijding van Magdalena.

Maar ontdekt Hij in het hart van Judas het plan van diens gruweldaad, zie, hoe Hij dan door zijn stilzwijgen den naam van den verrader beschermt; Hij schijnt zelfs den zweem van achterdocht van den schuldige te willen verwijderen; want ten diens aanzien vermindert Hij in niets hoegenaamd zijne vroegere blijken van vertrouwen en vriendschap. Eischt Hij van Petrus eene drievoudige liefdebekentenis tot uitwissching zijner verloochening, zie dan met welk eene kieschheid Hij den boetvaardigen Apostel ter zijde neemt, opdat de overige leerlingen de

1) Verba, quae ego locutus sum vobis, spiritus et vita sunt. Joann. vi, 64.

zinspeling niet zouden kunnen raden, welke in deze drievoudige vraag: „Simon, Joannes' zoon, bemint gij Mij!” 1) ligt opgesloten.

Men brengt voor Hem eene vrouw, wier misdaad niet ontkend kan worden. Het is een strik voor zijn meedoogend Hart gespannen: maar zonder, door eene nuttelooze blaam een kwaad te brandmerken, wat Hij niet verontschuldigen kan, weet Hij in de hulpbronnen zijner liefde en wijsheid woorden te vinden, welke de snoevende beschuldigers dezer zondige vrouw tot stilzwijgen brengen.

Moet men zich hierna nog verwonderen, dat al degenen, die de woorden van den goddelijken Meester hoorden, in verrukking stonden over de hemelsche bekoorlijkheid en voorzigtigheid zijner gesprekken? 2)

Volgen wij dit treffend toonbeeld na; dat men ons aan ons liefderijk en bescheiden spreken voor de leerlingen van zijn beminnelijk Hart erkenne; dulden wij niet, dat onze tong, waarop de God van liefde zich zoo dikwerf verwaardigt te rusten, een vergiftige dolk worde, welke in de ziel onzer broeders verwoesting en dood aanrigt. Waken wij zorgvuldig over ons zelve; want de onbescheidenheid in 't spreken is, volgens de woorden van den H. Paulinus, de laatste strik des duivels, waarin zijne behendigheit ons doet vallen, na al

1) Simon Joannis, amas me? Joann. XXI, 17.

2) Et mirabantur in verbis gratiae: quae procedebant de ore ipsius. Luc. IV, 22.

de andere vermeden te hebben. Sluiten wij ons hart voor de influisteringen der eigenliefde en voor de booze raadgevingen van den nijd, welken de H. Gregorius de Groote met grond als „de moeder der kwaadsprekendheid kenmerkt. „Verbannen wij, zegt de H. Ephraëm, die treurige wangunst, welke aan het Hart knaagt en hetzelfde geene verligting geeft, dan in woorden met de liefde in strijd, in boosaardige oorblazerijen of in vinnige beoordeelingen, des te strafwaardiger, naar gelang zij scherper en geestiger zijn.”

Maar beijveren wij ons vooral, om de gevocens van liefde en zelfverloochening van Jesus' Hart in onze zielen, over te planten; dat zij de ziel van onze gespreken worden, en dat op deze wijze al onze woorden in staat mogen zijn, om onze broeders te troosten, te stichten, aan te moedigen op het pad der deugd en de zoete banden naauwer toe te halen, welke ons met hen vereenigen: hetzij in de orde der natuur, of die der genade.

SCHIETGEBED.

Heer Jesus, geef mij de voorzigtigheid der slang en de eenvoudigheid der duif! Mogen mijn spreken en mijn zwijgen, naar uw voorbeeld, altoos even bescheiden zijn!

A F L A A T.

*Onze Vader. Wees gegroet. 12 Art. des Geloofs.
O zoet Hart van mijn Jesus! geef, dat ik Umeer
en meer beminne.*

Geestelijke Kernspreuken.

„Zeg dengene, die u over uwen naaste komt spreken : hebt gij mij iets goeds meê te deelen, met genoeg zal ik u aanhooren, en uw gesprek zal mij zoeter dan honig wezen; hebt gij niets dan kwaad te vertellen, weet dan, dat mijne ooren voor zoodanige gesprekken gesloten zijn.” (S. Joannes Chrysostomus.)

„Indien men u een' misslag van iemand aanbrengt, indien men kwaad spreekt, indien men een ongodsdienstig woord zegt, houd u dan doof, indien gij het niet kunt beletten, en doe alsof gij niets gehoord hebt.”

(Cassianus, I. IV. Institutiones. c. XII.)

„Laat uwe bescheidenheid al uwe woorden verfijnen, alvorens gij ze uitspreekt.” (St. Augst.)

„Heb meer zorg, om uw eigen gedrag te regelen, dan ijver, om het gedrag van anderen te laken. Onthoud u niet slechts, om door kwaadsprekendheid uwe tong te bezoedelen, maar wacht u, om geloof te hechten aan de woorden van degenen, die kwaadspreken uit vreeze, dat gij, door dezulken met uw vertrouwen te vereeren, hen zoudt stijven in hunne boosaardigheid. (St. Paulinus.)

„Elk kwaadsprekend mensch toont, dat hij geene liefde heeft. Wat stelt hij zich inderdaad anders voor, dan hem, van wien hij kwaad spreekt, te doen haten en verachten door hen, tot wie hij spreekt? Op deze wijze kwetst en doodt de

kwaadsprekende tong de liefde in het hart dergenen, die haar aanhooren. Ik zeg zelfs, dat zij dit noodlottig gevolg voortbrengt in alle afwezige personen, tot wie dit loopend gerucht, door middel van hen, die het hooren, kan doordringen.”

(S. Bernardus, 24 Pred. op het Hooglied.)

„De tong heeft boven de andere ligchaams-leden dit voorregt, dat zij de schatbewaarster is van de kostbare geheimen van Jesus Christus. Hij dus, die Jesus Christus ontvangt zonder boetedoening voor de fouten, door de tong bedreven, is gelijk aan dengene, die op den drempel zijner deur steenen zou verzamelen, om er zijn' vriend bij zijne komst mede te treffen.

(St. Gertrudis, hare Geschriften.)

„De ziel van onzen naaste is de boom van goed en kwaad; het is op straffe verboden er aan te raken, ten einde er over te oordeelen, omdat God Zich het regt des oordeels heeft voorbehouden.”

(S. Franc. van Sales.)

XXVIII. HOOFDSTUK.

Over de deugd van barmhartigheid, en hoe Jesus' beminnelijk Hart bron en toonbeeld dezer deugd is.

Misereator et misericors Dominus. Ps. cii, 8.
Barmhartig en genalig is de Heer.

De barmhartigheid is een krachtadig medelijden met de wederwaardigheden van een' ander. In hare weldoende en vertroostende werking omvat zij te gelijkertijd de lichamelijke pijnen, de

kwellingen des geestes en de benaauwdheden des harten. De bijzondere eigenschap der barmhartigheid bestaat, volgens de grondbeteekenis zelve van dit woord, hierin: dat zij met de ongelukken en het lijden van den naaste ons ongelukkig en lijdende maakt, 1) gelijk de H. Thomas het opmerkt. In deze wereld, waar, volgens de uitdrukking van den H. Paulus, „alle schepsel zucht,” in dit tranendal, waar de mensch gewoonlijk meer gekruisigd wordt op Kalvarië, dan verheerlijkt en getroost op den Thabor, is de deugd van barmhartigheid eene maatschappelijke deugd, wier beoefening ieder oogenblik verplichtend is. Door eene medelijdende aantrekking, brengt zij ons al de gewonde harten naderbij; zij verbindt ons door eene meer dan menschelijke teederheid met ieder schepsel, dat door de droefheid is verwelkt, en plaatst ons op deze wijze als eene vertroosting bij elk lijden. De barmhartigheid vordert niet slechts eene volmaakte zelfverloochening, maar zij eischt bovendien, dat wij aan ons zelve gestorven zijnde, in anderen leven en lijden, en diensvolgens verklaart de Heer, dat „Hij barmhartigheid boven offerande verkiest.” 2)

Welnu, het Hart van Jesus is de bron en het toonbeeld dezer bewonderenswaardige deugd; inderdaad: de barmhartigheid komt wezenlijk uit het hart voort, en niemand kon haar krachtadiger in ons doen heerschen door de alver-

1) Miserum cor. S. Thom.

2) Misericordiam volo et non sacrificium: Matth. ix, 13.

mogende aantrekkelijkheid van het voorbeeld, dan Hij, die ter onzer verlossing Zich met al onze zwakheden, (de zonde uitgenomen) heeft omkleed, en die er in toegestemd had de droevige ondervinding op te doen van onze ellende, ten einde deze door ze te heiligen, te verzachten en Zich in staat te stellen door medelijden er aan deel te nemen. 1)

Zijne teedere barmhartigheid noopte Hem, om uit den hemel in de arme kribbe neder te dalen, en zijn bezoek onder ons voort te zetten, ten einde in de tranen onzer ballingschap te deelen en die af te droogen. 2) Zijn openbaar leven was eene voortdurende oefening van barmhartigheid. „Wie onder u is er zwak, zegt Hij ons, met meer waarheid dan de H. Paulus, zonder dat ik met hem zwak worde?” 3) „Komt tot mij, roept Hij in zijne medelijdende liefde, komt tot Mij, gij die vermoeid zijt en ik zal u verligten.” 4) Gehoorzaam aan die uitnoodiging zijns harten, verdringen zich de zieken rondom zijn heiligen Persoon, en zij worden genezen. 5) De zondaars snellen toe, en worden bevrijd van het gewigt hunner zonden. 6) Is het niet de barmhartigheid zijns Harten, welke Hij in de smartelijke liefdezorgen en in de

1) Debut per omnia fratribus similari ut misericors fieret. Hebr. 11, 17

2) Per viscera misericordiae .. in quibus visitavit nos oriens ex alto. Luc. 1, 78.

3) Quis infirmatur, et ego non infirmor? II Cor. XI, 29.

4) Venite ad me omnes. Matth. XI, 28.

5) Sanabat omnes. Luc VI, 19.

6) Remittuntur tibi peccata tua. Matth. IX, 2.

heilige blijdschap van den vader des huisgezins; ten aanzien van den verloren zoon afschildert? Is het ook niet die barmhartigheid, waarvan Hij de teederheid beschrijft in de gelijkenis van den goeden Herder? De schare is Jesus in de woestijn gevolgd; begeerig naar het levend brood zijns woords, vergeet zij het stoffelijk voedsel en zinkt magteloos neder; terstond wordt Jesus Hart bewogen, 1) zijne barmhartigheid bepleit de zaak van dat goede volk bij zijne almacht en een wonder vermenigvuldigt het brood, hetwelk de schare moet verzadigen.

Lazarus sterft; hij was Jesus' vriend; 't Hart van den goeden Meester wordt ontroerd, en zijne oogen storten tranen: zie, hoe Hij hem beminde! riep de menigte van bewondering uit. Wat zal het medelijdend Hart van Jesus doen? Sterker door zijne liefde, dan de dood zelf, 2) zal Hij de zegels van het graf verbreken, deszelfs offer ontrokken, en Lazarus zal aan de liefde van Martha en Maria worden weêrgegeven.

Bestijgen wij den Kalvarieberg, en beschouwen wij onzen verheven Meester; uit zijn Hart, door schande en smart overstelpt, schiet, terwijl Hij den goeden moordenaar den hemel beloofde, tevens eene bede om vergeving ten gunste zijner beulen. In zijn Hart, meer door zijne barmhartigheid en liefde, dan door het moordstaal geöpend, biedt Hij ons eene toevlugt in al onze

1) Misereor super turbam. Marc. viii, 2.

2) Fortis est et ut mors delectio. Cant. viii, 6.

rampspoeden, in al onze angsten of al onze gewetenswroegingen.

Bevljtigen wij ons, om de barmhartigheid van onzen goddelijken Meester na te volgen, maken wij ons, even als Hij tot het oog van den blinde, tot den voet van den kreupele, tot de voorzienigheid van den arme, tot de vertroosting van alle rondom ons zuchtende harten. Het is zoo zoet een' traan te droogen! Er is zoo veel liefelijks en aangenaams in de zegeningen der ongelukkigen gelegen! Men smaakt zulke zuivere voldoeningen, wanneer men zijne broeders vertroost en een gedeelte hunner smarten op zijn eigen hart overdraagt! Indien de aanblik der droefheid of van het gebrek bedrukt doet worden, ja zelfs de natuur schokt, onze baatzuchtigheid oproerig maakt of onze teêrgevoeligheid huiveren doet, laten wij dan tot Jesus' Hart gaan, de Heer Jesus zal ons de regte kennis van den arme geven. 1) Hij zal ons diepen eerbied voor het lijden inboezemen en in onze harten die stroomen van barmhartigheid uitstorten, welke Hem voor alle lijden gevoelig maakte.

Leeren wij vooral van onzen Zaligmaker alomvattend, *katholiek* te zijn in onze barmhartigheid. Waartoe die uitsluiting of die aanneming van personen? Waartoe die afkeerigheid of die voorliefde door willekeur en luim ingegeven, terwijl Jesus' Hart de weldaden en zorgen zijner barm-

1) Beatus qui intelligit super egenum et pauperem. Ps. xli, 2.

hartigheid over alle rampen heeft uitgestrekt? Blinden, zondaars, melaatschen, de troostelooze moeder, tollenaars, zondige vrouwen, ongeloovigen zelfs, hebben zij niet allen zonder onderscheid deel aan zijn werkdadig medelijden gehad? Bidden wij Hem, dat Hij het medelijden in al deszelfs volmaaktheid en uitgestrektheid in onze zielen voortbrengte.

SCHIETGEBED.

O medelijdend Hart van Jesus! vol liefde, genade en erbarming, zie op mijne behoefte en ellende neder, ontferm U mijner! en leer mij medelijdend met het leed van anderen zijn.

A F L A A T.

*Onze Vader. Wees gegroet. 12 Art. des Geloofs.
O zoet Hart van mijn' Jesus! geef, dat ik U
meer en meer beminne.*

Geestelijke Kernspreuken.

„Welke rijkdom, welk edelgesteente en welk purper is te vergelijken bij de belooningen der barmhartigheid toegezegd, wat te vergelijken, wanneer de Opperheer der natuur in den glans zijner almacht op een glorietroon gezeten, zichtbaar voor het heelal, omringd van de ontelbare legioenen zijner engelen, voor het oog van den barmhartige al de schatten zal ten toon spreiden van zijn rijk, waar Hij gereed staat hem binnen te leiden?”
(S. Gregor. van Nyss., 5 Homilie op de acht Zaligh.)
„De natuur van onzen Heer J. C. is de goedheid,

en al zijne werken zijn vol van barmhartigheid." (S. Leo, 2 Pred. op de geboorte van O. H. J. C.)

"Schenk de aalmoes en gij zult geheel gezuiverd worden." Dit woord des Heeren bevat al de werken van barmhartigheid, welke voor den naaste nuttig zijn." (S. Aug., over het Geloof, de Hoop en de Liefde, h. LXXII.)

"Met regt wordt de Heer de Vader der barmhartigheid en niet de Vader des oordeels of der wraak genoemd; ten eerste, omdat de barmhartigheid met de natuur eens Vaders meer overeen komt dan de verontwaardiging, en dat God in zijne hoedanigheid van Vader medelijden heeft met zijne kinderen, die Hem vreezen; vervolgens, omdat Hij in Zich zelve den oorsprong en de oorzaak zijner barmhartigheid vindt, terwijl onze boosaardigheid Hem gelegenheid geeft te oordeelen en te straffen." (S. Bernard., 5 Pred. op de geboorte v. O. H. J. C.)

"De barmhartigheid het medelijden zijnde, wat men gevoelt bij de ellende van anderen, zoo volgt daaruit, dat men barmhartig is, zoodra men over de ellende van anderen gezucht heeft en daar de treurigheid of de droefheid uit haren aard betrekking heeft op het leed, wat men zelf ondervindt, zoo treurt en zucht men over de ellende van anderen slechts daarom, wijl men ze als de zijne beschouwt." (S. Thomas, Summa, 2. 2. q. 30. a. 2.)

"De ware liefde vordert, dat men medelijden hebbe, met het minste zielsverdriet des naasten. en dat men zijne onvolmaaktheden verdrage."

(S. Theresia, Weg der Volmaaktheid, h. VII.)

„Het verdragen van de onvolmaaktheden van den naaste is een der voornaamste punten der genegenheid, welke wij hem verschuldigd zijn.”
(S. Franc. van Sales.)

XXIX. HOOFDSTUK.

Over den ijver voor het heil van den naaste, en hoe Jesus' beminnelijk Hart bron en toonbeeld dezer deugd is.

Mandavit illis unicuique de proximo suo.
Eccles. xvii, 12.

Hij heeft aan een ieder van hen de zorg over zijn' naaste toebetrouwd.

„Voer met u andere zielen op den weg des Heeren, zegt de H. Gregorius de Groote, zoek met heilig ongeduld deelgenooten in uw geluk. Indien gij tot God gaat, tracht er dan niet alleen heen te gaan.” Deze ijver voor het geestelijk welzijn des naasten is een noodzakelijk gevolg van de liefde, welke wij hem moeten toedragen. Wanneer men zijn' naaste opregtelijk bemint, dan is het inderdaad onmogelijk niet een levend verlangen, ja zelfs eene soort van behoefte te gevoelen, om hem te doen deelen in de geneugten, welke men smaakt in de dienst van God, zoowel als in onze hoop Hem eeuwig te bezitten.

De voortreffelijkheid van den ijver is ons duidelijk getoond door onzen goddelijken Verlosser, die ons den ijver schijnt te hebben geschonken als de minst dubbelzinnige getuigenis onzer liefde jegens Hem. „Simon, zeide Hij, na zijne glorie-

volle verrijzenis tot Petrus, Simon, Joannes' zoon, bemint gij Mij? — Ja, Heer, antwoordde de Apostel, Gij weet, dat ik U bemin. — Welnu, om Mij de wezenlijkheid uwer liefde te toonen, hernam de Goddelijke Meester, weid mijne lammeren, arbeid, om zielen te redden." 1) Hoor de zalvende vermaningen van den H. Augustinus: „Indien gij Jesus Christus bemint, zegt deze Kerkvader, geleid, trek, voer tot Hem, al wie gij kunt."

De ijver doet ons aan het geheim der Menschwording zelve medewerken: is het inderdaad de ijver niet, welke aan dit geheim van liefde zijne volmaking en toepassing schenkt door alle eeuwen heên? Is het de ijver niet, welke het bloed van Jesus Christus doet vruchten dragen en welke, door zijne werkzaamheid onder de leiding der Voorzienigheid belet, dat dit kostbaar bloed voor een groot aantal zielen vruchteloos blijft vergoten?

De ijver bevat de meest vaste hoop op het toekomstig leven. „Door de ziel van uwen broeder te redden, zegt de H. Augustinus, hebt gij de zaligheid der uwe verzekerd." 2)

„Hij, die aan de bekeering van een' zondaar zal hebben gearbeid, zegt de H. Apostel Jacobus, zal de ziel zijns broeders van den dood redden en de menigte zijner eigen zonden bedekken." 3)

Dan, het Hart van Jesus is de bron en het

1] *Pasce agnos meos.* Joann. xxi, 16.

2] *Solvasti animam, praedestinasti tuam.* S. Aug.

3] *Qui converti fecerit peccatorem ab errore viae suae salvabit animam ejus a morte et operiet multitudinem peccatorum.* Jacob. V, 20,

toonbeeld van den meest volmaakten ijver voor het heil des naasten. Jesus kende de uitmuntendheid en den prijs onzer zielen, en in de oneindige goedheid zijns Harten, had Hij die onweêrstaanbare behoefte geput, om, ter harer verlossing Zich toe te wijden tot in den dood. Ten hemel varend, heeft Hij aan de Kerk zijne Bruid, en aan een ieder van zijne kinderen de verhevene zending nagelaten, om zijn verlossings- en heilswerk voort te zetten: „Aan een ieder van hen heeft Hij de zorg over zijn' naaste toevertrouwd, 't Is alzoo aan zijn goddelijk Hart, dat wij, als bij eene geheimzinnige instrooming, zijne achting voor de zielen, zijne teederheid en zijne toewijding ter vervulling van ons apostolaat behooren te ontleenen; 't is dus door dit goddelijk Hart en onder deszelfs invloed, dat onze harten moeten kloppen van nieuwe aandrift voor het heil der zielen, zoeter en tevens sterker dan alle menschelijke drijven, en welke zegeviert over alle zamenspanning der hel. 1)

Maar het Hart van Jesus is als bron, tevens het volmaakte toonbeeld van den ijver. De ijver van Jesus' Hart was inderdaad een algemeene ijver. Komt tot Mij, zegt Hij, gij *allen*, die vermoeid zijt, en Ik zal u verligten. 2) Hij deelt *allen* het hemelsch brood zijner onderwijzing mede, geneest *alle* zieken, die men voor Hem brengt, vergeeft aan *alle* boetvaardige zondaars, schenkt aan *allen* zonder onderscheid zijn' vertroostenden glimlach,

1) Dura sicut infernus aemulatio. Cant. viii, 6.

2) Venite ad me omnes. Matth. xi, 28.

en laat *alle* menschen toe bij het heilzame bad van zijn kostbaar bloed.

De ijver van Jesus was standvastig. Na den goddelijken Verlosser van zijn' hemeltroon te hebben doen stijgen, heiligde de ijver zijn nederigen arbeid van Nazareth, gaf de woorden en handelingen van zijn openbaar leven in, vergezelde Hem tot op Kalvarië, besteeg met Hem het kruis, en opende ons voor altoos zijn goddelijk Hart, als de onuitputbare bron van alle deugden en van alle genaden.

De ijver van Jesus was bewonderenswaardig in zijne bescheidenheid. Bemerkt, hoe wijselijk Hij de ligtgeraaktheid der phariseën ontziet! Hoe Hij het gezag der joodsche priesters met eerbied bejegt! Hoe Hij bij weldaden, zoowel als bij bedreigingen de meest gunstige gelegenheid waarneemt! Zijne vijanden zijn niet bij magte, om in zijne gesprekken of in zijn gedrag een enkel voorwendsel aan te grijpen voor hunne woede en voor hunnen afgunst.

De ijver van Jesus was vol van goedaardigheid, fijn gevoel en kieschheid. Zie, hoe zachtmoedig Hij Magdalena ontvangt! Met welk eene opletendheid en welwillendheid Hij de verlangens van Zacheus voorkomt! Beschouw zijn' liefdevollen ijver in de treffende gelijkenissen van den goeden Herder of van den Vader des huisgezins! Hoor de woorden, welke Hij der Samaritaansche vrouw toevoegt! 1) „O, indien gij de gave Gods kendet!” Met welk fijn gevoel en welk eene kieschheid

1) Si scires donum Dei. Joann. iv, 10

wekt Hij in het hart dezer schuldige vrouw eene vrome nieuwsgierigheid op, welke haar voor de heilzame werking der genade moet stemmen.

De ijver van Jesus was medelijdend. Beschouw de tranen, welke aan zijne oogen ontspringen op het gezicht van Jerusalem, die stad zoo bemind en zoo ondankbaar, en verneem de teedere klagen zijns harten: „Hoe dikwerf, zegt Hij, heb Ik uwe kinderen willen vergaderen onder de vleugelen mijner liefde, gelijk de hen hare kiekens, en gij hebt het niet gewild!”

Zijn ijver eindelijk, was toegenegen en edelmoedig. Voor niet één offer is het Hart van Jesus teruggedeinsd, ten einde onze zielen zalig te maken. Zijn ijver deed Hem aanvaarden én de vernederingen van Bethlehem, én de vergetelheid van Nazareth, én de versmadingen van het voorhof, én de angsten van Kalvarië, en de vernietingen der Eucharistie. Zijn ijver kortom was als het ware de hoogepriester, die Hem geheel en al, ter verlossing onzer zielen slagtofferde. 1)

Maar, indien de ijver voor het heil van den naaste eene verpligting des harten is voor al de kinderen van het Christendom; 2) indien, zooals de H. Augustinus zegt, de ijver de noodzakelijke uiting der liefde is; 3) indien eindelijk, volgens de leer van den H. Joannes Chrysostomus, niets zoo zeer van onze getrouwheid en liefde jegens

1) Ille animam suam pro nobis posuit. Joann. III, 16.

2) Mandavit illis unicuique de proximo suo, Eccli XXI, 12.

3) Qui non zelat, non amat. S. Aug.

den goddelijken Meester getuigt, dan onze bezorgdheid voor het geestelijk heil onzer broeders, — dan is het van aanbelang onzen ijver te vrijwaren van de gebreken, die er de uitwerkselen van zouden kunnen in gevaar brengen, en hem die kostbare eigenschappen te schenken, welke zijne verdiensten en verwinning verzekeren. Dat onze ijver derhalve niet grillig, niet afgunstig, noch onstandvastig zij; dat hij zich niet lastig toone bij zijn dringend aanhouden, noch ter ongelegeue ure in zijne beoefening, noch ongeduldig in zijn vuur, noch vreesachtig voor de hinderpalen, noch trotsch in zijn welslagen, noch ootmoedig in zijne beproevingen. Naar den ijver, welke Jesus' Hart bezielde, gevormd: zij onze ijver onoverwinnelijk in zijne standvastigheid, vol bescheidenheid, goedaardigheid, geduld, teederheid en edelmoedigheid. Dan, deze hoedanigheden van den waren ijver vorderen van den christen eene zoo groote verloochening van zijne neigingen, van zijne eigenliefde, van zijne denkbelden en van zijnen smaak, dat de H. Gregorius de Groote niet aarzelt te zeggen: dat de ijver der zielen, wél begrepen en wél beoefend, het meest heldhaftige offer is, dat men der Goddelijke Majesteit kan brengen. 1) Alzoo kan, sedert de goddelijke slagtoffering op Kalvarië, het heil der zielen niet anders worden bewerkt, dan door het offer, de zelfverloochening en de kruisiging.

1) Nullum sacrificium omnipotenti Deo tale est sacrificium, quale est salus animarum, L. I. in Ezech. S. Gregor. Magnus.

SCHIETGEBED.

O goddelijk Hart van Jesus! van liefde voor het heil onzer zielen verslonden, doe mijn hart van ijver branden, en alle offers aanvaarden, hoe zwaar ook, voor de zaligheid van anderen.

A F L A A T.

*Onze Vader. Wees gegroet. 12 Art. des geloofs.
O zoet Hart van mijn' Jesus! geef, dat ik U
meer en meer beminne.*

Geestelijke kernspreuken.

„Niets in de wereld is zoo kostbaar als eene ziel, en al haddet gij onmetelijke schatten aan de armen gegeven, gij zoudt niets gedaan hebben, te vergelijken bij de daad van hem, die eene ziel tot God bekeerd zal hebben.” (S. Chrysostomus, 3 Homilie op den 1en Kor. Brief 1e hoofdstuk.)

„Op den dag des oordeels, zal de H. Petrus voor onzen Heer verschijnen met het door zijne prediking bekeerde Judea, de H. Paulus zal bijna de geheele wereld, welke hij het Evangelie verkondigd heeft met zich voeren.... Al degenen, die aan het heil der zielen werken, zullen voor hunnen regter verschijnen, in triomf geleid te midden van hen, die zij voor Jesus Christus zullen gewonnen hebben.” (S. Greg. de Groote, 17 Homilie in Ev.)

„Zij alleen bezitten eene ware liefde voor hunne broeders, die het welzijn hunner zielen verlangen en uit al hun vermogen zorg dragen, dat zij God beminnen en van Hem zeer bemind worden....

Gaarne zouden zij alle folteringen der wereld verduren, om hen in de goddelijke liefde, hoe weinig ook, te zien voortgaan."

S. Theresia, over den Weg der volmaaktheid.)

"Volgens mijn gevoelen, stelt de Heer hooger prijs op eene ziel, welke wij Hem door onze vlijt en gebeden, bijgestaan door zijne barmhartigheid, zullen gewonnen hebben, dan op alle diensten welke wij Hem kunnen bewijzen." (S. Theresia,)

"Hij, die verzuimt de ziel van zijn' naaste bij te staan, weet God niet te beminnen, vermits hij er niet naar streeft, Diens glorie te vermeerderen."

(S. Aloysius van Gonzaga, Geschriften.)

"In mijn geest ga ik de wereld rond, om al de zielen, welke door het bloed van mijn' goddelijken Bruidegom zijn vrijgekocht, op te zoeken; ik omhels ze, om ze U door Hem, o mijn God, aan te bieden; en vraag U hunne bekeering door zijn H. Hart.... Hoe! hemelsche Vader, wilt Gij gedoogen, dat zij mijn' Jesus niet kennen!!!"

(Eerbiedw. Maria der Menschw. Geschriften.)

"Haddet gij gezien hoe schoon eene ziel en hoe volmaakt dat meesterstuk is, dan houd ik mij overtuigd, dat gij, om haar voor God te winnen, met vreugde honderdmaal uw leven, ware het mogelijk, zoudt willen geven." (S. Cathar. v. Siena, haar Lev.)

"Vroeg mij de Heer, even als weleer aan den Heiligen Thomas van Aquinen, welk eene belooning ik van zijne goedheid wensch te verkrijgen, ik zou Hem antwoorden: Het heil der zielen."

(S. Magdalena de Pazzi, haar Leven.)

XXX. HOOFDSTUK.

**Over de Heilige Eucharistie, en hoe het
beminnelijk Hart van Jesus in dit
Altaargeheim bron en toonbeeld
van alle christelijke deugden is.**

Memoriam fecit mirabilium suorum. Ps, cx, 4.
(De Heer) heeft een gedenkteeken zijner
wonderen gesteld,

De H. Eucharistie is niet alleen eene bijzondere weldaad, welke door hare uitmuntendheid alle andere gaven der natuur en der genade overtreft; zij is niet alleen het grootste wonder, dat de almachtige goedheid des Allerhoogsten, volgens de uitdrukking van den H. Thomas, heeft voortgebracht; 1) maar zij is vooral de korte inhoud en het gedenkteeken der teederste liefdedonderen Gods, voor de menschen. Inderdaad: de treffende uitbreiding der Menschwording zijnde, herinnert zij, brengt zij alle dagen voort, en verpersoonlijkt zij, om zoo te zeggen, in ieder onzer, de vruchten van dit groot geheim; de voortdurende opdracht van Jesus Christus aan zijn' hemelschen Vader zijnde, vertegenwoordigt zij, zet zij voort, en past zij onophoudelijk het onuitsprekelijk offer toe, hetwelk de verlossing der wereld uitwerkte; 't is dan ook daarom, dat de engelachtige Kerkleeraar, verheven Zanger en Godgeleerde bij uitnemendheid betreffende de Eucharistie, haar met liefdevuur als het toppunt van het christendom, den zetel van al deszelfs geheimen, de grens van al de andere Sakramenten en als de grond-

1] Miraculorum ab ipso factorum maximum. S. Th. Aq.

oorzaak van geheel de eeredienst verklaart. Indien uit de zijde van den nieuwen Adam, op Kalvarië doorboord, de geheimzinnige Eva, welke de Kerk zijne H. Bruid is, voortsproot, zoo is het aan dit Hart, altoos geslagtofferd in de Eucharistie, dat onophoudelijk het goddelijk levenssap ontspringt, 't welk de H. Kerk bewaart en haar verlevendigt. Neem de Eucharistie weg: het christelijk priesterschap verdwijnt, het altaar is een raadsel, en de tempel eene onbezielde eenzaamheid.

Edoch, het H. Liefdegeheim des Altaars is vooral de zamenvatting en het gedenkstuk der wonderbare voorbeelden van volmaaktheid, welke het Hart van den goddelijken Meester, gedurende zijn sterfelijk leven ons gaf. 1) Als toonbeeld van evangelische armoede, leeft Hij, ontdaan van die ijdele goederen en menschelijke vertroostingeng, welke wij meenen tot ons wezenlijk geluk te behooren. Als toonbeeld van gehoorzaamheid daalt Hij op de stem des priesters uit den hemel neder, en treedt uit het tabernakel op het eenvoudig verlangen van den geloovige. Beschouwen wij zijne nederigheid, zijne zelfverloochening, zijne goedertierenheid; hoe geduldig verdraagt Hij onze nalatigheden en onze oneerbiedigheid! Welke teedere, edelmoedige en volhardende liefde, stelt Hij tegenover de verwijdering, de onverschilligheid en de beledigingen der menschen! Met welk eene barmhartige goedheid laat hij de ongelukki-

1) *Memoriam fecit mirabilia suorum. Ps. cx, 4.*

gen en de berouwhebbenden tot Zich komen! In het tabernakel is het, dat Hij voor de belangen zijns Hemelschen Vaders met een brandenden ijver bezielt, zijn leven van gebed, lofprijzing en herstelling voortzet. Uit de diepte des heilighdoms is het, dat Hij, zich alles voor allen makend, om ons tot het deelgenootschap zijner eeuwige glorie te trekken, — de zwakken versterkt, de bedrukte harten vertroost, den christenheld in zijn' worstelstrijd aanmoedigt, den zondaar bekeert en den regtvaardige doet volharden.

Plaatsen wij ons dikwerf voor den troon zijner liefde, gaan wij dikwerf met de oogen des geloofs dat verheven Toonbeeld beschouwen, 't welk op den heiligen berg ter onzer navolging wordt voorgesteld. 1) Indien iemand uwer door het verlangen naar zijne volmaaktheid wordt gedrongen, zegt ons de beminnelijke Zaligmaker, indien hij verzucht naar de levendmakende wateren der christelijke deugden, welke springen ten eeuwigen leven, hij kome tot mijn Hart, wat de fontein van levend water is, en Ik zal zijn' dorst lesschen. 2) Het Hart van Jesus in de Eucharistie is de onuitputtelijke bron, waaruit alle deugd, alle verdienste, alle volmaakte gaaf in den boezem der Kerk stroomen. 3) 't Is daarom, dat Jesus Christus den verbaasden Joden de instelling van

1) *Inspice et fac secundum exemplar, quod tibi in monte monstratum est. Exod. xxv, 40.*

2) *Si quis sitit: veniat ad me, et bibat. Joann. vii, 37.*

3) *De plenitudine ejus nos omnes accepimus. Joann. i, 16.*

het allerheiligste Sakrament aankondigend, verklaarde, dat de deelneming aan dit Liefdegeheim de wezenlijke voorwaarde van het leven der ziel in de orde der genade zou zijn.. Hij die mijn vleesch niet eet, en mijn bloed niet drinkt, zal het leven in zich niet hebben. 1) Maar hij, die met zuiverheid en vertrouwen tot Mij komt, en zich op de innigste en volmaaktste wijze, d. i. door de nuttiging met Mij vereenigt, zal met Mij in gemeenschap treden van leven en gevoel; hij zal in Mij blijven, en Ik in hem; en zijn leven, het mijne geworden, zal hij slechts voor mij leven. 2)

Alzoo zal, door de zoete werkdadige kracht der Eucharistie, dat zinnelijk leven, wat den mensch, tengevolge van het verbond der natuur met de zonde, eigen is, voor een heilig en goddelijk leven plaats maken; en deze hemelsche verandering zal hem veroorloven met waarheid deze verhevene woorden van den grooten Apostel te herhalen: „Ik leef, doch niet meer ik, maar Jesus Christus leeft in mij.” 3)

De ziel, welke aan dit Liefdegeheim deelneemt, zal alzoo met de gevoelens, de deugden en de verdiensten van Jesus' Hart worden overstelpt.

Geef, o beminnelijke Meester, dat wij onze gedachten en onze genegenheden mogen vesti-

1) Nisi manducaveritis carnem Filii hominis... non habebitis vitam in vobis. Joann. vi, 54

2) Qui manducat meam carnem et bibit meum sanguinem, in me manet, et ego in illo... et ipse vivet propter me. Joann. vi, 57—58.

3) Vivo autem, jam non ego; vivit vero in me Christus Galat. ■, 20.

gen op uw' heilig tabernakel, waar onophoudelijk, aan uw heilig Hart ontspringen die geheimvolle stroomen van deugden en genaden, welke onze zielen zuiveren, haar volmaken en verheffen tot uwe goddelijke gelijkenis, welke, volgens de leer van uwen grooten Apostel, het kenmerk en het zegel der voorbeschikten is.

SCHIETGEBED.

Allerheiligst Sakrament! waarin het beminlijk Hart van Jesus tegelijk met zijne Godheid verborgen is! Geheim van liefde! wees mijne toevlugt, mijn licht, mijne sterkte, mijne vertroosting, mijn al! Leef in mij, opdat ik geheel in U moge leven.

A F L A A T.

Onze Vader. Wees gegroet. 12 Art. des Geloofs. O zoet Hart van mijn' Jesus! geef, dat ik U meer en meer beminne.

Geestelijke Kernspreuken.

„Gelijk gesmolten was op ander gesmolten was gegoten, zich geheel en al met elkaâr moet vermengen, zoo vereenigt hij, die 'sHeeren lichaam en bloed ontvangt, zich dermate met Jesus Christus, dat Deze in hem en hij in Jesus Christus is.” (S. Cyrillus van Alexandrië, I. IV, op St. Jan, h. XVII.)

„Gelijk mijn Vader, die Mij gezonden heeft, het leven bij uitnemendheid is, en Ik leef door mijn' Vader, alzoo zal hij, die mijn vleesch

eet, leven door Mij, Jesus Christus leeft dus door zijn' Vader, en wij leven door zijn goddelijk vleesch op dezelfde wijze, als Hij leeft door zijn' Vader." (S. Hilarius van Poitiers, I. VIII. over de H. Drieëenheid.)

"O Sakrament van liefde! o teeken van eeneheid! o band der teederste liefde! hij, die leven wil, weet waar hij de bron en den zetel des levens vinden zal: hij nadere, hij geloove, hij ete, en hij zal verlevendigd worden.. hij vereenige zich met het ligchaam van Jesus Christus, en door deze vereeniging leve hij van het leven van Hem, die God van God is."

(S. August., 26 Verhand. op S. Jan.)

"Geen Sakrament is onzer ziele voordeeliger, dan het H. Sakrament des Altaars, 't welk onze smetten uitwischt, wasdom geeft aan onze deugden, en in ons den rijkdom van geestelijke goederen uitstort." (S. Thomas, Opusc. 57.)

"Wij behooren menigwerf het H. Sakrament te bezoeken, dat het onderpand en het voedsel der liefde is. Dat de ure, welke op de Communie volgt, als de meest kostbare tijd worde beschouwd. Die tijd behoort den Heer; en is geheel en al zijner goddelijke liefde toegewijd."

(S. Ignatius van Loyola, Grondspreuken.)

"Ik ben verzekerd, dat, wanneer wij met een levend geloof en eene groote liefde tot het Allerheiligste Sakrament naderen, ééne enkele Communie voldoende zou zijn, om ons zeer rijk te maken. Wat zouden dan niet een zoo

groot aantal Communiën kunnen uitwerken?"

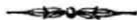
(S. Theresia, over de Goddelijke liefde, h. III.)

„Er zijn twee soorten van personen, welke dikwerf tot de heilige Tafel moeten naderen: de volmaakten, om de bron der volmaaktheid naderbij te komen, en de onvolmaakten, om tot de volmaaktheid te geraken: de sterken, om niet zwak, en de zwakken, ten einde sterk te worden: de zieken, om te genezen, en de gezonden, om niet ziek te worden.”

(S. Franciscus van Sales.)

„Eene ziel kan niets aangenamers voor Jesus Christus verrigten, dan Hem dikwerf te ontvangen in de H. Communie.

(S. Alphonsius de Liguorio.)

OEFENINGEN

VOOR DEN

EERSTEN VRIJDAG VAN IEDERE MAAND.

Korte Inleiding.

De eerste Vrijdag van iedere maand is, onder alle dagen des jaars, geheel bijzonder aan de vereering van 't goddelijk Hart toegewijd. Het is derhalve heilzaam zich reeds op den vooravond van dien dag, door eene godvruchtige lezing over het H. Hart of over 's Heeren bitter lijden voor te bereiden. Bovendien is het raadzaam, den dag te voren eenige oogenblikken voor het Allerheiligste Sakrament door te brengen. Doch op den dag zelve zullen wij, zoodra wij ontwaken, ons geheel aan Jesus opdragen en alle handelingen van dien dag der vereering van zijn Hart toewijden. Zoo spoedig mogelijk zullen wij ons ter Kerk begeven, en dáár bijzonder eene groote droefheid in ons opwekken, over al de beledigingen, welke Jesus in 't Allerh. Sakrament heeft ondervonden en nog dagelijks ondervindt, en dit kan ons voorzeker niet zwaar vallen, indien wij maar eenige liefde voor Jesus gevoelen. Zou echter onze liefde koud of laauw zijn, bedenken wij dan rustig en ernstig de beweegredenen, die wij hebben om Jesus te beminnen. Bekennen wij dan onze eigene fouten, welke wij deels in de tegenwoordigheid van het hoogwaardig Altaarsakrament beginnen, of waaraan wij deels door verzuim

in het te bezoeken of te ontvangen ons hebben schuldig gemaakt. De H. Communie, welke de vereerders van Jesus' H. Hart gewoon zijn op dezen dag te ontvangen, moet met de meening geschieden, om den smaad en den ondank, welke Jesus in 't Altaargeheim zoo veelvuldig worden aangedaan, eenigermate te herstellen: dit moet de hoofdgedachte wezen, welke ons bij alle vrome oefeningen van dien dag zal bezig houden en leiden. Vermits deze devotie niets anders ten doel heeft, dan eene gloeiende en volmaakte liefde tot Jesus op te wekken en te verbreiden, zooveel mogelijk den smaad te herstellen, welke het Allerheiligste Sakrament is aangedaan en nog dagelijks wordt aangedaan, zoo is het duidelijk, dat deze oefeningen aan geen' bepaalden dag zijn verbonden. Ten allen tijde verdient Jesus bemind te worden: ten allen tijde wordt Hij mishandeld en van de menschen met beledigingen overladen; het is dan ook billijk Hem ten allen tijde voldoening te geven. Wie derhalve deze oefeningen, hetzij geheel of gedeeltelijk, niet op iederen eersten Vrijdag der maand kan verrigten, hij wordt door niets weêrhouden, haar op een' anderen dag dierzelfde maand te volbrengen. Zoo kan men de eerste Communie in iedere maand (indien men meermalen in de maand tot de H. Tafel nadert) in deze meening ontvangen en dezen Communiedag alsdan aan de vereering van 't H. Hart toewijden, en op dezen dag datgene verrigten, wat men op den eersten Vrijdag niethad kunnen doen.

I.

*Wat Jesus van den ondank der menschen te
lijden heeft.*

Eerste Voorbereiding. (*Praeludium*.1)

Stel u Jesus Christus voor in den hof van Gethsemané, hoe Hij bij den aanblik onzer zonden van droefheid in doodsangst valt.

Tweede Voorbereiding. (*Praeludium*).

Bid Hem, dat Hij aan uw hart die bitterheid en treurigheid doe gevoelen, welke Hij ter verzoening van de zonden der gansche wereld verduurd heeft.

Eerste Punt.

Het Hart van Jesus wordt door smart gedrukt bij den aanblik der kwellingen, welke het van de Joden en wegens de boosheid der ongeloovigen te lijden heeft. Van den eenen kant gedenkt het al de weldaden, waarmede het zijn volk heeft over-

1] *Praeludium* — nadere voorbereiding, d. i. een vlugtig overzien der stof, welke men zich 's avonds te voren ter overweging gekozen heeft. Dit geschiedt aldus: Men stelt zich de plaats, alwaar het geheim der te overwegen stof voorviel, of den persoon, welke het hoofdonderwerp der overweging uitmaakt, zóó levend voor den geest, alsof men zelf werkelijk ter plaatse tegenwoordig ware, alsof men alles waarnam en den hoofdpersoon zag en hoorde. Vervolgens bidt men God om 't geen men door de overweging of oefening wenscht te verkrijgen: 't zij een grootere afschuw voor eene bepaalde zonde of de verwerving eener zekere deugd.

Zie: „Vollst. Gebet- und Betrachtungsbuch für Verehrer des heiligsten Herzens Jesu, nach P. S. Franco, a. d. G. J. [Mainz 1864] S. 29.”

laden, doch van den anderen, de gruwzaamheid en smaad, welke het van datzelfde volk zal onder vinden. Al de genaden, welke Israël in het Oude Verbond van God ontving, verkreeg het met het oog op de verdiensten van Jesus. Onder dat volk wilde de Zoon Gods mensch worden, uit hen koos Hij zijne aanverwanten en vrienden, bij hen heeft Hij zijne wonderen gewerkt en zijne leer gepredikt, en voor dit alles ziet Hij Zich vervolgd, met smaad overladen, ter dood veroordeeld, en eindelijk, na eene lange reeks van de wreedaardigste mishandelingen, aan het kruis geslagen.... Dit alles stelde zich klaar en duidelijk voor aan Jesus' geest; Hij kende volkomen de verhevene waardigheid van zijn' Persoon, de grootheid zijner weldaden, de onbaatzuchtigheid zijner liefde, maar even zoo ook de laagheid, de schandelijkheid en boosheid zijner vijanden.

Eene groote ziel, vooral wanneer zij van eene brandende liefde is ontstoken, is in staat elke straf en elk lijden op zich te nemen, indien zij gelooft, dat zij door haar lijden liefde verwerft. Doch evenzoo waar is het ook, dat onregt en ondank des te bitterder voor een hart zijn, hoe edelmoediger en gevoelvoller het is: inzonderheid, wanneer het zich verraden ziet door diegenen, voor wie het vol van deelneming was, of wanneer alle smarten niet bij magte zijn, om zelfs maar de geringste aandoening van medelijden op te wekken... Nimmer bestond er een mensch, en nooit zal er een wezen, die een edelmoediger

en derhalve een voor ondankbaarheid gevoeliger hart bezat, dan Jesus; voorts was en is er niemand, die alles zoo duidelijk weet en de harten zoo diep doorschouwt, als Jesus. Welk eene smart moet dus dit heilig Hart vervuld hebben, als het zag, wat het voor Israël had gedaan, en wat dit volk als tegenbewijs daarvoor Hem doen wilde....

Maar dit is nog niet alles. Jesus zag ook, dat er een groot aantal christenen zullen wezen, die zijn heilig ligchaam in 't H. Sacrament des Altaars al den hoon, welke door de boosheid der hel hun maar zal kunnen worden ingegeven, zouden aandoen, ja, die zelfs zijne tegenwoordigheid in dit Sacrament loochenen zouden. — Hadde men ooit kunnen gelooven, dat de mensch zich aan zulk eene verfoeijelijke daad zoude schuldig maken?

Kan men zich eene bitterdere belediging denken, dan deze: Wat als bewijs van overgrootte liefde werd geschonken, wordt tot eene naamlooze onteering des gevers misbruikt? O wat moest het edelmoedige, het teedere Hart van Jesus gevoelen?... Diepen weêrzin, treurigheid tot in den dood, maar tevens volkomene onderwerping, bereid was het, alles te lijden tot aan de voleinding der eeuwen voor het heil en de verlossing dergenen, die het zoo vreeselijk beledigden. Dat zijn de gevoelens van Jesus. Wie zou nog koud kunnen blijven?

Tweede Punt.

Niet minder droevig en treurig voor Jesus' Hart

was de gedachte aan de veelvuldige ondankbaarheden, welke Hij zal ondervinden van de geloovigen zelfs, die niets dan koudheid, onverschilligheid en vergetelheid voor Hem hebben. Hij zag de geringe eer, om niet te zeggen de oneerbiedigheid, welke men het grootste bewijs zijner liefde aandoet; Hij zag, dat alles, wat Hij gedaan had: — dat zijne groote liefde, zijne veelvoudige genaden, zijne tegenwoordigheid in het Allerheiligste Sakrament zelfs, niet in staat zijn om de geloovigen tot liefde jegens, of zelfs maar tot dankbare herinnering aan Hem te bewegen. Hij stelde Zich in den geest al die kerken voor, alwaar Hij gedurende den langsten tijd zonder aanbidders verblijven zal; Hij voorzag met hoe weinig achting en eerbied men zich in zijne tegenwoordigheid zal gedragen; Hij zag hoevelen er zullen wezen, die geheele uren en dagen met ijdele genoegens en nuttelooze bezoeken verspillen, doch nimmer den tijd kunnen vinden, om slechts een kwartieruurs aan den voet des Altaars te vertoeven.... Die liefdevolle Verlosser wist zeer wel, dat de meesten zich even zoo min om Hem zullen bekommeren: of Hij op aarde verblijft of niet.... Dat joden, heidenen en ongeloovigen Hem schandelijk en koud bejegenen, gewis! 't is allersmartelijkst voor Jesus' Hart. Maar dezulken zijn zijne vijanden, wat kan Hij van hen beters verwachten? Doch dat degenen, die Hem trouw willen zijn, en zich zijne kinderen noemen, dat zijne vrienden koel en zonder deelneming zijn voor zijne weldaden en zijn lijden:

dát vervulde het goddelijk Hart vooral met de diepste smart.

Jesus Christus heeft alles voorzien: al die koudheid, al die ondankbaarheid, al die versmading, welke Hij lijden zou, waren Hem volgens getal en groote naauwkeurig bekend; en nogtans heeft Hij dit alles op Zich genomen en Zich zoo met al zijn lijden aan God den Vader opgeofferd. Zóó wilde Hij een offer der verzoening en voldoening tot aan het einde der eeuwen zijn voor al die ondankbaren, welke Hem lasterden, verachten of miskenden.

O Heer, hoe zou ik er aan kunnen denken, dat Gij God zelf zijt, en dat uw goddelijk Hart, bij den aanblik der versmading en kwelling, welke U zouden worden aangedaan, in een diepen afgrond van treurigheid verzonken is geweest; hoe zou ik er aan kunnen denken, dat Gij, o oneindige God, dit alles gaarne en vreugdevol voor mij hebt aanvaard, zonder dat ik mij van smart en gloeiende liefde diep-innig voel aangegrepen?

O Heer, ik vertrouw op uwe genade, en uit dien hoofde beloof ik U van nu af aan, zekere bewijzen mijner liefde en dankbaarheid. Vlijtiger wil ik U voortaan bezoeken, en uw allerheiligst Hart innig beminnen en vereeren. O dat het mij mogelijk ware, al de verguizingen, die U in dit hoogheilig Sakrament door de menschen worden aangedaan, eenigermate te herstellen en door bestendige vereeniging met U, die ijselfijke koudheid en onverschilligheid van zoovele geloovigen jegens U te vergoeden. Heer, geef mij uwe genade!

Het Hart van Jesus, de troon der liefde en der smart.

Eerste Voorbereiding.

Stel u Jesus in 'theilig Sakrament zóó voor, als Hij aan de gelukzalige Margaretha Maria Alacoque is verschenen, toen Hij haar zijn goddelijk Hart toonde, gewond, gloeiend van liefdevlammen, met doornen gekroond en daarboven een kruis.

Tweede Voorbereiding.

Bid dezen Koning en goddelijken Bruidegom, dat Hij u de verdiensten van zijne liefde en zijn lijden doe kennen, en u waardig wil maken, ten einde Hem met die gevoelens van dankbaarheid en deelneming te vereeren, welke Hij met regt van u verwacht.

Eerste Punt.

Het allerheiligste Hart van Jesus was en is nog voortdurend de zetel van Christus' liefde.

Het hart is een van onze werkzaamste organen. Even zoo is het met het Hart van Jesus gesteld. O wonder! En dit goddelijk Hart is van eene gloeiende liefde niet alleen tot zijn' hemelschen Vader, maar ook tot ons vervuld! O geloovige ziel, indien uw ijver gestorven ware, dring dan binnen in de liefdegeheimen van het goddelijk Hart! Wanneer dit Hart begon te leven, ving het aan u te beminnen. Bij het eerste oogenblik van zijn bestaan heett het al zijne gevoe-

lens u gewijd. Treed in den geest tot de kribbe, en beschouw het Hart van dit goddelijk Kind. In dit kleine Hart is de liefde reeds oneindig groot, en men kan ook in dit opzigt van het Kind Jesus zeggen: Gelijk een reus betrad Hij juichend zijne baan, namelijk zijne liefdebaan. Hoe vele zware, vermoeijende en harde schrede telt zijn Leven! Bedenk slechts, wat ons eigen hart doet, wat het al op zich neemt, waartoe het in staat is, wanneer daar binnen eene harts-togtelijke liefde brandt. Neem hiervan alles weg, wat onvolmaakt en boos is, en gij hebt datgene, wat het Hart van uwen goddelijken Bruidegom werkelijk en allerlevendigst voor u gevoelde. Men noemt de liefde een vuur, dewijl zij het hart van wezenlijken gloed doordringt. Deze gloed breidt zich uit, naarmate de liefde al grooter wordt. Zoo is het bij verscheidene Heiligen noodzakelijk geweest, hunne borst in frissche lucht of zelfs met koud water af te koelen. En van zulk een' liefdegloed toch heeft het Hart van Jesus gedurende vele jaren voor u gebrand. Wanneer eene ziel bemint, dan neemt aan al hare daden geen werktuig zóó zeer deel, als het hart, dat met deszelfs bewegingen alles zoo levendig mogelijk vergezelt. Een hevig verlangen doet het kloppen en trillen, scheiding doet deszelfs bloed verstijven, ondank is voor het hart een dolksteek, door medelijden wordt het beklemd, door verlies ter neêr-geslagen en den dood nabij gebragt. Al deze gevoelens nu veroorzaakt gij zonder ophouden

aan het goddelijk Hart, aan dit Hart, dat, ofschoon het al de smarten, waarvan gij de oorzaak zijt, voorzag, die evenwel op zich wilde nemen, wijl het u mateloos lief had. O dat gij toch zóó heilig waret, als het goddelijk Hart het van u verlangt! Konde ik u toonen, niet de smarten, neen de vreugde, welke het heilig Hart dan voor al deszelfs moeiten en inspanningen geniet; kondet gij zien, hoe het dan in deszelfs liefde tot u zich verruimt, hoe hevig het van vreugde klopt en op nieuw van de zoetste liefde is ontgloeid! Voorzeker is het waar, dat het heilig Hart van Jesus thans volmaakt gelukkig is, en dat niets deszelfs geluk kan storen. De mensch alléén kan, voor zooveel in hem is, evenwel Jesus Hart bedroeven of verheugen, doch de gevolgen zullen voor hem niet uitblijven.

Wat denkt gij nu van de groote teederheid waarmee Jesus' Hart u bemint? Zijt gij niet alles aan dit heilig Hart verschuldigd? Wat verwacht het heden van u? Het verlangt aanbidding, lof, dank en bovenal eene vurige begeerte en het vaste voornemen, om uw hart geheel zijner liefde en Hem alléén toe te wijden.

Tweede Punt.

Smart is het middenpunt van alle gevoelens in het goddelijk Hart.

De eerwaardige Thomas van Kempen zegt: „In de liefde leeft men niet zonder smart; het geheele leven van Jesus' Hart was kruis en lijden.”

Bepalen wij ons bloot bij de smarten van het goddelijk Hart gedurende het laatste lijden. Roep in uwe ziel de gevoelens van afschrik en medelijden terug, welke gij misschien eene enkele maal gewaar werdt, als gij de wreede mishandelingen overdacht, welke Jesus in zijn heilig ligchaam heeft doorgestaan, en bedenk dan, dat dit slechts het kleinste gedeelte van zijn lijden was. Veel smartvoller was hetgeen Hij in het verborgene, in zijn Hart leed.

Deze smarten begonnen inzonderheid bij het binnentreden in den hof der Olijven, en eindigden eerst met zijnen dood. Gelijk het hart de zetel der liefde is, zoo is het ook de zetel van alle smart. Niets kan derhalve smart in ons te weeg brengen, zonder dat het hart daaraan deel heeft. Trachten wij ons diensvolgens een zwak denkbeeld van het lijden te vormen, wat Jesus' H. Hart op zich nam: want al de smarten welke Jesus leed, volgens getal en grootheid te begrijpen, is voor ons begrensd verstand niet mogelijk. Weerzin, vrees en treurigheid ontwaakt in Hem wegens de nabij zijnde folteringen, welke men Hem zal aandoen, wegens de berooving van elken bijstand en elken troost, wegens den haat der zonde, en eindelijk wegens den ondank der menschen. Bedenk verder, dat de pijnen des ligchaams de eene na de andere volgden, en derhalve ook slechts de eene na de andere aan Jesus smart veroorzaakten, maar dat het Hart in den hof der Olijven geheel zijn lijden, al zijne smarten op eens gevoelde.

Bedenk nog, dat, indien de teêrgevoeligheid van Jesus' goddelijk ligchaam zeer groot was, die van zijn Hart evenwel oneindig grooter is geweest; dat wijders alle smarten en mishandelingen der overige ledematen van zijn heilig ligchaam zich in het hart vereenigden en hetzelve vervulden; dat eindelijk alle geregtsdienaars, hoe wreed en woedend zij ook tegen zijn heilig ligchaam te werk gingen, toch niet zoo geweldig waren, als zijne liefde, zijne oneindige liefde tegen zijn Hart is geweest.

Wie is dus in staat te begrijpen, of wie kan zich maar eenigerwijze voorstellen: welke de smarten, de angsten, de bitterheid, de afmatting, de krampachtige of zamentrekkende pijnen van dit Hart geweest zijn? Neen, ik kan met geene woorden uitdrukken, wat ik hier gevoel!... Wat ik echter gevoel blijft nog verre beneden 'tgeen ik geloof!.. Jesus wilde slechts een teeken van de grootheid van zijn verborgen lijden geven, en daarom werkte Hij een wonder: — het bloedzweet, dat van geheel zijn ligchaam stroomde. O mijn Jesus! O Hart gloeiend van liefde, door lijden verscheurt, wat ben ik U schuldig! Moet ik U niet liefde voor liefde, lijden voor lijden wedergeven? Maar zwak als ik ben, kan ik niet voldoen, wat ik schuldig ben, wanneer Gij U niet verwaardigt, mij van uwe kracht meê te deelen. O schenk mij liefde, schenk mij brandende liefde! De liefde zij mijne leermeesteres, zij leere mij lijden, zij helpe mij lijden, zij zal bewerken, dat ik het lijden bemin, wjl ik alzoo aan U, o goddelijk Hart, gelijkvormig word.

*De liefdevolle wegschenking van het goddelijk Hart
in 't Allerh. Sakrament des Altaars.*

Eerste Voorbereiding.

Stel u Jesus voor op het oogenblik, waarin Hij dit goddelijk Sakrament instelde. Hij zit met zijne Apostelen aan tafel: Hij neemt het brood in zijne aanbiddelijke handen: Hij zegent het en verandert het in zijn allerheiligst lichaam. Zijne oogen zijn ten hemel geheven; zijn aanschijn gloeit van liefde tot ons.

Tweede Voorbereiding.

Bid Hem om bijzonderen bijstand voor deze oefening, opdat gij de hoogst beminnelijke wegschenking zijner liefde in dit verheven Sakrament regt zoudt erkennen en daarvan doordrongen worden, om er aan te beantwoorden.

Eerste Punt.

Jesus Christus heeft het heilig Sacrament des Altaars ingesteld, ten einde het vurig verlangen, dat Hem verteerde, om ons zijne goederen meê te deelen, te bevredigen. Geen ander middel scheen Hem daarvoor toereikend. Bedenk, o geloovige ziel, hoe dit milddadig Hart in deszelfs liefde tot u onverzadigbaar was. Want dit is niet bloot eene gave, gelijk de andere weldaden, welke de Heer aan de zielen bewijst, die Hij bemint; neen, deze gave overtreft verre weg al de overige en besluit tevens alle andere gaven in zich. Wat de ziel

slechts ooit in dit leven behoeft, dat alles vindt zij hier. Al moge zij door bekoringen worden vervolgd, door troosteloosheid beangstigd, door ongeluk tot vrees en droefheid worden gebracht; al moge zij in armoede of ziekte of doodsangst zuchten, — in dit Sakrament vindt zij een heilmiddel voor alles, indien zij het maar weet te gebruiken. Dáár zijn alle goederen vereenigd: wat een vriend, wat goede raad, goed voorbeeld, wat verstandige gedachten, ja zelfs, wat het godvruchtigste gebed ons vermag te geven, is ons dáár overvloedig bereid. Dáár hebben duizende zielen hare heiligheid verkregen, en dáár is ook voor ons bestendig het noodzakelijke ter algeheele bekeering weggelegd. Andere middelen ontbreken ons dikwijls, doch Jesus is in dit Sakrament voortdurend tegenwoordig, — voortdurend bereid, en voor allen even liefdevol. O trage ziel, waarom bewandelt gij dus niet den weg tot God? Waarom geeft gij u nog over aan deze zondige onverschilligheid? Hoe kunt gij u aan zulk een groot genadewerk onttrekken?

Edoch, dit H. Sakrament is niet slechts de inhoud van alle goddelijke genaden; het is zelfs eene nieuwe, ja de grootste aller genaden. De andere gaven Gods zijn slechts vruchten der oneindige liefde van onzen Verlosser: dit is de boom, die de vruchten voortbragt: want het is de goddelijke Verlosser zelf. Middelerwijl Hij Zich aan u schenkt, deelt Hij u tevens alles zonder uitzondering mede. Hij geeft u zijne H. Menschheid met

al de verdiensten van zijn aardſche leven; Hij ſchenkt u zijne Godheid met al de ſchatten van zijne wijsheid, almagt en goedheid; in een woord: zijn verlangen, om u rijk te maken, heeft slechts die grenzen, welke gij Hem ſtelt, hetzij, omdat gij, wegens uwe weinig godsdienſtige voorbereiding, niet waardig zijt, meer te ontvangen, hetzij, omdat het eindige ſchepsel den Oneindige niet kan omvatten. Overweeg wèl die zoo oneindig groote liefde, o wereldgezinde ziel, gij, die voor menſchelijke vriendschap zoo toegankelijk zijt. Een klein geſchenk bedaard uwen toorn, wekt in u deelneming op, wint en verovert zelfs de liefde uws harten. En hoe! zou dit ondankbaar hart voor God alléén gevoelloos zijn? O heb daar van harte berouw over, en maak het vaſt beſluit tevens, u van ſtonden aan, door zulke gedachten, gevoelens en werken te laten geleiden, welke gij verſchuldigd zijt aan het goddelijk Hart, dat zoo groote wonderen van liefde en genaden heeft uitgewerkt.

Tweede Punt.

Jesus Christus heeft dit Sakrament ingeſteld om Zich met onze zielen te vereenigen. Tot zóó ver ging de mededeeling zijner liefde.

Hij is zelf Degene, van wien het Evangelie ſpreekt, die al zijne ſchatten verkoopt, om ééne ziel te verwerven, welke Hem zeer koſtbaar ſchijnt. O Jesus, Zoon van den levenden God, zijn dan wij, is dan het bezit onzer zielen voor U iets zoo koſtbaars? Mijne ziel, begrijpt gij de grootheid van

dit geheim? De Zoon van den eeuwigen Vader heeft slechts één verlangen, om met u één te zijn door de innigste vereeniging, die tusschen een eeuwigen God en een sterfelijk schepsel mogelijk is! In zijne almagt en wijsheid heeft Hij een middel uitgevonden, om Zich met u als te versmelten, middelerwijl Hij uwe spijsze wordt. Hij wilde gansch en al aan het schepsel toebehooren, opdat dit in liefdevolle teruggave zich zelf geheel en al Hem schenken zou. Het verstand zou dit voor onmogelijk houden, wanneer het niet door het geloof deswege ware onderrigt. O mijn Jesus en mijn God, ik geloof het, ja ik geloof het. Doch hoe zou ik bij zulk eene groote liefde nog koud kunnen blijven? Hoe laat, o mijn Jesus! heb ik U en mij zelve gekend!... Hoe meer ik U met bewondering aanschouw, des te meer schrik ik voor mij zelve.... Hoe menigmaal hebt gij u zelve liefdevol aan mijne ziel gehuwd! Maar, o goddelijke liefde, met welk een afschuwelijk mensch hebt Gij u vereenigd? Welk een afschuw van onwaardigheid, van onreinheid, van koudheid en ondank? Dikwerf voelde mijne ziel zich in het oogenblik uwer tegenwoordigheid van ongekeerde blijdschap vervuld, die zóó zoet was, dat één oogenblik, voor al mijn bloed gekocht slechts een geringe prijs zou wezen! Doch deze blinde, dwaze, zondige ziel heeft dit kostbaar oogenblik nutteloos laten voorbijgaan. De Seraphijnen hebben mij dat oogenblik benijd, en ik heb het voor niets geacht... Ik heb de zinnen, de wereld, de hartstogten gediend en wat hebben deze mij

gegeven voor alles, wat ik voor hen deed, en voor alles, wat ik om hunnentwege verloor?

Overdenk hier een wijl langer, en vergelijk het bezit van den God der liefde met de vergankelijke goederen en vreugden, welke u den smaak en de genieting van het allerhoogste Goed ontnomen hebben. Maak vervolgens uwe voornemens, en bid om genade. Verzaak de liefde tot u zelve, en breng eindelijk zonder eenig voorbehoud uw hart aan het Hart van Jesus en aan zijne oneindige liefde ten offer.

IV.

Zaligheid van het Hart van Jesus in 't II. Sakrament des Altaars.

Eerste Voorbereiding.

Stel u Jesus voor in 't allerheiligst Sakrament: hoe Hij zijne borst opent en u op een' schitterenden en vurigen troon zijn Hart toont.

Tweede Voorbereiding.

Bid Hem, dat Hij u iets van dat hemelsch zoete licht en van dat goddelijk vuur gelieve meê te deelen, om uw hart te verlichten en in zijne liefde te verwarmen.

Eerste Punt.

Vraag u zelve af: wat gij in 't aanschijn van Jesus' Hart van de grootheid, van de schoonheid en van de bevrediging der aardsche goederen denken moet. Opgesloten in het Ciborie, verheugt zich dit Hart in cene oneindige gelukzaligheid,

ofschoon het niets van dat alles heeft, wat de wereld zoekt, of wat uwer eigenliefde zoo noodzakelijk toeschijnt, om gelukkig te wezen. In plaats van die zamenspraken en gezelschappen, waarin de wereld zoozeer haar behagen vindt, heeft Jesus niets dan stilte en eenzaamheid tot Zijne gestadige omgeving. In plaats van paarden en kostbare vaten, heeft Hij menigwerf een arm tabernakel, niet zelden van alle sieraad beroofd. Gedurende de weinige uren, dat Hij niet alleen is, zijn het meestal de armoedigste en onbeduidendste menschen der wereld, die Hem omgeven. Maar hoe menigwerf ziet Hij zich ook van zijne vijanden omringd? Hoe vaak wordt Hij mishandeld, onteerd, gehoond? Waarlijk: in de oogen onzer eigenliefde kan er geen bitterderen en ellendiger' toestand bestaan. Dit goddelijk Hart echter verliest in zulk eene duistere eenzaamheid, in zulk een gezelschap, in wêr wil van alle beleedigingen, waarmede het overladen wordt, niet het minste van zijne eindelooze zaligheid. — En gij, gij verliest zoo menigmaal de rust! En om welke reden? Uw zwak en verblind hart heeft zich aan aardse goederen gehecht, en bij deze deszelfs geluk gezocht. Maar uw hart is toch van dezelfde natuur als het Hart van Jesus. Gelijk dus dit goddelijk Hart niet voor deze goederen, welke onze zinnen bekoren, geschapen is, zoo ook het uwe niet. Erken eindelijk uwe dwaling! — Oneindig gelukkig Hart! Laat mij, o Jesus, de valsheid van dat geluk,

wat onophoudelijk mijne eigenliefde misleidt en mijn verstand verduistert, naar waarheid inzien, en schenk mij eene diepe verachting voor alles, wat de wereld lief heeft en hoogschat.

Onderzoek u hier : wat uwe eigenliefde het meest nog begeert en verlangt, en maak uw besluit, om voortaan naar het tegenovergestelde te haken. — Smeek echter vooral om Gods genade.

Tweede Punt.

Vraag u zelve in het aanschijn van het goddelijk Hart af; wat men van de grootheid, van de schoonheid en van de bevrediging der hemelsche goederen denken moet. De liefde en het bezit van God zijn de bronwellen der zaligheid voor Jesus' Hart. Dewijl dit Hart met God persoonlijk is vereenigd, zoo is zijn geluk, even als zijne liefde en vereeniging met God, oneindig. Derhalve is het gemis en de ontbering van alle aardsche goederen, waaraan onze zinnen zoo gretig hangen, niet in staat, om zijn geluk in het minste te storen. De kleine offerkelk is voor dit Hart hetzelfde, wat er de troon zijner heerlijkheid voor in den hemel is. Staar eene enkele maal sterk in de zon, en gij zult eenigen tijd daarna niets zien : want de felle indruk, dien de zonnestralen op uwe oogen maakten, laat voor iederen zwakkeren indruk de oogen gevoelloos. Ogelukkige gevoelloosheid voor de goederen dezer wereld. Zij alléén kan hier op aarde onze harten gelukkig maken! Zeg daarom aan u zelve : Mijn

hart heeft geene andere natuur, dan het Hart van Jesus. Wat alzoo dit Hart gelukkig maakt, dat alléén kan het geluk van het mijne verzekeren. Roep in uw geheugen terug die dagen of uren, waarin gij u van warme liefde voor God voeldet gloeijen. O zoete en tevens bittere herinnering! Wat ging er toen in u om? Vergelijk uwen tegenwoordigen toestand met den toenmaligen. Heb medelijden met u zelve, zooals gij thans zijt: benijd het u, zooals gij vroeger waart; veront-rust u over u zelve. — O Hart van mijn' Jesus, eindeloos gelukkig en tevreden, wanneer zult Gij U mijner ontfermen? „Zwakke ziel,” luidt Jesus' woord uit zijn' tabernakel, „wanneer zult gij u over Mij ontfermen?” En wat wilt gij antwoorden?

Bid Hem ootmoedig om vergiffenis, dat gij het vuur der liefde, wat Hij zelf in uw hart heeft ontstoken, liet uitdooven. Maak het moedig en ast besluit, en breng het nu reeds in uitvoering, om u van alles los te rukken en te scheiden, aan alles vaarwel te zeggen, wat den waschdom der goddelijke liefde en bijvolg uwer zaligheid, ja zelfs, wat uw geluk op aarde zou kunnen hinderlijk zijn.

V. .

De genaden, welke het Hart van Jesus in 't heilig Sakrament des Altaars voor ons bereid houdt.

Eerste Voorbereiding.

Stel u Jesus in 't Allerheiligste Sacrament voor: hoe hij zijne borst opent en u zijn Hart toont,

waaruit een heldere waterstroom ontspringt, de genaden namelijk, welke Hij aan allen, die tot Hem komen, verlangt meê te deelen.

Tweede Voorbereiding.

Ga tot Jesus, als een zieke, die geheel met melaatschheid is geslagen en hevigen dorst lijdt, en bid Hem, dat Hij u door zijne genade gelieve te genezen, te reinigen en te sterken.

Eerste Punt.

Het leven van Jesus in dit verheven Sakrament is in waarheid genadevol. Welke gevoelens waren in dit Hart werkzaam, toen de Heer nog onder ons was en de zieken genas, hen zelfs opzocht, om ze te genezen, als Hij den blinden het licht der oogen, den dooden het leven wedergaf; kortom, als Hij uit liefde tot ons zoo vele wonderen werkte? Al deze gevoelens van medelijden, van teederheid, van ontferming, van milddadigheid vervullen dit Hart ook nu nog in dit Sakrament, dat de korte inhoud van al zijne wonderen is.

Wat gevoelde datzelfde Hart, toen het al die moeilijkheden, die wederwaardigheden, die smarten op zich nam? Juist deze liefde, deze oneindige liefde voelt het ook nu nog in het Allerheiligste Sakrament voor ons, waar het dagelijks het werk der verlossing vernieuwt. Hoe sterk is niet het geweld en de onrust eener groote vlam, welke binnen eene enge plaats is ingesloten? Datzelfde geldt ook van de liefde van dit goddelijk Hart.

Ja! het Hart van Jesus voelt eene onbeschrijflijke smart wegens de overvloedige genaden, die het in zich besluit, en welke het aan niemand kan meêdeelen, dewijl niemand ze verlangt. Deze wondervolle God sprak eens tot eene Hem getrouwe ziel, terwijl Hij haar zijn Hart toonde: „Mijn Hart wordt van verlangen verteerd, om zich meê te deelen aan de zielen. Help mij, mijne Dochter, om dien gloed te stillen: verkondig en laat het allen kenbaar zijn, dat ik mijne genaden in overvloedigen rijkdom wil meê deelen aan allen die ze uit mijn hart wenschen te putten.”

Zijt gij eene dier koude zielen, die voor dit minnend goddelijk Hart geen gevoel meer hebben? Hebt gij regt begrepen, welke de gevoelens van dit Hart zijn? Wat dunkt u van 't geen gij er heden van gehoord hebt? Wat houdt gij van u zelve? O liefdevol, o milddadig Hart, ach, dat ik U niet vroeger gekend hebbe! Daarom was ik dan ook tot heden toe zoo zeer van de genade beroofd, had ik zoo weinig vertrouwen op U, was ik zoo kleinmoedig en neêrslagtig in mijne gebeden.

Wek in u op: bewondering; — dankbaarheid; — vertrouwen; — goede voornemens.

Tweede Punt.

Welke gezindheden en gevoelens verlangt van u het leven rijk in genaden, dat Jesus in 't Allerheiligste Sakrament des Altaars leeft?

Voor al moet gij dit Hart als uwe eenige toevlugt in alle nooden beschouwen. Dat hebt gij

tot heden toe niet gedaan; want tot dit liefdevolle Hart naamt gij het allerlaatste uwe toevlugt. Haddet gij inderdaad geloofd, dat gij in dit Hart hulp in al uwe bekoringen, in alle treurigheid, in uw' twijfel en uwe zwakheden zoudt vinden, voorzeker, zoudt gijze dan niet bij de schepselen of bij het zingenot of bij de bevrediging der hartstogten gezocht hebben. Onderzoek u ernstig, welke belediging gij hierdoor het voortreffelijkste en beminnenswaardigste Hart hebt aangedaan, en begin van stonden aan, om ze te herstellen.

Vervolgens moet gij tot dit goddelijk Hart naderen met een levendig en gloeiend verlangen naar deszelfs genaden, welke gij zoo zeer behoeft. Het goddelijk Hart kent naauwkeurig al de bewegingen uws harten, al zijn ze ook nog zoo verborgen. Het ziet maar al te goed, dat gij slechts een gering verlangen hebt, om het te beminnen, zelfs in het oogenblik, waarin gij het om genade smeekt. Het ziet, dat gij zelfs de genade ter geheele verloochening vreest, ja, dat uw hart, terwijl uw mond bidt, terugbeeft voor den haat van u zelve, voor de liefde der vernedering, voor de volslagene verzaking van al uwe neigingen en begeerten. Doch deze genaden zult gij nimmer bekomen, tenzij gij een opregt en gloeiend verlangen daarnaar hebbet. Bedenk hoe Jesus brandt van begeerte, om u zijne genaden te schenken, en vergelijk daarmede uw gering verlangen, om haar te verwerven. Schaam u derhalve tot in het diepst van uw hart over

u zelve; smee den Heer ootmoedig om vergiffenis en bid Hem, dat Hij u boven alles de genade verleene van innig te begeeren, door zijne genaden genezen te worden, en dat gij alzoo het verlangen, wat Hij koestert, om u zijne genaden meê te deelen, waardig wordet.

Eindelijk moet gij tot het Hart van Jesus uwe toevlugt nemen — ongetwijfeld, wel is waar, met groote nederigheid, maar ook met een groot, een levend, een van liefde gloeiend vertrouwen, d. i. met eene soort van vriendschappelijke vertrouwelikheden, welke God ons toestaat, en in dit Sakrament zelfs van ons verlangt. O ziel, gij die uw geluk niet kent, is dit niet het grootste wonder, dat dit Hart voor ons verrigtte? Deze God vol majesteit en heerlijkheid, voor wien de Hemelen en alle Engelen van heiligen eerbied sidderen, daalt zoo diep op aarde af, dat Hij vertrouwelijk met ons verkeer wil. Gij schenkt uw hart weg aan armzalige schepselen, die menigwerf nog lager staan, dan gij zelf, die u welligt onteeren en verraden; en uw hart verwijdert zich van — sluit zich voor God, die uit den hemel tot u nederkwam! Neen, het is geen ootmoed, welke u van verre houdt, het is geen gebrek aan liefde! — O Hart van mijn' God, oneindig liefdevol en oneindig beminnenswaardig, moge het anders worden! — Open dan uw hart geheel en al aan uwen Jesus: maak Hem uw lijden kenbaar: toon Hem uwe wonden: leg Hem al uwe nooden bloot. Geen bedroefd hart, dat met ijver en vertrouwen tot Hem smeekt, kan Hij wederstaan.

VI.

*Het offer van Jesus' Hart in 't heilig
Sakrament des Altaars.**Eerste Voorbereiding.*

Stel u Jesus in 't Allerheiligste als Offerlam voor, dat op het punt is van geslagtofferd te worden, en zie: hoe uit zijn heilig Hart de vlammen dringen, welke dit offer verteeren.

Tweede Voorbereiding.

Bid Hem, dat Hij u de hooge waarde des offers, hetwelk Hij voortdurend voor ons opdraagt, regt doe erkennen, en u moed geve, om Hem, door volkomene opoffering van u zelve, na te volgen.

Eerste Punt.

De liefde van Jesus Christus tot zijn hemelschen Vader en tot ons, was de voornaamste grond van zijn' offerdood aan het kruis; maar ook de haat zijner vijanden en de wreedaardigheid dergenen, die Hem kruisigden, hebben er deel aan gehad. Hier, in 't heilig Sakrament des Altaars, heeft de liefde alles gedaan. Het is eene nieuwe vinding van een van liefde brandend Hart; het is een werk van dat Hart alléén, hetwelk niet op kan houden te beminnen. Der glorie en der verheerlijking Gods, zoowel als der verlossing van 'tmenschelijk geslacht was door den kruisdood oneindig voldaan; waartoe alzoo deze lange en bestendige herhaling van datzelfde offer? Wijl, datgene, wat de oneindige gerechtigheid des Vaders bevredigde, voor de

oneindige liefde van den Zoon, voor zijn Hart niet genoegzaam was. Opdat Jesus den kruisdood zoude sterven, moest voor zijne vijanden zijne Godheid onbekend blijven, vermits zij het toch nimmer zouden gewaagd hebben Dengenen te kruisigen, dien zij voor den Zoon Gods hielden. Opdat Hij echter dit offer in 't Sakrament zou kunnen vernieuwen, moest Hij ook zijne heilige menschheid verbergen. En Hij deed het, om louter zijne liefde te bevredigen. Waarom toch vergenoegt Hij Zich niet, om dit Geheim ieder jaar eenmaal te herhalen, gelijk dit met de overige kerkelijke feesten geschiedt? Waarom heeft Hij dit offer niet ten minste zóó willen herhalen, dat het met eene zijner majesteit waardige plegtigheid geschiede?

Waarom wilde Hij Zich onder zulke onaanzienlijke gedaante omsluijeren, waaronder men Hem duizende malen bespot?... De moeilijkheden, welke uit de grootheid en oneindige majesteit Gods en uit onze armzaligheid voortspruitende, der uitvoering van dit werk in den weg stonden, waren ontelbaar, en alleen de liefde van een Hart dat in zijne liefde onverzadigbaar is, kon ze overwinnen.

Hebt gij begrepen, wat Jesus in 't offer van 't heilig Sakrament voor u op Zich genomen heeft?

Bewonder dit: zeg het goddelijk Hart daarvoor dank, en maak het besluit, om aan zulk eene liefde te beantwoorden.

Tweede Punt.

Het offerleven, dat Jesus in 't Allerheiligste

Sakrament voor u leeft, noodigt ook u uit, een dusdanig leven vol van opoffering voor Hem te leiden. Wilt gij aan zijne liefde beantwoorden, zoo behoeft gij Hem slechts na t volgen. Zijne liefde tot u is het, welke Hem dagelijks voor u offert: bemin Hem en 't zal u niet meer zwaar vallen, u zelve voor Jesus op te offeren. O wistet gij toch eens, hoe zeer Hem die ijdele en geringe offers mishagen, welke men Hem menigwerf aanbiedt! Bedenk het wèl: dat zijn teekenen eener zwakke liefde! Van waar komt het, dat ingekeerdheid, armoede en gehoorzaamheid zoo zwaar en drukkend voor u zijn? Waarom schijnt het u bijna onmogelijk eene verkeerde neiging te onderdrukken, of eene toegenegenheid te matigen? De reden hiervan is: dat gij, gedurende de vele jaren, waarin gij den Heer moest toebehooren, nog geen' druppel van die vreugde hebt geproefd, welke minnende zielen in kruis en lijden gewaar worden. O, blinde ziel! breng ten offer en gij zult het verstaan, Hem te beminnen. Ieder klein offer verheft de liefde in u een' graad hooger, en iedere nieuwe graad der liefde schenkt nieuwen moed tot nieuwe grootere offers. Wanneer de ziel ook maar weinig verrigt, doch zij doet het bestendig, zoo verkrijgt zij achtereenvolgens immer meer kracht; totdat eindelijk het Hart van Jesus, ongeduldig van haar slechts zoo weinig genaden te kunnen mededeelen, deze ziel plotselijk, wanneer zij dit welligt het minst verwacht, tot de volkomene opoffering

van zich zelve voert. Indien de ziel nu niet wederstaat, dan voedt Jesus dien kleinen liefdegloed, welchen Hij in haar hart heeft aangewakkerd, immer meer en meer, tot dat de vlam zoo groot is, dat de ziel de heldendaad verrigt, welke het begin van hare heiliging wezen zal. Dit is de gewone weg tot de heiligheid. Beschouw hem naauwkeurig, hij is veel gemakkelijker, dan hij schijnt. Vergelijk het offer, welk Jesus voor u gebragt heeft, met hetgeen Hij thans van u vordert. Is dit klein, welk een smaad is het dan Hem dat te weigeren. Is het intusschen groot, o noem u dan gelukkig! Want dan is het heden de dag, waarop de Heer uwe heiligmaking bewerken, uw geluk bevestigen wil.

Rigt uwe blikken onafgewend, op den tabernakel. Dáár is uw hoogste Goed, dáár de Bruidgom uwer ziel, dáár uw God, die Zich voor u offert. Spreek tot dat aanbiddenswaardig Hart met het vertrouwen en met die vertrouwelijheid, welke gij uit de laatste overweging of oefening geleerd hebt en maak uwe besluiten.

VII.

Ootmoed van Jesus' Hart in 't heilig Sakrament des Altaars.

Eerste Voorbereiding.

Bedenk, dat Jesus in den tabernakel zonder eenige pracht of majesteit verschijnt, en stel u tevens zoo veel mogelijk de oneindige glorie voor,

welke Hem in den hemel omgeeft. Vergelijk deze beide toestanden en sla hun verschil gade.

Tweede Voorbereiding.

Bid den Heer, dat Hij u de geheime bedoelingen doe kennen, welke Hij had, wanneer Hij zulk een' toestand verkoos zijner onwaardig, en dat Hij u dezen staat van nederigheid en ootmoed regt beminnelijk make, ten einde gij Hem daarin zoudt navolgen.

Eerste Punt.

Vernedering van zich zelve en liefde voor al hetgeen daartoe kan bijdragen, zijn de zekere kenteekenen van den ootmoed. Overweeg de vernedering van Jesus in 't Allerh. Sakrament. Hij laat daar niets hoegenaamd doorschemeren, wat Hem vereering zou kunnen veroorzaken. Waar is hier zelfs maar een spoor zijner Godheid? De glans, de majesteit, de troon der heerlijkheid, de Engelen, die Hem omringen, waar zijn zij? Waar is hier een kenmerk van die magt, welke het heeal ondersteunt, van die wijsheid, welke het bestuurt, van die heerschappij, welke over hemel en aarde het gebied voert?... Hadde Hij zich meer kunnen verbergen, wanneer Hij zou *gevreest* hebben, als God vereerd te worden? Ja, hadde Hij Zich zelve meer kunnen verbergen, wanneer Hij verwaarloozing en verachting van onze zijde zou *gezocht* hebben?

Hij verblijft in eene enge woning van hout of soms van marmer, en zijn huis is vaak zeer

eenvoudig. Hij had van de christenen kunnen verlangen, dat zij goud en edelgesteenten voor zijn' tabernakel zouden offeren, gelijk Hij dit deed voor den bouw des tempels door Salomon. Maar, dewijl Hij wist, wat er gebeuren zou, zoo gaf Hij zich aan de onverschilligheid, aan de gierigheid, aan de ongodsdienstigheid, kortom, aan geheel den ondank der menschen prijs. Waar is er verhevener toonbeeld van een ootmoedig hart? Geene noodzakelijkheid heeft hem tot zulk eene handelwijze gebragt, neen, vrijwillig heeft Hij deze verootmoedigingen gekozen, en vrijwillig verschijnt Hij zoo verachtelijk voor ons. 't Is een hart, hetwelk den ootmoed met ondubbelzinnige liefde omvat. Jesus nu wil, dat wij dezen ootmoed zullen navolgen.

Onderzoek u derhalve, of datgeen, wat gij uit ootmoed misschien nu en dan verrigt, zóó vrijwillig en zoo opregt zij. Is het u ook, gelijk aan 't Hart van Jesus, om het even, of gij geacht of veracht wordet? Laat ook gij, gelijk het Hart van Jesus, de eer en de versmading aan de willekeur van anderen over? O welk een voorbeeld! Welk eene leering! Welk een onderscheid hierin tusschen u en J. C., uw' Koning en uw' Bruidegom! Bedenk dit: neem uwe besluiten, en bid God om bijstand.

Tweede Punt.

Beschouw twee omstandigheden bij den ootmoed van Jesus in 't Allerheiligste:

1. Een hart, dat minder dan Jesus' Hart den

ootmoed beminde, zou kunnen gelooven, dat de verheerlijking en de eer van God het vorderen om aan de vernedering, waarin de Heer in 't heilig Sakrament verschijnt, zekere grenzen te moeten stellen. Wanneer God nu en dan eene straal zijner majesteit liet doorbreken, zou Hij gewis veel gemakkelijker en zekerder gekend en vereerd worden.

Maar zóó dacht het Hart van Jesus niet. Het wilde ons een voorbeeld van volkomen' ootmoed geven. — Bedenk mijne ziel, dat het uwe verborgene ijdelheid is, waardoor gij u menigwerf laat misleiden. Indien ik zwijg, zegt gij, indien ik toegeef, zoo is mijne eer, mijne onschuld, ja de gerechtigheid zelfs op 't spel gezet. O weet gij dan niet, dat het der onschuld schoonste sieraad is, onregtvaardig mishandeld te worden? Dat de gerechtigheid haar' grootsten roem daarin vindt, dat zij eene onregtvaardige behandeling ootmoedig verdraagt? Dat is de lievelings-grondstelling van Jesus' ootmoedig Hart. In de wereld zelfs zijn er personen, die overeenkomstig deze grondstelling handelen, en aan gelegenheid ontbreekt het waarlijk niet.

2. Een hart, dat minder dan Jesus' Hart den ootmoed liefheeft zou kunnen gelooven, dat het voor het heil der ziel nuttiger ware, indien de Heer nu en dan Zich op tastbare wijze zou doen kennen. O vleesch geworden Woord! Wie onzer zou den glans uwer liefdevolle en hemelsche schoonheid kunnen weêrstaan? Zou zij ons niet als een bliksemstraal treffen, en diep aangrijpen, al ware de aanblik er van nog zoo vlugtig en kort? Doch

zoo dacht het hart van Jesus niet. In zijne oneindige wijsheid hield de Zaligmaker het verreweg voor beter, om ons in 't heilig Sakrament een voorbeeld van volmaakten ootmoed te geven. — Het is daardoor zeker, dat uw hoogmoed, uwe zelfschatting en dit zelfvertrouwen, wat u tot eene andere natuur is geworden, voor Jesus een gruwel zijn, en dat Hij dit alles voor zijne en uwe grootste vijanden houdt. Om u door zijn voorbeeld hierin van uwen waan te bevrijden, heeft Hij, om des te gemakkelijker onze liefde te verwerven, Zich zelve vernietigd, en Zich zóó zeer verborgen. O wonderbaar ootmoedig Hart, oneindig ootmoediger Verlosser! Gij zijt mij zoo veel te beminnesswaardiger, des te verachtelijker Gij om mijnentwege geworden zijt. — Onderzoek nu uw leven, maak bepaalde voornemens, welke betrekking hebben op 'tgeen dikwerf voorkomt, en bid vurig om de genaden des Hemels.

VIII.

*Liefde van Jesus' Hart in het H. Sakrament
des Altaars.*

Eerste Voorbereiding.

Vestig uwe blikken onafgewend en met liefde op den heiligen tabernakel; verwek uit geheel uw hart een levend geloof aan Christus' tegenwoordigheid, en stel u voor, dat gij Hem tot zijne Apostelen hoort zeggen: „Zie, Ik ben met u tot aan de voleinding der eeuwen.”

Tweede Voorbereiding.

Bid God, dat Hij u al zijne liefde tot u laat ge-

voelen, welke Hij door zijne voortdurende tegenwoordigheid in 't heilig Sakrament toont, alsmede, dat Hij u die gevoelens van dankbaarheid verleene, welke gij voor zulke liefde hebben moet.

Eerste Punt.

Jesus hadde onze heiliging ook kunnen bewerkstelligen, zonder Zich aan ons op deze wijze werkelijk meê te deelen; doch eene liefde, welke zoo groot als de Zijne is, kon zich daarmede niet vergenoegen, om ons, als het ware, uit de verte te redden; Hij wilde het zelf, in eigen Persoon doen. Maar waarom heeft Hij Zich niet tevreden gesteld, om slechts in en gedurende de heilige offerande der Mis tegenwoordig te zijn? Konde Hij dan niet op deze wijze dagelijks een groot aantal zijner getrouwen bezoeken? Neen, dat was voor zijn Hart niet voldoende. Hij wilde onafgebroken in het Allerheiligste bij ons zijn; Hij wilde voor immer als onze medeburger worden, en met ons en bij ons wonen. Hij hadde Zich in iedere provincie ééne stad en in iedere stad ééne kerk kunnen uitkiezen. Dan ook dit was niet genoeg voor zijn Hart, Hij wilde overal zijn... 'tIs dus waar, wat de Heiligen zeggen, dat Jesus' Hart van liefde tot ons gloeit. Overdenk hier de grootheid van het wonder, dat in deze tegenwoordigheid op ontelbare plaatsen geschiedt. Zijne menschheid is als in het oneindige vermenigvuldigd. Doch overdenk hierbij tevens, aan hoeveel smaad juist deze vermenigvuldiging zijner

tegenwoordigheid Hem blootstelt en prijs geeft.

En gij, beantwoordt gij aan Jesus' liefderijk verlangen, om met u te zijn, door een gelijk verlangen, om met Hem te wezen? Onderzoek u zelve hierin. Wat kost het u Hem te bezoeken? Hoeveel moeite, kosten en tijd is er niet van noode, om de grooten der wereld te genaken! Hoevele ceremoniën, en reinigingen waren den joden niet voorgeschreven, wanneer zij voor de Bondsark wilden verschijnen! Om echter tot dezen God der liefde te naderen, bestaat er geen hinderpaal, noch armoede, noch afzigtelijkheid, noch nederige stand, noch ellendige kleeding, kortom, niets hoegenaamd houdt u terug. Bemijn Hem slechts, en uwe liefde geeft u een regt, van door Hem te worden opgenomen, en de zekerheid, om bij Hem, als bij den besten Vriend het welwillendste gehoor te vinden. O onbegrijpelijke liefde! Welke genade, welke teederheid! Maar welke verwijtingen voor eene ziel, die uit ijdele en nietswaardige beweegredenen zich laat weêrhouden, Jesus te bezoeken.

Tweede Punt.

Let nog op een nieuw bewijs van het verlangen, wat Jesus koestert, om met u te zijn. Het doet Hem zoo groot eene vreugde met ons te wezen, dat, wanneer wij verhinderd zijn, Hem te bezoeken, Hij Zich tot ons laat dragen! Is dat geen bewijs van een nameloos verlangen! En waarheen laat Hij Zich menigwerf dragen? Naar

plaatsen, waarvoor uwe vertroetelde natuur zou terugbeven, in armoedige stulpen, in woonvertrekken vol besmetting, in donkere en vochtige gevangenissen. De liefde intusschen van dezen God is zoo groot, zoo vurig is zijn verlangen met ons te zijn, dat Hij dit alles niet acht.

In de eerste dagen van het christendom was het den christenen toegestaan, 's Heeren ligchaam met zich te nemen en t' huis te bewaren, of zelfs op reis bij zich te dragen; en hadde de Kerk niet, met het oog op de verslapping des geloofs en de onteering, welke daardoor 's Heeren ligchaam werd prijs gegeven, dit verboden, dan zoude Jesus Zich ook heden nog op deze wijze laten behandelen en omdragen.

Wat denkt gij deswege? Hebt gij wel eens daarover regt nagedacht, welk eene groote liefde ons in de gedurige tegenwoordigheid van Christus in 't allerh. Sakrament wordt te kennen gegeven? Maar beschouw nog eene nieuwe daad zijner wondervolle goedheid. Ofschoon zijn verlangen, om met u te zijn, zoo groot is, vergunt Hij u eventwel, uwe tijdelijke bezigheden te verrigten, en hindert u geenszins in derzelve behartiging. Zijt gij verpligt, uwe beroepsbezigheden waar te nemen, uw dienstwerk te doen, Hij wordt niet ongeduldig, wanneer Hij alléén is; Hij wacht, totdat gij gereed zijt om tot Hem te kunnen gaan. Ja zelfs houdt Hij u niet af van een gepast onderhoud; ongestoord laat Hij u aan tafel gaan, of vergunt u, gelijk te voren, op betamelijke

wijze u te verstrooijen en te ontspannen. Kan men zich wel eene meer wonderbare liefde dan deze verbeelden? Schijnt het niet, dat, terwijl Hij zijne liefde tracht te voldoen, Hij zich nogtans hoedt u lastig te worden? Behalve de vele uren van den dag, is Hij ook den ganschen nacht verlaten, en terwijl gij slaapt, waakt zijn Hart over u, het waakt en bidt voor u bij den hemelschen Vader; het behoedt en verdedigt u tegen alle gevaren, welke u omringen; het waakt eindelijk met liefde en trouw over geheel uw huis. Wanneer zulk eene teedere, zoo bescheidene, zoo standvastige, zoo weldadige, zoo volmaakte liefde uw hart nog koud laat, dan hebt gij òf geen geloof, òf een hart, dat zijner tegenwoordigheid niet waardig is. Doe u regtmatige verwijtingen, ween over u zelve, dat gij God zoo miskend hebt, en maak een besluit gelijk de dankbaarheid vordert, welke gij aan Jesus verschuldigd zijt. Hij heeft uit liefde tot u Zich zelve vergeten, en Zich vrijwillig opgelegd, om met u en bij u te leven.

IX.

Het werkdadig leven van Jesus' Hart in het heilig Sakrament des Altaars.

Eerste Voorbereiding.

Stel u Jesus voor in 't Allerheiligste als den goeden Herder, die op zijne schouderen een verwond en stervend schaapje draagt, het geneest en nieuw leven schenkt, terwijl Hij het aan zijn Hart drukt.

Tweede Voorbereiding.

Bid den Heer om vurigen ijver, opdat ook gij het uwe zoudt verrigten, om de kennis en liefde van dit Hart te verbreiden.

Eerste Punt.

De eer van zijn' hemelschen Vader en het heil der zielen zijn de groote beweegredenen, welke Jesus in 't allerh. Sakrament doen verblijven. Ziedaar, wat dit minnende Hart begeert, en dit te bereiken, is zijne eenige bezigheid in den tabernakel. Van dááruit leidt en bestuurt Hij zijne Kerk. Aan dezen goddelijken disch spijs en verlevendigt Hij zijne schapen, wier Herder Hij is : deze schapen zijn de zielen, voor welke Hij hier Leeraar, Geneesheer en Beschermmer is. Hier heft Hij ze op en onderrigt Hij hen gelijk een voorzigtig en bezorgd Leeraar, en versterkt hunne zwakheden. Hier roept Hij te zamen, nu eens met de woorden van een' Leeraar, dan weder met de mildheid en goedheid van een' Vriend, vervolgens door bedreigingen, verder door liefdevolle beloften, gelijk een zorgzame Vader, — de zwakke en laauwe zielen en geeft haar leven, gezondheid en jeugdige kracht terug. Kortom, al het goede, dat wij bekomen, stroomt uit deze bronwel, en dit Hart is de zee des lichts, der liefde, der heiliging en van alle geestelijke goederen, welke over het geheimzinnig ligchaam der Kerk worden uitgegoten. Wilt gij dus dit Hart toebehooren, neem dan zijn' geest aan, deel zijn'

arbeid, maak zijne belangen tot de uwe. — Gij zijt zijn slaaf: want Jesus' Hart heeft u voor een' hoogen prijs gekocht; gij moet dus al uwe krachten daartoe aanwenden, om datgene te doen, wat Jesus' Hart verlangt, wat Jesus Hart tot troost kan strekken. Gij zijt Zijn kind; gij moet alzoo van ganscher harte voor datgene bezorgd zijn, wat uw' Vader zoo zeer aan 't Harte ligt. Welk eene schande is het voor u, wanneer gij, wel is waar, de zoetheid zijner liefde proeft, doch om zijne eer geenszins bekommerd zijt. Alzoo kan niets u van den pligt vrijspreken, om, overeenkomstig uwe krachten, aan de eer van God en het heil der zielen te arbeiden. Weldra zult gij zien, dat gij het kunt, overtuig u slechts voor- eerst, dat het uwe heiligste verpligting is.

Doorzoek de gedachten, woorden en werken uws levens, en zie, of zij allen slechts daarnaar streven, uwen Heer en Meester, uw' Vader, den Bruidegom uwer ziel, door alle menschen verheerlijkt te zien. Inderdaad: het is onmogelijk, Jesus te beminnen en niets voor Hem te willen doen. Maak ten dezen opzichte uwe besluiten. Gelukkig dat huisgezin, waar allen te zamen dit besluit vormen.

Tweede Punt.

Het werkdadig leven, dat Jesus in 't allerheiligste Sakrament leeft, is een voorbeeld van 't werkzaam leven, dat wij behooren te leiden. Wat Jesus hier voor de eer van God verrigt,

baart niet dat opzien, wat zijn arbeid op aarde te weeg bragt, wanneer Hij dengenen, die tot het apostolaat geroepen zijn, een voorbeeld wilde geven. Hier is alles het werk eener stille en innerlijke genade. Hij wekt in het hart, dat tot Hem nadert, goede gedachten op, geeft hetzelfde heilzamen raad, ontvlamt heilige begeerten in hetzelfde, schenkt het groote zachtmoedigheid en geduld, en sterkt het door eene volheid van verborgene genaden. Dat is het Apostolaat, waartoe ook gij geroepen zijt. Het is niet noodig, dat gij den kansel bestijgt: een heilig onderhoud, een voorzigtige raad, eene vriendelijke bede, een woord met warmte gesproken, een blik der liefde en deelneming kan veel voor de eer van God doen. Men weet zich anders van zoo vele listen met geluk te bedienen, om de gezindheid van anderen voor zich te winnen, waarbij men niet zelden weinig er naar vraagt, of men God daardoor beledigt of niet! Waarom zou de liefde tot Jesus niet even zoo vindingrijk zijn, om twee vijanden te verzoenen, eene zonde te voorkomen, eene onbedrevene of onverstandige ziel voor gevaren te waarschuwen?

Het tweede middel, waardoor Jesus zijne werkzaamheid in 't allerh. Sakrament uitoefent, is het voorbeeld. Het verborgen leven van Jesus in 't heilig Sakrament is de gezamenlijke inhoud van al zijne voorbeelden, welke Hij op aarde gaf, eene rijke bron voor de volmaakste zielen. Maar het goede voorbeeld, wat gij geeft, is in

zekeren zin nog vruchtbaarder, dan dat van Jesus' Hart in 't heilig Sakrament: want de voorbeelden van Jesus werken niet op allen, dewijl niet allen zijne voorbeelden overwegen; doch de uwe zullen ook diegenen aangrijpen, die ze zelfs niet zien wilden. Houd u overtuigd, dat de grootste zwaarigheid, welke ons in den weg staat, wanneer wij een schoon en vroom gebruik in een huisgezin willen invoeren, is: iemand te vinden, die als toonbeeld wil voorgaan. Vat moed, wanneer zich eenige gelegenheid u aanbiedt dezen schoonen roem te verwerven, om aan Jesus' Hart deze liefdedienst te bewijzen. Uwe verdienste zal groot zijn.

Het gebed eindelijk is het derde middel, waardoor Jesus' Hart in dit Sakrament in 't verborgen werkzaam is. Het is dáár bestendig onze Voor spreker, een Slagtoffer, dat zonder ophouden voor ons wordt geofferd. Bedien u dan ook van het gebed, van dit magtige en onbeschrijfelijk krachtige middel ter verheerlijking van God. Tot dit middel behoort gij, bij aanwending van alle andere middelen, uw' toevlugt te nemen; want dit heilmiddel is de aanvulling, de voltooiing der overige. O hoe vele zielen hebben hare redding niet te danken aan de gebeden dier vrome zielen, welke zich voortdurend aan God opofferden! Vereenig uw hart en uw gebed met het Hart en de gebeden van Jesus. Bied dit alles den hemelschen Vader aan, voor het heil der zielen. Ten dien einde zult gij al het goede, wat gij doet, al het lijden, wat gij geduldig verdraagt,

opofferen. — Draag u zelveu in dit oogenblik voor immer aan het werkdadig Hart van Jesus op, en wees verzekerd, dat dit de veiligste weg is, om vele genaden van zijne liefde te verwerven.

X.

Het verborgen leven van Jesus' Hart in 'theilig Sakrament des Altaars.

Eerste Voorbereiding.

Plaats u met alle mogelijke ingekeerdheid des geestes in Jesus' tegenwoordigheid, en stel u voor, dat gij met uw' goddelijken Meester alleen in die woestijn zijt, alwaar Hij veertig dagen vastte. Gij zijt bij Hem, om kostbare onderwijzingen te bekomen, niet slechts in 'talgemeen, gelijk ze voor iederen christen passen, doch zoodanige, welke u in het bijzonder betreffen.

Tweede Voorbereiding.

Verdubbel hier uwèn ijver, en bid den Heer, dat Hij u geene dier verhevene deugden verberge of onttrekke, tot welke Hij u geroepen heeft, toen Hij u tot zijne liefde riep; alsmede, dat Hij u eene aan zijne genaden beantwoordende verlichting doe geworden.

Eerste Punt.

Wie zou kunnen gelooven, wanneer Hij Jesus onder zulke nederige en onaanzienlijke gedaanten verborgen ziet, dat Hij Degene is, die den hemel beweegt en leidt, de sterren, de zon, de engelen,

de menschen en alle schepselen beheerscht en bestuurt? Hier ziet gij niets van deze werken zijner voorzienigheid, zijner wijsheid en almagt. Jesus verblijft hier enkel, ter wille van de geheime betrekkingen, welke zijn hart met onze zielen aangaat. Zijn leven is hier een leven van stilzwijgendheid, van eenzaamheid, van ootmoed, van geduld, van verborgenheid; kortom een innerlijk leven. Aldus moet gij dit verborgen leven van Jesus beschouwen, waarin Hij van u verlangt, dat gij een trouwe navolger zult zijn. De grondslag tot zulk een leven is *de geest van ingekeerdheid*: deze moet al uwe handelingen begeleiden, van dien geest moet alles uitgaan, wat gij denkt, spreekt of doet; hierin zult gij u niet aan luim overgeven, nog u ook door menschelijk opzigt tot iets laten bepalen, maar God alleen zult gij in alles en bij alles voor oogen houden. *Deze geest van ingekeerdheid* oordeelt niet naar den schijn, maar naar de waarheid en werkelijkheid; ijdel en nietsgeldend is juist daarom voor dien geest al, wat niet de wil van God is; hij zoekt niet veel te doen; maar wat hij doet, doet hij naar behooren; hem schijnt niets klein of onbeduidend, wat God welgevallig is; hij heeft derhalve geen ander doel, dan God te beminnen; hij leeft slechts, om God te beminnen, en verlangt geene andere belooning, dan God te beminnen. Hieruit ziet men duidelijk, hoezeer *deze geest van ingekeerd* noodzakelijk is ter volmaaktheid. Tracht derhalve nu reeds uwe voornemens te maken:

want indien gij niet al uwe krachten inspant, om dezen *geest van ingekeerdheid* te verkrijgen, zoo geraakt gij ook nimmer tot *het verborgen leven in Jesus*, waarvan de H. Paulus en vele andere Heiligen zooveel wonderbaars vermelden.

Is de ziel door *den geest van ingekeerdheid* deelachtig geworden aan het *verborgen leven*, dan heeft zij haar hart van de wereld bevrijd, en mint en zoekt zij alles, wat deze geest in haar uitwerkt, ja zelfs streeft zij er naar, om zich voor de wereld te verbergen. Zij zal zich niet door een valschen geest laten misleiden, nog zich aan hare verplichtingen onttrekken, maar steeds tot alles bereid, wat de liefde haar oplegt, zal zij nog daarenboven het stilzwijgen, de eenzaamheid en afzondering beminnen en zoeken. Zij vreest de wereld te zien en van haar gezien te worden, wijl zij weet, dat onze handelingen zoo ligt door menschelijk opzigt worden beheerscht. Zij verlangt geen' ander' getuige van hare werken en deugden dan God. Daarom zegt zij vaarwel aan allen ijdel en troost, welken de wereld haar kan aanbieden, en houdt veeleer hare vreugde en haar lijden zorgvuldig voor de wereld verborgen.

Niets verafschuwt zij zoo zeer als zonderlingheden, waarop gewoonlijk misleidingen volgen of er ten grond aan liggen. Wanneer het niet volstrekt noodzakelijk is, verbergt zij ook die deugden, welke zij het meest lief heeft, en op de volmaaktste wijze in oefening wil brengen. Zij wenscht, dat nimmer iemand aan haar denke.

Zij mengt zich in niets, wat haar niet raakt; en wanneer het haar mogelijk is kiest zij steeds voor zich het onbeduidendste en wat het minst geacht wordt of waar niemand smaak voor heeft. De gehoorzaamheid echter bezit al de sleutels van haar hart; dwong zij haar niet nu en dan er toe, zij zoude het gansche jaar doorbrengen, zonder een woord van zich zelve te spreken. Vergelijk zulk een leven met dat, wat Jesus in 't allerheiligst Sakrament leeft; 't is volmaakt hetzelfde. Vergelijk het met het uwe, en zie welk een onderscheid er bestaat. Al moge dit ook nog zoo groot zijn, word daarom niet moedeloos. Smeek het Hart van uwen verborgen Bruidegom om het verlangen naar zulk een leven, dat van kloekmoedigheid en vertrouwen beziel is.

Tweede Punt.

De vruchten van *dit verborgen leven* zijn even zoo kostbaar als het leven zelf uitmuntend is.

Het is een gemakkelijk en zeker middel, om tot eene groote reinheid des harten en volkomene onthechting van de wereld en van zich zelve te geraken. Vraag u zelve af, wat de oorzaak uwer misslagen is. Zij komen gewoonlijk daaruit voort, wijl de uitwendige dingen op eene of andere wijze uwe zinnen en kwade gewoonten tot zich trekken. Van daar al dat ongeduld, die voorbarigheid, die ijdelheid, enz. Leg u toe op het verborgen leven, zoo zal dit in u liefde voor de ingekeerdheid; verwijdering van alle onnutte zor-

gen te weeg brengen, en juist hierdoor een tal van gelegenheden tot zonde voor u afsnijden. Dit streven naar een verborgen leven zal in u ongemerkt de gewoonte doen ontstaan, om dikwerf over u zelve na te denken, de gesteltenis en bewegingen uws harten te onderzoeken, en door deze overwegingen zult gij u van vele misslagen afhouden, welke gij thans geheel niet bemerkt, of eerst na de daad.

Zekere vruchten van *dit verborgen leven* zijn verder vrede en rust, ten minste in het hoogere gedeelte der ziel. Uit alles, wat tot hiertoe gezegd is, kunt gij gemakkelijk opmaken, wat hiervan de reden is. De II. Apostel Jacobus zegt: Van waar ontstaan deze vele stormen, welke zich in uwe arme harten verheffen? Zijn het niet uwe eigene hartstogten, die ze veroorzaken?

Dit verborgen leven is volstrekt noodzakelijk voor eene christelijke ziel, wanneer zij den geest des gebeds wil verkrijgen. Want de geest des gebeds kan nimmer in eene ziel wonen, die geheel van zich zelve vervuld, met duizende nietsbeduidende dingen zich bezig houdt, en den ganschen dag in verstrooiing doorbrengt. Hier hebt gij het middel voor uwe klagten, dat gij niet goed bidden kunt. Het gebed zal immer zoo zijn, gelijk gij den dag hebt doorgebracht of wilt doorbrengen. Wat hebt gij des betreffende zelf ondervonden.

In de orde, welke God gewoonlijk volgt, gaan zijne inwendige vertroostingen en hemelsche gena-

den alleen met een *verborgen leven* gepaard. Wie voorzeker hetzelfde niet kent, die houdt het voor een treurig leven; doch wie het beproeft, zal in hetzelfde spoedig blijdschap en vreugde vinden, gelijk de wereld ze niet heeft. Herinner u, wat gij van zoo vele Heiligen hierover gehoord en gelezen hebt.

Wat dunkt u van zoo groot eene goedheid? Wek het verlangen daarnaar op en onderhoud het levendig in u, opdat gij den weêrstand eener blinde eigenliefde zoudt kunnen overwinnen. Maak het besluit, dikwerf daaraan te denken en dagelijks uwe voornemens deswege te vernieuwen. Offer u eindelijk aan 'theilig Hart op, en smeeek om deszelfs genade.

XI.

Leven der verheerlijking van Jesus' heilig Hart in 't heilig Sakrament des Altaars.

Eerste Voorbereiding.

Stel u voor, dat gij het Hart van Jesus ziet, gloeiend als een vuuroven, waarin de uitverkorenen hunne harten als was smelten en gelijk goud louteren.

Tweede Voorbereiding.

Breng uw hart met algeheele onderwerping aan deze goddelijke vlammen ten offer, terwijl gij u zelve den hemelschen Verlosser toewijdt, tot alles bereidt, wat zijn' heiligen wil betreft.

Eerste Punt.

De roem van dit goddelijk Hart bestaat in de

magt der liefde, welke het de zielen in dit heilig Sakrament inboezemt. Deze liefde maakt ze bekwaam, in weêrwil van hare natuurlijke zwakheden, om hare bitterste en geduchtste vijanden te overwinnen en te vernietigen. Denk in dit opzigt aan zoo vele heerlijke zegepralen, waarvan gij hoort gewagen in de levens der Heiligen. Ook zij waren schepselen, zwak en ellendig gelijk gij. De gevaren, de moeilijkheden, de weêrstand, de besluiteloosheid, de aanvechtingen, waarmede ook zij te kampen hadden, bewijzen dit genoegzaam. Doch door het Sakrament des Altaars werden zij zoo wonderbaar versterkt. — Bedenk nu, hoe gij de heldhaftige trekken van geduld, liefde, gehoorzaamheid en versterving, welke zij oefenden, niet zonder aandoe-ning hebt kunnen lezen. Kunt gij dien stilzwijgenden moed, die blijdschap, die vreugde te midden der wreedaardigste en schandelijkste vervolgingen, of smartelijke ziekten, of verschrikkelijke en aanhoudende bekoringen, zonder bewondering overwegen? Hoe toch konden zulke zwakke schepselen het zoo ver brengen, dat zij alle medelijden met zich zelve, allen afschuw voor wederwaardigheden, allen smaak voor aangename en onschuldige vreugde schijnen verloren te hebben? Dat hebben zij uit dit Sakrament geleerd! Ziedaar *de kracht der liefde, de eenige verheerlijking, welke het Hart van Jesus in 't Allerheiligste omglanst*; deze liefde deed hen alle moeilijkheden overwinnen.

Indien gij Jesus liefhebt, — zoo weet gij nu hoe Hem te verheerlijken. Wat denkt gij te doen,

wanneer in u een levendig verlangen ontwaakt, om aan zijne liefde te beantwoorden? Wees verzekerd, dat al wat niet steunt op zelfverachting, zelfverloochening en onderwerping uwer blinde eigenliefde aan den wil van God, schijnbedrog is. De vernietiging uwer eigenliefde is de triomf, waarnaar het goddelijk Hart streeft, daartoe geeft het u al zijne genaden, 't Sakrament der liefde. Maak derhalve het besluit om den Heer Jesus, bij ieder bezoek, dat gij Hem brengt, en bijzonder op de Communie-dagen eene verwinning over u zelve aan te bieden. Dat is de beste wijze ter beantwoording aan zijne liefde: want daardoor verheerlijkt gij onmiddellijk Jesus' Heilig Hart.

Tweede Punt.

De glorie, welke het H. Hart van Jesus in dit Sakrament uitsluitend toekomt, bestaat daarin: dat het de zielen door de meêgedeelde kracht der liefde tot eene hoogte verheft, welke haar zijner Godheid naderbij brengt. De wonderbare zegepraal, welke de liefde op de zielen behaalt, en die gij in 't eerste punt hebt overwogen, bewerkt in haar eene verandering of liever eene herschepping in iets, wat zij te voren niet waren. Zij leven niet anders meer dan in Jesus, of beter, volgens den H. Paulus: Christus leeft in haar; en wel in diervoege dat zij, die voorheen nog in de ellende dezes levens verzonken waren, thans een waarachtig goddelijk leven leiden. Beschouw die personen in hun uiterlijk; welk

eene engelachtige bescheidenheid! Welk eene be-
daarde liefvalligheid, welk eene liefdevolle mildheid,
welk eene zedigheit, welk eene kloekheit, welk
eene heiligheit ademt alles, wat zij doen!

Kondet gij in hun' geest dringen, geheel ba-
dend in licht, zou hij u toeschijnen, maar in dat
licht, wat in 't paradijs schittert. De verhevenste
en te gelijk meest ware begrippen hebben zij van
God en zijne geheimenissen.

Kondet gij hun hart doorschouwen, wat zoudet
gij verrukt wezen over de zuiverheit, de kracht,
den vrede, de heiligheit van al hunne gevoelens!
Hunne ziel is ten troon-zetel geworden der genade
en der liefde, welke daarin heerschen. Eene H.
Gertrudis, eene H. Catharina van Siena, eene
H. Theresia en vele andere door genade begun-
stigde zielen, kunnen u toonen, hoe groot de roem
van onzen God en Minnaar onzer zielen is.

Verkwik en versterk uwen geest in de over-
weging dezer wonderbare dingen. Opdat gij ech-
ter niet zoudet wankelen, noch den moed ver-
liezen, zoo bedenk, dat er in uws Vaders huis
vele woningen zijn, d. w. z., dat wanneer gij we-
gens uwe geringheit niet geregtigd zijt op zoo
hooge genaden aanspraak te maken, gij nogtans
verplicht zijt een gedeelte daarvan te verwerven.
Zie van alles af, wat buitengewoon in deze gena-
den is, maar verlang de gave eener groote zelfver-
loochening, eener bestendige ingetogenheit, van
eene moedige verachting der wereld, van een
onoverwinnelijk geduld, van eene heilige inge-

keerdheid des geestes. Gij hebt op dit alles een werkelijk regt, en het goddelijk Hart zal u hiervan niets weigeren, indien gij opregtelyk begeert. Deze gaven zullen ook in u eene verandering te weeg brengen, welke u ver boven uwe tegenwoordige ellende verheft, en daardoor zullen zij ook in u de *kracht van Jesus liefde* verheerlijken. Hoe lang wilt gij dus nog in dezen uwen rampzaligen toestand blijven, en uw geest en uw hart aan deze ijdele, nietige en ledige aarde binden? O hoevele zielen zijn er te midden der wereld, in welke Gods liefde wonderen werkt en zijn' roem verheerlijkt! doch zal Hij in u slechts schande beleven? Moed alzoo! Maak een vast besluit en bereid u tot de naaste Communie zóó voor, dat zij het begin van een nieuw en gelukkig leven voor u worde, en Jesus ter verheerlijking strekke.

XII.

Het Hart van Jesus voltooit zijn offer in het II. Sakrament des Altaars.

Eerste Voorbereiding.

Beschouw Jesus in 't heilig Sakrament gelijk een Lam, dat op het altaar ligt, om geslagtofferd te worden; zijn Hart echter is het brandend vuur, wat het offer verteert.

Tweede Voorbereiding.

Smeek den Heer, dat Hij u de geheele waarde van dit offer doe kennen, en u tevens moed geve, om u gansch en al zijne liefde ten offer te brengen.

Eerste Punt.

Overweeg, dat het Jesus niet genoeg was, Zich op ééne wijze voor u te offeren, maar, dat Hij Zich in alles, wat slechts mogelijk was, voor u heeft opgeofferd. Wat konde Hij, aan 't kruis geslagen, ons nog geven van zijne goederen, zijne eer, zijn leven? . . . Wanneer gij alles nagegaan hebt, wat Jesus voor ons heeft weggeschonken, zoo overweeg het volgende. Na dien wreedaardigen dood, gedurende welken zijne geregtsdienaars Hem het geheele ligchaam hadden vaneen gescheurd, was enkel nog zijn Hart onaangeroerd gebleven. Doch dit Hart wilde ook aan het offer deel hebben, ja men kan zelfs zeggen, dat door het Hart het offer voltooid werd. Daarom dan ook wilde het H. Hart van Jesus geopend en doorboord worden. — Zoodanig moet dus uw offer wezen. Wat hebt gij tot nu toe reeds geofferd?

Hoe menigwerf zijt gij wel begonnen, maar hoe dikwijls bleef het bij een onvruchtbaar willen? Daar gij echter zoo weinig geofferd hebt, zoo behoort gij den Heer Jesus niet meer, gelijk vroeger toe: want wie in dit opzigt niet alles doet, die heeft niets gedaan. Overdenk wel de reden hiervan: Men geeft God niets, wanneer men Hem niet het hart geeft: want niets geldt bij Hem al het overige, en het hart trekt Hij boven al het andere voor. Het hart toch geeft niemand in waarheid, die het *niet gansch en al* en *zonder terughouding* geeft. Diensvolgens bestaat de voltooiing van uw offer, gelijk God het van u wil, in eene algeheele en

opregte onthechting van u zelve, met het vaste besluit, u in alles door God alléén en naar zijne plannen te laten leiden. Dan moogt gij u zelve niet meer als uw eigendom beschouwen, maar in vreugde en leed moet gij denken, dat God over u beschikt, als over eene zaak, welke Hem toebehoort. Overweeg nu nogmaals, met welke eene eindelooze grootmoedigheid Jesus Zich voor u ten offer gaf, en in den liefdegloed zijns Harten geheel verteerde. Had Hij in enig opzigt u van noode om gelukkig te zijn? Zijt gij het niet integendeel, die uw geluk slechts dan kunt vinden, wanneer gij Jesus aanhangt?

Vraag u ernstig en in 'tkort af, — want uw geweten zal u terstond antwoorden: Welk is onder de vele offers, die de Heer van u verlangt datgene, wat gij tot dus ver het onvolmaakst hebt opgedragen?

Het is in den regel slechts één ding, wat ons offer onvolledig maakt, en onze eigenliefde is het, welke dit ééne voor zich behouden wil. Besteed ter verbetering hiervan alle genaden en verlichtingen, welke de Heer u eenigermate in de overweging geschonken heeft. O goddelijk Hart, laat uwe genade in mij datgene volbrengen, wat uw voorbeeld mij leert!

Tweede Punt.

Jesus heeft het geschenk, 'tgeen Hij u met Zich zelve gaf, in niets teruggenomen of verkleind. Ja 't is er verre af: zoo dikwerf zijn

offer in de H. Misse wordt vernieuwd, even zoo dikwijls vernieuwt en voltooit Hij ook deze daad. Welk eene bestendigheid! Welke volharding eener volmaakte liefde! Herinner u al de offers, welke gij Jesus gebragt hebt. Ach, misschien is er van allen geen spoor meer in uw hart! Gij herinnert u toch nog wel die vaste voornemens, om een afgezonderd, ingekeerd, onderworpen leven te leiden? De offers, welke gij met uwe neigingen en tegenstrevingen, met uwe eigenliefde en uwe menschenvrees wildet brengen? Al die schoone voornemens van ijver, van vlijt, van stiptheid in het gebed en in de geestelijke aangelegenheden? Waar is dit alles nu? Wie heeft het u ontroofd? O trouweloos en wispelturig hart! Aldus moet gij wel tot u zelve spreken in 't gevoel van rouw en schaamte. Maar hoe? Zal deze rouw, deze schaamte ook dit maal te vergeefs zijn? Bedenk toch de grootheid van 't ongeluk voor de geheele wereld, indien Jesus van 't kruis ware gestegen, gelijk zijne vijanden het van Hem verlangden? Indien dit Hart deze zijne wonde zou sluiten, — die bronwel van alle kloekmoedigheid, van allen troost, van alle liefde! Welk een zoet voorwerp, welk eene krachtige aansporing ware daardoor uwer hoop ontnomen?

Zoo nader dan tot deze zaligmakende levensbron met eene heilige aandrift, en roep: Indien Gij mij niet helpt, o alvermogend Hart, dat ik zoo menigmaal bedroefd heb, waar kan ik dan in mijne ellende nog hulp verhoplen? Verwek

nu berouw uit geheel uw hart maar te gelijk ook een gloeiend verlangen om den Heer van nu af aan getrouw te zijn. Zeg Hem: Ja mijn God, ik moet heden van U de genade der volharding verkrijgen! Bedenk hierbij, dat gij 's Heeren Hart nimmer welgevalliger zijt, dan wanneer dit verlangen u verteert. O laat hierdoor uw vertrouwen zich verlevendigen. Wanneer gij naar behooren verlangen kunt, zoo zult gij zeker bekomen. Roep ook de H. Maagd Maria, om haren bijstand aan, die moeder, rijk aan mededoogen, van dit Hart vol van ontferming. Sluit vervolgens de overweging met eene opoffering van u zelve, welke alle vroeger gemaakte in zich bevat en vernieuwt.

TWAALF OVERWEGINGEN

OVER HET

LEVEN VAN 'T HEILIG HART VAN JESUS IN DEN TABERNAKEL.

EERSTE OVERWEGING.

Het leven van Jesus in den tabernakel is een leven van aanbidding.

Eerste Punt. God alléén komt de akt van aanbidding toe.

Tweede Punt. Jesus alléén kan God den Vader aanbidden, gelijk Hij het verdient.

Derde Punt. Doch Jesus is zelf God, en derhalve zijn wij Hem aanbedding schuldig in 'tallerh. Sakrament.

TWEEDE OVERWEGING.

Het leven van Jesus in den tabernakel is een leven van voortdurende verzoening.

Eerste Punt. Het hart van Jesus draagt zich daar aan zijn' hemelschen Vader op als een zijner Godheid waardig Zoenoffer voor de ontelbare zonden der wereld.

Tweede Punt. Dit leven van Jesus is inderdaad en in waarheid een voortdurend offer.

Derde Punt. Het is onze pligt, dit goddelijk Hart eenige voldoening te geven voor de belediging, die men het juist daar aandoet, waar het zich voor ons opoffert.

DERDE OVERWEGING.

Het leven van Jesus in den tabernakel is een leven des gebeds.

Eerste Punt. Jesus weet, dat wij zonder de genade niets ter onzer zaligheid vermogen.

Tweede Punt. Ter liefde voor onze zaligheid laat Hij Zich dag en nacht in den tabernakel opsluiten.

Derde Punt. Hij is onze Hoogepriester in eeuwigheid, om voor ons een Voorspreker te zijn. (Hebr. 7.)

VIERDE OVERWEGING.

Het leven van Jesus in den tabernakel is een leven van dankbaarheid.

Eerste Punt. Alle gaven Gods geworden

ons door Jesus' H. Hart, en dit Hart alleen kent derzelver volle waarde.

Tweede Punt. Gelijk het deze gaven uit liefde tot ons van den Vader smeekt, zoo dankt het ook den Vader onophoudelijk daarvoor, als zijnde het Hart van den voortreffelijksten Zoon.

Derde Punt. Danken wij alzoo dit H. Hart, en smeeken wij het den Vader voor ons te danken.

VIJFDE OVERWEGING.

Het leven van Jesus in den Tabernakel is een leven van heiligheid.

Eerste Punt. De heiligheid bestaat in de vervulling van Gods heiligen wil.

Tweede Punt. De wil van God is niets anders, dan onze heiliging en hiernaar juist streeft Jesus in den tabernakel.

Derde Punt. Wee ons! indien deze bron van heiligheid ons niet heiligt.

ZESDE OVERWEGING.

Het leven van Jesus in den Tabernakel is een leven van ootmoed.

Eerste Punt. De deugd van ootmoed bestaat voornamelijk in de verberging der voortreffelijkheden; Jesus-God in broods-gedaante.

Tweede Punt. De ootmoedigheid toont zich in het verdragen der beledigingen, Jesus — wordt veracht, bemint en zwijgt.

Derde punt. Eindelijk toont zich de ootmoed

in de volslagene onthechting van zich zelven God ter eer; Jesus — zelf God — onze spijze.

ZEVENDE OVERWEGING.

Het leven van Jesus in den Tabernakel is een leven van gehoorzaamheid.

Eerste Punt. Gehoorzaamheid als deugd, is onderwerping van onzen eigen wil aan dien van een' ander, dewijl men den wil des anderen als den wil van God aanziet.

Tweede Punt. Jesus leeft in den tabernakel in de diepste onderwerping aan den wil zijns hemelschen Vaders, — en ik zou Hem willen wederstaan?

Derde Punt. Jesus gehoorzaamt in den tabernakel zelfs aan den onwaardigsten priester, — en ik zou mijne regtmatige overheden willen tegenspreken?

ACHTSTE OVERWEGING.

Het leven van Jesus in den Tabernakel is een leven van voortdurende verzaking.

Eerste Punt. Wat zijn alle kerken en tempels bij Gods glorie in den Hemel.

Tweede Punt. Wat zijn onze weinige laauwe gebeden bij de koren der Engelen en der Heiligen.

Derde Punt. Dit alles zou het Hart van Jesus met vreugde wegschenken, indien het daardoor onze liefde zou verwerven; doch waar is ons hart?

NEGENDE OVERWEGING.

Het leven van Jesus in den Tabernakel is een leven van ijver voor Gods eer.

Eerste Punt. God te verheerlijken is het eenige

en laatste doel der zichtbare en onzichtbare schepping.

Tweede Punt. De redelooze schepselen bereiken met noodzakelijkheid hun doel; hoevele met verstand begaafde schepselen echter misbruiken hunne vrijheid en verzetten zich misdadig tegen Gods plannen!

Derde Punt. Allen wenschte Jesus tot zijn' Vader te brengen, en hoe wordt Hij gedrongen hen te redden; daarom leeft Hij in den tabernakel; maar hoe weinige menschen bekommeren zich, om Hem en om Gods eer!

TIENDE OVERWEGING.

Het leven van Jesus in den Tabernakel is een leven van langmoedigheid.

Eerste Punt. Langmoedig is God, d. w. z. : Hij heeft groot geduld met onze zwakheden, en Hij vertraagt de ure der vreeselijke wraakoefening aan onze boosheid, ten einde ons tijd ter bekeering te geven.

Tweede Punt. Jesus, met beledigingen overladen en de dagelijksche Getuige van alle zonden der wereld, houdt de straffende hand zijns Vaders terug.

Derde Punt. Uit den tabernakel klinkt daarom Jesus' stem vol minzaamheid tot ons hart, om Gods langmoedigheid niet te misbruiken en geen spel met de eeuwigheid te wagen.

ELFDE OVERWEGING.

Het leven van Jesus in den Tabernakel is onze hoop en ons vertrouwen.

Eerste Punt. Om onzentwege heeft het H. Hart

van Jesus dáár zijn' troon opgerigt en alle rijkdommen des hemels vergaderd.

Tweede punt. Van dáár kunnen wij alzoo allen bijstand tot ons heil verwachten.

Derde Punt. De hoop op bijstand ter onzer zaligheid veronderstelt, dat wij een werkelijk verlangen naar onze zaligheid koesteren — en niets meer vlugten en schuwen, dan haar te verliezen.

TWAALFDE OVERWEGING.

Het leven van Jesus in den Tabernakel is een leven van loutere liefde.

Eerste Punt. Liefde tot zijn' hemelschen Vader, aan wien Hij Zich opoffert.

Tweede Punt. Liefde tot de menschen, voor wie Hij zich opoffert.

Derde Punt. Liefde, onbegrensde liefde jegens de zondaars, voor wie Hij afzonderlijk gaarne nog zwaarder offer op Zich zou nemen, wanneer hij zich tot Hem bekeert. En zulk een Hart verwaarloozen wij, laat ons koud en zonder deelneming.

NOVENE
OF
NEGENDAAGSCHE OEFENING
TER VOORBEREIDING
TOT HET
FEEST VAN JESUS' HEILIG HART.

(Ook kan deze Novene, naar verkiezing, op andere tijden
gehouden worden).

Alles, wat wij gedurende deze Novene wenschen te verkrijgen, zullen wij afsmeeken door de oneindige verdiensten van het goddelijk Hart van Jesus, waarvan wij dagelijks de onbeschrijfelijke liefde zullen overwegen. O! moge zooveel liefde ons tot wederliefde en vertrouwen opwekken. Tracht ten dien einde :

1. Om door ernstige overweging meer en meer in de geheimen der liefde van Jesus' Hart door te dringen.

2. Om de oefeningen te behartigen, welke iederen dag worden aangewezen.

3. Om zoo mogelijk elken dag getrouw de H. Mis bij te wonen, alsook de andere godsdienst-oefeningen, indien zij geschieden.

4. Om ten minste op het feest van het H. Hart met bijzondere godsvrucht tot de H. Tafel te naderen.

5. Voeg dagelijks bij uw morgengebed de volgende uitboezeming en opdracht :

Uitboezeming.

Geloofd en gedankt, geprezen en bemind zij van mij en van alle schepselen der aarde het zoo beminnelijk Hart van Jesus, nu en in alle eeuwigheid. Amen.

Opdragt. 1)

Vol van dankgevoel, en mijne ongetrouwheden willende herstellen, geef ik N.N. U mijn hart en wijd mij geheel aan U toe, o beminnelijke Jesus, en met uwe hulp neem ik mij voor niet meer te zondigen.

EERSTE DAG.

*Het Hart van Jesus is eindeloos
beminnenswaardig.*

Het Hart van Jesus is beminnenswaardig wegens zijne uitmuntende eigenschappen. Dit Hart is een levend onsterfelijk Hart, dat met het glorieus ligchaam van Jesus Christus op de innigste wijze vereenigd is, dat door Christus hoogheilige ziel wordt verlevendigd en dat vol vatbaarheid is voor alle zuivere en gloeiende gevoelens der liefde tot God en de menschen. Dit Hart is met het

1) Aan allen, die deze opdracht voor eene beeldtenis van Jesus' Hart met een rouwmoedig hart verrigten, elken dag eenmaal een aflat van 100 dagen, en ééns in de maand onder de gewone voorwaarden een volle aflat voor hen, die dit gebed dagelijks bidden. Breve van Z. H. Pius VII, 9 Junij 1807 en 26 Sept. 1817. (Zie Mgr. Eouvier: *Traité dogm. et prat. des Indulg.* pag. 136. Verder: *Nouveau traité des Indulgences par l'Abbé D. Pinart.* 3e éd. Nancy, pag. 119.)

goddelijk Woord wezenlijk en op onbegrijpelijke wijze vereenigd, al zijne neigingen en bewegingen al zijne gevoelens zijn deswege door het eeuwig Woord zelf vergoddelijkt, en tengevolge dezer vereeniging is de waarde van dit Hart oneindig; ja waarlijk! dit Hart is een onbegrijpelijk Hart, dewijl dit het Hart van een' God is. Kortom, dit Hart is door den Persoon des Woords vereenigd met de Godheid zelve, die in hetzelfde alle schatten harer gaven en genaden heeft neêrgelegd en in hetzelfde haar welbehagen heeft: want dit Hart vindt zij voor allerlei goddelijke iuspraken vatbaar. Wie zou zich een volledig denkbeeld kunnen vormen van de werkzaamheid, heiligheid en volmaaktheid van dat goddelijk Hart?

Het Hart van Jesus is beminnenswaardig wegens datgene, waaraan het ons herinnert. Het Hart van Jesus is een zichtbaar gedenkteeken der gloeiende liefde van den Godmensch jegens ons. Het herinnert ons aan die liefde, en stelt ons die ongeschapene, eeuwige, oneindige en onbegrijpelijke liefde voor, waarmede het goddelijk Woord ons van eeuwigheid bemind heeft, die liefde, welke Jesus aandreef, om ons vleesch aan te nemen, die liefde, waarmede Hij ook na zijne menschwording voortging ons te beminnen, en ons ondankbare en oproerige zondaars ook nu nog in den hemel bemint. Jesus' Hart is het beeld der liefde, waarvan Jesus' ziel gloeit voor de menschen; van die liefde, welke Hem bewoog den smartelijksten dood te lijden, ten einde ons het Paradijs

te openen, van die liefde, welke vermogt, dat Hij Zich aan ons tot spijs zou achterlaten, van die liefde welke Hem tot Voorspreker in onze aangelegenheden bij den hemelschen Vader maakt.

Hoe zou het derhalve mogelijk kunnen zijn, dat wij een zoo beminnenswaardig Hart niet liefhebben!

Men bemint een schepsel, wjl het een goed, deugdzaam, leerzaam, gedienschtig hart bezit; zou men dan Jesus niet beminnen, die immers een goddelijk Hart, een Hart vol van genaden, kortom een Hart heeft, dat ons meer bemint, dan alle Engelen en Heiligen het te zaâm vermogen? O men bemint Hem niet, wjl men Hem niet kent; men kent Hem niet, wjl men zich niet in Hem verdiept: want men vreest, dat men Hem zóó schoon en heilig zoude vinden, dat men het aardsche niet meer zou kunnen beminnen en de schepselen zou vergeten, die men thans lief heeft. O liefde! O Goddelijk Hart! Welk eene verblindings! Welk eene ondankbaarheid! Welk eene versmading doen wij u daardoor aan, terwijl Gij niet ophoudt de schepselen te beminnen, ofschoon Gij geen voordeel van hen hebt!

Gebed.

O goddelijk Hart van Jesus! Ik neem mijn' toevlugt tot U in de beminnelijke eenzaamheid en verberg mij bij U, om het gewoel der wereld en mijner hartstogten te ontgaan.

Welk eene liefelijke stilte vind ik in deze be-

minnelijke afzondering : hier is de poort des heils, hier de woning des vredes, hier de bronwel aller vreugde en des lichts. O dat ik U eerst zoo laat gekend hebbe ! O hoe zou ik U hebben kunnen beledigen, allerzoetst Hart, indien ik geweten hadde, hoe liefderijk Gij zijt, Gij Hart van mijn' Vader, van mijn' God, van den Bruidegom mijner ziel. Ik zou den vrede met U niet gebroken hebben, mij zelven niet ten gronde gerigt, en niet als in eene woestijn onder slangen en wilde dieren geleefd hebben ; maar gelijk een onschuldige duive hadde ik mijne rust hier gezocht in deze gelukkige en veilige plaats, Doch ik heb U wedergevonden, o Hart vol van liefde ! Hart, dat voortdurend zelfs voor zondaars open staat, opdat zij U opregt zoeken. Laat niet toe, o Jesus, dat ik ooit op nieuw het verblijf in uw goddelijk Hart verlate. Daar buiten spannen de vijanden mij hunne strikken en zinnen op mijn' ondergang ; zij bespieden mij, of ik deze poort des heils en des eeuwigen levens niet verlate. O ik wil liever in dezen vuuroven branden en daarin sterven, dan ooit weder op te houden U te beminnen, o oneindig beminnenswaardig Hart van mijn' Jesus. Amen.

Zesmaal het Onze Vader. Wees gegroet. Eer zij den Vader, enz.

v. Hart van Jesus, brandend van liefde tot ons !
 R. Ontvlam onze harten van liefde tot U !

Gebel.

Wij bidden U, almachtige God, dat wij, die in

het allerheiligst Hart van uwen geliefden Zoon ons verheugen en de grootste weldaden zijner liefde tot ons godvruchtig gedenken, — door de tegenwoordigheid en vruchten der liefde tevens verkwikt mogen worden: door denzelfden Jesus Christus onzen Heer. Amen.

Het hart van Jesus noodigt u door de krachtigste beweegredenen uit, het te beminnen; het spreekt tot u in de liefderijkste bewoordingen, het geeft u zelfs het strengste en te gelijk het zoetste gebod het boven alles en uit al uwe krachten te beminnen. Zoudt gij aan dat Hart de gehoorzaamheid kunnen weigeren? O neen! Zeg dus met den heiligen Ignatius van Loyola, dien gloeienden minnaar van Jesus' naam: Heer, geef mij uwe liefde en uwe genade en ik ben rijk genoeg!

TWEEDE DAG.

Het Hart van Jesus verlangt bemind te worden.

Wie bemint, wil bemind worden. Hoe vurig toch moet Jesus dit verlangen, Hij, die ons met zoo oneindige liefde bemint, die weet, hoezeer Hij beminnenswaardig is, en welken grooten smaad wij Hem aandoen, indien wij Hem niet beminnen? Verder streeft zijne liefde alleen naar ons geluk; Hij wil ons heil, onze zaligheid; Hij wil Zich met ons in den hemel vereenigen; — dit alles kan Hij niet bereiken, wanneer wij niet beantwoorden aan zijne liefde. Wie zou dus de smart van Jesus' Hart

kunnen vatten, wanneer het ziet, dat de menschen het niet beminnen, en daardoor zich aan het gevaar blootstellen, van het geluk, dat het hun zoo gaarne wilde schenken, eeuwig te verliezen?

Hoe heeft Jesus niet alles gedaan, om ons tot liefde te bewegen? Om zich de vreugde te bereiden, van ons gelukkig te zien? Wanneer Hij derhalve van ons niets dan koelheid en verachting ondervindt, zoo smart dit Zijn Hart veel inniger, dan alles, wat Hij op aarde verdroeg. Dit zeide Hij zelf aan de gelukkigzalige Margaretha-Maria Alacoque: „Wanneer de menschen Mij weder beminden, zoo zou Ik alles, wat Ik ten gunste van hen verdragen en geleden heb voor niets achten; ja, indien het mogelijk ware, zou Ik gaarne nog meer doen.” O de gruwzaamheid der menschen, die zoo gevoelloos, zoo onmenschelijk tegenover het Hart van een' God zich gedragen, jegens Hem, die niets anders verlangt, dan bemind te worden!

De liefde is vindingrijk. Zoo heeft ook de liefde van Jesus, die de wijsheid des eeuwigen Vaders is, een nieuw middel uitgedacht, om de harten der menschen te winnen. Hij wilde ons namelijk zijne liefde zelve zichtbaar maken, en nam derhalve zijn Hart en stelt het ons voor oogen, opdat wij hieruit de gevoelens van dit Hart zouden kunnen afleiden, die eindelijk erkennen en zóó tot wederliefde bewogen worden. Een van vlammen omgeven Hart is het beeld zijner liefde; de doornenkroon, die het omringt, brengt ons zijn lijden te binnen; het kruis, dat midden op het Hart staat, de zijde-wonde,

het bloed, wat er uit stroomt : dat alles zal ons aan die goddelijke liefde doen denken, welke voor ons verraden, gekruist en gewond is geworden. Wanneer Jesus ook daardoor ons niet tot liefde bewegen kan, zoo hebben wij waarlijk de grootste redenen te duchten, dat dit mate-loos minnend Hart in vreeselijke wraak zal ontbranden jegens hen, welke het veracht hebben.

Gebed.

Wat kunt Gij in ons ellendige schepselen vinden, o goddelijke Liefde, dat U zulk een groot verlangen naar onze liefde inboezemt? O ja, dat is een der onbegrijpelijkste wonderen van uw Hart: „Naar uw Hart hebt Gij al dit grootsche gedaan.” 1) Zoo is het dan waar, o God, dat Gij voor alles onze liefde hebt verlangd, ofschoon het geluk, wat in deze liefde ligt opgesloten, de belooning voor lange, trouwe diensten zijn zou. En nochtans, o verachte Liefde, is het U niet mogelijk van de menschen ook maar een vonk van die liefde te verkrijgen, welke Gij zoo verkwistend wegschonkt aan de schepselen, wier trouwe-loosheid Gij zoo dikwerf ondervonden hebt. 'tIs U niet mogelijk, dit verlangen uws Harten te bevredigen en dengene gelukkig te maken, die in blinden eigenwaan zijn eeuwig ongeluk te gemoet snelt. O dat ik toch een oogenblik Heer over alle harten ware, om ze allen aan U ter verzoening voor dezen smaad der ongevoeligheid op te of-

1) Secundum cor tuum fecisti omnia magnalia haec. II Reg. VII, 21.

feren. Ten minste mijn hart, het eenige waarover ik beschikken kan, draag ik aan U op, ten einde Gij het in de vlammen uwer zoete liefde verteret. Uit dien hoofde lig ik hier neêrgeknield voor uw aanschijn, en breng U in 't gevoel van diep berouw en schaamte wegens de ondankbaarheid en trouweloosheid, welke ik met zoovele anderen jegens U aan den dag legde, mijn hart ten offer. Neem dit vernederd, rouwmoedig en vermorzeld hart genadig aan: want Gij hebt toch zelf door den Profeet gezegd: „Een offer voor God is een bedroefde geest, een vermorzeld en verootmoedigd hart zult Gij, o God niet versmaden.” 1) Amen.

Zesmaal het Onze Vader. Wees gegroet. Eer zij den Vader, enz. met 't gebed bladz. 253.

Beschouw het allerh. Hart van Jesus in de geopende borst des Heeren, hoe het van liefde tot ons brandt, en zie, of gij er toe in staat zijt dezen goeden Verlosser, die ons zoo zeer bemint, niet weder lief te hebben.

„Aanschouw dit Hart” zoo zegt u Jesus, „dat de menschen zoo zeer bemind heeft, en dat van hen niets dan ondankbaarheid ontvangt.” — Smeek om vergiffenis wegens uwe ondankbaarheid!

DERDE DAG.

Het Hart van het Kind Jesus.

Gelijk de ziel van Jesus sedert het eerste oogenblik van haar bestaan met oneindige wijsheid was

1) Sacrificium Deo spiritus contribulatus: cor contritum et humiliatum. Deus, non despicies. Ps. L, 19.

begaafd, en in 't zelfde oogenblik ook aanving op de innigste wijze de menschen lief te hebben, even zoo ook begon dit Hart in 't eerste oogenblik zijns levens door deszelfs gevoelens aan de bewegingen der goddelijke en oneindige liefde te beantwoorden. Jesus was met zorg vervuld voor 't zielenheil der menschen; eene brandende liefde tot hen verteerde zijn Hart, en het is een wonder, dat dit teeder Hart onder het geweld der liefde niet bezweken is. O hoe lang moeten aan dit Hart die maanden hebben toegeschenen, gedurende welke het in den maagdelijken schoot zijner Moeder was opgesloten! Hoe menigwerf zal het van vurig verlangen hebben geklopt, om dezen engen kerker te verlaten, en zijne schapen op te zoeken!

Eindelijk werd het geboren. En op 't zelfde oogenblik werd Hem het Hart mateloos ruim. Welke vreugde ondervond het, toen het voor de eerste maal zijne goddelijke Moeder van aanschijn tot aanschijn aanschouwde! Wanneer deze oogen elkander ontmoetten! Wanneer het de H. Maria en den H. Josef voor zich in aanbidding zag neder geknielt! Toen was de arme stal voor het goddelijk Hart een ander paradijs. Desgelijks deed de onschuld en onderwerping der herders, die hunne offers bragten, het al de hardheid van het stroo vergeten, waarop het nederlag! Jesus, het goddelijk Kind doorschouwde met alwetenden blik den grond hunner eenvoudige harten, en vond ze in reinheid, onschuld en liefde aan het Zijne

gelijkvormig! Toen kon Hij wederom in waarheid zeggen: Ik heb harten gevonden naar mijn Hart. 1)

Te gelijkertijd echter was het Hart van Jesus niet van lijden bevrijd. Hoe? Moest het ook niet tot zich zeggen: „Arme herders komen Mij aanbidden, doch de bewoners van Bethlehem blijven verre van Mij. Ik kwam in mijn huis, maar de mijnen namen Mij niet op! Ik daalde uit den hemel neder, om den menschen het heil te brengen, dan, de ondankbaren dwongen Mij in een' stal te wonen. Door deze onmenselijkheid is mijn Pleegvader en mijne Moeder genoodzaakt hier den uitersten nood te lijden. Doch waren het slechts de bewoners van Bethlehem, die Mij alles met ondank vergelden, en zich afschuwelijk gedragen jegens God, die uit zijn Hart een' stroom van genade over hen uitstort, het ware een troost voor Mij! Maar zij zijn niet alleen”!...

Welk een smart voor een minnend Hart zijne weldaden met zulke verachting behandeld te zien.

Gebed.

O mijn beminnenswaardige Jesus, toenmaals stond ook ik voor uwe oogen, en uw Hart ontving de smartelijkste wonden door mijne ondankbaarheid. Hoe is het mogelijk, dat er U zooveel aan gelegen is, mijne liefde te winnen, terwijl ik de nalatigheid zoo ver kon drijven, dat ik zelfs uit het oog verloor, om U voor uwe weldaden te bedanken.

1) Inveni virum secundum Cor meum. Act. XIII, 22.

Mijn hart door U geschapen en met genaden uitgerust, opdat het U tot woning zou dienen, heeft toegang verleend aan alle schepselen en aan de wereld; het stond open voor de driften en voor de zonden; alleen voor U was het bestendig gesloten, voor U had het geene plaats meer overig, waar Gij zoudt hebben kunnen rusten. Ik beken, o God, deze mijne zwarte ondankbaarheid, en heb er uit den grond mijns harten berouw over. O Jesus, laat eene straal van uw licht uit uw Hart in het mijne vallen, opdat het verlicht en door uwe liefde ontvlamd worde. Geef, dat het U kenne, kennende U zoeken, zoekende U vinde.

En heeft het U gevonden, zoo zal het U ook beminnen, en gansch en al aan die ongeregelde driften vaarwel zeggen, welke den ingang tot mijn hart voor U gesloten hielden. O rampzalige dagen, waarin ik mijn' Verlosser en mijn' God niet bemind heb!

Zesmaal het Onze Vader. Wees gegroet. Eer zijden Vader enz., alsook het gebed bladz. 253.

Jesus zegt: „Ik ben de weg, de waarheid en het leven.” De zekere, veilige weg, de eeuwige waarheid, het leven van eindelooze zaligheid. Wat heeft Hij niet gedaan, om ons de goddelijke waarheden te leeren? Wat heeft zijn Hart niet verdragen, en uitgestaan, om ons tot zich te trekken, om ons het leven der genade deelachtig te maken, en ons het bezit van 't paradijs te verwerven?

Aanbid dit goddelijk Hart, en zeg het dank voor zoovele weldaden.

VIERDE DAG.

Het Hart van Jesus met Maria Magdalena.

Overdenk de vreugde van Jesus' Hart, wanneer de Heer de rouwmoedige zondares Magdalena aan zijne voeten zag. Zij bedekt zijne voeten met kussen, bevochtigd ze met tranen en droogt ze af met hare haren. Diep ter aarde neêrgebogen, smeekt zij door hare zuchten, zonder een enkel woord te uiten, en bidt op de welsprekendste wijze het H. Hart, om vergiffenis wegens hare afdwalingen. Door haar liefdevol snikken dringt zij ook door tot het ontfermingrijke Hart van haren goddelijken Meester.

Magdalena heeft gezegevierd! Wanneer het medelijdend Hart van Jesus het berouwvolle hart van deze groote zondares aanschouwde, kon het niet anders of Jesus' Hart moest het hare vertroosten.

Maar Heer, de zonden van deze vrouw zijn ontelbaar. — Ja. Maar mijne goedheid is oneindig grooter. — Maar wie kan al de zielen opsommen, die zij door hare ergernis aan uw Hart heeft ontruikt? — 't Is waar. Maar Ik ben gelukkig, dat zij de eerste is, die tot Mij terugkeert. — Maar zij heeft nog geene boete gedaan voor hare zonden door versterving des vleesches. — Ja. Maar zij is begonnen met de boete des harten; zij heeft Mij veel bemind, en daarom

is haar veel vergeven! Magdalena, gij hebt mijn Hart gewonnen: ga in vrede!

O bewonderenswaardige goedheid van Jesus' Hart! Wie heeft nu meer vreugde gesmaakt, òf het hart der H. Magdalena, die van hare zonden is vrijgesproken, òf wel het Hart van Jesus, dat aan deze groote zondares vergiffenis schonk?

Intusschen, ook bij deze gebeurtenis, welke Jesus' Hart met zoo groot eene vreugde vervulde, was dat Hart niet zonder diepe smart. De tafelgenooten ergerden zich er over, dat de Heer steeds met zondaars omging en de phariseën morden er over. O zij kenden de zachtmoedigheid van dit Hart niet, zij verstonden niets van die ontfermende liefdegrepen van dit goddelijk Hart. Jesus sprak deze groote zondares in hunne tegenwoordigheid vrij, om ook hen vertrouwen in te boezemen; Hij wilde, dat deze daad in de geheele wereld bekend zou worden, opdat alle zondaars op Hem zouden vertrouwen. Hij wilde, dat de herinnering aan deze gebeurtenis door allen eeuwen heen zou bewaard blijven, opdat allen zouden weten, dat zijn Hart op de vurigste wijze de bekeering der schuldigen verlangt, en allen vergiffenis belooft. En toch, o miskend Hart, hoe weinige zondaars zijn er, die van uwe barmhartigheid gebruik maken!

Gebed.

O Verlosser rijk in ontferming, is het waar,

dat gij in weêrwil van de vele versmadingsen, welke U door de zondaars worden aangedaan, niettemin door uw geopend Hart te kennen geeft, dat Gij naar hun heil en naar hunne zielen dorst! O waarlijk, ik kan aan 't gloeiend verlangen uws Harten meer voldoen dan anderen: want mijne ziel is veel zondiger, trotscher, ondankbaarder dan honderd andere zielen.

Hoevele harten heeft zij U door verleiding reeds ontrukkt! Nogtans hoop ik met vertrouwen op uwe genade: want Gij zelf hebt ons uitgenoodigd, om berouwvol tot uw Hart weder te keeren! Doch hoe kan ik het wagen te naderen tot een Hart, aan hetwelk ik zoo dikwerf ontrouw ben geweest? Ik blijf derhalve met Magdalena aan uwe voeten, o mijn goddelijke Verlosser. Laat mij, o mijne Liefde, uwe voeten kussen, en met mijne tranen besproeijen. Maar, Heer, aan die voeten vind ik de wondteekenen, welke mijne zonden veroorzaakten. Laat mij ze nu van het bloed met mijne tranen reinigen. Doch reinig Gij mijne ziel met dat water, wat aan uwe heilige zijde ontvloeide! Hier in uwe heilige tegenwoordigheid bezweer ik van U nimmer meer te beledigen.

O laat ook mij die zoete woorden hooren: Ga in vrede! Amen.

Zesmaal het Onze Vader. Wees gegroet. Eer zij den Vader enz., alsmede het gebed bladz. 253.

Bid Jesus, dat Hij door zijn heilig Hart het uwe van alle zonden zuivere, en u een rein en eerbaar

hart geve, opdat gij u in de zaligheid van reine harten verheugen moget.

Zeg tot Hem met vertrouwe: O Jesus, schep in mij een regt en zuiver hart!

VIJFDE DAG.

Het Hart van Jesus bij de instelling van het H. Sakrament des Altaars

Jesus wilde Zich tot zelfs in den dood voor de menschen overleveren. Wie zou een ondubbeltzinniger bewijs van de liefde zijns Harten tot ons kunnen uitdenken, dan dit: te sterven voor trouwelooze en ondankbare menschen? Dan, de scheiding viel dit teederminnend Hart veel te zwaar, dewijl het zijne vreugde is, bij de menschen te verblijven. Vandaar besloot de Heer immer bij ons te wonen, en stelde ten dien einde het H. Sakrament des Altaars in. Aldus is het Hem mogelijk, onder de gedaante des broods waarachtig tegenwoordig, onze bezoeken te ontvangen, Zich vriendelijk met ons te onderhouden, en in onze zielen al de schatten van zijn welwillend Hart uit te storten.

Doch ook dit scheen aan een zoo bovenmate beminnend Hart, gelijk het Hart van Jesus is, al te weinig. Jesus wilde daarom in dit Sakrament niet bloot onze gast wezen, neen zelfs onze spijs wilde Hij zijn, opdat Hij op onze tong zou kunnen rusten, ja zelfs in ons zou kunnen binnengaan, en zoo wilde Hij zijn Hart het onze doen naderen, opdat wij zouden gevoelen, hoezeer Hij ons be-

mint en wij tot wederliefde zouden ontvlamd worden. Om nu op deze wijze een hart te vinden, dat Hem lief heeft, aan hoe veel ver-smading, aan hoe vele vernederingen, aan hoe veel hoon stelt Hij zich bloot! Dat alles voorzag Hij, doch dat alles hinderde Hem niet. Hij hield het voor niets, louter om het verlangen zijns goddelijken Harten naar wederliefde ten minste menigmaal bevredigd te zien.

In dit Sakrament heeft Hij ons met het bezit zijns ligchaams, ook het werkelijk bezit van zijn Hart gegeven. Wij bekomen over het Hart van Jesus zoo groot eene magt, dat zij geene grenzen heeft. Naar believen kunnen wij hetzelfde bezoeken, ons met dat Hart onderhouden, het door de straten dragen, in de huizen brengen, met onze handen aanraken en eindelijk zelfs als onze spijszuttigen. Het behoort ons ten allen tijde, op iedere plaats, tot elk doeleinde. In 't heilig Sakrament des Altaars is Jesus alles voor ons: Vader, Broeder, Bestuurder, Leermeester, Herder, Heilmiddel, Geneesheer, Teerspijsz en Leidsman. O verkwistende liefde van een goddelijk Hart!

Gebed.

O mijn liefste Jesus, alle Engelen moeten U loven, alle menschen U danken en U prijzen, dat Gij ons in oneindige liefde uw kostbaar Hart met uwe Godheid, uwe ziel en uw ligchaam in 't Heilig Sakrament des Altaars geschonken hebt. O ik wenschte, dat mijn hart een offeraltaar

ware, waarop de wierook van loutere deugden onophoudelijk tot U omhoog steeg, wanneer Gij bij mij uw intrek neemt. Dat ik toch een hart bezate gelijk Gij, om aan uwe liefde te beantwoorden! O eeuwig vuur, dat nooit uitdooft, o onbegrijpelijke liefde, die het koudste hart ontvlamt, verteer met uwen gloed al hetgeen, wat U in mijn hart mishaaft! Wanneer zal de dag komen, waarop ik, na de H. Communie ontvangen te hebben, zeggen kan: Kom, o mijn Jesus, kom zonder vrees in mijn hart, Gij vindt daar geen' uwer vijanden meer!

O edelmoedigst Hart van Jesus, wanneer zult Gij mij geheel met U vereenigen? Wanneer zal ik kunnen zeggen: Gij zijt de God mijns harten, mijn erfdeel in eeuwigheid? 1)

Zesmaal het onze Vader. Wees gegroet. Eer zijden Vader enz., alsook het gebed bladz. 253.

Het Hart van Jesus zoekt zijne vreugde bij ons, bijzonder in 't heilig Sakrament des Altaars, waardoor het ons met zijn geheel rein en vlekkeloos vleesch voedt, opdat wij daardoor versterkt en ontvlamd, liefde met liefde vergelden zouden.

Hoe bereidt gij u voor tot de H. Communie? Welke is uwe liefde! Welke vruchten hebt gij daarvan? Met hoeveel eerbied gedraagt gij u in tegenwoordigheid van 't Allerheiligste?

1) Deus cordis mei, et pars mea, Deus, in aeternum. Ps, LXXII, 26.

ZESDE DAG.

Het Hart van Jesus in den hof der Olijven.

Onbeschrijfelijk was de smart, welke Jesus gevoelde, wanneer Hij, in den hof van Gethsémáne biddend lag neêrgebogen, terwijl op zijne schouderen de zonden der wereld drukken. 1) Jesus de zuiverheid en heiligheid zelve, met roof, moord, misdrijven en ongeregtigheden van allerlei aard beladen, is neêrgedrukt door den last van alle zonden, welke van het begin tot aan het einde der wereld zouden bedreven worden en bedreven zijn: de zonden den joden, der heidenen, der christenen, der ongeloovigen, kortom van alle menschen. Zijn hart is beangst door droefheid en vrees voor de wraak zijns hemelschen Vaders, wegens zoovele misdaden, wier straffen Hij vrijwillig en uit liefde tot de menschen op Zich genomen heeft.

Zoo ter aarde gebogen, bezwijkende onder de verschrikkelijke slagen der gerechtigheid, hoort Jesus, gelijk een misdadiger voor zijn' regter, het doodvonnis over Zich uitspreken: Gij zult den dood sterven: kruisig Hem! Welk eene straf is het voor een' Zoon, Zich ter dood veroordeeld te zien door Zijn' Vader, dien Hij mateloos lief heeft, en van wien Hij ook, gelijk Hij weet, eindeloos bemind wordt! Thans treden al die schromelijke mishandelingen, welke Hij weldra moet

1) Posuit Dominus in eo iniquitatem omnium nostrum, Isai. LIII, 6.

lijden, voor zijn' geest: verraad van den kant zijner vrienden, veroordeeling door de geregtshoven, verguizingen van wege het volk, de geeseling eindelijk, de krooning, de nagelen en het kruis. En voor wie dit bloed? Voor wie dit lijden? Voor de menschen, die aan zijn lijden niet deelachtig willen worden; voor duizenden rampzaligen, die zelfs het bloed zullen vervloeken, dat voor hen vergoten werd.

In deze troosteloosheid zijns Harten zoude het Hem voorzeker tot groote vreugde hebben gestrekt, wanneer Hij eenige vrienden gevonden had, die Hem hunne deelneming betoonden. Drie zijner dierbaarste leerlingen heeft Hij met Zich genomen en tot hen gaat Hij, om eenige verlichting te vinden; doch zij slapen. Toen geschiedde het, dat het bloed zijns Harten door het geweld der smart uit zijne aderen werd geperst en nederderdruppelde op aarde. Zoo is het Hart van Jesus inderdaad, gelijk week en vloeiend was geworden. 1)

Gebed.

O bedroefd Hart van Jesus, wanneer dan geen uwer leerlingen bij U verblijft, om U te troosten, zoo zie hier een' zondaar, die het wenscht te doen. Gewis ook ik heb mij maar al te lang van uw Hart afgewend, in weêrwil van het lijden, wat het voor mij heeft doorgestaan en ijde mijn verderf te gemoet. Doch nu ten minste, o droevig Hart, ben ik vast besloten, uwe smarten niet

1) Factum est Cor meum tanquam cera liquescens. Ps. xxi, 15.

langer te vermeederen. Zie, daarom sta ik aan de deur Uws Harten, verfoei mijne ontrouw en smeeek om vergiffenis en genade. Ik bid U : wil de gerechtigheid van uwen goddelijken Vader bedaren; Gij hebt immers genoeg geleden, om voor zijne oogen mijne misdaden uit te boeten en het losgeld te betalen. Deel dan uw lijden en uwe smarten met mij; laat mij aan uwe droefheid en aan uwen doodangst deelnemen. Wederwaardigheden mogen mij al datgene ontnemen, wat ik in dit leven nog liefheb; alles moge mij bitterheid en weêrzin veroorzaken, wat mij tot dusverre van U verwijderd hield. Elk lijden zal mij zoet zijn, wanneer ik daardoor uw Hart troosten en met mijne tranen de wonden besproeijen kan, welke ik aan hetzelfde door mijne vele zonden heb toegebracht. Amen.

Zesmaal het Onze Vader. Wees gegroet. Eere zijden Vader enz., met het gebed bladz. 253.

Wanneer Jesus u uitnoodigt te lijden, hetzij veel of weinig, of op welke wijze zoo neem dit aan, om met Hem de smarten te deelen, welke Hij in zijn lijden en sterven heeft doorgestaan.

ZEVENDE DAG.

Het Hart van Jesus aan 't Kruis.

O hadden wij gezien, hoe 't Hart van den gekruisigden Jesus van liefde tot ons brandde! Het droeg zich geheel aan zijn' hemelschen Vader als Zoenoffer voor onze zonden, en voor de zonden

der geheele wereld op. Het offerde zijn bloed, zijne smarten, zijn smaad, zijn leven niet slechts voor zijne trouwe leerlingen, maar ook voor het volk, dat Jesus bespote, voor de beulen, die Hem aan 't kruis nagelden, en voor al degenen, die aan zijne smarten en aan zijn lijden schuldig waren. Als Jesus Magdalena aan den voet des kruises aanschouwde, verheugde Zich zijn Hart, dat het nu voor die rouwmoedige zondaresse voldeed. Wanneer Hij hoorde, dat de eene moordenaar, die Hem als Zoon Gods erkende, zich Hem aanbeval, jubelde zijn Hart, dewijl het eene ziel voor het paradijs gewonnen had.

Doch van den anderen kant werd dit Hart in de diepste droefheid gedompeld; want het hoorde rondom zich, niets dan bespottung en vervloeking van een volk, dat met zijne weldaden overladen was. Van al zijne leerlingen vindt er zijn oog slechts één' bij zijn' dood tegenwoordig; wel echter ziet het zijne Moeder, die van smart onbewegelijk stond, en het zwaard, wat Maria's hart doorboorde, verwondde ook allerdiepst het Hart van Jesus. Heft Hij nu zijne oogen ten hemel zoo wordt Hij daar niets anders gewaar, dan de wraak van zijnen Vader, die Hem aan zijne vijanden had prijs gegeven. Naast Hem hangt een misdadiger, die Hem vervloekt, ofschoon ook voor dezen zijn bloed werd vergoten. Toen moet wel de gedachte zijn Hart hebben gewond dat deze rampzalige zich in de hel stort, terwijl Hij hem toch de poorten van het Paradijs opende.

O gij allen, die in droefheid zijt, Jesus roept van de hoogte zijns kruises u toe: Waar is er eene smart, welke gelijk is aan de mijne. 1)

Jesus is gestorven, en zijn Hart heeft opgehouden voor ons te lijden, intusschen is het nog geenszins aan het einde der beschimpingen en mishandelingen, die het verduren moet. Een krijgsknecht stoot den Gekruiste, niettegenstaande Hij reeds dood is, eene lans in de zijde. Het staal dringt tot in het Hart, doorboort het, en water en bloed stroomt er uit voort. Komt zondaars, en treedt door deze gelukzalige wonde in 't Hart van Jesus binnen! O wat hebben onze zonden het wijder gemaakt! Legt uwe hand op dit Hart en voelt hoe het van liefde tot ons brandt en gloeit, en houdt op ongeloovig te wezen en aan zijne goedheid te twijfelen. 2)

Gebed.

O mijn Heer en mijn God! Gij noodigt mij, om mijne hand op uw heilig Hart te leggen. Doch hoe kunt Gij dit willen, vermits het immers deze hand is, welke U zoovele wonden heeft toegebracht! O konde ik het liefdevolle Hart mijns Vaders, dien ik zelf verraden heb, kussen! Doch mijne lippen zijn bekleet met onbetamelijke en godslasterlijke gesprekken! Zoo wil ik dan in den geest dit heilig Hart binnengaan! Heilig water

1) Videte, si est dolor sicut dolor meus. Threni. I, 12.

2) Affer manum tuam et mitte in latus meum: et noli esse incredulus sed fidelis Joan. xx, 27.

wat uit de zijde mijns Verlossers stroomt, wasch al de vlekken mijner ziel af! Kostbaar bloed, reinig mijn hart van al deszelfs zonden! Hart brandend van liefde, verteer in mij alle ongeregelde en zondige neigingen! O allerheiligst Hart, wees mijne toevlugt, mijne hoop, mijn heil. In U wil ik van heden af aan leven, in U wil ik sterven, in U wil ik in eeuwigheid rusten. 1)

Zesmaal het Onze Vader. Wees gegroet. Eer zij den Vader enz., met het gebed bladz. 253.

Hoe treurig en met smart overladen was Jesus' Hart in zijn bitter lijden en sterven! Voor wie? Voor ons. Om welke redenen? Wijl het ons met oneindige liefde beminde. Indien gij het bemint, indien gij met hetzelfde vereenigd wilt blijven, zoo deel het lijden van Jesus Hart, bedank het, heb berouw over uwe zonden, welke het lijden veroorzaakten.

Wilt gij dan in 't geheel niets verdragen voor zijne liefde, om u dankbaar te betoonen voor alles, wat de Heer voor u heeft doorgestaan?

ACHTSTE DAG.

Het Hart van Jesus bij de Kruisafneming.

Het ligchaam der gekruiste Liefde werd van het kruis afgenomen. Josef van Arimathea, Nicodemus, o hoe gelukkig waart gij, die het eerst de geopende zijde des Heeren en zijn heilig nog sidderend Hart aanschouwdet! Welk een mede-

1) In pace in idipsum dormiam et requiescam Ps. iv. 9.

lijden moet er in uwe oogen en in uw gelaat zichtbaar zijn geweest, wanneer gij die wonden met uwe tranen afwiescht en zalfdet. O wat moet voor de eerste maal Maria, de teederste der Moeders, gedacht, gevoeld hebben! Haar hart verlangde allervurigst, om zich met het Hart van haren Zoon te vereenigen. Welke scherpe pijlen der smart drongen uit het gewonde Hart van Jesus en doorwonden het hart van Maria!

Nu naderen ook Magdalena en Joannes. Magdalena ziet nu met eigene oogen het Hart, wat haar den vrede gaf; Joannes aanschouwt dat Hart, waarop hij bij het laatste Avondmaal gerust heeft. Dan, de liefde des eeuwigen Woords, welke ook in dit doode Hart nog voortleeft, verheugde zich over de beide minnende zielen, welke zoo trouw aan haar onderworpen waren. Die liefde ziet in Joannes de maagdelijke onschuld, welke de triomf der genade is, zij ziet in Magdalena de rouwmoedige boetelinge, welke de triomf der barmhartigheid is; beiden roept zij toe: Treedt binnen in dit Hart, en gij zult veiligheid en rust vinden voor uwe zielen.

Zoo geeft het Hart van Jesus blijdschap en vreugd niet slechts aan de onschuldigen, maar ook aan de boetvaardigen. Slechts de laauwen en de verstokten wijst het met afschuw van zich weg. Deze alleen zijn het, voor wie het zich gesloten houdt, dewijl zij het zoo langen tijd miskend en veracht hebben. Hoe menigwerf daarentegen de Heer zijne genaden aan rouwmoedige zon-

daars mede, ofschoon zij ze door hunne misdaden zijn onwaardig geworden en door hunne koudheid en laauwheid ze niet verdienden!

Deze liefde leeft van liefde en voedt zich bij degenen, die Haar beminnen; zij verwijdert zich alleen van die harten, welke koud als ijs, of hard als steen zijn. Daarin ligt misschien ook de grond, waarom gij zoo weinig troost vindt in het Hart van Jesus. Gij hebt noch de onschuld van den H. Joannes, noch de boete der H. Magdalena, noch de liefde en den ijver van beiden.

Gebed.

Het is maar al te waar, o Hart van mijn' Jesus, dat ik U tot heden toe niet beminde en ook nu nog ter naauwernood mijne koudheid bedwing. O wat was mijn leven, ver van uw Hart verwijderd zijnde, droefgeestig, vol bekoringen, en onrust! Ik ben als een dwaallicht geweest, als uitgedoofde asch, als een hart zonder leven, eene ziel zonder licht en liefde. Maar wat belet mij thans, hoe laat dan ook, U op nieuw te beminnen? Ontferm U dan mijner, o goddelijk Hart! Of zijt gij zoo vertoornd op mij, dat Gij niet meer verteederd wordt door het gebed en de tranen van een verootmoedigd en vermorzeld hart? Zal ik U dan nog den smaad aandoen van mistrouwen? Neen, in eeuwigheid niet! O konde ik uit uw en mijn hart één hart maken, opdat ik eeuwig op de innigste wijze met U vereenigd mogt wezen! Gij de mijne en ik de Uwe! Gij

mijn heil, ik uw roem! Gij mijne kroon, ik uwe vreugde! Gij vol van genaden voor mij, en ik vol van dankbaarheid! Gij eeuwig aan mij denkend, en ik eeuwig aan U! O wat moet ik doen, o Jesus, om deze genade te bekomen? Indien de smeekingen van een rouwmoedig hart U niet bewegen, wat zult Gij dan ooit in een' mensch vinden, dat U met hem verzoenen kan? Wees Gij dan, o goddelijke Liefde, van nu af aan het leven mijner ziel en mijns harten, en geef, dat ik, gelijk ik Magdalena in hare afdwalingen navolgde, haar ook in hare gloeiende en onverstoorbare liefde tot U moge navolgen. Amen.

Zesmaal het Onze Vader. Wees gegroet. Eer zij den Vader enz., met het gebed bladz. 253.

Wend u tot het hart van Maria, opdat het u tot Jesus Hart voere. — O Maria, liefderijke Moeder, gij onze zoetheid, onze hoop, ik roep en zucht tot u, gij die uwen aanbiddelijken Zoon meer lief hadt, dan alle schepselen het vermogen, verleen mij deze heilige liefde, opdat ook ik in zijn allerheiligst Hart opgenomen, daar van liefde tot Hem ontvlamd en verteerd worde!

Allerzoetste Jesus! Zoete Moeder Maria! Ik roep tot U uit al de krachten mijner ziel!

NEGENDE DAG.

Het Hart van Jesus bedroefd over het verlies van zoovele zielen.

Wie is in staat te begrijpen, met welk een

vurig verlangen Jesus niet slechts naar het heil der regtvaardigen, maar ook naar dat der zondaars verlangt!

Maar hij moet helaas zien, dat het getal der laatsten immer toeneemt, dat de zondaars zich altoos meer en meer in hunne boosheid verhardden, ja zelfs er zich in beroemen, dat zij eindelijk zijn liefdevol juk hebben afgeschud! Hij noodigt ze wel uit, om tot zijn Hart te komen; 1) doch zij antwoorden met spot en hoon, dat zij nimmermeer tot Hem willen wederkeeren. 2)

Al moge nu ook de Heer door allerlei rampslagen de vreugde der wereld voor hem zoeken bitter te maken, 't is te vergeefs; want zij zullen op nieuw zijne Voorzienigheid vloeken. Stelt Hij echter zijn heilig Hart als schild tusschen hen en de eeuwige gerechtigheid zijns Vaders, zoo wenden zij de uitstelling der straffen slechts daartoe aan, om de redenen hunner veroordeeling te vermeederen.

O wie is derhalve in staat de droefheid en smart te schilderen, welke het Hart van Jesus gevoelt, wegens het verlies van zoovele zielen! Jesus ziet de heiligheid zijns Vaders veracht al zijne moeiten te vergeefs, zijne hoop vernietigd, en de kinderen zijns Harten immer meer met schuld beladen, immer de eeuwige verwerping naderbij. Al het lijden, wat Hem al deze zielen kosten, zweeft Hem voor den geest; Hij denkt

1) *Redito, pravvaricatores, ad Cor. Isai, XLVI, 8.*

2) *Recessimus, non veniemus ultra ad te. Jerem. 11, 31.*

er onophoudelijk aan, dat Hij ze met al zijn bloed heeft vrijgekocht, dat Hij ze met zijne genade en zijn woord heeft gevoed, dat Hij haar zijn Vleesch te eten en zijn Bloed te drinken gaf, dat Hij ze aan zijne borst geheel nabij zijn Hart rusten liet. 1) Hoe! moest Hij alzoo niet bedroefd wezen, wanneer zij verloren gaan?

En is Hij niet tegenstaande dit alles, wel eenigzins gramstorig? Hij had er waarlijk reden toe, en wee den goddelooze, wanneer Jesus in zijne gerechtigheid naderde. Maar neen, Hij zegt zelf, dat Hij veel meer bedroefd dan vergramd is. 2) Deze droefheid vermeerdert zich nog, wanneer Hij ziet hoe gering het getal is van hen, die naar zijn voorbeeld de bekeering der zondaars verlangen, en hen voor zijn Hart trachten te winnen of den toorn des eeuwigen Vaders zoeken te bevredigen, die bereid is, om hen te verpletteren. Jesus zeide zelf aan de gelukzalige Margaretha-Maria Alacoque: „Wanneer Ik u te kennen geef, dat de goddelijke gerechtigheid vergramd is op de zondaars, dan moet gij Mij in de H. Communie ontvangen.... Mij aan mijnen eeuwigen Vader opofferen.... om alzoo zijn' toorn te bedaren en zijne barmhartigheid tot vergiffenis te bewegen.” Zie dus, wat ook gij behoort te doen, (ten minste morgen, op het feest van 't

1) *Quam emerat et nutrierat; de pane illius comedens et de calice ejus bibens et in sinu illius dormiens eratque illi sicut filia.* II Reg. xii, 3.

2) *Multi gemitus mei et Cor meum moerens.* Thren. i, 22.

heilig Hart) indien gij het lijdende Hart van Jesus bemint en werkelijk medelijden met hetzelfde hebt.

Draag in de heilige Communie Jesus aan zijn' eeuwigen Vader voor de bekeering der zondaars op. Heil u! wanneer gij, al ware het ook maar eene ziel, voor Jesus' Hart kunt winnen!

Gebed.

O minnelijke en liefdevolle Jesus, ik hoor de zuchten uws Harten, dat van brandenden dorst naar de bekeering der zondaars gefolterd wordt. Hoe! zoude ik dit verlangen niet te gemoet komen? O konde ik de geheele aarde doortrekken, om alle zielen, die zich van U verwijderen, tot U terug te voeren! Dan helaas! ik was zelf zoo menigwerf de oorzaak, dat vrome zielen aan U ontrouw zijn geworden! O mijn God, wat heb ik gedaan! Welk eene vermetelheid! Welk een gruwel! Ik heb zielen, die Gij bemindet, uit uw Hart gerukt! Ik heb haar door oogslagen, door ijdelheid, door schandelijken raad aanleiding gegeven, zich van U te verwijderen! O Vader, ik waag het niet meer mijne oogen tot U op te heffen! Bij den aanblik uws Harten foltert mij de gedachte aan mijne misdaad! Oefen uwe wrake uit op mijne ziel wegens den roof en de versmading, welke ik jegens U heb begaan en U heb aangedaan. Doch bedenk in uwe wraak, dat ook deze ziel uw kind is! Wilt gij dan, o bedroefd Hart, uw verlies nog vergrooten? Neem derhalve veeleer dit mijn hart ter vergoeding

aan, voor 't geen ik U misdaan heb. Waarlijk zou ik zulk een aanbod niet wagen, wist ik niet, o liefderijk Hart, dat Gij U door de zuchten laat bewegen desgenen, die zijne fouten beweent en uwe genade inroept. Aanvaard derhalve genadig het offer, wat ik U ter verzoening opdraag; laat het hemelsch liefdevuur hetzelfde verteren, opdat het in uwe oogon welgevallig zij en U in uw lijden en uwe smarten tot eenigen troost verstrekke. Amen.

Zesmaal het Onze Vader. Wees gegroet. Eer zij den Vader, enz. met het gebed bladz. 253.

Bezoek heden het allerh. Sakrament, ten einde het ontfermingrijke Hart van Jesus vurig te smeeken: de zondaars te bekeeren, de bedroefden te troosten, de armen te helpen, de ongelukkigen te sterken en de stervenden in den dood bij te staan.

O Jesus, ter wille van uwe oneindige goedheid, kom ons allen te hulp!

GODVRUCHTIGE OEFENINGEN

VOOR HET

FEEST VAN 'T H. HART VAN JESUS.

Het feest van Jesus' heilig Hart is het feest der liefde van Jesus tot ons. Het doel van dit feest is: onze koude harten tot liefde te bewegen. Om dit des te zekerder te bereiken, hield Jesus ons als voorwerp van dit feest zijn goddelijk Hart

voor oogen, dat Hart, wat waarlijk in Hem zelve is, en tevens het duidelijkste beeld zijner goddelijke liefde tot ons. Wij moeten alzoo dezen dag geheel bijzonder aan de vereering en aanbidding van dit Hart toewijden; doch immer in den geest dezer bepaalde godsvrucht, welke ten doel heeft ons op te wekken, om door wederliefde te beantwoorden aan de liefde van den Zoon Gods, en dezen zoo beminnenswaardigen, maar tevens zoo weinig beminden God eenige vergoeding, eene zekere voldoening, voor den ondank te bewijzen, dien Hij zoo veelvoudig van de menschen ondervindt.

Brengderhalve reeds in de eerste morgenvroegte uw hart en alles, wat gij hebt en zijt het liefdevolle Hart van Jesus geheel tot het zoevengenoemde doel ten offer, en vernieuw deze uwe toewijding dikwerf op dezen dag. Geheel aan de liefde en vereering van Jesus moet deze dag zijn toegewijd. Breng hem alzoo in stilzwijgendheid en ingekeerdheid des geestes door, voor zoover u dit slechts doenlijk is. Alles wat gij verrigt, doe het in den geest van 't huidige feest. Onderhoud u menigwerf en gedurende langeren tijd met Jesus in het allerh. Sakrament, naar gelang uwe staatspligten, de voorzigtigheid en uwe krachten het u veroorloven. Draag de H. Communie op, om den Heer voor alle laauwe en onwaardige Communien van zoovele Christenen voldoening te geven. Bereid u, zoo vlijtig mogelijk daartoe voor en wees vol dankbaarheid en liefde jegens den Heer.

Doch om de liefde van Jesus, bid ik u, wacht

u heden bijzonder voor eene dwaling, die zeer verspreid en algemeen is: dat men namelijk gelooft met de geestelijke oefeningen te moeten ophouden, wanneer men noch smaak, noch zinnelijke of gevoelige godsvrucht gewaar wordt. Doet gij dit, dan stelt gij u bloot aan 't gevaar, om den ganschen dag met al zijne genaden vruchteloos te laten voorbijgaan. Begeef u moedig aan het werk! Verrigt alles zóó, als gij het doen zoudt, wanneer gij vol van ijver en zoete vreugde in Jesus verslonden waart.

OVERWEGING.

Eerste Voorbereiding.

Stel u Jesus is 't heilig Sakrament voor, gelijk Hij aan de gelukzalige Margaretha-Maria Alacoque verscheen, toen Hij haar zijn wreed doorboord Hart opende, dat van vlammen omgeven, en met eene doornenkroon en een kruis versierd was, en tevens haar verklaarde, dat deze teekenen zoowel zijne liefde tot ons, als ook al datgene voor oogen stellen, wat Hij voor ondankbare menschen heeft uitgestaan.

Tweede Voorbereiding.

Bid den Heer, dat Hij u de beide tegelijk onbegrijpelijke gevoelens n. l. dat zijner liefde, en dat onzer ondankbaarheid regt moge doen inzien, opdat gij het vast besluit zoudt maken, dit liefdevol en zoo weinig bemind Hart, naar uw best vermogen, vergoeding te schenken.

Eerste Punt.

Welke zijn de gevoelens, die het Hart van Jesus in 't heilig Sakrament des Altaars bestendig jegens de menschen koestert? Het is de levendigste en opregtste liefde. Hier giet de liefde, gelijk de volle middagzon, haar licht en hare warmte overvloedig naar alle kanten uit. Wat doet Jesus in 't heilig Sakrament? Hij bemint ons. Dit woord zegt alles en is voldoende op alle vragen. Waarom is Hij dáár? Dewijl Hij ons bemint. Hoe woont Hij dáár? Als een beminnende God. Wat verlangt Hij van ons? Hetgeen de liefde verlangt. Waarom vermenigvuldigt Hij Zich in zulk een' graad? Waarom houdt Hij hier zoolang zijn verblijf? Waarom verbergt Hij Zich zoo zeer? Omdat Hij bemint. Aan het kruis, daar heerschte de liefde met de gerechtigheid vereend, zij was zelfs der gerechtigheid ondergeschikt. Hier heerscht de liefde alléén en alles is haar onderworpen. Het geduld, de magt, de voorzienigheid, de oneindigheid, alles is behulpzaam alles voegt er zich naar, om de liefde volkomen te bevredigen. O verblinde stervelingen! 't Is het Hart van Jesus in 't heilig Sakrament! Ondervindt gij het dan niet dagelijks? Zondaars, op welk eene wijze ontvangt het u hier? Zijne klagten, zijne verwijtingen, zijne bedreigingen zelfs, komen van zijne liefde voort? Laauwe en onvolmaakte zielen, heeft het u ooit van zich afgewezen? Biedt het u niet

integendeel licht, troost en moed? Zuivere en volmaakte zielen, gij vooral moet der wereld eene gunstige getuigenis geven van het Hart van uw' Verlosser in dit Sakrament. Welk eene afdaling, welk een volstrekt vergeten van zijne grootheid, welk eene deelneming, welke liefdevolle woorden, welk eene teederheid, welke stroomen van vreugden..... Toef hier een oogenblik en pas dit alles op zelve toe.....

Wek vervolgens gevoelens van bewondering, lof en dankbaarheid in u op. Welligt hebt gij in geheel uw leven, nog nimmer naar behooren, Jesus Hart voor zijne liefde bedankt.

Tweede Punt.

Welke zijn de gevoelens der meeste zielen ten opzichte van Jesus in het heilig Sakrament? Bedenk, hoeveel er in de wereld zijn, die niet eens weten, dat God Zich voor hen zoo diep heeft vernederd. Jesus toch houdt Zich in dit Sakrament voortdurend en werkelijk niet anders dan met liefde tot hen allen bezig. Onder deze verblinden zijn er echter velen, die wel uitgenoodigd waren, Jesus te erkennen en te bezoeken, doch zij wilden het niet. O Jesus, is dat niet de grootste smaad, die U kan worden aangedaan? Neen, dit is nog niet het ergste. Verschrikkelijker is de mishandeling, welke Gij van trouweloze christenen ondervinden moet! Deze on dankbaren kennen de liefde, de oneindige liefde van hun' God in dit Sakrament, en zij belijden

openlijk hun geloof daaraan. Maar hoe beantwoorden zij aan dit geloof? Overweeg hier in den geest de onverschilligheid, de oneerbiedigheid, de heiligschennis, de versmaadheid, welke Jesus in dit Sakrament van een groot aantal christenen te verduren heeft. Let tevens op de verzwarende omstandigheden, tijd, hoedanigheid, wijze en stand der personen. Wek een' levendigen afkeer en afschuw over zulk eene handelwijze in u op; pas verder alles op u zelve toe. Ja, ook gij hebt de goddelijke liefde mishandeld! Onderzoek uw leven, dat voorbijgegaan is. O God! misschien is de ondankbaarheid met de jaren toegenomen! O hoe onwaardig, indien de zuiverheid, de godsvrucht, de ijver bij de H. Communie van jaar tot jaar afnemen!... Werp u bij dit gezigt met diepe verslagenheid voor den troon der liefde neder. Smeek om verlichting, opdat gij u door en door moogt kennen en nog meer haten; bid om overvloedige genade, opdat gij grootmoedige besluiten zoudt maken.

Derde Punt.

Welke zijn de gevoelens van 't Hart van Jesus, vermits de menschen zoo slecht aan zijne liefde beantwoorden. Om die gevoelens te kennen, zoo bedenk hoevele redenen tot gramschap er voor Jesus' Hart waren. Hoe heeft deze God de Joden behandeld, onder wie Hij Zich eene woning koos en Zich een' tempel bouwen liet? Hij heeft den tempel ten gronde toe verwoest en het volk ver-

worpen, omdat het den tijd der genade niet kende. Dit verdienen niet minder de christenen, die nog veel begenadigd zijn. Maar zijne liefde is oneindig grooter dan onze trouweloosheid. Welk geduld, welke liefde, welke onverstoorbare mildheid! Nog iederen dag geeft Hij Zich, sprakeloos als een lam, ter slagtoffering over. Menigwerf openbaart Hij Zich aan getrouwe zielen; doch deze klagten zijn het grootste bewijs zijner liefde. Zoo zeide Hij eens aan de gelukzalige Margaretha-Maria Alacoque, dat de ondank der menschen voor Hem een grooter lijden is, dan alles, wat Hij op aarde leed, en Hij voegde er bij: „Wanneer zij aan mijne liefde beantwoorden, zoo zou alles, wat Ik voor hen gedaan heb, Mij gering schijnen, en ware het mij mogelijk, gaarne zou Ik nog meer voor hen willen doen; dan, zij hebben niets dan koudheid voor Mij en vergelden mijne liefde met niets dan verachting.” Welken indruk maken deze klagten van den Zoon Gods op u? Op een anderen' keer zeide de Heer: „Wat Mij het bitterst valt, is, dat ook die zielen, welke Mij bijzonder zijn toegewijd, Mij op zulk eene wijze bejegenen. Jesus doelt op u, gij die zóó koud, zoo ontrouw, zoo gevoelloos voor al zijn lijden zijt. Zal dit immer zoo blijven?..

Wek in u vurige dankbaarheid op voor zulk eene liefde, droefheid over zoo groote ondankbaarheid, krachtig verlangen, om door uw offer en uwe liefde aan Jesus' Hart vergoeding te geven. Dit zijn de drie kenteekenen van een

hart, hetwelk inderdaad Jesus' Hart vereert. Maak goede voornemens; draag u zelve op aan 't heilig Hart, en bid om zijne genade.

Sluit de dankzegging na de Communie met een gebed van toewijding, of opdracht van uw hart, en een gebed van eerherstel voor al uwe ondankbaarheden en die der geheele wereld.

Goede meening voor vijf bezoeken bij het Allerheiligste.

I. Jesus voor de liefde, welke Hij ons door de instelling van dit Sakrament toonde, dank zeggen.

II. Hem bedanken, dat Hij zoo menigwerf in de heilige Communie tot ons is gekomen, en ons telkens met zoo vele weldaden en genade heeft verrijkt.

III. Hem vergoeding geven voor de beleedigen, welke Hij in dit Sakrament van den kant der ongeloovigen en dwalenden moet ondervinden.

IV. Insgelijks voor de oneerbiedigheid, de ontheiliging en schending, welke Hij van zoo vele slechte Christenen verdraagt.

V. Jesus in alle kerken der wereld in den geest aanbidden, namelijk: in die vele kerken, waar Hij met weinig eerbied bewaard, slechts zeer zelden bezocht en weinig maar vereerd wordt.

GEBEDEN EN OVERWEGING

VOOR HET

FEEST VAN JESUS' HEILIG HART.

(Uit de verhandeling „de Passione“, welke aan den H. Bernardus wordt toegeschreven.)

Welk een zoete schat is uw Hart, o mijn goede Jesus! Gaarne zou ik alles geven, alles ten offer brengen: mijne gedachten, mijne gevoelens, al mijne begeerten, om uw Hart te bezitten. Met David kan ik thans zeggen: ik heb een Hart gevonden, dat mij toebehoort, en door middel van hetzelfde wil ik mijn' God aanroepen. Ik heb het Hart gevonden van mijn' Koning, van mijn' Broeder, van mijn' besten Vriend, van mijn' liefdevollen Jesus. Hoe! zoude ik U niet aanbidden met zulk een Hart? Ja, in dezen tempel, in dit heiligdom, voor deze ark des Verbonds wil ik aanbidden en 's Heeren Naam verheerlijken.

Dit Hart, — ik waag het te zeggen, — dit Hart is het mijne. Jesus is mijn Hoofd; hoe! zou alzo zijn Hart mij niet toebehooren? Even als ik slechts met de oogen van mijn Hoofd zien kan, zoo kan ik ook slechts met mijn Hart beminnen.

Vereenig mij met uw Hart, o goddelijke Verlosser! Leid mij in het Hart binnen, hetwelk eene oneindige en onvergelykelijke liefde geopend heeft, opdat ik daar gereinigd worde, daar al de dagen mijns levens wone, opdat ik

daar uwen wil onderzoeken en volvoeren, opdat uw Hart het rigtsnoer zij voor mijn Hart.

U werd in uw lijden de zijde geopend, en zoo hebt Gij ons den weg gebaad tot uw Hart. De wonde is diep, opdat ik de diepte der wonde zoude erkennen, welke uwe liefde jegens mij U heeft toegebracht. Wie zou deze kostbare wonde niet beminnen? Wie zoude eenen Bruidegom, die ons met zoo groot eene liefde te gemoet smelt, geene liefde voor liefde weêr geven?

(Uit de geschriften der H. Gertrudis.)

O Jesus, stel mij onder de liefderijke bescherming uws Harten! Dompel mij in deze oneindige zee uwer liefde, sluit mij op in dit fornuis uwer liefde, en verteer mij geheel en al in deze hemelsche vlammen. Daar zij het mij vergund, o mijn Verlosser, den prijs des bloeds te leeren begrijpen, hetwelk Gij ter mijner vrijkoopung vergoten hebt; daar zij het mij vergund de zoete stem uwer liefde te hooren.

O Liefde! Gij zijt de bron des levendigen waters, waarnaar ik zoo zeer dorst. Zie, mijn hart nadert tot U met een' liefdegloed en een vurig verlangen, waardoor het gepijnigd wordt. Open mij den heilzamen ingang tot uw Hart! Zie hier mijn hart! Aanvaard het! Niet meer wil ik het voortaan behouden.

O Jesus, mijne zoete hoop, laat uw Hart, dat reeds uit liefde tot mij gewond is en aanhoudend voor alle zondaars open staat, het

eerste toevlugtsoord voor mijne ziel wezen bij hare scheiding van het ligchaam, en verdelg in dezen afgrond uwer eindelooze liefde voor eeuwig al mijne zonden. Amen.

(Uit de Geschriften der eerwaardige Maria der Menschwording, stichtster der Ursulinen van Kanada).

O mijne liefde, o eenig verlangen mijner ziel! Ik breng mij geheel aan U ten offer op het altaar van uw heilig Hart. Ik ben geheel de Uwe, gelijk Gij geheel de mijne zijt.

Heilig altaar, aanvaard mijn offer! Aanbidswaardig vuur, verteer mijne ziel, welke niet anders dan te midden uwer vlammen leven wil. Hoe zoude ik mij in het offervuur kunnen ophouden zonder van liefde te branden?

O mijne zoete liefde! Ik blijf met U, en met uw gloeiend Hart vereend! Ik leef, en nogtans sterf ik ook. Want hoe zoude ik met U vereenigd kunnen zijn zonder van uw leven te leven, o wonderbaar Leven! doch hoe! zoude ik niet sterven, daar immers de vereeniging met U alles vernietigt, wat niet het uwe is.

(Uit de geschriften van Pater de la Colombière.)

O aanbidswaardigst en allerzoetst Hart van mijn zeer liefdevollen Jesus, Hart, bestendig van liefde tot de menschen ontvlamd, immer geopend, om allerlei genaden en zegeningen over ons uit te storten; Hart steeds meêwarig met ons lijden en van verlangen doordrongen om ons aan uwe schat-

ten deelachtig te maken, U zelven geheel aan ons te geven; Hart, steeds bereid, om ons op te nemen, ons toevlugtsoord, onze woning, ons paradijs op deze wereld te zijn: voor dit alles ontvangt Gij van de menschen niets dan hardheid, vergetelheid en verachting. Gij bemint, en men geeft U geene liefde voor liefde, men kent deze liefde niet eens, men wil de onderpanden uwer liefde niet, men wil uwe teedere en geheime woorden, waardoor Gij tot onze harten spreekt, niet hooren.

Om die vele versmadingen, die groote ondankbaarheid eenigermate te herstellen, en mij, zoo veel mogelijk, aan het gevaar te onttrekken van in een dergelijk ongeluk te storten, offer ik U, o Jesus, mijn hart op, en wijd U al deszelfs neigingen. Van dit oogenblik af aan, — dat beloof ik U, — verlang ik van harte mij zelven, en alles, wat maar in de verste verte mij betreft, te vergeten, opdat alzoo alle hinderpalen worden weggenomen, welke mij den toegang tot uw Hart zouden kunnen bemoeijelijken. Gij hebt U verwaardigd, mij uw Hart te openen en ik heb een levendig verlangen er in te gaan, om daar, met uwe getrouwste dienaren geheel doordrongen en ontvlamd van uwe liefde, te leven en te sterven.

Leer Mij, o allerheiligst Hart van Jesus, dat ik mij zelven vergete: want dat is de eenige weg, die tot U voert. O dat ik toch in mij niets meer toeliet, wat U zou kunnen mishagen! Leer mij dan datgene verrigten, wat ik doen moet, om zuiverheid des harten te bekomen, naar welke

Gij mij zoo groot een verlangen inboezemdet. Ik heb den vasten wil, U te behagen; doch tevens geene magt daartoe te geraken, indien uw licht en uwe genaden, mij niet geheel bijzonder te hulp komen.

KORTE NEGENDAAGSCHE OEFENING,

om van het Heilig Hart van Jesus eene bijzondere genade af te smeeken.

Zeer heilzaam kan deze novene gehouden worden :

1. Voor Z. H. den Paus en geheel de Christenheid.
2. Voor onze eigene volharding in het geloof.
3. Voor de bekeering der afgedwaalden en voor de vestiging der goederen.
4. Voor de geestelijke en tijdelijkè noodwendigheden van onze gezinnen en betrekkingen.
5. Ter verkrijging der gunst, waaraan een ieder voor zich het meeste behoefte heeft.

I.

Met het grootste vertrouwen nader ik tot U, o vaderlijk Hart van mijn Jesus! want ik weet, dat geen vader, al ware hij ook nog zoo liefderijk, en zorgvuldig, zijn kinderen zoo teêr bemint, als Gij ons hebt lief gehad en heden nog bemint. Tot wien anders zal ik derhalve mijnen toevlugt nemen, dan tot U, o Vader en Oorsprong van

alle goed. Ja, het is waar, dat ik Uw Hart door mijne zonden zeer bedroefd heb, dat ik U dikwerf den verschuldigden eerbied weigerde en volsnoode ondankbaarheid mij jegens U gedroeg, dat ik alzoo duizendmaal verdiende niet meer als uw kind te worden aangenomen. Maar, indien ik ook zoo ongelukkig was mijne kinderpligten te vergeten, weet ik toch, dat gij niet vergeten hebt mijn Vader te zijn. Daarom hoop ik, vermits Gij mij zoo langmoedig hebt verdragen, toen ik U beleedigde, ja, zelfs mij met oneindige goedheid opzocht, toen ik U ontvlugtte, — dat Gij mij nu niet zult verstooten, dewijl ik met een opregt berouw aan uwe voeten mijne zonden beweën en U beloof liever te sterven, dan U nogmaals te beleedigen. Sta mij bij met uwe genade, o allerzoetst Hart, opdat mijn voornemen tot daad worde! Zijn dan mijne smeekingen niet in strijd met uwen heiligen wil, zoo schenk mij ook de genade.... om welke ik U geheel bijzonder bid en die ik vol vertrouwen van uwe oneindige goedheid verwacht.

Sluitgebed. 1)

v. O allerbarmhartigste Jesus, verhoor mijn gebed!

r. Wil mijne smeekstem niet versmaden.

1) Dit sluitgebed door den vertaler ontleend aan eene Novene ter eere van Jesus' H. Hart. (St-Michiels-Gestel, boekdr. 1862) kan met vrucht achter elke overweging herhaald worden.

De genade uws Harten bekeere mij.
De glans uws Harten beschijne mij.
De smart uws Harten doordringe mij.
De wond uws Harten geneze mij.
Het bloed uws Harten reinige mij.
De verdiensten uws Harten heiligen mij.
Het kruis uws Harten sterke mij.
De kroon uws Harten versiere mij.
De gloed uws Harten verwarme mij.
De liefde uws Harten ontvlamme mij.
De zoetheid uws Harten vertrooste mij.
De vreugde uws Harten verblijde mij.
Het bezit uws Harten verzadige mij.
In aller eeuwen eeuwigheid. Amen.

II.

O mijn liefdevolle Jesus, hoe overweldigt mij de gedachte, dat een zoo groote God als Gij, de menschelijke natuur aannemen en onze Broeder worden wilde, om ons tot het kindschap Gods te verheffen. Uw Hart toch was er niet meê tevreden ons tot zoo hoog eene waardigheid te hebben verheven, het wilde nog het erfdeel van 't rijk des hemels met ons deelen en ons aan al zijne regten deelachtig maken. Hoeveel ben ik U voor dit alles verplicht! Hoe zeer smart het mij intusschen ook, dat ik U tot dusverre voor alles zoo weinig dankbaar ben geweest! Ik bid U ootmoedig om vergiffenis, en smeeek U, mij om de verdiensten van uw H. Hart de genade te willen verleen, U van stonden aan in alles na te volgen; opdat uw hemel-

sche Vader mij bij mijnen dood aan U gelijkvormig vinde, en als een' uwer broeders in den hemel opneme! Verder bid ik uw medelijdend Hart, dat het zich door den nood, waarin ik mij bevind of waarin anderen verkeeren... laat bewegen, en dat het aan mij... of aan anderen... de genade verleene welke ik met vertrouwen van U alleen verwacht.

Sluitgebed, *bladz.* 292.

III.

Wie zou het kunnen betwijfelen, o oneindig beminnelijk Hart van Jesus, dat men alle genaden, welke men behoeft, van U kan bekomen? Gij immers zijt niet slechts het Hart van een Broeder en Vader vol van teedere liefde, maar ook het Hart van een' magtigen Koning, die de grootmoedigheid en genade zelve is. Er bestaat derhalve niets, wat U zou kunnen hinderen, alle gebeden te verhooren: want niets valt uwer Almagt moeilijk: uw rijkdom toch gaat zoo zeer alle maat te boven, dat hij nimmer kan worden uitgeput.

Al hebbe ik ook nog zoo dikwerf tegen U gezondigd, zoo verlies ik eventwel den moed niet: want ik weet, dat Gij een oneindig grootmoedige en genaderijke Koning zijt, die steeds bereid is, den schuldigen te vergeven, wanneer zij berouw hebben over hunne misdrijven en zich opregt verootmoedigen. Zoo troost mij... of anderen... dan, o minzaam en medelijdend Hart! Vergeef mij, kom mij te hulp: want ik geef mij geheel aan U, en

beloof U, dat ik in de toekomst alleen U in mijn hart wil laten heerschen.

Sluitgebed.

IV.

Tot wien zoude ik mij wenden, o allerzoetst Hart van Jesus, in al mijne nooden of die van... tenzij tot U, Gij ware Vriend onzer zielen? Zegt Gij ons niet met overgrootte liefde: „Komt tot mij, gij, die vermoeid en beladen zijt, en Ik zal u verkwikken?” O hoe menigwerf heb ik, in plaats van op U te vertrouwen, die uw leven voor mij gaf, op de liefde en vriendschap der menschen gebouwd, wier trouweloosheid en valsheid ik toch zoo dikwijls heb ondervonden! Doch, indien ik U ook in het verleden deze beleediging aandeed, zoo wil ik het in de toekomst niet meer doen. Ik beloof U, dat ik in al mijne twijfelingen, nooden en ellenden alleen tot U mijnen toevlugt wil nemen, om bij U licht, hulp en troost te bekomen.

Van nu aan zult Gij de Vriend wezen, op wien ik steunen wil, en aan uwe vriendschap wil ik de voorkeur geven boven alle aardsche vriendschappen, waaraan ik veel liever geheel vaarwel zeg, indien zij mij op eene of andere wijze gelegenheid tot zonde zouden worden.

Sluitgebed.

V.

Allerheiligst Hart van Jesus, vol van de teederste en vurigste liefde tot ons, hoe zou mijn hart U niet beminnen, wanneer het de veelvuldige be-

wijzen uwer liefde overweegt! helaas het is waar, dat ik tot dusverre aan deze liefde slechts zeer weinig beantwoordde en de liefde, welke ik u verschuldigd was, snoodaardig aan ellendige shepselen wegschonk. O wreek U, zoete Jesus, wreek U aan dit gevoelloos en ondankbaar hart. Oefen uwe wraak zoo uit, dat Gij het met een' straal dier liefde doorboret, welke uw Hart verteert! O, dat uwe heilige liefde elke andere liefde, welke niet volgens uw Hart is, in mijn hart uitdelge, opdat ik alzoo het geluk moge hebben, U te behagen, en minder onwaardig zij, de genade... te verwerven.

Sluitgebed.

VI.

Om ons de grootheid uwer liefde te toonen, was het U niet genoeg, o allerzoetst Hart van Jesus, uw leven onder de ijsselijke pijnen voor ons aan 't kruishout op te offeren: Gij wildet door eene onuitsprekelijke vereeniging U aan onze zielen huwen en ons in zekeren zin, één met U maken. Daarom heeft uw Hart het H. Sakrament des Altaars, — die liefdevolle uitvinding uwer oneindige wijsheid, — dat wonderwerk uwer goddelijke almacht ingesteld, waarin Gij U dagelijks voor ons opoffert. Dáár wordt Gij onze spijze, zoo dikwerf wij willen, en vereenigt Gij U op de innigste en onbegrijpelijkste wijze met ons. O Hart van den beminnelijksten Bruidegom! Waarom zijn wij zoo laauw en nalatig in 't ontvangen van dit Sakrament, waar wij zoovele en zoo groote genaden, zooveel zoetheid vinden

kunnen? O vergeef mij de blindheid, welke mij zoo dikwerf van U verwijderd heeft, om de ijdele en valsche vermaken der wereld na te jagen! Van nu af aan zal mijne eenige vreugde wezen bij U in 't Allerheiligste te verwijlen en U dikwerf in mijn arm hart te ontvangen. Schenk mij, o alleraanbiddenswaardigst Hart, onwankelbare liefde en trouw, opdat ik ten minste eenigzins aan uwe oneindige liefde beantwoorde! Vereenig mij onafscheidelijk met U, en verleen mij eindelijk, wanneer het uw wil is, de genade., welke ik vol vertrouwen van uw grootmoedig Hart afsmeek.

Sluitgebed.

VII.

Mijne zonden, mijne menigvuldige ondankbaarheden jegens uwe oneindige goedheid, o goddelijke Verlosser, zouden mij allen moed benemen, om tot U te naderen. Doch uw Hart, o Heer, noodigt mij uit en boezemt mij op nieuw vertrouwen in. Ik weet, dat Gij uit liefde tot mij mijn Verlosser werdt; dat Gij daarom van den hemel neêrdaaldet, ons vleesch aannaamt, uw kostbaar bloed vergoot en uw leven aan 't kruis ten offer bragt. Wanneer ik dus op alles zie, wat Gij voor mijn heil gedaan hebt, zoo kan ik onmogelijk gelooven, dat uw Hart mij verstooten wil. Daarom neem ik mijn' toevlugt tot dit Hart, omhels het met vertrouwen, en smeeek U vurig bij al uwe verdiensten, om voor mij bij uw' hemelschen Vader vergiffenis mijner zonden en de genade ter algeheele verbetering te verkrijgen. Vervolgens smeeek ik U ook om de genade .., welke mij

zoo zeer aan 't harte ligt, en, die ik als vrucht dezer novene, U ter eere houdend, hoop te bekomen.
Sluitgebed.

VIII.

Als de oneindige liefde, waarvan uw Hart, o Jesus, voor ons ontvlamd is, U als Zoenoffer voor onze zonden op het altaar des kruises had gebragt, was het U niet genoegzaam voor ons te sterven, maar Gij wildet bovendien, dat uw minnelijk Hart met een lans werd doorboord, opdat onze blikken door *die opene wonde* tot in 't diepst van dit Hart zouden kunnen doordringen, en des te beter de eindelooze en onbeschrijfelijke liefde van hetzelfde beschouwen.

Dit doorwonde Hart hebt Gij ons geschonken, en nog immer laat Gij het voor ons geopend, niet slechts, om in hetzelfde eene bescherming tegen de gerechtigheid des eeuwigen Vaders te vinden, dien wij door onze zonden beleedigden, maar ook, opdat deze bronwel der genade en ontferming ons in alle nooden hulp zou verleenen. Waarom dan nader ik tot U zoo zelden, en zoo laauw? Waarom neem ik mijnen toevlugt niet tot U? Waarom snel ik niet naar deze levensbron? O mijn allerliefste Jesus, uw Hart vergeve mij al deze beleedigingen, welke ik door gebrek aan vertrouwen, hetzelfde zoo menigmaal heb aangedaan. Zie, ik kom nu tot U, en wel vol vertrouwen, om nimmer meer uw Hart te verlaten. Hier wil ik zoeken, wat ik zoozeer behoef: vergiffenis mijner zonden, genade ter verbetering

en uwe eeuwige liefde. Verder smee ik U ook om hulp in den nood, waarin ik thans verkeer.. of waarin anderen zich bevinden..

Sluitgebed.

IX.

O, Allerzoetst Hart van mijn' Jesus, zoude ik, na al hetgeen Gij voor mij gedaan en geleden hebt, nog aan uwe liefde tot mij, kunnen twijfelen? Neen, waarlijk, er is geene moeder, al moge zij nog zoo vervuld zijn van de teederste liefde, die haar kind bemint, gelijk gij mijne ziel lief hebt! Derhalve behoef ik ook niet te vreezen, dat Gij mij iets zult weigeren, wat ik billijkerwijs van U verzoek. Intusschen, o Jesus, weet Gij wel, dat ik vrees. Ja ik vrees, maar ik vrees, dewijl ik misschien niet dat vertrouwen heb, 'twelk U zoo zeer vereert en de genaden U uit de handen rooft. Ik vrees, dat ik mij niet geheel en in alles aan uwen heiligen wil overgeef! O, aanbiddenswaardig Hart, schenk mij dit volkomen vertrouwen, geef, dat ik mij met liefdevol vertrouwen aan uw welbehagen toewijd met de zekere overtuiging, dat Gij, die mij zoo teeder bemint, alles tot mijn tijdelijk en eeuwig welzijn zult keeren. Amen.

Sluitgebed.

Gebed tot de allerzaligste Maagd.

O Maria, onbevleete Maagd, uit uw zuiver bloed en in uw' reinen schoot heeft de H. Geest het H. Hart van Jesus gevormd, en aan uwe borst heeft dit Hart het eerst gerust; Gij begrijpt derhalve ook oneindig beter, dan ik, de waarde van

dit Hart. Wanneer het goddelijk Hart ons verliet, gaf het U, o Maria, aan ons tot Moeder: help mij dus, ik bid U, dat ik het liefdevolle Hart van uwen goddelijken Zoon, naar behooren, moge beminnen en vereeren. Doch bid ook gij voor mij en verwerf mij de genade..., maar vooral eene ware droefheid over mijne zonden, eene groote liefde tot Jesus gedurende mijn overig leven, en eindelijk de eeuwige glorie des hemels. Amen.

GEBEDEN EN OEFENINGEN

welke de vereering van het goddelijk Hart van Jesus bijzonder ten doel hebben.

Wijze om alle handelingen aan Jesus' Heilig Hart op te dragen.

(Volgens de gelukzalige Margaretha-Maria Alacoque.)

Hebben wij ons des morgens aan de bescherming der allerheiligste Maagd aanbevolen, zoo bidden wij haar, dat zij ons aan Jesus in 't hoogheilig Sakrament gelieve voor te stellen, om het offer, wat Hij daar aan zijn hemelschen Vader opdraagt, te vereeren. Vereenigen wij onze ziel met de Zijne, opdat Hij haar voor iedere zonde beware, — ons hart met zijn allerheiligst Hart, opdat het in het onze alles uitdelge, wat aan zijn Hart mishaaft; — kortom: vereenigen wij alles, wat wij zijn, met

alles, wat Hij is, opdat Hij alles aanvulle, wat ons ontbreekt.

Vereenigen wij al onze gebeden met dat gebed, wat Jesus voor ons in 't H. Sakrament verrigt, en dragen wij steeds tot besluit onzer gebeden, Gode dat gebed op, 't welk onze goddelijke Verlosser tot zijn' Vader zendt, om zoo al onze misslagen en verstrooiingen wederom goed te maken.

Roepen wij ons menigmaal de gehoorzaamheid te binnen, welke het H. Hart van Jesus aan alle priesters, die het H. Misoffer opdragen, — hoe onwaardig zij ook mogen zijn, — op volmaakt gelijke wijze betoont. Jesus geeft Zich over aan hunne handen: gelijk een lam laat Hij Zich door hen ter slagbank leiden en naar believen offeren, zonder ook maar den geringsten weêrstand te bieden. Om ons derhalve aan Jesus' H. Hart gelijkvormig te maken, moeten wij stipt gehoorzaam zijn. Als een slagtoffer, moeten wij ons aan de handen onzer overheden volkomen overgeven en overlaten, *wie* en *hoe* zij immer ook mogen wezen; aan allen eigen wil, aan alle neigingen en hartstogten moeten wij zóó trachten te sterven, dat onze overheden naar goedvinden over ons kunnen beschikken, zonder ook maar den geringsten weêrstand gewaar te worden. Offeren wij het geweld, wat wij ons hierbij aandoen aan God op, om daardoor het geweld te eeren; wat Jesus Zich moet aandoen, wanneer Hij gedwongen wordt in zondige zielen binnen te gaan. Voor zulke personen heeft Hij zoo groot een' afschuw, dat het binnengaan bij hen, dien weêrzin

in Hem opwekt, welke Hem in den hof der Olijven, den dood nabij bragt.

Het leven van Jesus in 't heilig Sakrament is aan de oogen der wereld geheel onttrokken. De wereld wordt niets anders gewaar, dan de onaanzienlijke gedaanten. Aldus wil ook ik mij zoeken te verbergen, en geene grootere vreugde hebben, dan wanneer zich aan mij niets dan armzaligs en verachtelijks voordoet. Daardoor zal ik mij immer in ootmoed bewaren, dewijl ik van allen veracht en achtergesteld word, en daardoor wordt het mij mogelijk, Jesus in zijne verachting, in alle beledigingen en verguizingen, waarmede Hij in dit verborgen leven overladen wordt, te troosten.

Doch, evenals Hij Zich over al deze behandelingen niet beklaagt, noch deswege de langmoedigheid verliest, zoo wil ook ik niet klagen, noch mij verontschuldigen, maar veeleer denken, dat een ieder, die mij verwijtingen doet, mij vernedert, of mij soms iets laat lijden, daartoe regt heeft. Want de liefde van Jesus' H. Hart legt het mij als een pligt op te lijden, en zij veroorlooft mij nimmer te zeggen: het is genoeg.

Jesus is in 't allerheiligste Sakrament bestendig alleen, Hij heeft geen ander verkeer dan met God. Om mij derhalve aan Hem gelijkvormig te maken, wil ook ik de eenzaamheid beminnen, en in den geest niet anders dan met Jesus verkeerem. Mijn geest zal niets anders begeeren, dan Jesus te kennen, mijn hart geen ander verlangen, geene andere liefde hebben, dan alleen tot Hem. Wat echter de

zinnen aanbetreft, zoo blijft Jesus dáár, als ware Hij dood. Zoo moet het ook mijne vreugde zijn, geene zinnelijke genoegens te smaken, aan alles vaarwel te zeggen, wat mij zou kunnen verlustigen, wat de zinnen zou kunnen bevredigen.

Wanneer ik aan tafel ga, wil ik mijn' Jesus bidden, dat Hij mij gelieve te beschermen tegen mij zelve. Tot Hem wil ik smeeken, dat de spijs, welke ik slechts uit liefde tot Hem en uit gehoorzaamheid neme, mij tevens tot eene geestelijke communie worde, waardoor zijne genade zich als voedsel mijner ziel meêdeelt. Bidden wil ik eindelijk, dat mijn hart zich gedurende den tijd aan tafel geheel in zijne liefde verdiepe.

Wanneer ik mij ontspan, wil ik door mijne ontspanning het goddelijk Hart van Jesus trachten te verblijden. Derhalve wil ik gaarne over dat Hart spreken, al mijne woorden aan 't goddelijk Woord toewijden, opdat Het niet toelate, dat ik ooit iets spreke, wat niet tot deszelfs eer strekken zou. Vreugdevol wil ik achterstellingen en tegenspraak, waartoe zich misschien gedurende de ontspanning de gelegenheid zal voordoen, aannemen.

Wanneer ik mij verwarm, wil ik Jesus bidden, die een gloeiend fornuis der reinste liefde is, dat Hij onze harten zóó door dit goddelijk vuur ontvlamme, dat zij geheel en al daarvan verteerd en loutere liefde worden, om Hem zonder ophouden te beminnen.

Wanneer ik dorst, zoo wil ik den dorst lijden,

om daardoor den dorst te vereeren, welken het goddelijk Hart van Jesus naar het heil der menschen en naar hunne aanbidding en liefde heeft.

Ga ik slapen, zoo wil ik mijne rust met die vereenigen, welke mijn Verlosser in den schoot des hemelschen Vaders, zoowel als in 't heilig Sakrament geniet. Elke ademhaling en elke polsen hartklopping gedurende den slaap wil ik Hem opofferen, als even zoovele akten van liefde en volkomene toewijding. Ik wil Hem bidden, dat Hij mij door deze rust nieuwe kracht tot zijne dienst moge schenken.

Heb ik het geluk, Jesus in de heilige Communie te ontvangen, dan wil ik aan den eeuwigen Vader de gevoelens en gezindheden van het hart der allerzaligste Maagd aanbieden, waarvan het in 't oogenblik der menschwording des eeuwigen Woords doordrongen was. Daarmede wil ik de gevoelens, waarvan het goddelijk Hart zelf in dat oogenblik vervuld was, vereenigen, om op deze wijze te herstellen, wat mij tot zijne waardige ontvangst ontbreekt. Heb ik Hem echter ontvangen, dan wil ik Hem zelve aan zijn' hemelschen Vader opdragen, zoodat Jesus mijne dankzegging, mijne erkentelijkheid, mijne aanbidding en mijne lofprijzing Gods zij.

In deze oogenblikken wil ik den goddelijken Heiland bidden, dat Hij al de misslagen mijner ziel gelieve te herstellen, en mijnen zwakken wil versterken. Smeeken wil ik dan, dat even als Hij in dit goddelijk Sakrament de geboden,

welke Hij Zich zelve voorschreef, nimmer overtrad, zoo ook niet toelate, dat ik andermaal in de vervulling mijner pligten nalatig worde.

Gebed van toewijding aan 't Heilig Hart van Jesus.

Alleraanbiddenswaardigst Hart van mijn liefderijksten Jesus, zetel aller deugden, onuitputtelijke bron aller genaden, wat was er aan mij, dat U bewegen kon, om uit overgrootte liefde tot mij te sterven? Mijn hart met duizende zonden bevlekt, heeft voor U niets dan koudheid en onverschilligheid. O Jesus, deze ondubbelzinnige bewijzen uwer liefde op een' tijd, dat ik U niet beminde, doen mij hopen, dat Gij de kleine bewijzen mijner liefde, welke ik U thans aanbied, niet zult versmaden. Neem derhalve, o liefdevolle Verlosser, het verlangen mijner ziel: om mij geheel aan de eer en verheerlijking van uw allerheiligst Hart toe te wijden, genadig aan. Neem het offer goedgunstig aan, wat ik U met alles, wat ik heb en ben, opdraag.

Aanvaard geheel mijn wezen; mijn leven, mijne handelingen, mijne moeilijkheden en al mijn lijden! Niets anders wil ik in 't vervolg zijn, dan een aan uwe glorie toegewijd brandoffer. O, zend vuur van den hemel en ontsteek het nu, opdat het eindelijk door de vlammen van uw Hart geheel verteerd worde! U, o mijn Heer en mijn God, offer ik mijn Hart met al deszelfs bewegingen en gevoelens; gedurende geheel mijn leven zullen ze met uw allerheiligst Hart

gelijkvormig blijven. U alzoo, o Heer, behoort ik geheel, geheel aan uw allerheiligst Hart.

Hoe groot is uwe barmhartigheid jegens mij! Oneindige majesteit van God, wat ben ik, dat Gij U verwaardigt het offer mijns harten goedgunstig aan te nemen? Van nu af aan zal dit hart geheel U toebehooren, en de schepselen zullen er geen deel aan hebben: zij zijn dit niet waardig.

Wees Gij, o liefste Jesus, mijn Vader, mijn Vriend, mijn Leeraar, mijn al! Slechts voor U wil ik leven! O liefdevolle Verlosser der menschen, neem het offer genadig aan, wat de ondankbaarste van alle menschen uw allerheiligst Hart opdraagt, om het onrecht te herlen, wat hij tot op dit uur door koudheid en onverschilligheid hetzelfde heeft aangedaan.

Wat ik geef, is voorzeker weinig; maar 'tis alles, wat ik heb, en al 'tgeen uw Hart, o Jesus, verlangt en begeert. En dan, o Heer, geef ik u mijn hart voor eeuwig, en ik wil het nimmermeer terugnemen.

Leer mij alzoo, liefdevolle Heiland, dat ik mij zelve geheel vergete, wjl dit de eenigste weg tot uw allerzoetst Hart is. Daar ik in 't vervolg, van nu af aan, alles slechts voor U doen wil, zoo geef dan ook, o Jesus, dat al mijn doen Uwer waardig zij! Onderrigt mij, opdat ik tot eene volkomene zuiverheid uwer liefde gerake. Doch schenk mij vooral deze uwe liefde en wèl recht gloeiend en grootmoedig! Schenk mij die

diepe ootmoedigheid, zonder welke men aan U niet behagen kan! Vervul eindelijk uw' heiligen wil volkomen aan mij, zoowel, hier in dit leven, alsook daar boven in de eeuwigheid.

Akt van eerherstel aan het heilig Hart van Jesus.

Alleraanbiddenswaardigst en beminnenswaardigst Hart van Jesus, hetwelk onophoudelijk van liefde tot ons gloeit, bestendig medelijden gevoelt met onze ellende, en altoos slechts één ding begeert, namelijk: ons uwe schatten meê te deelen, U zelve aan ons geheel te geven; Jesus, mijn Verlosser en mijn God, Gij, die in overgrootte en wonderbare liefde bestendig op onze altaren als Slagtoffer verblijft en U dáár iederen dag duizendmaal voor ons in de H. Mis opoffert: — welke moeten uwe gevoelens zijn in dezen toestand, dien Gij uit liefde tot ons verkozen hebt, en waarvoor Gij bij 't grootste deel der menschen niets dan koudheid, vergetelheid, ondank en smaad ondervindt?

Was het dan niet voldoende, o mijn Jesus, dat Gij den bittersten weg verkoost, om ons te verlossen, ofschoon Gij op veel lichtere wijze uwe matelooze liefde hadt kunnen toonen? Was het niet genoeg eenmaal dien wreeden dood op U genomen te hebben, welke onze zonden U bereidden? Waarom wilt Gij U aan de afschuwe-lijkste boosheid, waartoe wereld en hel in staat zijn, dagelijks op nieuw blootstellen?

O mijn God en mijn liefdevolle Verlosser, wat

moet uw heilig Hart bij al die ondankbaarheid, bij al die boosheid gevoelen? Met hoe groote bitterheid moeten deze heiligschennissen, deze versmadingen uws heiligen Naams uw Hart overstelpen!

Van innige rouwmoedigheid en diepe smart over deze beledigingen doordrongen, lig ik hier voor U in 't gevoel van mijn niet neêrgekniel, om U voor hemel en aarde voldoening te brengen, wegens al die oneerbiedigheid en verguizing, welke Gij op onze altaren sedert de instelling van dit aanbiddenswaardigst Sakrament onderzonden hebt. Met vernederd en vermorzeld hart bid ik voor al deze beledigingen duizendmaal om vergiffenis. O konde ik al die plaatsen, waar men uw heilig Hart smadelijk mishandelt, en waar de wonderen uwer goddelijke liefde met uitgezochte boosheid bejegend worden, met mijne tranen bevochtigen en met mijn bloed wasschen en reinigen!

Ach, dat het mij mogelijk ware, door eene nieuwe, ongekende huldiging, vernedering en vernietiging van mij-zelfen zoo groote, zoo veelvuldige en zoo verschikkelijke heiligschennissen uit te boeten! Hadde ik voor een oogenblik de harten der geheele wereld in mijne magt, om ze U, o Jesus toe te wijden en U alzoo eeniger mate voor de onverschilligheid en gevoelloosheid van al diegenen voldoening en herstelling te geven, welke U niet kennen, of indien zij U kennen, U niet willen beminnen.

Het meeste echter, o mijn God en liefdevolle Verlosser, smart, bedroeft en verootmoedigt mij, dat ik zelf onder het getal dezer ondankbaren behoer. Doch, o mijn God, Gij ziet in 't verborgenste mijns harten, en derhalve is U mijne smart wegens mijne ondankbaarheid, mijn berouw over mijne zonden bekend; Gij weet, dat ik bereid ben om alles te doen en te lijden ter herstelling. O Heer, met een vermorzeld, vernederd, met een van rouwmoedige smart gebroken hart kniel ik voor U neder, en neem dankbaar alles uit uwe hand aan, wat Gij immer ter voldoening van zoo vele misdrijven van mij vordert.

Straf mij, o Heer, straf mij! Honderdmaal wil ik de hand zegenen en kussen, welke eene zoo regtvaardige straf aan mij voltrekt. O, dat ik ten slagtoffer worde, om al deze beledigingen uit te boeten! Konde ik toch alle plaatsen met mijn bloed wasschen, waar uw heilig ligchaam op den grond geworpen en met voeten vertreden wordt! Bovenmate gelukkig zou ik wezen, indien ik door alle denkbare pijnen, zoo vele onteeringen van uwe tegenwoordigheid, zooveel smaad en goddeloosheid wederom herstellen kon. O mijn Jesus, indien ik deze genade niet waardig ben, neem dan ten minste mijn gloeiend verlangen daarnaar genadig aan. Neem, o eeuwige Vader, deze mijne voldoening goedgunstig aan in vereeniging met die, welke het heilig Hart van uwen geliefden Zoon op Golgotha en Maria aan den voet des kruiscs U hebben aangeboden. Ziende

op het gebed, hetwelk het Hart van Jesus tot U opzendt, zoo vergeef mij alle ongerechtigheden en oneerbiedigheden, waardoor ik U beleedigde! Schenk mij, o God, door uwe genade, een' vastberaden en krachtdadigen wil, opdat ik mijn voornemen: *van niets te verzuimen, om U regt innig te beminnen, en op iedere wijze mijn Heer, Verlosser en Regter in 't allerheilige Sakrament des Altaars te eeren*, moge volbrengen tot aan het einde mijns levens, Der geheele wereld wil ik van nu af aan door mijn' eerbied en mijne godsvrucht tot het Allerheiligste duidelijk toonen, dat ik waarlijk geloof aan uwe tegenwoordigheid in dit Sakrament. Vooral echter wil ik het zoete Hart van Jesus hoogachten, eeren, beminnen; in hetzelfde wensch ik mijn overig leven door te brengen.

Eeuwige God, schenk mij de genade in dit uw Hart den geest te mogen geven. Amen.

GEBEDEN

*tot het Heilig Hart van Jesus voor het uitgesteld
Allerhoogwaardigst Sakrament.*

Maken wij vooral den tijd ten nutte, gedurende welken Jesus in 't Sakrament zijner liefde ter openlijke vereering is uitgesteld, en bezoeken wij Hem daar met ijver! Bedenken wij wel, wat de H. Cyprianus zegt: „Nimmer weent een smeekende te vergeefs aan de voeten van Jesus Christus; dáár wordt gewis nimmer het offer van een vermorzeld en verootmoedigd hart af-

gewezen. Steeds zullen de goddelijke inspraken aan onze gebeden en verzuchtingen beantwoorden, en de zoetheid van hemelschen troost zal op onze tranen volgen." — Jesus wordt op dezen troon van genade en goedheid uitgesteld, om op gelijke wijze aan allen, die tot Hem komen willen, gehoor te verleen, ten einde niemand uit schrik of vrees zou terugblijven. Hij zelf toch is bereid om al onze wenschen te verhooren en ons met genaden en weldaden te beloonen. Naderen wij dus tot Jesus' Hart en wij zullen overvloedigen troost vinden. „Vraagt", zegt Jesus tot ons, „en gij zult verkrijgen!"

v. Lof en dank zij Jesus Christus in 't allerheiligste Sakrament.

R. Van nu af tot in eeuwigheid! Amen.

I.

Goddelijk Hart van Jesus, ik groet U hier in het hoogheilig Sakrament des Altaars tegenwoordig. Gij zijt het middenpunt van alle harten: bij U vinden zij hunne vreugde en zaligheid, en buiten U is er voor hen niets dan ellende en nood. Ik groet U, Gij bron van onuitsprekelijke wonderen! Gij alléén omvat er meer dan de geheele wereld. Uit de volheid mijns harten bemin ik U, o oneindig beminnenswaardig Hart! Ik aanbid U, o oneindig volmaakt Hart! Ik prijs en dank U, o Hart vol van liefde tot mij! voor de liefde, waarvan Gij tot mij wordt verteerd, voor de

goedheid, waardoor Gij mij met U vereenigd houdt, en voor de zorg, welke Gij aan alles wijdt, wat mij betreft. Ik vereenig mij met U, en met al, wat Gij doet, o aanbiddenswaardig Hart! Ik wijd mij geheel aan U toe, o heilig Hart, om U alleen te dienen en met alle krachten aan de verheerlijking van uwen naam te arbeiden. Op U stel ik al mijn vertrouwen, Hart vol van goedheid, Gij immers zijt altoos bereid om mij onder uwe bescherming te nemen, wij in mijne nooden te helpen en mij met genaden te verrijken. Tot U neem ik mijnen toevlugt, Gij afgrond van alle volmaaktheid! Gij zijt het begin en de voltooiing, het toonbeeld aller deugden; derhalve bid ik U, plant ze allen in mijn hart. Laat daar gedijen: de liefde, de gehoorzaamheid, de zuiverheid, het geduld, de vredelievendheid, de zelfoverwinning en alle andere deugden. Dagelijks wil ik tot U komen, om ze in U te putten als in hare Bron, en ik zal niet heêngaen, tenzij ik eerst daarmee verrijkt ben geworden.

II.

Bron van barmhartigheid, welke onophoudelijk vloeit en nimmer uitdroogt, bij U zoek ik, neêgebogen van ellende, verligting. Fontein van levend water, bij U wil ik mijn' dorst stillen. Zon van heerlijkheid, tot U kom ik, opdat Gij de duisternissen in en rondom mij verdrijven en mij in uwe liefelijke klaarheid zoudt doen verblijden. Vuuroven van liefde, die met uw' gloed hemel en aarde ontvlamt,

bestendig smee ik tot U : wil het ijs, hetwelk mijn' hart omringt, doen smelten, en met uwe goddelijke warmte doordringen. Goddelijk Zoenoffer, aan welks voeten alle zondaars vergiffenis verkrijgen, ik smee U om vergiffenis mijner zonden, en om de genade der volharding ten einde toe. Zee van alle goedheid, bij U ontspringen voortdurend beken en stroomen van genade en ontferming ter verkwikking der geheele wereld ; ik kom tot U, ten einde Gij ook aan mijn hart van uwe volheid zoo veel geliefet mede te deelen, als mijn hart maar vermag te bevatten.

III.

Denk ik aan de onuitsprekelijke goedheid, o eindeloos beminnenswaardig en heilig Hart, welke Gij onophoudelijk ten gunste der menschen aan den dag legt, dan voel ik mij van liefde en dankbaarheid jegens U geheel en al doordrongen. Want Gij zijt de bondsark, waarin wij door een' zaligmakenden band met God vereenigd zijn ; Gij zijt de ark van Noach, buiten welke geen heil te hopen is ; Gij zijt het kleinod der wereld, de tempel des Heeren, het eenige Gode welgevallig brandoffer ; Gij heiligt en wijdt onze offers, dewijl Gij er U meê vereenigt, en schenkt er alle waarde aan, doordien Gij ze in dien vuurgloed verbrandt, waarvan Gij zelf zijt verteerd geworden ; Gij zijt onze Voorspreker en Middelaar bij den hemelschen Vader, bestendig neemt Gij voor diens regterstoel onze belangen ter harte en verzoent Gij ons met Hem ; Gij zijt een paradijs vol

blijdschap en vreugde voor reine zielen, welke daar onbeschrijfelijke zaligheid gewaar worden; Gij zijt een altoos geopende Hemel voor allen, die er binnen gaan en de schepselen verlaten willen, om den Schepper te bezitten; Gij zijt eindelijk de heilige stad, waarin de allerheiligste Drievuldigheid en alle Heiligen wonen, en waarin ook ik van nu af aan wensch te wonen. Met den koninklijken Profeet wil ik uitroepen: *Hier wil ik rusten in eeuwigheid: want deze plaats heb ik mij uitgekozen!*" 1) Wie mij voortaan vinden wil, hij heeft mij slechts in het aanbiddenswaardig Hart van Jesus te zoeken: want dit wil ik nimmer verlaten.

IV.

Allerzoetst Hart! Door uwe zoetheid zijt Gij mijn toevlugt tegen de onbarmhartige versteendheid van de harten der menschen. Gij ontvangt mij, terwijl zij mij terugstooten; Gij ondersteunt mij, terwijl zij mij verlaten; Gij troost mij, terwijl zij mij bedroeven. Gij, o allerheiligst Hart, zijt mijn steun en mijne bescherming tegen de verdorvenheid van de kinderen de wereld. Gij boezemt mij verachting voor de wereld in, terwijl zij mij door derzelve bekoorlijkheden tot zich zoeken te trekken; Gij wekt in mij verlangen op naar zelfverloochening en versterving, terwijl zij mij door hunne genoegens zoeken te verleiden; Gij geeft mij kracht en moed, om van hemelschen liefde-

1) Haec requies mea in saeculum saeculi: hic habitabo, quoniam elegi eam. Ps. CXXXI, 14.

gloed te branden, terwijl zij zich beijveren om mij aan de helsche vlammen over te leveren! O grootmoedig en goedertieren Hart! Hart vol liefde tot mij, uwe liefde vergoedt mij alles, en vult aan wat mij nog ontgaat en ontbreekt: Gij bemint God voor mij, Gij dankt Hem voor mij, Gij eert Hem voor mij, Gij geeft Hem voldoening voor mij, om op deze wijze mijne nalatigheid in de vervulling van al deze pligten te herstellen. Gij waakt voor mij, wanneer ik slaap, Gij werkt voor mij, wanneer ik rust, Gij zijt bezorgd voor mijne eeuwige aangelegenheden en wijdt er U aan toe, wanneer ik ze vergeet en verwaarloos. Hart vol welwillendheid, Gij trouwe menschenvriend, Gij zijt al mijn troost: want er is geene andere vreugde voor mij op aarde, dan mij met U te vereenigen en geheel aan U toe te wijden. Gij zijt mijne eenige hoop: want van U alleen verwacht ik hulp en heil. Gij zijt mijn eenige toevlugt en mijne veilige haven; ik snel tot U: wees Gij mijn schild tegen alle onzichtbare vijanden, die onafgebroken op mijn verderf uit zijn: wees mijne sterkte tegen mijne eigene zwakheden, welke mij ieder oogenblik den doodsteek kunnen geven.

V.

O Bron der liefde, des lights, der genade en der heiligheid! Ik bid u vurig, stort in mijn hart uwe liefde, uw licht, uwe genade en uwe heiligheid. Maak het vredelievend, ootmoedig,

eenvoudig, geduldig, gehoorzaam, ijverig, los van al het zinnelijke, gelijk Gij dit alles zijt. Vermurw deszelfs versteendheid, breek deszelfs hardnekkigheid, regel deszelfs bewegingen en driften, maak het deelachtig aan uwe zuiverheid en opregtheid, doordring het van uwen ijver, geef dat het vastbesloten zij, kortom: druk het al uw gevoelens in, en gedoog niet, dat het in eenig opzigt anders gevoele en denke dan Gij. Uwe zaak is het immers, o Koning der harten, mijn hart te leiden, te regelen en te besturen.

VI.

Verrigt nog meer, o goddelijk Hart! Kom, o kom zelf, en neem mijn hart in bezit! Kom er nu binnen en schenk het leven, warmte en beweegkracht! O hoe zeer is mijn hart verdorven! Al werd het nu ook genezen, weldra zou het wegens zijne onbestendigheid in zijne eerste ongeregeldheid terugvallen. Kom dus, o goddelijk Hart! Kom en neem zijne plaats in mijne borst in! Kom, verwarm, versterk en heilig al mijne ledematen! Kom, en breng mij uwe liefde, uwe genade, uwe heiligheid! O welk een geluk voor mij, zulk een hart te hebben! Alsdan vrees ik nimmer voor mijne liefde tot God en den naaste, wijl ik de Bron der liefde in mij heb! Dan zal ik nimmer zondigen, wijl ik de Bron der gerechtigheid bezit! Dan vrees ik de hel niet meer, wijl in mij de bron aller hemelsche vreugde

woont! Reeds nu adem ik in uwe nabijheid de zoetheid, welke mijn verlangen gedurende alle eeuwigheid bevredigen zal. Amen.

v. Lof en dank zij J. C. in 't allerheiligste Sakrament.

r. Van nu af tot in eeuwigheid! Amen.

Opoffering van Jesus' Hart.

Eeuwige Vader der liefde, ik offer u het zuiverste Hart het Hart, van Jesus, mijn' Verlosser en uwen Zoon, op; alle gevoelens en bewegingen, welke dit Hart bestendig vervulden, toen het op aarde leefde; die liefde, waarvan het ook nu nog gloeit tot U, zijn' eeuwigen Vader, en tot ons, zijne verlostescheepselen, in den hemel, zoowel als op aarde, waar het in 't heilig Sakrament tegenwoordig is. Dit goddelijk Hart wist U te verheerlijken, U te danken, U te beminnen, gelijk Gij het verdient; het kon U overvloedige voldoening voor ons en onze zonden geven. Hoe vurig heeft het naar uwe verheerlijking, naar uw welbehagen, naar mijn en aller menschen heil verlangd! Hoeveel heeft het op zich genomen, om de zondaars te bekeeren en te redden! Neem dus, o heilige Vader, dit waardig en liefdevol Hart genadig aan, aanvaard deszelfs geheel zuivere gevoelens ter uitboeting onzer zonden! Aanvaard deszelfs lof- en dankzegging, liefde, voldoening, moeilijkheden en lijden! Vervul deszelfs gloeiend verlangen van ons bekeerd en gered te zien!

Verlicht en beweeg alle zondaars om de verdiensten van dit goddelijk Hart, opdat zij al hunne misdrijven verafschuwen, U, ons hoogste Goed, beminnen en eenmaal in den hemel eeuwig loven en bezitten mogen. Amen.

GEBED,

wat de H. Gertrudis gewoon was dagelijks te verrigten ter eere van Jesus' H. Hart.

Ik groet U, o allerheiligst Hart van Jesus, Hart van mijn' Verlosser, levende en onuitputtelijke bron der vreugde en des eeuwigen levens, oneindige schatkamer der Godheid, brandend fornuis der goddelijke liefde! Gij zijt mijn toevlugt, mijne rustplaats, mijn al! Hart vol van liefde, ontvlam mijn hart van den heiligen gloed, die U verteert! Giet al die genaden in mijn hart, welke in U, als in hare bron ontspringen! Laat mijne ziel bestendig met de uwe vereenigd, en mijn wil in alles aan den uwen gelijkvormig zijn. Dit ééne slechts verlang ik: dat uw heilige wil het eenige rigtsnoer en het eenige doel van al mijne gedachten, van al mijne wenschen, van al mijne handelingen zij! En dit hoop ik vastelijk van U. Amen.

DRIE GEBEDEN,

welke de Heer aan de H. Gertrudis als Hem bijzonder welgevallig leerde.

I. Dankzegging,

Liefdevol Hart van mijn Jesus, mogten alle enge-

len en menschen U loven, U danken en U prijzen voor die liefde, waarmede Gij ons in weêrwil onzer onwaardigheid, geschapen hebt en dagelijks onderhoudt; voor die liefde, waarmeê Gij ons met uw kostbaar bloed hebt vrijgekocht, met uw goddelijk vleesch en bloed in 't heilig Sakrament voedt, en tevens bestendig onder ons verblijft; voor de liefde, waarmeê Gij ons zoovele genaden hebt geschonken, en nog immer bereid zijt te schenken: voor die liefde eindelijk, waarmeê Gij ons, in weêrwil onzer ondankbaarheid, langmoedig verdraagt. Ja, mijn Verlosser, voor al die liefde dank ik U, en draag U de goddelijke gevoelens uws Harten, alsmede de heerlijkheid op, waarin Gij U door alle eeuwen der eeuwen verheugt.

II. Verfoejing der zonden.

Hart van mijn' Jesus, hetwelk dagelijks voor al uwe liefde, van ons zoo veel ondankbaarheid ondervinden en dulden moet, ik verfoei en verwerp hier in uwe tegenwoordigheid alle ondankbaarheid der menschen, doch geheel bijzonder, die, waaraan ik mij zelf schuldig heb gemaakt. Vol schrik wend ik mijne oogen af van al die oneerbiedigheden en beledigingen, welke U door de menschen en door mij werden aangedaan. Ik verfoei die duizende hinderissen, welke wij rampzalige schepselen, uwer genade in den weg stelden, waardoor wij uwe hand tevens sloten, en de genaden, welke Gij uitdeelen wildet, ons zelveu onttrokken. Ach ontferm U

onzer! Bevrijd ons van onze ondankbaarheid, en trek onze harten tot U.

III. Bede.

Hart van Jesus, rijk in ontferming! Stort uwe barmhartigheden ruimschoots over ons uit, en laat ze bewerken, dat een ieder van ons in zijne armzaligheid aan uwe goedheid en genade beantwoorde. Want wat baat ons al uwe goedheid en liefde, wanneer wij er ons niet van bedienen, zoo als het in het plan uwer goddelijke Voorzienigheid ligt? Voltrek derhalve, wat Gij door uwe liefde en ontferming tot ons heil en ter uwer verheerlijking begonnen hebt. Amen.

Zeg aan het slot van het bezoek voor 't Allerheiligste met de H. Gertrudis:

O Jesus, mijn hart verblijft aan uwe voeten! Uwe liefderijke zorgvuldigheid zal het als in eene gevangenis vol vreugde opsluiten; de beminneuswaardigheid uws Harten zij de zoete keten, welke het aan het Uwe onafscheidelijk zal vastbinden. Noch de wereld, noch de hel zal mij van uwe voeten scheiden; dit hoop ik van uwe genade. De magt uwer zoete liefde zal het vast hechten, opdat het zich in eeuwigheid nimmer van U zou kunnen verwijderen. Amen.

KORTE GEBEDEN TOT JESUS' H. HART,
om de genade der zuiverheid.

Beminnenswaardig Hart van Jesus! Uit liefde tot U maak ik het besluit en neem ik mij voor, om

heden op geene wijze in niet ééne booze gedachte toe te stemmen, Mijn liefste Jesus, sta mij bij, om alle kwade gedachten te verfoeijen!

Eer zij den Vader, enz.

Beminnenswaardig Hart van Jesus! Uit liefde tot U maak ik het besluit en neem ik mij voor, om heden geen onbetamelijk woord te spreken. Mijn liefste Jesus, reinig mijne tong!

Eer zij den Vader, enz.

Beminnenswaardig Hart van Jesus! Uit liefde tot U maak ik het besluit en neem ik mij voor, om mij heden voor elke onbetamelijke handeling te hoeden, en elke gelegenheid te vlugten. Mijn liefste Jesus, schenk mij degenade der zuiverheid, en geef, dat ik in al mijne handelingen het geluk moge hebben van aan uw heilig Hart welgevallig te zijn!

Eer zij den Vader, enz.

Roep na deze gebeden de H. Maagd Maria aan, meer met het hart dan met de lippen, naar het voorbeeld van den H. Stanislaus, die dit iederen morgen en avond plagt te doen, om haren zegen.

Zegen mij, o Dochter van den eeuwigen Vader, en laat niet toe, dat ik God ooit door ééne enkele gedachte beleedige! Zegen mij, o Moeder des eeuwigen Woords, en laat niet toe, dat ik ooit door één enkel woord beleedige! Zegen mij, o Bruid van den H. Geest, en laat niet toe, dat ik God ooit door eenig werk of verzuim beleedige, maar geef veeleer, dat ik Hem van gan-

scher harte beminne! O milde, barmhartige, liefderijke Maagd Maria! blijf altoos mijn hulp en bijstand! want na God is al mijn vertrouwen op u gevestigd, o liefdevolle Moeder!

In het oogenblik der bekoring. 1)

O mijne Meesteresse, o mijne Moeder, gedenk, dat ik de uwe ben! Behoed mij, verdedig mij als uw goed en uw eigendom.

GEBEDEN VAN TOEWIJDING EN OPDRAGT AAN
HET ALLERHEILIGST HART VAN JESUS.

Toewijding des harten.

O allerzoetste Jesus, hoever ging uwe liefde tot mij! Door de menschwording wildet Gij aan mij gelijk worden, om mij aan U gelijkvormig te maken; Gij leverdet U over aan den dood en wel aan den dood des kruises, om mij voor den eeuwigen dood en voor de hel te bewaren; met eene lans liet Gij uw Hart doorsteken, om mij tegen de gerechtigheid uws Vaders een toevlugtsoord te openen; eindelijk werdt Gij zelf mijn offer en mijne spijs in 't heilig Sakrament des Altaars. Omatelooze liefde! O eindelooze teederheid! Wat verlangt Gij voor zoo groote genaden, voor zoo vele weldaden van mij? Ik weet het: Gij verlangt mijn Hart. Maar behoort dan dit niet om ontelbare redenen reeds

1) Telkens als men deze verzuchting in 't oogenblik der bekoring verrigt 40 dagen aflaat; toevoegelijk aan de geloovige zielen in 't vagevnuur. Zie: l'Abbé D. Pinart Nouveau traité des Indulg., pag. 150.

lang aan U! Hoe konde ik het dus aan U onttrekken? Ja, o mijn God, hetzij het Uwe! Hier lig ik voor u ter aarde neder, om U dit hart eindelijk geheel en opregtelijk toe wijden; het zal het uwe zijn, o mijn God! Hemel en aarde roep ik tot getuigen van mijn besluit: dat mijn hart U toebehoort!

Verwaardig U, o God van goedheid, mijn hart, het zondigste en onwaardigste aller harten, aan te nemen. Gij hebt het met genaden overstroomd, met tranen en bloed bedauwd: doch ik heb het door schandelijke driften ontheiligd, door mijne zonden als in het slijk vertreden en met wonden overdekt. Nogtans draag ik het U op en wijd het U thans toe met al deszelfs bewegingen driften, begeerten, en gevoelens en ik ben vast besloten, het U nimmer meer te ontrooven. O hadde ik toch de harten van alle Engelen en Heiligen, om ze allen aan U te schenken! Doch, o Jesus, ik heb slechts één hart, dit echter behoort geheel aan U, aan U geheel alleen. De wereld en de schepselen zullen er geen deel aan hebben, zij hielden het lang genoeg geboeid en in dwaling gekerkerd. *Gij alléén zijt mijn deel en de God mijns harten!* O God, indien Gij met mij volgens uwe strenge regtvaardigheid gehandeld haddet, dan ware mijn hart reeds zeer lang eene prooi der hel-sche vlammen geworden. Nu echter behieldt Gij mij genadiglijk in het leven; derhalve zal ook mijn hart zich geheel deszelfsoverige leven

alleen aan U toewijden. O Jesus, ik bied U mijn hart aan, of neem het veeleer zelf uit mijne borst, en bekeer het tot U, zoodat het uwer waardig worde. Boezem het dankbaarheid in voor uwe gaven, rouwmoedigheid over al deszelfs zonden, trouw ter behartiging uwer genade, onderwerping aan uw en heiligen wil, en eene gloeiende liefde tot U. O Jesus! neem Gij mijn hart, en hebt Gij het in bezit genomen, bewaar het dan voor U, en sluit het op in uw Hart, opdat noch ik zelf, noch de wereld het U ontroove. Mijn wil en verlangen, o God, is: dat mijn hart U toebehoore gedurende geheel mijn leven, in het uur van mijnen dood en in alle eeuwigheid! Amen.

Door den Priester in tegenwoordigheid der geloovigen in de kerk voor te bidden.

Lof, liefde, aanbidding en dankbaarheid zij in eeuwigheid aan U, Heer Jesus Christus, in 't allerheiligste Sakrament des Altaars!

O Jesus, zie genadig neder op het gloeiend verlangen en de gebeden uwer kinderen, die zich hier aan uwe heilige voeten verzameld hebben! Hoe zouden wij onze liefde kunnen weêrhouden, wanneer wij voor U zijn neêrgebogen, Gij onze Verlosser, onze Vader, onze Vriend? Om onzentwege, goede Herder, zijt Gij uit den hemel op aarde gekomen; om onzentwege hebt Gij ruim dertig jaren een moeilijk leven doorgebracht; om onzentwege

zijt Gij het vreesselijkst lijden te gemoet getreden, en hebt Gij U aan het kruis voor ons opgeofferd; om onzentwege hebt Gij het heilig Sakrament des Altaars ingesteld, dat op geheimvolle wijze alle wonderen en genaden uwer Godheid en Menschheid in zich bevat en het onderpand uwer groote liefde is.

O goddelijk Hart van Jesus, wie zou alles kunnen optellen, wat Gij voor ons hebt gedaan? Wie is in staat het U te vergelden? Hier op deze heilige plaats spreekt alles slechts van U en van uwe genade voor ons. Wij werden in 't water des H, Doopsels herboren, en uit kinderen van gramschap kinderen van liefde. Hier werden wij door eene geheel bijzondere genade in de kennis van U onderwezen en in de liefde tot U ontvlamd. In den registerstoel van boetvaardigheid liet Gij ons genade en vrede wedervinden, en reiniget Gij ons in uw heilig bloed. Hier eindelijk, aan dezen heiligen disch, hebt Gij ons zoo menigwerf uw alleraanbiddenswaardigst vleesch en bloed geschonken. Dagelijks offert Gij U voor ons op het altaar, en vernieuwt Gij het offer van Golgotha. In onze kerken bezitten wij U dag en nacht, hier deelt Gij onze ballingschap met ons, hier zijt Gij onze steun en sterkte gedurende onze moeilijke levensreis. O Heer, hoe groot is uwe liefde! En ach! wij hebben U niet weder bemind! Wij hebben U onze harten niet gegeven, alhoewel ze, om ontelbare redenen, alleen aan U behooren. O ondank zonder wederga! O liefdelooze bitterheid en koelheid, zooals er geen

tweede te vinden is! Jesus, ontferming! wij willen ons verbeteren.

O Heer, neem goedgunstig het offer aan, wat wij U thans opdragen! Wij allen geven alles aan U over, wat wij zijn en hebben; moge geheel ons leven aan uw goddelijk Hart zijn toegewijd! Al onze gedachten, wenschen, gevoelens en handelingen zullen naar niets anders streven, dan om uwe eer te bevorderen en uit te breiden. Alleen tot uwe dienst willen wij al onzen tijd, onze gezondheid en al onze krachten besteden! Wij maken dan ook hier voor uwe voeten, o God van Goedheid, het vast besluit, om alles te vlieden, wat U zou kunnen beleedigen, uwe geboden naauwgezet te onderhouden, en alle rampspoeden en ellenden des levens geduldig en onderworpen te dragen. Aan U offeren wij ons zelve geheel op, en wij willen door eerbied in de kerk, doorgodsvrucht bij de H. Offerande der Mis, door een veelvuldig en godvruchtig ontvangen der heilige Sakramenten van Boetvaardigheid en des Altaars eenigermate uwe overgrootte liefde zoeken te vergelden.

Help ons, o Heer! opdat wij aan dit alles getrouw mogen blijven tot in den dood!

O God, stort over onze geheele gemeente uwen zegen uit: zie vol barmhartigheid neder op de bedroefden en lijdenden; help de zieken; ontferm U over de zondaars: troost de gezinnen, die op U vertrouwen: verdedig ons tegen alle vijanden onzer zaligheid: doch sta ons vooral bij in het uur van onzen dood! Laat uw Hart ons in deze

ure eene veilige schuilplaats wezen, opdat wij U gelijk in den tijd, zoo ook in de eeuwigheid mogen beminnen. Amen.

ZEVEN OFFERANDEN

van het H. Hart van Jesus aan den eeuwigen Vader. 1)

I.

Eeuwige Vader, ik offer U de verdiensten van het dierbaar Hart van Jesus, uw' welbeminden Zoon, mijn' goddelijken Verlosser, voor de verheffing en de uitbreiding van mijne welbeminde Moeder, de heilige Kerk, voor het behoud en den voorspoed van haar zichtbaar Opperhoofd, den Paus van Rome, voor alle Bisschoppen en Priesters en voor al hare dienaren.

Eer zij den Vader, enz.

Geloofd, gedankt en aangebeden zij nu en ten allen tijde het goddelijk Hart van onzen Heer, J. C.!

II.

Eeuwige Vader, ik offer U de verdiensten van het dierbaar Hart van Jesus, uw' welbeminden Zoon, mijn' goddelijken Verlosser, voor den vrede en de eendragt der christen-vorsten, voor de vernedering der vijanden van ons heilig geloof en voor het welzijn van het christenvolk.

Eer zij den Vader, enz.

Geloofd, gedankt en aangebeden zij nu en ten allen tijde het goddelijk Hart van onzen Heer, J. C.!

1) In navolging der zeven offeranden van Jesus H. Bloed aan den eenwigen Vader, De Vert.

III.

Eeuwige Vader, ik offer U de verdiensten van het dierbaar Hart van Jesus, uw' welbeminden Zoon, mijn' goddelijken Verlosser, inzonderheid ten gunste van ons Vaderland: voor de verlichting der ongeloovigen, voor de uitroeiing der ketterijen, en voor de bekeering der arme zondaars.

Eer zij den Vader, enz.

Geloofd, gedankt en aangebeden zij nu en ten allen tijde het goddelijk Hart van onzen Heer, J. C.!

IV.

Eeuwige Vader, ik offer U de verdiensten van het dierbaar Hart van Jesus, uw' welbeminden Zoon, mijn' goddelijken Verlosser, voor mijne geliefde ouders, broeders, zusters en verdere bloed- en aanverwanten, voor mijne vrienden en vijanden, voor de armen, de gebrekkigen en voor al degenen, voor wie ik verplicht ben te bidden.

Eer zij den Vader, enz.

Geloofd, gedankt en aangebeden zij nu en ten allen tijde het goddelijk Hart van onzen Heer, J. C.!

V.

Eeuwige Vader, ik offer U de verdiensten van het dierbaar Hart van Jesus, uw' welbeminden Zoon, mijn' goddelijken Verlosser, voor al degenen, die van daag zullen sterven, opdat Gij hunne zielen van de pijnen der hel moget bevrijden en haar in het bezit stellen van de eeuwige vreugde des hemels.

Eer zij den Vader, enz.

Geloofd, gedankt en aangebeden zij nu en ten allen tijde het goddelijk Hart van onzen Heer, J. C.!

VI.

Eeuwige Vader, ik offer U de verdiensten van het dierbaar Hart van Jesus, uw' welbeminden Zoon, mijn' goddelijken Verlosser, voor al degenen, welke tot de veilige schuilplaats van Jesus' allerzoetst Hart hunnen toevlugt nemen, voor al degenen, die zich met mij vereenigen om het te vereeren, en eindelijk voor allen, die zich beijveren en medewerken om deze godsvrucht te verspreiden.

Eer zij den Vader, enz.

Geloofd, gedankt en aangebeden zij nu en ten allen tijde het goddelijk Hart van onzen Heer, J. C.!

VII.

Eeuwige Vader, ik offer U de verdiensten van het dierbaar Hart van Jesus, uw' welbeminden Zoon, mijn' goddelijken Verlosser, voor al mijne geestelijke en ligchamelijke behoeften; en voor de verlossing der zielen in het vagevuur, voornamelijk voor die zielen, met welke ik op aarde zoo innig verbonden was: 't zij door de banden des bloeds of die der verwant- of vriendschap: als...; vervolgens voor die zielen, voor welke geene bijzondere gebeden gestort worden, welke het meest verlaten zijn, en derhalve aan mijne gebeden het meest behoefte hebben.

Eer zij den Vader, enz.

Geloofd, gedankt en aangebeden zij nu en ten allen tijde het goddelijk Hart van onzen Heer, J. C.!

Leve het goddelijk Hart van Jesus nu en in alle eeuwigheid! Amen.

Zevenmaal het Wees gegroet, Maria, tot het bedroefde hart der allerheiligste Maagd.

Heilige Moeder, verkrijg voor mij, dat de wonde van Jesus' Hart in mijn hart worde gedrukt.

Allerzoetst Hart van Jesus, geeft mij uwe liefde, en verwek in mij een' afschuw voor de zonden. Amen.

Gebed van ouders voor hunne kinderen.

O allerzoetst Hart van Jesus! Hart van den tendersten Vader! Neêrgeknield beveel ik U geheel mijne familie aan en wijd ze U toe. Van uwe gevoelens behoor ik doorgedrongen te wezen, om mijne kinderen naar uw Hart te vormen, welke veel meer uwe, dan mijne kinderen zijn. O Jesus, verleen mij derhalve uwe goddelijke kracht, om hen ver van het kwaad verwijderd te houden; alsmede uwe hemelsche goedaardigheid, om hen liefderijk tot U te voeren. Geef mij de opregtheid, zachtzinnigheid, den ootmoed, ijver en alle deugden van uw aanbiddenswaardig Hart, opdat ik ze in deze jeugdige harten zou kunnen planten. Inzonderheid echter smEEK ik U bij die teedere liefde, waarmede Gij de kleinen tot U geroepen, bij de goddelijke liefdekoningen, waarmee Gij hen overladen hebt, dat Gij al mijne kinderen door uwe oneindige beminnenswaardigheid tot U gelievete trekken, dewijl toch al mijne handelingen zonder uwen bij-

stand vruchteloos zijn. Laat uw Hart voor hen eene veilige schuilplaats zijn tegen elk gevaar: laat hen daar licht en genade vinden tegen alle duisternissen der dwaling, zekerheid in alle bekoringen, bescherming tegen elke schending der zuiverheid, kloekheid tegen de aanlokselen der wereld, onwankelbaar geloof, heiligheid en gloeiende liefde. Verleen hun, o Jesus, deze genaden, om de verdienstvolle liefde en hoogachting, welke Gij op aarde uwen hemelschen Vader en uwer onbevleete Moeder hebt toegedragen; om de onuitsprekelijke heiligheid dier verhevene familie, welke Gij hier beneden met Maria en Josef hebt uitgemaakt; eindelijk om de oneindige liefde van uw Hart. Opdat echter de eenheid, welke volgens uw' heiligen wil tusschen ouders en kinderen bestaat, en welke Gij heiligtet door uwe genade, onder uwe bescherming naamt, en door de banden van bovennatuurlijke liefde bevestigdet, — nimmer verbroken worde, zoo verleen, o God, dat wij in den tijd moedig en standvastig strijden, opdat wij allen elkander daarenboven in uw Hart mogen weder vinden, om U te beminnen en te loven in alle eeuwigheid. Amen.

Gebed van kinderen voor hunne ouders.

O hemelsche Vader, die ons geboden hebt Vader en Moeder te eeren, ik bid U, ontferm U, ter liefde van Jesus' H. Hart, over mijne Ouders en zegen hen naar ziel en ligchaam; vergeld aan hen in den tijd en in de eeuwigheid de liefde en goedheid, welke zij mij bewijzen. Beloon hen voor al de moeiten, zor-

gen en ongemakken, welke zij, om mijnentwil hebben aangewend of nog aanwenden. Geef hun een lang, gelukkig en vreedzaam leven. Laat het dierbaar Hart van Jesus, uw' goddelijken Zoon, voor hen eene veilige schuilplaats zijn tegen alle gevaren des levens, mogen zij daar sterkte en troost onder vinden in hunne rampen en droefheden, welke het deel van iederen christen zijn; o bescherm en bewaar hen daar in uwe vriendschap en liefde.

Bij de liefde, welke het kind Jesus aan zijne Ouders betoonde, smeek ik U, Hemelsche Vader, sta mij bij, om ten allen tijde aan mijne Ouders de verschuldigde gehoorzaamheid en eerbied te bewijzen, opdat ik eenmaal met hen deelgenoot moge worden van de gelukzalige eeuwigheid. Amen.

Vernieuwing der geloften voor ordespersonen.

Mijn goddelijke Verlosser, met de meest mogelijke innigheid en liefde wijd ik mij toe en offer ik mij op aan uw allerheiligst Hart! Krachtens mijne geloften, ben ik reeds, wel is waar, aan uw kruis genageld, maar desniettemin wil ik ze wederom voor hemel en aarde vernieuwen, ten einde uw Hart dank te zeggen voor de overgrootte genade, dat Gij mij tot een' zoo heiligen staat geroepen hebt. Tot uwe eer beken ik openlijk, dat uw juk geenszins hard of drukkend is, dat de banden, waardoor Gij mij met U vereenigdet, mijn geluk uitmaken, en dat ik slechts dit ééne verlang, ze immer vaster om mij toe te halen. Derhalve druk ik het kruis, 't welk Gij mij met mijn' heiligen roep hebt opgelegd, met

teedere liefde en vreugde aan mijn hart: want het is al mijne blijdschap, mijn roem en mijne vreugde tot in den dood. O God, help mij, dat ik mij nimmer ergens anders in beroeme, dan in het kruis van Jesus, mijn goddelijken Bruidgom, door wien de wereld aan mij en ik der wereld gekruisigd ben! Mijn rijkdom zij de heilige armoede! Mijn troost het lijden van Jesus! Mijne liefde zijn allerheiligst Hart!

Neen, beminnelijke Verlosser, niets vermag mij van U te scheiden, niets is in staat mij tot zich te lokken, tenzij Gij alléén. Rustig en onbevreesd bewandel ik het pad der volmaaktheid, dewijl Gij mijne schreden leidt en mijne zwakheid ondersteunt. Ik hoop op U, o Jesus, dat Gij uwe beschermende hand, welke mij reeds met zoovele genaden gezegend heeft, over mij zult uitstrekken, en mij de dagelijksche hulp, welke ik zoo zeer behoef, niet zult onttrekken, opdat ik aan alle bekoringen krachtig wederstaan en al mijne vijanden verwinnen moge. Om deze hulp, o ontfermingrijke Heer en Heiland, bid en smEEK ik U bij uw bloed, bij al uwe Wonden, bij uw allerheiligst Hart! Laat mij een levend bewijs van de magt uwer liefde jegens al uwe vijanden zijn! Amen.

G E B E D E N ,

om een' stervende aan Jesus' H. Hart aan te bevelen.

I.

O liefdevolle Jesus, bij den aanblik der menigte

en grootheid onzer zonden en wegens het naderen van dat vreeslijk lijden, waardoor Gij onze zonden hebt willen uitboeten, overweldigd, hebt Gij op den Olijfberg in smartelijken doodsangst bloed gezweet; om de smarten, waarin uw heilig Hart alstoen gedompeld werd: ontferm U over uwen dienaar.... die met den dood ligt te worstelen! Om de bitterheid en treurigheid, welke Gij hebt willen doorstaan: verzacht hem de pijnen des doods; om het vast vertrouwen, hetwelk Gij tot uw' hemelschen Vader hadt: verleen hem onwankelbare hoop op de goddelijke barmhartigheid; om het kostbaar bloed, wat gij alstoen hebt vergoten: reinig hem van al zijne zonden; om de goddelijke onderwerping uws Harten aan den wil van uwen Vader: geef, dat ook hij den dood met volkomene onderwerping en in vereeniging met uw heilig welbehagen aanneme.

Onze Vader. Vijfmaal: Eer zij den Vader, enz.

II.

O liefderijkste Jesus, Gij hebt het altaar des kruises willen bestijgen, om na een' wreeden doodstrijd van drie uren uw' hemelschen Vader het groote offer van u zelve te brengen; ontferm U over uwen dienaar..., die thans den laatsten strijd strijdt! door de allerreinste liefde, welke alsdan uw Hart vervulde, door den haat, dien gij de zonde toedroegt, door den ijver voor de eer uws Vaders, door uwe liefde tot ons, laat het groote offer aan uwen dienaar... niet

vruchteloos zijn! Rust hem in dit oogenblik uit met uwe genaden, welke hij zoo zeer behoeft: schenk hem een waar berouw over alle zonden, houd de hinderlagen van den boozen vijand verre van hem, ontvlam hem met den gloed uwer heilige liefde, opdat hij zijne ziel vertrouwwol aan uw allerheiligst Hart overgeve.

Onze Vader. Vijfmaal: Eer zij den Vader, enz.

III.

O allerbeminnelijkste Jesus, Gij waart niet tevreden, uw leven voor ons geofferd te hebben, maar na uwen dood wildet Gij ons ook de laatste droppe-
len van uw kostbaar Bloed schenken. O ter liefde van de wonden uwer zijde en van uw heilig Hart, ontferm U over uwen dienaar..., die op het bed van doodelijke smarten zucht! bedenk, o Jesus, dat uw heilig Hart voor ons allen werd geopend, dat het bloed en water voor ons allen heeft vergoten, en dat de vlammen, waarvan het wordt verteerd, branden voor ons allerheil! Laat dus uw' dienaar.. thans de vruchten des geloofs, waarin hij leefde, de vruchten der gebeden, welke de Kerk voor hem verrigt heeft en nog heden verrigt, de vruchten uwer heilige Sakramenten rijkelijk inoogsten, op dat hij van alle zonden gezuiverd, in uw heilig Hart moge sterven!

Onze Vader Vijfmaal: Eer zij den Vader, enz.

IV.

O genaderijke Moeder van Jesus! met wonder-

lijke kracht woondet Gij den dood van uwengoddelijken Zoon bij, en waart Gij de eerste onder alle schepselen, die in 't heilig Hart binnengingt, als het voor ons geopend werd. Bij het zwaard van smarten, 't welk toen uw beminnelijk hart doorboorde, bidden wij U om uwe magtige voorspraak bij Jesus voor uwen dienaar... Ja! Gij zijt de troosteres der bedroefden en de toevlugt der zondaren; Gij zijt ons leven en onze hoop na Jesus, Gij kunt ons gebed niet versmaden, daar wij in zoo grooten nood verkeeren. Bid Jesus, dat Hij op dit uw stervend kind de verdiensten van zijn goddelijk Bloed gelieve toe te passen, dat Hij het om wille van zijn kostbaar Bloed een volmaakt berouw inboezeme, alle zonden genadig vergeve, en het in zijn allerheiligst Hart opneme. O Maria, draag aan uwen Zoon alle bewegingen van uw rein en vlekkeloos Hart, al uwe offers en verdiensten op, en Hij zal aan zulk een offer, aan zulke beden zijne verhooring niet kunnen weigeren. Amen.

(*Salve Regina.*)

Wees gegroet, o Koningin, Moeder der barmhartigheid! Ons leven, onze zoetheid en onze hoop, wees gegroet! Tot U roepen wij verbannen kinderen van Eva. Tot U verzuchten wij kermende en weenende in dit dal der tranen. Welaan dan, onze Voorsprekeres, keer uwe barmhartige oogen tot ons. En toon ons, na deze balingschap, de gezegende vrucht uws ligchaams, Jesus. O goedertierene, o vrome, o zoete Maagd Maria

- v. Bid voor ons, H. Moeder Gods!
 r. Opdat wij waardig worden aan de beloften
 van Christus.

Laat ons bidden.

Almagtige, eeuwige God! die het ligchaam en de ziel van de glorieijke Maagd en Moeder Maria door de medewerking van den H. Geest bereid hebt, om eene waardige woonplaats te worden voor uwen Zoon! geef, dat wij, die ons in hare gedachtenis verheugen, door hare goedertierene voorspraak van het tegenwoordige kwaad en van den dood mogen verlost worden. Door Christus onzen Heer.

r. Amen.

v. De goddelijke hulp blijve altijd met ons.

r. Amen.

ROZEKRANS

ter eere van het Goddelijk Hart van Jesus. 1)

v. O God, wees opmerkzaam op mijne hulp,

r. Heer, haast U, om mij te helpen!

Eer zij den Vader, enz.

I.

Beminnenswaardigste Jesus, wanneer ik de

1) Aflaat van 300 dagen elken keer. Een volle Aflaat voor degenen, die dezen Rozekrans eene maand lang dagelijks bidden, na gebiecht, gecommuniceerd en de gewone gebeden verrigt te hebben. Deze aflaat kan aan de geloovige zielen worden toegevoegd. — Zie l'Abbé Pinart. Nouveau traité des Indulgences. Pag. 116.

teedere liefde uws Harten overweeg, en zie, hoe het zoo vol goedheid en mildheid jegens de zondaars is, dan wordt mijn hart met troost vervuld en ontwaakt in mij het vaste vertrouwen, dat Gij ook mij genadig zult opnemen. Zeer vele zonden voorzeker heb ik bedreven; doch met Petrus en Magdalena heb ik er berouw over, en beweene en verfoei ze nu van ganscher harte, wijl ik U, o hoogste Goed, daardoor beleedigd heb. Ik smeek U, vergeef mij en stamij als eene bijzondere genade deze bede toe: laat mij sterven, ja o Heer, laat mij liever sterven, dan nogmaals U te beleedigen! Laat mij slechts leven, om U te beminnen!

Onze Vader. Vijfmaal: Eer zij den Vader, enz. tot de vijf Wonden.

Allerbeminnelijkst Hart van Jesus! geef, dat ik U meer en meer beminne!

II.

O mijn Jesus, ik prijs uw ootmoedig Hart, en zeg U dank, dat Gij het mij ten voorbeeld hebt gegeven: want hierdoor noodigt Gij mij niet slechts allernadrukkelijkst ter navolging uit, maar door uwe groote vernederingen toont en baant Gij mij tevens den weg, dien ik bewandelen moet. O ik ondankbare en verblinde! hoe ver ben ik afgedwaald! Maar vergeef het mij, thans wil ik mijn' hoogmoed en mijne ijdelheid afleggen, en met een ootmoedig hart U op den weg der nederigheid navolgen, om den vrede en het heil te

bekomen. Sterk mij en eeuwig zal ik uw goddelijk Hart daarvoor lofprijzen.

Onze Vader. Vijfmaal: Eer zij den Vader, enz.

Allerbeminnelijkst Hart van Jesus! geef, dat ik U meer en meer beminne!

III.

O mijn Jesus, ik bewonder uw geduldig Hart en zeg U dank voor de vele wonderbare voorbeelden van onverwinnelijk geduld, welke Gij ons gegeven hebt. Schaamte overdekt mij bij deze gedachte wegens mijne teêrgevoeligheid, welke zelfs de kleinste wederwaardigheden niet te verdragen weet. O lieve Jesus, plant in mijn hart eene gloeiende en bestendige liefde tot kruis en lijden, tot zelfverloochening en boete, opdat ik U op den Kalvarieberg volge, om van daar met U tot de heerlijkheid en vreugde des paradijzes te geraken!

Onze Vader. Vijfmaal: Eer zij den Vader, enz.

Allerbeminnelijkst Hart van Jesus! geef, dat ik U meer en meer beminne!

IV.

O mijn Jesus, wanneer ik uw zachtmoedig Hart beschouw, dan deins ik terug voor het mijne, dat zoo zeer van het Uwe verschilt. Eén woord, één gebaar, de schijn eener beleediging is voldoende, mij te kwetsen en luid geklaag en jammer te doen hooren. O vergeef mij mijne oplopendheid, en schenk mij de genade, om voortaan bij alle tegenspraak uwe onverstoorbare

vrede-lievendheid na te volgen, opdat ik mij voortdurend in uw' heiligen vrede moge verheugen.

Onze Vader. Vijfmaal: *Eer zij den Vader, enz.*

Allerbeminnelijkst Hart van Jesus! geef, dat ik U meer en meer beminne!

V.

O mijn Jesus, dat toch de geheele wereld de grootmoedigheid van uw over dood en hel zegevierend Hart verheerlijkte! Want wat is zoo zeer lofen en verheerlijking waardig? Hoe nietig en verachtelijk is in vergelyk hiermede mijne klein-geestigheid, welke bij alles eerst vol angst vraagt: „wat zullen de menschen zeggen”, en mij aldus tot slaaf van lage en vernederende menschenvrees maakt! O Jesus, ik beloof U, dat ik mij zal veranderen, geef mij slechts moed en kracht, om mij hier beneden te overwinnen, opdat ik eenmaal in den hemel met U moge zegevieren.

Onze Vader. Vijfmaal: *Eer zij den Vader, enz.*

Allerbeminnelijkst Hart van Jesus! geef, dat ik U meer en meer beminne!

Wend u nu nog tot de H. Maagd Maria, en zeg haar vol vertrouwen op haar Moederhart:

O vermogende Moeder Gods, Gij mijne Moeder, Maria, verwerf mij door de verdienste van uw zoet hart, eene ware en opregte godsvrucht tot het allerheiligst Hart van Jesus, uw' goddelijken Zoon! Laat mij in hetzelfde verborgen blijven met al mijne neigingen en gevoelens, en dáár mijne pligten zorgvuldig waarnemen. Geef, dat

ik vreugdevol alle dagen, doch inzonderheid heden,
 Jesus beminne, en Hem diene.

v. Hart van Jesus, brandend van liefde tot ons.

r. Ontvlam onze harten van liefde tot U!

Gebed.

Verleen, bidden wij, o Heer, dat de H. Geest ons met dat vuur ontvlamme, hetwelk Jesus Christus uit de diepte zijns Harten nam, en op aarde bragt, en dat, zoo als hij verlangt, de geheele aarde zal ontsteken; Hij, die met U leeft en regeert in alle eeuwigheid. Amen.

Genoegdoening en toewijding.

Heilige Maagd Maria, Moeder Gods, ik smEEK U bij de wederzijdsche liefde, welke uw moederlijk hart met het Hart van uw' goddelijken Zoon vereenigt, neem het offer van mijn arm hart genadig aan, en bied het tevens met dat van alle Engelen en Heiligen des paradijzes en van alle deugdzaam en op aarde Jesus ter dankzegging aan voor de liefde, welke Hij ons toedraagt, en ter voldoening voor den ondank, dien ik en geheel de wereld jegens dit allerzoetst en beminnesswaardigst Hart aan den dag legde.

VEREERING

der geheimen van Jesus' H. Hart.

I.

Vereering der Wonde van Jesus' H. Hart.

Overweging. Het geopend Hart van Jesus, is

tevens de deur, waardoor men ten leven binnengaat, een ingang ter genade, liefde en zaligheid, een toevlugtsoord in lijden, kwellingen, troosteloosheid, bekoring en vervolging. — O hoe goed en aangenaam is het, in dit Hart, in dezen Tempel, in dit Heiligdom te wonen, te aanbidden, te loven.

Oefening. Klop aan, en verzucht om te mogen worden binnengelaten en smeeek om bescherming tegen de vijanden.

1. *Jesus, wiens H. Hart met eene speer geopend werd.*

Vijfmaal: *het Onze Vader, en het Eer zij den Vader, enz.*

II.

Vereering van 't H. Bloed, dat uit Jesus' Hart is gevloeid.

Overweging. Er vloeide bloed uit Jesus' Hart, het laatste hartebloed. Het bloed is het zinnebeeld van 't heilig Sakrament des Altaars, in hetwelk hetzelfde bloed, wat uit zijne zijde vloeide, is vervat, en waardoor Hij ons in onze zwakheid sterkt.

Oefening. Bid om sterkte en liefde, welke bereid is alles, ja zelfs den laatsten bloeddruppel voor Jesus te geven.

2. *Jesus, uit wiens H. Hart bloed is gevloeid.*

Vijfmaal: *het Onze Vader en het Eer zij den Vader, enz.*

III.

Vereering van het water dat uit Jesus' Hart is gevloeid.

Overweging. Het uit Jesus' Hart vloeijend water stelt zinnebeeldig het H. Doopsel voor. Van dit water uit Jesus' hartewonde, kan men zeggen, heeft het doop-water zijne reinigende kracht ontvangen, Dit is het water des eeuwigen levens, dat wezenlijk den dorst stilt.

Oefening. Verzucht om reiniging der zonden en om het water des levens.

3. *Jesus, uit wiens H. Hart water is gevloeid.*

Vijfmaal: *het Onze Vader, en het Eer zij den Vader, enz.*

IV.

Vereering der liefdevlammen, welke uit Jesus' Hart dringen.

Overweging. De vlammen, welke uit Jesus' Hart opwaarts stijgen, geven den gloed zijner liefde tot ons te kennen. Hoezeer bemint Hij ons!

Oefening. Dank Jesus voor zijne liefde en verzucht om eene liefde, welke alle verkeerde neigingen uws harten verteert.

4. *Jesus, wiens H. Hart van liefde tot ons brandt.*

Vijfmaal: *het Onze Vader, en het Eer zij den Vader, enz.*

V.

Vereering der doornenkroon, welke Jesus' H. Hart omringt.

Overweging. Deze doornenkroon beduidt het

lijden en de angsten, den smaad en de beschimping, den ondank en de verachting, welke het H. Hart voor ons geleden heeft en nog lijdt in het allerheiligste Sakrament.

Oefening. Vraag om vergiffenis; bid om liefde tot de verachting.

5. *Jesus, wiens H. Hart smaad en verachting heeft geleden.*

Vijfmaal: *het Onze Vader, en het Eer zij den Vader, enz.*

VI.

Vereering des Kruises in Jesus' H. Hart.

Overweging. Dit kruis beteekent de smarten zijns Harten, alsmede zijn verlangen, om voor ons te lijden. Ik moet nog met een ander doopsel gedoopt worden, (hieronder verstaat Jesus zijn toekomstig lijden,) en ach! hoe wordt ik gedrongen, tot dat het geschiede.

Oefening. Dank Jesus voor zijne liefde; bid om liefde tot het lijden voor Hem.

6. *Jesus, wiens H. Hart voor ons veel heeft geleden.*

Vijfmaal: *het Onze Vader, en het Eer zij den Vader, enz.*

VERSCHILLENDE GEBEDEN EN OEFENINGEN

tot het H. Hart van Jesus.

Liefdeakt tot Jesus' Heilige Zijdewonden.

Mijn Verlosser, sluit mij op in uw heilig Hart,

en ik ben in veiligheid! Dompel mij in deze zee van goddelijke liefde, en mijn Hart zal overstroomden van liefde tot U, en deze mijne liefde, o Jesus, zal dan bestendig en grootmoedig zijn en uit een rein en onbaatzuchtig hart gelijk het uwe voortkomen. Open U, o zoete wonde van dit goddelijk Hart! Open U en neem mij op! In U opgesloten! wil ik vol innige liefde uitroepen: Ik bemin U! Jesus! O, mijn hoogste Goed ik bemin U, ik bemin U! En, wel is waar, bemin ik U niet wegens de belooning, welke Gij dengenen hebt toegezegd, die U beminnen, neen ik bemin U alleen om U zelve. Ik bemin U meer dan alle schoonheid en alle vreugde. meer dan alle schepselen, ja meer dan mij zelve; voor hemel en aarde bezweer ik U: in uwe liefde wil ik leven en sterven! Al moest ik ook vervolgingen, smarten, ja zelfs den dood om wille dezer liefde ondergaan, mijn God, met vreugde zou ik het doen, en U voor de genade danken en uitroepen: Geen wezen zal mij van 't heilig Hart van mijn' Jesus scheiden, dat ik bemin en beminnen wil in eeuwigheid! O alleraanbiddenswaardigst Hart van Jesus, Gij zijt mijne sterkte, mijn steun, mijn toevlugt, mijn heil, mijne vergelding, mijne liefde, mijn al! Amen.

Eenige schietgebeden tot het H. Hart van Jesus.

1. O Hart van Jesus, Gij aanbidt God op de volmaakste wijze: leer mij uw' hemelschen Vader met U en door U aanbidden!

2. Hart van Jesus, geheel doordrongen van liefde tot mij, doordring mijn hart van uwe goddelijke liefde!

3. Hart van Jesus, eenig waardig offer voor de oogen van God, vereenig mij met U in uw goddelijk offer!

4. Hart van Jesus, wegens de zonden der menschen in smarten gedompeld, vervul mijn hart met smart over mijne zonden!

5. Hart van Jesus, levend voorbeeld der volmaakste vredelievendheid, geef mij eene onoverwinnelijke zachtmoedigheid!

6. Hart van Jesus, afgrond van ootmoed, vernietig mijne trotschheid, en maak mij vredelievend en nederig!

7. Hart van Jesus, oneindig rein en heilig, bewaar mij de zuiverheid des ligchaams, des harten en des geestes en behoed mij voor elke vlek!

8. Hart van Jesus, heersch eeuwig in mijn hart, en geef, dat ook ik eenmaal met U in den hemel heerschen moge!

*Gebed om genade voor alle vereerders des
H. Harten.*

Liefderijke Jesus, Gij stoot niet slechts niemand van U, maar Gij neemt zelfs de grootste zondaars, wanneer zij rouwmoedig tot U naderen, genadig op; ontferm U dan bijzonderlijk over al degenen, die uw' heiligen naam aanroepen. Verhoor de gebeden van hen, die U in geesten in waarheid trachten te aanbidden. Doch geef inzonderheid, over-

eenkomstig uwe belofte, dat allen, die uw heilig Hart aanbidden, in hetzelfde licht, vreugde, kracht, vrede, bescherming en eindelijk uwe heilige liefde vinden voor tijd en eeuwigheid. Amen.

Gebed tot het goddelijk Hart ter genezing van een' zieke.

Hart van Jesus, zee van goedheid en onuitputbare bron van barmhartigheid, verhoor genadig onze smeekgebeden!

Hart van Jesus, welks vreugde het is bij de kinderen der menschen te wonen, en hen met genaden te overladen, verhoor goedertieren onze smeekgebeden!

Hart van Jesus! Gij onze troost in elke droefheid, ons geneesmiddel in ziekte, onze verkwikking in alle ellende, verhoor barmhartig onze smeekgebeden!

Hart van Jesus, bij het bruilofstfeest van Kana werktet Gij uit teeder en liefdevol medelijden een wonder: *Kom den of de zieke, dien of die wij U aanbevelen te hulp, en genees hem of haar.*

Hart van Jesus, van medelijden over de smart der weduwe van Naïm diep bewogen, wektet Gij haren zoon weder ten leven op: *Kom....*

Hart van Jesus, Gij wektet de dochter van Jaïrus, den overste der Synagoge van den dood op: *Kom....*

Hart van Jesus, met meer dan vaderlijke goedheid spijzigdet Gij vijfduizend menschen in de woestijn, opdat zij niet van honger zouden omkomen: *Kom....*

Hart van Jesus, Gij toondet gedurende uw leven op aarde uwe magt en goedheid zoo glansrijk door de genezing van alle soorten van ziekten en lijden : *Kom ...*

Hart van Jesus, alle magt bezittend in den hemel en op aarde : *Kom*

Hart van Jesus, neen Gij bemint de straffen niet maar genade, vergeving en bevrijding van alle lijden : *Kom*

Om wille van den doodsangst in den hof der Olijven, verhoor ons, o goddelijk Hart!

Om wille van den lanssteek, dien Gij aan het kruis ontvingt, verhoor ons, o goddelijk Hart!

Om wille uwer oneindige goedheid en barmhartigheid, verhoor ons, o goddelijk Hart!

Gebed.

O alleraanbiddenswaardigst Hart van Jesus, weiger ons de genade niet, waarom wij U smeeken! Wij gaan niet van U weg, alvorens Gij ons de troostrijke woorden laat hooren: „*Ik ben uw heil, Ik wil u genezen!*” Hoe zoudt Gij ons onverhoord kunnen laten, Gij goddelijk Hart, dat de geheele wereld met genaden verrijkt! Hoe zoudt gij ons gebed kunnen versmaden, Hart van Jesus, dat zoo ligt geroerd en tot medelijden bewogen wordt!

O Maria! Gij teederste aller moeders, door uw grootmoedig en medelijdend hart, bidden wij U, spreek een woord voor ons bij Jesus, en verwerf ons de genade, welke wij zoo vurig afsmeeken. Hart van Maria, help ons! Hart van Jesus, verhoor ons! Amen.

*Gebeden tot het goddelijk Hart ter
bekeering van een' zondaar.*

I.

Allerbeminnelijkst Hart van den teedersten Vader, werp een blik van ontferming op uw kind, al moge het nog zoo ondankbaar en ongehoorzaam zijn!

Eer zij den Vader, enz.

Allerbeminnelijkst Hart van den trouwsten Broeder, vergeet den ondank van uwen broeder, en ontferm U zijner, hoe weinig hij het ook verdiene!

Eer zij den Vader, enz.

Allerbeminnelijkst Hart van den liefderijksten Bruidegom, al moge U ook de trouweloosheid uwer ondankbare bruid nog zoo zeer smarten, heb medelijden met haar!

Eer zij den Vader, enz.

Allerbeminnelijkst Hart van den innigsten Vriend, gedenk aan hem, die eens uw vriend was, en ontferm U zijner, wanneer hij U ook nu verraden heeft!

Eer zij den Vader, enz.

Allerbeminnelijkst Hart van den teedersten Herder, voer het schaapje, dat afgedwaald was, en zijn verderfte gemoet ging, in uw' schaapstal terug, en heb medelijden met hetzelfde!

Onze Vader. Wees gegroet. Eer zij den Vader, enz.

II.

Allerheiligst Hart van Jesus, om wille van het

offer, dat Gij uwen hemelschen Vader bij de intrede in den schoot der allerzaligste Maagd opdroegt, ontferm U over den armen zondaar, dien wij U aanbevelen!

Eer zij den Vader, enz.

Allerheiligst Hart van Jesus, om wille van het offer, dat Gij uw' hemelschen Vader opdroegt, toen Gij voor de eerste maal in de armen uwer Moeder Maria rustet, ontferm U zijner!

Eer zij den Vader, enz.

Allerheiligst Hart van Jesus, ter liefde van den ijver, welke U gedurende de dertig jaren uws verborgen levens voor de verlossing der zondaars verterde, ontferm U zijner!

Eer zij den Vader, enz.

Allerheiligst Hart van Jesus, om wille der moeilijkheden en ontberingen, welke Gij gedurende uw openbaar leven voor de zondaars op U hebt genomen, ontferm U zijner!

Eer zij den Vader, enz.

Allerheiligst Hart van Jesus, om wille der liefde, met welke Gij alle zondaars opnaamt, en hun goedertierenlijk vergiffenis deedt geworden, wanneer zij tot U kwamen, ontferm U zijner!

Onze Vader. Wees gegroet. Eer zij den Vader, enz.

III.

Allerheiligst Hart van Jesus, om wille van den weêrzin, de bitterheden en doodsangsten, welke Gij in den hof der Olijven bij den aanblik onzer

zonden hebt doorgestaan, ontferm U over den zondaar, die wij U aanbevelen!

Eer zij den Vader, enz.

Allerheiligst Hart van Jesus, om wille van den grooten afschuw, welken Gij in den hof der Olijven, wegens de ontelbare beledigingen der goddelijke Majesteit aangedaan, ondervondt, en welke U zooveel bloedig zweet uit het ligchaam perste, ontferm U zijner!

Eer zij den Vader, enz.

Allerheiligst Hart van Jesus, om wille der smarten, welke U deels de geeselstriemen, die uw heilig ligchaam verscheurden, deels de beledigingen uwer vijanden ende zwakheden uwer vrienden veroorzaakten, ontferm U zijner!

Eer zij den Vader, enz.

Allerheiligst Hart van Jesus, wegens het bitter lijden van uw' doodstrijd, het grievende van onzen ondank en de smartvolle verlatenheid van uw' hemelschen Vader, ontferm U zijner!

Eer zij den Vader, enz.

Allerheiligst Hart van Jesus, om de liefdewonden, welke Gij U na den dood nog liet toebrengen, om wille der zoete schuilplaats, welke Gij ons hierdoor verlangdet te openen, om het bloed en water, waarin Gij ons wilt reinigen, ontferm U zijner!

Onze Vader. Wees gegroet. Eer zijden Vader, enz.

Gebed.

O liefdevol Hart van Jesus' afgrond van barmhartigheid, zie genadig op een' armen rouwmoedi-

gen zondaar neder, die een' zijner broeders, een zondaar gelijk hij, aan uw medelijden aanbeveelt. O Heer, de kloekmoedigheid, waarmee ik het waag voor U te verschijnen, spruit daaruit voort, wijl ik weet, dat geene bede U aangenamer en welgevaliger is dan deze: want hierin verlangt Gij toch meer, mij te verhooren, dan ik, verhoord te worden. Zekerlijk roepen de misdrijven om voldoening en wraak bij uwe gerechtigheid; maar o Jesus, uw kostbaar bloed roept nog veel krachtiger en luider om ontferming. Zoo luister dan naar de stem uws Harten! Bedenk de vele moeiten, welke Gij U gaaft, om de zondaars op te zoeken en te redden! Herinner U de teedere liefde, waarmee Gij hen aan uwe borst druktet! De lasten, het lijden, en het bloedig zweet, wat Gij voor hen vergoten hebt! O laat zoovele moeiten aan deze ziel.... niet verloren gaan! Bevre dig, bidden wij U, o Jesus, door uwe voldoening de gerechtigheid van uw' hemelschen Vader! Vernietig door de lofprijzingen en 't offer van uw allerheiligst Hart alle trouweloosheid en onteering van uw' heiligen naam, waaraan deze ziel zich schuldig maakte; uwe goddelijke onderwerping vergoede hare trotsheid en ongehoorzaamheid; de wonden, welke uw heilig vleesch verscheurden, strekken ter verzoening aller misdaden, waaraan zij zich tegen de matigheid en heilige reinheid schuldig maakte; kortom: al uwe gezindheden en heilige deugden strekken ter herstelling voor al hare misdrijven en zonden. Is nu echter op deze wijze der goddelijke Majesteit voldoening gegeven, o Jesus,

verlicht dan haar verstand met een levendig licht, zoo dat zij de gansche verfoeijelijkheid harer zonden erkenne, en verleen haar tevens de genade er van harte berouw over te hebben, opdat zij ze in hare tranen en in uw kostbaar bloed afwassche, en alzoo genade en vergiffenis bekomme. O allerzoetst Hart van Jesus, weiger mij deze genade niet, welke ik met zooveel vertrouwen van U afsmEEK; vervul veeleer uwe beloften: dat Gij den genen niets zult weigeren, die tot uw goddelijk Hart hun' toevlugt nemen. Geef, dat wij, na hier beneden uwe barmhartigheid ondervonden en verheerlijkt te hebben, U in den tijd en in de eeuwigheid daarvoor danken. Amen.

NEGEN OFFICIËN OF BEDIENINGEN

TER EERE VAN 'T HEILIG HART VAN JESUS.

VOORAFGAANDE OPMERKINGEN.

Deze negen officiën of bedieningen, welke men ter eere van 't allerheiligst Hart van Jesus vrijwillig op zich neemt, hebben de beide hoofdpunten der gansche devotie tot het goddelijk Hart ten doel: *Uitbreiding der liefde tot Jesus, en voldoening voor alle beledigingen, welke Jesus in 't allerheiligste Sakrament ondervindt.*

Men kan zich van deze officiën op de volgende wijze bedienen:

Negen personen (of ook meer,) aan wie de vereering van 't goddelijk Hart bijzonder dier-

baar is, en die zich gedrongen voelen, iets tot deszelfs verheerlijking te verrigten, vereenigen zich tot dit doeleinde en beloven elkander wederkeerig, alles wat tot hiertoe kan bijdragen, te zullen doen. Om aan dezen hunnen ijver eene zekere en bepaalde werkzaamheid te geven, werden deze negen officiën vervaardigd. Elk officie bevat eene dier oefeningen, waarin een vereerder des goddelijken Harten vooral belang moet stellen. Vervolgens zijn de uren van den dag en van den nacht zoodanig verdeeld, dat op ieder uur een in den geest met het goddelijk Hart vereenigd is. Ook is ieder officie onder de bescherming van één der negen koren der Engelen gesteld, welk koor de waarnemer des officies inzonderheid behoort aan te roepen, ten einde in de aangeduide uren met hetzelfde of door hetzelfde (zoo hij verhinderd mogt zijn) het allerheiligste Sakrament te aanbidden. Eindelijk is voor elk officie eene deugd bepaald, op welke hij, die zich met de des betreffende bediening bezig houdt, zich vooral behoort toe te leggen.

Intusschen valt hier op te merken: wat de vereeniging met het goddelijk Hart of met Jesus in 't allerheiligste Sakrament des Altaars, alsmede de daarvoor bestemde uren betreft, zoo is daarmede geenszins gemeend, dat deze tijd in de kerk of in bestendig gebed moet worden doorgebracht, noch ook, dat men onophoudelijk aan Jesus en zijn heilig Hart moet denken. Dit is aan allen niet mogelijk, noch wegens

hun beroep toegestaan. Er wordt in dit punt genoegzaam voldaan, wanneer men bij het begin der aangegevene uren zijn gemoed kortelijk tot God verheft, en Hem alles, wat men gedurende dezelve verrigt, volgens de bepaalde meening opoffert. Het is voorzeker aan te bevelen, dat men in den loop van den dag een en andermaal deze opoffering vernieuwt, te meer daar hiertoe eene minuut voldoende is; dewijl echter dit alles *volstrekt geene gelofte of verbindende gelofte is, en men bijgevolg zich tot niets verplicht* zoo is ook volstrekt geen grond tot onrust en angst aanwezig, wanneer men iets vergeet.

Deze officiën of bedieningen plegen de ver-eerders van Jesus' H. Hart elke maand op den vooravond van den eersten Vrijdag of Zondag, op welken dag zij de heilige Communie ontvangen, door het lot onder zich te verdeelen, om den ijver door afwisseling levend te houden.

EERSTE OFFICIE.

DE MIDDELAAR.

De *Middelaar* zal God den eeuwigen Vader bidden, om de kennis, — en God den H. Geest, om de liefde van Jesus' heilig Hart immer meer en meer uit te breiden. Tot de allerzaligste Maagd echter zal hij smeeken, dat zij door hare magtige voorspraak bij datzelfde goddelijk Hart allen gelieve te hulp te komen, en tot hetzelfde hunnen toevlugt nemen.

Van twaaf uur des middags tot drie uur 's namiddags zal hij zich in 't goddelijk Hart verbergen en zich met hetzelfde overeenkomstig den drang zijner godsvrucht vereenigen. Hij verbindt zich in den Geest met het *koor der Troonen*, om met hen het heilig Hart te vereeren. Bij het dagelijksche bezoek van 't allerheiligste Sakrament des Altaars bidde hij inzonderheid voor diegenen, die zich met hem ter vereering van 't goddelijk Hart vereenigd hebben. Hij smeekt verder God door de verdiensten van hetzelfde goddelijk Hart, dat Hij alleen over zijne orde, wanneer hij er toebehoort, of over zijne familie, indien hij geen ordespersoon is, en over al degenen, met wie hij zich vereenigd heeft, gelieve te heerschen. Vooral bevele hij Gode die zielen aan, welke de Heer Zich bijzonder heeft uitverkoren, opdat aan haar al de aanbiddenswaardige bedoelingen van dit goddelijk Hart in vervulling gaan. Eindelijk bidde hij ten dien einde de Litanie van Jesus' H. Hart. (Bladz. 365)

De *deugd*, waarop de Middelaar zich bijzonder behoort toe te leggen, is: zich met zachtmoedigheid en kalmte naar alle luimen der medemenschen te voegen, indachtig der goedheid van 't goddelijk Hart.

„Wees één trouwe Middelaar; onze Heer verzekert u de uwe te zijn.” (*Margaretha-Maria Alacoque*).

TWEEDE OFFICIE.

DE EERHERSTELLER.

De *Eerhersteller* is bijzonder verplicht, God wegens alle beledigingen, die Hem in 't allerheiligst Sakrament worden aangedaan, ootmoedig om vergeving te bidden.

Van drie uur's namiddags tot zes uur des avonds sluite hij zich in Jesus' allerheiligst Hart als in een' liefde-kerker op; en dewijl hij ziet, dat hij zelf zoo groote schulden niet vermag te voldoen, zoo offere hij der beleedigde Godheid dit goddelijk Hart op om Haar genoegdoening te geven. Hij smeekte het *koor der Magten* om bijstand, wanneer hij aan Jesus Christus vergoeding tracht te geven voor alle H. Missen, welke zonder eerbied gelezen, voor de Communiën, welke met laauwheid ontvangen worden, zelfs van zielen, die aan het goddelijk Hart bijzonder zijn toegewijd, alsmede eindelijk voor alle misslagen, welke door degenen, die zich met hem verbonden hebben, begaan werden, en aan het goddelijk Hart bijzonder mishagden. In deze meening bringe hij dagelijks een bezoek bij het allerheiligst Sakrament, en vrage vergiffenis voor al deze zonden, om alzoo aan het goddelijk Hart eenigermate de eer weêr te geven, welke aan hetzelfde door deze zonden ontnomen worden.

Alle Vrijdagen, en vooral op den eersten Vrijdag der maand, toone hij zijne liefde tot Jesus door verdubbelden ijver voor alles, wat de vereering

van het goddelijk Hart betreft, en hij bewijze Hem volgens den drang zijner godsvrucht eene geheel bijzondere hulde.

De deugd, welke de Eerhersteller bijzonder zal beoefenen, is: eene stipte vervulling van al zijne beroepspligten.

„Beijver u, om den naam van Eerhersteller te verdienen; onze Heer belooft u overvloedige genaden voor u zelven” (Margar-Maria Alacoque.)

DERDE OFFICIE.

DE AANBIDDER.

De *Aanbidder* zal ter herstelling voor de godvergetenheid, welke in de wereld bijna algemeen heerscht, dikwerf de allerheiligste Drieëenheid in den geest aanbidden en zich bovendien met den lof vereenigen, welken Jesus' H. Hart der H. Drievuldigheid aanbiedt.

Van zes uur tot negen uur des avonds verblijde hij zich in de eeuwigen lofzang der zalige Geesten :

„Heilig, Heilig, heilig is de Heer, de God der Heerscharen.” Dezen lofzang herhale hij met het koor der *Heerschappij*, middelerwijl hij hierdoor alle goede werken, welke over de geheele wereld worden uitgeoefend, aan Jesus' Hart opoffert, en zijner meerdere eer toewijdt. Hij bezoeke dagelijks eenmaal het allerheiligst Sakrament in naam dergenen, die met hem vereenigd zijn, en bidde dáár voor ieder in het bijzonder, als ook voor alle priesters en ordespersonen om den geest van godsvrucht bij het brevier-gebed of andere

gebeden, welke door hen volgens voorschrift of gebruik behooren verrigt te worden. Hij spreke driemaal: „*O ware Aanbidder en grenzelooze Minnaar Gods, ontferm U onzer!*” benevens den lof zang: „*Eer zij God in den hooge.*” (Bl. 368).

Zijne *deugd* is: groote eerbiedigheid in de kerk voor Jesus Christus in den tabernakel en zij toone zich door de grootste bescheidenheid en ingekeerdheid.

VIERDE OFFICIE.

DE MINNENDE.

De *Minnende* zoeke het allerheiligst Hart van Jesus voldoening te geven voor de laauwheid en koelheid, welke het van zoovele, ofschoon Hem toegewijde harten ondervindt.

Van negen uur des avonds tot zes uur des morgens vereenige hij zich met het *koor des Serafijnen*, en smeeke hen, dat zij, terwijl hij slaapt, in zijne plaats voor het allerheiligste Sakrament gelieven te aanbidden.

Alvorens hij zich echter ter ruste begeeft, zal hij Jesus in 't heilig Sakrament ten minste in den geest nogmaals bezoeken, en zijn Hart in den heiligen tabernakel opsluiten. Hij zal zich met deze woorden ter ruste begeven: „*Ik slaap, maar mijn hart waakt in het Hart van mijn' Geliefde.*” Ontwaakt hij des nachts, zoo vereenige hij zich in geest en hart met de hemelsche Geesten, die zijn officie voor hem waarnemen. Bij het morgengebed danke hij hen, en vernieuwe hij de bekentenis zijner liefde tot dit

goddelijk Hart; tevens bidde hij hetzelfde om het vuur zijner liefde in zoovele laauwe en onverschillige harten te willen ontsteken, opdat allen van deze levendige vlammen doorgloeid en eindelijk geheel verteerd worden. Hij spreke driemaal: „*Hart van Jesus' br andend van liefde tot ons, ontvlam onze harten van liefde tot U.*”

De *deugd*, welke de Minnende inzonderheid beoefenen zal, is: getrouwdheid in de kleinste dingen, welke Gode welgevallig zijn, en dat wel uit liefde en met het oog op de liefde van Jesus.

VIJFDE OFFICIE.

DE LEERLING.

De *Leerling van Jesus' Hart* legt zich zoo nauwlettend mogelijk op datgene toe, wat de Heer hem in het gebed of bij het ontvangen der heilige Sakramenten doet verstaan. Zijn bestendig verlangen moet zijn: dat allen, die door het goddelijk Hart zelf onderwezen worden, groot voordeel uit dit onderrigt trekken, en aan hetzelfde nimmer weêrstand bieden.

Van zes uur tot negen uur 's morgens, begeve hij zich in 't allerheiligst Hart van Jesus als in eene goddelijke school, waarin men de wetenschap der reine liefde leert, die alle aardsche wetten doet vergeten.

Wat hij aldaar ter zijner volmaking geleerd heeft, zal hij dikwerf in den geest herhalen. Hij vereenige zich met het *koor der Cherubijnen*, om met hen aan den glans en het licht des goddelijken Harten deel

te nemen, en bidde hen, om van dit licht aan al de leerlingen der dwaling meê te deelen, opdat ook zij leerlingen der waarheid worden. In deze meening bezoeken hij het allerheiligste Sakrament des Altaars, en bidde hij den smeekzang: „Veni Creator.” (Bl. 368.)

De *deugd*, welke de Leerling bijzonder beoefenen zal, is: ingekeerdheid des geestes en stilzwijgen.

„*Hoe meer de Leerling zwijgt, des te meer zal hij van zijn aanbidenswaardigen Meester onderrigt worden, en des te beter zal hij de groote wetenschap der zachtmoedigheid en ootmoedigheid vatten.*”

(*Marg.-Mar. Alacoque.*)

ZESDE OFFICIE

HET SLAGTOFFER.

Het *Slagtoffer* moet zich beijveren, om den geest der offervaardigheid en toewijding in zich levend te houden, ten einde Gods toorn jegens de zondaars te bedaren.

Van negen uur 's morgens tot twaalf uur 's middags offere hij, die dit officie waarneemt, zich aan Jesus' Hart op ten einde aan zijn bestendig offerleven in 't heilig Sakrament deel te nemen, en middelerwijl hij zich met de bewegingen en gevoelens dergloeiende liefde van dit Hart gelijkvormig zoekt te maken, spreke hij uit den grond zijner ziel: „*Amen!*” (Het geschiede!) In deze stemming bezoeken hij Jesus op het altaar, alwaar Hem de liefde bestendig offert. Neêrgekniel bidde hij in vereeniging met het *koorder Krachten de godde-*

lijke gerechtigheid aan, en brenge zich geheel ten welgevallen van dit Hart, dat zich zelf onophoudelijk voor ons opdraagt, ten offer. Inzonderheid echter zal hij zich bij de heilige communie den eeuwigen Vader opofferen, om daardoor Diens barmhartigheid met goed gevolg over de zondaars af te smeeken. Deze opdragt zal hij dikwerf, vooral op de vrijdagen, met groote offervaardigheid vernieuwen; doch dagelijks brenge hij aan Jesus' heilig Hart eenige voldoening: door vernieuwing der onderwerping en toewijding van zich zelve.

Zijne *deugd* is: versterving der nieuwsgierigheid en der gevoelens des harten, alsmede van de bevrediging der zinnen.

ZEVENDE OFFICIE.

DE SLAAF.

De *Slaaf* van het goddelijk Hart van Jesus stelt er zijn' roem in, de ketens dier teedere en grootmoedige liefde te dragen, waarmede zijn Heer Zich vrijwillig in den heiligen tabernakel laat boeijen.

Op ieder uur van den dag vernieuwe hij de belofte zijner volkomene onderworpenheid, welke hij aan het goddelijk Hart als zijn' Heer en Meester gedaan heeft; derhalve trekke hij in alles Diens aanbiddelijken wil den zijnen voor. Daar hij verder weet, dat het de vurigste wensch van 't heilig Hart van Jesus in 't allerheiligste Sakrament is: Zich door de heilige communie aan de zielen meê te deelen, zoo offere hij aan hetzelfde goddelijk Hart bij het

bezoek van 't Allerheiligste al zijne goede werken in deze meening op, ten einde dit heilig Sakrament meermalen en steeds waardiger zou ontvangen worden' en in alle harten die vruchten der genade en des heils voortbrengen, waarvan het de bron is, Eindelijk smeek hij het *koor der Aartsengelen*, hem in dit liefdewerk bij te staan en de genoodigden tot het gastmaal te roepen en met het brui-loftsgewaad te bekleeden: hij bidde den lofzang: „Pange Lingua.” (Bladz, 370.)

Zijne *deugd* is: getrouwheid aan de inspra-ken en bewegingen der genade.

ACHTSTE OFFICIE.

DE BIDDENDE.

Van een levend geloof en onwankelbaar ver-trouwen op de verdiensten van Jesus' goddelijk Hart doordrongen, zal de *Biddende* onophoude-lijk deze verdiensten den eeuwigen Vader aan-bieden, om zoowel voor zich zelve, als ook voor al degenen, die naar ligchaam of naar ziel in gevaar verkeerden, overvloedige genaden te be-komen. Doch bijzonder bidde hij voor de ster-venden en de arme zielen in 't vagevuur.

In deze meening vereenige hij zich *op ieder uur van den dag en van den nacht* met het liefderijk en medelijdend Hart van Jesus Christus. Van zijn' geest bezielde en door overweging van een' of ander' trek zijner liefde tot vertrouwen opge-wekt, vrage hij den hemelschen Vader vooral in de heilige communie en in zijne gebeden, dat

Hij zijn ootmoedig smeeken, ziende op het alleraanbiddelijkst Hart van Jesus, — het eenig voorwerp van zijn eeuwig welbehagen, genadig gelieve te verhooren.

Hij bidde het *koor der Engelen*, namelijk *de heilige Beschermengelen*, zich met hem te vereenige, en met hem het heilig Sakrament des Altaars te bezoeken en te aanbidden; alsdan bidde hij een: „*Onze Vader*,” en drage hij al zijne goede werken voor de zondaars, de sterwenden en de geloovige zielen in 't vagevuur op.

Zijne *deugd* is: naastenliefde en ootmoedigheid.

NEGENDE OFFICIE.

DE IJVERAAR.

Den *Ijveraar* is de uitbreiding der eer en verheerlijking van Jesus' Hart bijzonder aanbevolen.

Hij roepe al de negen koren der engelen, bijzonder de *Vorstendommen* aan, om door hunne voorpraak te verkrijgen, dat Jesus' H. Hart over de gansche aarde gekend worde; dat dit Hart de miljoenen van afgodendienaars en ongeloovigen, die het nog niet kennen, en die ontelbare laauwe christenen, die aan hetzelfde de verschuldigde aanbidding weigeren, tot zijne heilige liefde trekke en hen er van ontvonke. Ten dien einde zal hij bij het bezoek van het Allerheiligste als ook in zijn heilige communie allervurigst bidden.

Op ieder uur van den dag zal hij het alleraanbiddelijkst Hart van Jesus daardoor verheerlijken, dat hij zijn hart tot Jesus' Hart verheft, ten

einde dit goddelijk Hart aldus eenige vergoeding voor alle fouten en nalatigheden van diegenen te geven, welke in hun officie te kort schieten.

Bij elke gelegenheid intusschen, waar het hem mogelijk is, de vereering des goddelijken Harten te bevorderen, en het getal van deszelfs aanbidders te vermeerderen, moeten, wanneer hij door woord en voorbeeld tot deze godsvrucht aanmoedigt, heilige ijver en voorzigtigheid hem leiden. Hij bidde bij het bezoek van 't Allerheiligste het: *„Te Deum.”* (Bl. 371).

Zijne *deugd* is: Kinderlijke en bereidvaardige gehoorzaamheid aan den wil der oversten.

„Onze Heer heeft den IJveraer onmetelijke genadenschappen voorbehouden, en zijn naam zal onuitwischaar in het goddelijk Hart worden gegrift.” (Marg. Mar. Alacoque.)

GEBEDEN

welke voor enkele officiën zijn aangegeven.

VOOR HET EERSTE OFFICIE.

Litanie tot het goddelijk Hart van Jesus.

Heer, ontferm U onzer!

Christus, ontferm U onzer!

Heer, ontferm U onzer!

Christus, hoor ons!

Christus, verhoor ons!

God Vader in den hemel, ontferm U onzer.
 God Zoon, Verlosser der wereld,
 God H. Geest,
 H. Drievuldigheid, één God,
 Hart van Jesus, wezenlijk met het Woord vereenigd,
 Hart van Jesus, heiligdom der Godheid,
 Hart van Jesus, tempel der H. Drievuldigheid,
 Hart van Jesus, afgrond der wijsheid,
 Hart van Jesus, oceaan der goedheid,
 Hart van Jesus, troon der barmhartigheid,
 Hart van Jesus, onuitputtelijke schat,
 Hart van Jesus, uit welks volheid wij allen
 ontvangen hebben,
 Hart van Jesus, onze vrede en onze verzoening,
 Hart van Jesus, voorbeeld aller deugden,
 Hart van Jesus, vol van oneindige liefde
 en oneindig beminnenswaardig,
 Hart van Jesus, fontein des waters, springende
 ten eeuwigen leven,
 Hart van Jesus, in hetwelk de hemelsche
 Vader zijn welbehagen had,
 Hart van Jesus, zoenoffer voor onze zonden,
 Hart van Jesus, om onzentwege met bitterheid
 vervuld,
 Hart van Jesus, in den hof der Olijven be-
 droefd tot den dood,
 Hart van Jesus, met versmaadheden verzadigd,
 Hart van Jesus, uit liefde doorwond,
 Hart van Jesus, met eene lans doorstoken,
 Hart van Jesus, aan het kruis van den
 laatsten droppel bloeds beroofd,

ontferm U onzer!

Hart van Jesus, wegens onze misdaden fel
geslagen,

Hart van Jesus, ook nu nog van ondank-
bare menschen in 't Allerheiligst Sakra-
ment der liefde verscheurd,

Hart van Jesus, toevlugt der zondaren,

Hart van Jesus, sterkte der zwakken,

Hart van Jesus, troost der bedrukten,

Hart van Jesus, volharding der regtvaardigen,

Hart van Jesus, heil dergenen, die op U
vertrouwen,

Hart van Jesus, hoop der stervenden,

Hart van Jesus, zoete steun uwer vereerders,

Hart van Jesus, blijdschap van alle Heiligen,

Hart van Jesus, bijstand in de kwellingen,
welke ons zwaar getroffen hebben,

Lam Gods, dat de zonden der wereld weg-
neemt, spaar ons, Heer!

Lam Gods, dat de zonden der wereld weg-
neemt, verhoor ons, Heer!

Lam Gods, dat de zonden der wereld weg-
neemt, ontferm U onzer, Heer!

Jesus zachtmoedig en ootmoedig van Harte!

Maak mijn Hart gelijkvormig aan uw Hart!

Gebed.

Wij bidden U, almachtige God, dat wij,
die ons verheugen in 't allerheiligste Hart van
Jesus, uwen geliefden Zoon, en de grootste
weldaden zijner liefde jegens ons godvruchtig
gedenken; — door derzelve werkingen en

ontferm U onzer!

vruchten tevens verkwikt mogen worden door denzelfden Jesus Christus, uwen Zoon, onzen Heer. Amen.

VOOR HET DERDE OFFICIE.

De Lofzang: „Eer zij God in den hooge.”

Eer zij God in den hooge, en vrede den menschen op aarde, die van goeden wil zijn. Wij loven U, wij prijzen U, wij aanbidden U, wij verheerlijken U, Wij danken U wegens uwe groote heerlijkheid, Heer God, hemelsche Koning, God almachtige Vader. Heer Jesus Christus! Gij eengeboren Zoon! Heer God, Lam Gods! Zoon des Vaders, die wegneemt de zonden der wereld, ontferm U onzer! Gij, die wegneemt de zonden der wereld, neem ons gebed aan! Die zit aan de regterhand des Vaders, ontferm u onzer! Want Gij alleen zijt heilig, gij alleen de Heer, Gij alleen de Allerhoogste, Jesus Christus, met den heiligen Geest in de heerlijkheid van God den Vader. Amen.

VOOR HET VIJFDE OFFICIE.

Veni Creator. 1)

Kom, Schepper, kom, o Heil'ge Geest!
 Bezoek de harten, die Ge U riept,
 En met uw hemelsche gená,
 Vervul de zielen die Gij schiept.

1) De vertaling van dezen smeekzang tot den H. Geest, is ontleend aan het boekje getiteld: „Gebeden en gezangen voor het Jubilé van 1865.” (Te Leiden, bij J. W. van Leeuwen.) De Vert.

Dien men als Trooster, als de Gaaf,
 Van God den Allerhoogste roemt;
 En Levensbron, en Liefde, Vuur,
 En geestelijke Zalving noemt;

Gij, die met zeventovende gaaf,
 Des Vaders regtervinger blijkt,
 En als zijn trouw belofte-woord,
 Den mond met milde spraak verrijkt;

Ontsteek de zinnen door uw licht,
 Stort in de harten liefde neêr;
 En naar de krankten van ons vleesch,
 Versterk ons altijd meer en meer.

Verdrijf den vijand ver van ons,
 Voer ons den vrede spoedig aan;
 Dat wij, aldus door U geleid,
 Al wat ons schaden kan, ontgaan.

Geef, dat een elk den Vader kenn',
 En God den Zoon met ons belijd',
 Dat wij in U, als Beider Geest,
 Gelooven nu en 't allen tijd.

Aan God den Vader lof en eer.
 Aan zijn' uit 't graf verrezen Zoon!
 Zij lof en eer den Trooster ook
 Door aller eeuwen eeuw geboên.

VOOR HET ZEVENDE OFFICIE.

Pange Lingua. 1)

Tong, zij 't wonder aangeslagen
 Van 't verheerlijkt Vleesch en 't Bloed,
 Schat van nimmer schatb're waarde,
 Dat de Zoon der edele Moeder,
 Aller volken Vorst en Hoeder,
 De aard' ten lofprijs, vlieten doet!

Ons beschoren; ons geboren
 Uit den reinsten Maagdenschoot,
 Kwam Hij, 't zaad des Woords hier spreidend',
 Godmensch, met ons de aard' betreden,
 Die zijn vreemd'lingschap beneden,
 Straks, met wondere-ord'ning sloot.

Tot den disch des jongsten Nachtmaals,
 In der broed'ren kring, gegaan,
 Volgt Hij stipt eerst de oude spijswet,
 Doch biedt, — binnen de eigen' wanden, —
 Elk der twaalve met zijn handen,
 Fluks zich zelf, ten voedsel, aan.

't Woord nu vleesch, doet door zijn magtwoord,
 Hier, in Christus' vleesch, het brood,
 Wijn in 's Heilands Bloed, verkeeren.
 't Stijg den aardschen zin te boven,
 't Hart, dat kinderlijk gelooven
 Mag, heeft nimmer wankelensnood.

1) De vertaling van dezen lofzang der Kerk op het hoogstwaardige Sakrament is genomen uit „de Katholiek”, Godsdienstig-, Geschied- en Letterkundig Maandschrift, D. VII : bladz. 355.

Bij zoo hoog een Sakrament zij
 Des, met diep ontzag geknield!
 Moog nu de ouder beeldspraak wijken
 Voor deez' nieuwe zonnestrallen!
 Hoû slechts tegen 't zinverdwalen,
 Rein geloof elks geest bezield!

Blijve aanbidding; diepe hulde;
 Glorie, kracht en zegening
 Onzen Vader in den hoogen,
 En den Zoon uit Hem geboren;
 Beider Geest meê, — toebeschooren,
 In niet afgebroken kring!

VOOR HET NEGENDE OFFICIE.

DANKZEGGING.

Te Deum.

U, God, loven wij, U, Heer, belijden wij.
 U, eeuwige Vader, vereert de gansche aarde.
 U roepen alle Engelen, U de hemelen, en al
 de magten,
 U de Cherubijnen en Serafijnen, met eenparige
 stemmen, onophoudelijk toe:
 Heilig, Heilig, Heilig is de Heer, God der
 legerscharen.
 Vol zijn de hemelen, en de aarde van de
 majesteit uwer glorie.
 U looft het glorierijk koor der Apostelen,
 U de lofwaardige schaar der Profeten,
 U het schitterend heer der Martelaren.
 U belijdt over de gansche aarde de H. Kerk:

Den Vader van onmetelijke majesteit;
 Uwen aanbiddelijken, waarachtigen en eenigen
 Zoon;

Alsmede den H. Geest, den Trooster.

Gij zijt de Koning der glorie, Christus!

Gij zijt des Vaders eeuwige Zoon.

Gij hebt, toen Gij, om den mensch te verlossen, de menschheid zoudt aannemen, den schoot eener Maagd niet geschroomd;

Gij hebt, na het verwinnen van den prikkel des doods, den geloovigen het rijk der hemelen geopend.

Gij zit aan de regterhand Gods, in de glorie des Vaders.

Wij gelooven, dat Gij als Regter zult komen.

U dan bidden wij: kom uwe dienaren te hulp, die

Gij door uw kostbaar bloed hebt vrijgekocht.

Geef, dat zij in de eeuwige glorie onder uwe

Heiligen geteld worden.

Heer, maak uw volk zalig en zegen uw erfdeel.

En heersch over hen, en verhef hen tot in eeuwigheid.

Dag aan dag zegenen wij U.

En wij loven uwen naam in eeuwigheid, en

in eeuwigheid der eeuwigheden.

Gelief ons, Heer, dezen dag zonder zonde te

bewaren.

Ontferm U onzer, Heer! ontferm U onzer.

Dat uwe barmhartigheid, Heer, over ons kome,

gelijk wij op U gehoopt hebben.

Op U, Heer, heb ik gehoopt, in eeuwigheid

zal ik niet beschaamd worden.

v. Gezegend zijt Gij, Heer, God onzer vaderen.

r. En lofwaardig en glorierijk in eeuwigheid.

v. Zegenen wij den Vader, en den Zoon, met den heiligen Geest.

r. Laat ons Hem loven en hoog verheffen in eeuwigheid.

v. Gezegend zijt Gij, Heer, in het uitspan- sel des hemels.

r. En lofwaardig, en glorierijk, en hoog verheven in eeuwigheid.

v. Zegen mijne ziel, den Heer.

r. En wil al zijne vergeldingen niet vergeten.

v. Heer, verhoor mijn gebed.

r. En mijn geroep kome tot U.

Laat ons bidden.

God, wiens barmhartigheid zonder tal, en wiens schat van goedheid oneindig is: wij danken uwe goedertierene Majesteit voor de verleende gaven, en blijven te gelijk uwe barmhartigheid smeeken, dat Gij, die aan de biddenden het gevraagde verleent, hen ook niet verlaat en tot het eeuwige loon voorbereidt.

God, die de harten der geloovigen door de verlichting van den heiligen Geest hebt onderwezen, geef ons in denzelfden Geest, opregt wijs te zijn, en ons altijd in zijne vertroosting te verblijden.

God, die niet gedooft, dat iemand, die op U hoopt te zeer verslagen wordt, maar aan het gebed goedertierene verhooring schenkt: wij danken U voor het aannemen onzer vragen en ver-

langens, en smeeken U met alle godvruchtigheid, dat Gij ons altijd voor alle tegenspoeden wilt behoeven. Door onzen Heer Jesus Christus, uwen Zoon, die met U leeft en heerscht in de éénheid des H. Geestes, God door alle eeuwen der eeuwen. Amen.

~~~~~

OEFENING VAN DEN II. KRUISWEG TER EERE VAN JESUS HEILIG HART. 1)

~~~~~

Voorbereidend Gebed.

Alleraanbiddenswaardigst Hart van Jesus, Hart

1) Ingevolge de Brevén en Constitutiën van de Pausen Innoc. XI, Innoc. XII, Benedict. XIII, Clemens XII, Benedict. XIV, verdienen degenen, die in de behoorlijke houding en gesteldheid de oefening van den II. Kruisweg verrigten, alle aflaten, welke den geloovigen, die in eigen persoon de geheiligde plaatsen te Jerusalem bezoeken, vergund zijn; en al deze aflaten kunnen aan de geloovige zielen in 't vagevuur worden toegevoegd. Om al deze, hetzij volle, hetzij gedeeltelijke aflaten te kunnen winnen, worden twee voorwaarden gevorderd: Ten eerste, werkelijk alle statiën langs te gaan, zonder ook maar eene over te slaan, waarbij eventwel eene bloote wending des ligchaams (*aliquis corporis motus*) voldoende is, wanneer soms een belesel het werkelijk gaan van de eene statie tot de andere onmogelijk maakte. Ten tweede, bij het voorbijgaan der veertiën statiën, het lijden van Jesus Christus te overwegen.

Niet voorgeschreven, en derhalve om den aflaat te verdienen zijn niet noodzakelijk: de biecht en communie, het gebed volgens de intentie van den Paus, een Onze Vader of een bepaald mondeling gebed bij elke der statiën. Het is voldoende in staat van genade te zijn, een waar berouw over zijne zonden te hebben en aandachtig over Christus' lijden te denken. Intusschen worden de geloovigen vermaand, zonder dat dit nogtans eene verplichting zij, om voor elke statie een Onze Vader en Wees gegroet te bidden, en een akte van berouw te verwekken. Zie Mgr, Bouvier. *Traité dogm. et prat. des Indulgences.* Pag. 102, 103. — L'Abbé D. Pinart. *Nouveau traité des Indulg.* Pag. 130, 131. — Le P. A. Maurel, S. J. *Le Chrétien éclairé sur la nature et l'usage des Indulg.* (12e éd Paris 1864.) Pag. 179 etc.

De Vert.

oneindig goed en vol van erbarming, dat met bitterheid vervuld, met smaad overladen, en met eene lans doorstoken is geworden: laat mij U op uw' lijdensweg vergezellen, opdat ook in mijne ziel de gevoelens ontwaken, welke U, bij het opwaarts gaan naar Golgotha, doordrongen.

Het doet mij van harte leed, dat ik door mijne zonden oorzaak van uw lijden was; o konde ik door mijn berouw er voor voldoen, en U door liefde en deelneming troosten!

Aan al de aflaten, welke met deze godvruchtige oefening verbonden zijn, wensch ik mij of anderen deelachtig te maken, en daarom dan ook hoop ik met uwe genade, deze oefening in de voorgeschrevene ware meening te verrigten.

Ik bid U ootmoedig, o allerzoetste Jesus: laat mij in dit leven uwe erbarming ondervinden, en hierna uwe glorie van aanschijn tot aanschijn genieten.

En Gij, Maria, Moeder Gods, die ons het eerst den kruisweg leerdet opwaarts gaan, verwerf mij de genade, om Jesus te volgen met dezelfde gevoelens, waarmede uw hart alstoen was vervuld.

Laat mij weenen met U, en uwen Zoon beminnen, gelijk gij Hem hebt lief gehad. Deze genade smee ik van U in den naam van Jesus' alleraanbiddelijkst Hart. Amen.

EERSTE STATIE.

Jesus wordt ter dood veroordeeld.

v. Wij aanbidden U, Christus, en loven U.

R. Omdat Gij door uw heilig Kruis de wereld hebt verlost.

Jesus toonde Zich als Vriend, als Weldoener van allen. Ten dank voor zijne weldaden veroordeelt men Hem ter dood. Zijn hart bewilligt vreugdevol in dit laatste offer, om ons zijn leven te geven. Kan de liefde verder gaan, dan dat zij het leven geeft voor degenen, die zij bemint?

O allerzoetst en ootmoedigst Hart van Jesus, ik zeg U dank voor zooveel liefde, en bid U: wil het vonnis van den eeuwigen dood, hetwelk ik door mijne zonden verdiend heb, te niet doen, mij al mijne vroegere ondankbaarheden vergeven, en moed en kracht verleenen, om met nederigheid en geduld allen argwaan, alle aanklagten en ongunstig oordeel der menschen te verdragen; schenk mij inzonderheid toch de genade, om in de vierschaar van boetvaardigheid steeds eene opregte en volledige bekentenis mijner zonden af te leggen, al mogen zij ook nog zoo beschamend zijn!

Onze Vader. Wees gegroet. Eer zijden Vader.

Ontferm U onzer, o Heer! ontferm U onzer.

Dat de zielen der geloovigen door Gods barmhartigheid in vrede rusten. Amen.

TWEEDE STATIE.

Jesus wordt [met het] kruis beladen.

v. Wij aanbidden U, Christus, en loven U.

R. Omdat Gij door uw heilig Kruis de wereld hebt verlost.

Jesus neemt zijn Kruis op; Hij gehoorzaamt den geregtsdienaren, die Hem geeselden; den krijgsknechten, die Hem met doornen kroonden; aan al de zondaars, die Hem beschimpten; kloekmoedig gaat Hij den dood te gemoet. Een hart, dat bemint, valt niets zwaar. Jesus' Hart denkt thans veel meer aan uwe ellende, dan aan de Zijne. Komt tot Mij, zoo roept het: gij allen die belast en beladen zijt, Ik wil u verkwikken: neemt mijn juk op, want het is zoet en ligt.

O alleraanbiddelijkst Hart van Jesus, leer mij zonder morren het kruis aannemen, dat Gij mij wilt verzenden,—leer mij in vereeniging met U, alle lijden, wederwaardigheden en moeilijkheden aanvaarden en dragen, alleen daaraan denkend, om in alles uwen heiligen wil en de pligten van mijn' staat te vervullen.

*Onze Vader. Wees gegroet. Eer zij den Vader.
Ontferm U onzer, o Heer! ontferm U onzer.
Dat de zielen der geloovigen door Gods barmhartigheid in vrede rusten. Amen.*

DERDE STATIE.

Jesus valt voor de eerste maal onder het kruis.

v. Wij aanbidden U, Christus, en loven U.

r. Omdat Gij door uw heilig Kruis de wereld hebt verlost.

Hoeveel verduurdet Gij, o hemelsche Bruidegom mijner ziel! Hoeveel verduurdet Gij onder den last des zwaren kruises! — „Voor u leed Ik dit alles: „want gij zijt zoo dierbaar aan mijn Hart; voor u

„ondankbare ziel, welke Ik in weêrwil uwer zonden oneindig lief heb! Ik verduurde het voornamelijk, om te boeten voor de nalatigheid, de laauwheid, welke u in bekoring leidde en de oorzaak uwer eerste doodzonde was.”

O allerzoetst Hart van Jesus! van harte beweent ik dien ongelukkigen dag, waarop ik voor de eerste maal in mijne ondankbaarheid zóó ver ging, dat ik U uit mijne ziel verbande, en haar openstelde voor uwe vijanden.

O laat niet toe, dat ik U ooit weder beleedige, aan anderen een kwaad voorbeeld geve, of der onschuld tot ergenis ben! Wees Gij van heden af de God mijns harten, en mijn deel in eeuwigheid!

Onze Vader. Wees gegroet. Eer zij den Vader.

Ontferm U onzer, o Heer! ontferm U onzer.

Dat de zielen der geloovigen door Gods barmhartigheid in vrede rusten. Amen.

VIERDE STATIE.

Jesus ontmoet zijne heilige moeder.

v. Wij aanbidden U, Christus, en loven U.

r. Omdat Gij door uw heilig Kruis de wereld hebt verlost.

Welk eene smart gevoelde het Hart van Jesus, wanneer het Maria aanschouwde; en wie zal de droefheid van Maria's hart beschrijven bij den aanblik van haren Zoon, die met het Kruis beladen was? Deze beide Harten, de liefderijkste, die op de innigste wijze verbonden waren, ontmoetten elkander slechts, om vereend hun lijden

en hunne smarten der goddelijke gerechtigheid op te dragen. En tot welk een einde? — Om voor deze zondige ontmoetingen, die gevaarlijke verbindtenissen, dien al te vertrouwelijken omgang, deze vriendschapsbetrekkingen, die zinnelijke banden te boeten, welke eene naaste gelegenheid en derhalve eene bron van ontelbare zonden zijn.

O heilige Harten van Jesus en Maria! nu begrijp ik de oorzaak uwer smartvolle ontmoeting... Rukt uit mijn hart elke neiging, welke U mishaagt: laat mij met U lijden, en geeft, dat geen scheepsel mij van U scheidt.

Onze Vader. Wees gegroet. Eer zij den Vader.

Ontferm U onzer, o Heer! ontferm U onzer.

Dat de zielen der geloovigen door Gods barmhartigheid in vrede rusten. Amen.

VIJFDE STATIE.

Jesus wordt door Simon den Cyrener in het kruisdragen geholpen.

v. Wij aanbidden U, Christus, en loven U.

r. Omdat Gij door uw heilig Kruis de wereld hebt verlost.

Jesus had Zich met den last van alle zonden der wereld beladen, en in waarheid kon Hij zeggen, dat er geene smart was met de Zijne te vergelijken. Wanneer Hij ook al toestond, dat men Hem zijn Kruis hielp dragen, zoo deed Hij zulks niet, om het Zich te laten afnemen; o neen, maar in de goedheid zijns Harten wilde Hij ons leeren, dat wij ons lijden met het Zijne

vereenigen, en met Hem den kelk der smarten deelen zouden.

O Hart van Jesus! Gij zelf hebt het bitterste gedronken, en ons het kleinste deel gelaten. Gedoog niet, dat wij in onzen ondank zóó ver gaan, van ook dit af te wijzen. Laat ons veeleer hetzelfde met vreugde aanvaarden, en leer ons, terwijl wij met U en voor U lijden, U immer meer nog lief te hebben.

Onze Vader. Wees gegroet. Eer zij den Vader.

Ontferm U onzer, o Heer! ontferm U onzer.

Dat de zielen der geloovigen door Gods barmhertigheid in vrede rusten. Amen.

ZESDE STATIE.

Veronika droegt het aangezicht van Jesus met eenen doek af.

v. Wij aanbidden U, Christus, en loven U.

r. Omdat Gij door uw heilig kruis de wereld hebt verlost.

Welk een rijkdom van genaden is voor de getrouwe zielen bestemd, welke Jesus volgen op den Kalvarieberg! Eene vrome vrouw waagt het midden onder de spottende menigten den Heer haar medelijden te betoonen, en terstond beloont Hij haar overvloediglijk. „*Gelijkeenemoeder haar kind,*” zegt ons de Heer, „*zoo wil Ik u troosten; gij zult het gewaar worden en uw hart zal vol vreugde zijn.*” — Van waar komt het, dat gij den Heer uw medelijden niet durft toonen, wanneer men Hem beledigt, wanneer men Hem, zijne heilige godsdienst, zijne priesters en dienaren met spot en laster

overlaadt? Jesus schaamde Zich niet, wanneer Hij om uwentwege als de verachtelijkste onder de menschen behandeld werd, ofschoon Hij de Zoon Gods was!

O grootmoedig Hart van mijn' Jesus, ontsteek mijn hart van eene sterke liefde tot U: deze zal mij over de vrees voor het oordeel der menschen doen zegevieren, en mij leeren, om uit liefdejiver voor uwe eer; de tranen, het bloed en het spuwsel, waarmee uw heilig aangezicht was bedekt en bezoedeld, weg te wasschen.

Onze Vader. Wees gegroet. Eer zij den Vader. Ontferm U onzer, o Heer! ontferm U onzer.

Dat de zielen der geloovigen door Gods barmhertigheid in vrede rusten. Amen.

ZEVENDE STATIE.

Jesus valt ten tweeden male onder het kruis.

v. Wij aanbidden U, Christus, en loven U.

R. Omdat Gij door uw heilig Kruis de wereld hebt verlost.

Onder den zwaren last des Kruises gebogen, treedt Jesus sidderend voort; – Hij valt. Waarom deze tweede val! Waarom deze smarten, die krachteloosheid zóó bovenmate? O ik begrijp het, allerzoetste Jesus! Gij wilt mij aan mijn dikwerf hervallendoen denken, aan de veelvuldige ondankbaarheden, de kwade gewoonten, welke ik niet wilde afleggen, en die U intusschen op de bitterste wijze grieden, en eindelijk onder de smart bezwijken deden. Hoe menigwerf hebt Gij mij

gezegd: „*Mijn kind, geef Mij uw hart!*” Ik heb het U, wel is waar, gegeven, doch spoedig nam ik het weder terug. Nu sidder ik, o Jesus, wanneer ik het U nogmaals geef: want het is Uwer zoo onwaardig! Maar Gij alléén kunt het waardig maken: aanvaard het derhalve, sluit het op in uw goddelijk Hart, en doe het in uwe liefde volharden.

Onze Vader. Wees gegroet. Eer zij den Vader. Ontferm U onzer, o Heer! ontferm U onzer.

Dat de zielen der geloovigen door Gods barmhartigheid in vrede rusten. Amen.

ACHTSTE STATIE.

Jesus troost de weenende vrouwen van Jerusalem.

v. Wij aanbidden U, Christus, en loven U.

n. Omdat Gij door uw heilig Kruis de wereld hebt verlost.

Bewonder de edelmoedigheid van Jesus' Hart. Vrome vrouwen weenen over zijn lijden, doch Hij schijnt voor Zich zelve ongevoelig en ziet slechts op de rampen dier vrouwen: „*Weent niet over Mij.*” zegt Hij haar, „*weent veeleer over u zelve en over uwe kinderen!*” Daardoor doet Hij ons erkennen, dat de zonde een grooter kwaad is, dan alles, wat de Godmensch heeft doorgestaan, en dat, wat Hem waarlijk vertroost, — de bekeering is.

O Jesus, ik lijd met U, en mag mijne tranen mengen onder het bloed, waarmee uw voetspoor is geteekend. O geef, dat mijn medelijden niet

vruchteloos zij: dat het mij opwekke, om waarlijk mijne zonden te verfoeijen en als het grootste van alle kwaad te vlugten.

Leer mij de zonden verhinderen en de zondaars naar mijn best vermogen bekeeren! Op deze wijze wil ik aan uwe liefde en trouw jegens mij, beantwoorden.

Onze Vader. Wees gegroet. Eer zij den Vader. Ontferm U onzer, o Heer! ontferm U onzer.

Dat de zielen der geloovigen door Gods barmhertigheid in vrede rusten. Amen.

NEGENDE STATIE.

Jesus valt ten derten male onder het kruis.

v. Wij aanbidden U, Christus, en loven U.

r. Omdat Gij door uw heilig Kruis de wereld hebt verlost.

Uwe ziel, o Jesus, is bedroefd tot in den dood! smart en doodsangst benaauwen uw Hart; Gij valt onder het Kruis, uitgeput van krachten, neder. Wilt Gij sterven, omijn Verlosser? — „Neen, „mijn kind, maar Ik vernieuw mijn offer, om „voor den ondank te boeten, waarmede gij zoo „dikwerf uwe zonden op nieuw bedrijft, uwe „voornemens verbreekt, den moed verliest.”

O Jesus, ik begrijp U! Gij wilt door medelijden mijn hart tot U trekken! Ik geef het in uwe handen. Zoo menigwerf vervalt het in treurigheid, dorheid en moedeloosheid! O, Heer, houd Gij het staande, en sterk deszelfs zwakheden door vereeniging met uw goddelijk Hart.

*Onze Vader. Wees gegroet. Eer zij den Vader.
Ontferm U onzer, o Heer! ontferm U onzer.
Dat de zielen der geloovigen door Gods barmhar-
tigheid in vrede rusten. Amen.*

TIENDE STATIE.

Jesus wordt van zijne kleederen beroofd.

v. Wij aanbidden U, Christus, en loven U.

R. Omdat Gij door uw heilig Kruis de wereld hebt verlost.

Overweeg, met welk eene diepe schaamte Jesus Zich aan deze gruwzame en smadelijke ontblooting onderwerpt. O de smart, welke zijn lichaam bij de geweldige openrukking der wonden ondervond, is niets in vergelijk van hetgeen Hij deswege gevoelde: dat Hij Zich voor eene ontelbare menigte in zulk een' toestand zag. En waarom, o goddelijke Verlosser, hebt Gij U aan deze straf onderworpen, welke uwer Majesteit zoo geheel onwaardig schijnt? — „Mijn kind, de onbescheidenheid en al die zonden, waardoor gij u in het evenbeeld Gods schendet, zijn voor de goddelijke Majesteit in den hoogsten graad smaadvol. Hiervoor moest Ik boeten.”

O Jesus, ik heb berouw over al mijne te vrije handelingen, waaraan ik mij schuldig maakte. Ik neem het besluit, om met uwe genade uwe beschaming en uw lijden niet meer te vernieuwen, maar in versterving en ingetogenheid te leven.

*Onze Vader. Wees gegroet. Eer zij den Vader.
Ontferm U onzer, o Heer! ontferm U onzer.*

Dat de zielen der geloovigen door Gods barmhartigheid in vrede rusten. Amen.

ELFDE STATIE.

Jesus wordt aan het kruis genageld.

v. Wij aanbidden U, Christus, en loven U.

r. Omdat Gij door uw heilig Kruis de wereld hebt verlost.

Jesus, de goede Herder, geeft nu zijn leven voor zijne schapen, opdat zij *het leven hebben en overvloedig hebben zouden*. Als op een leger van smarten is Hij op het Kruishout uitgestrekt. De hamerslagen drijven de nagels door zijne handen en voeten, en het bloed stroomt van alle zijden uit het ligchaam.

O Jesus! hoe schromelijk hebben mijne zonden uw heilig ligchaam verscheurd! Hoe menigwerf heb ik uwe handen doorboord, toen ik met de mijne het kwaad bedreef; hoe dikwerf heb ik uwe voeten doorboord, toen ik gevaarlijke gezelschappen en bijeenkomsten opzocht. Hoe dikwerf heb ik uw Hart doorboord, toen ik het mijne voor alle hartsogten openstelde. O Heer, kruisig mijn hart met het uwe, en ik zal U niet meer kunnen verraden noch bedroeven.

Onze Vader. Wees gegroet. Eer zij den Vader.

Ontferm U onzer, o Heer! ontferm U onzer.

Dat de zielen der geloovigen door Gods barmhartigheid in vrede rusten. Amen.

TWAALFDE STATIE.

Jesus sterft.

v. Wij aanbidden U, Christus, en loven U.

R. Omdat Gij door uw heilig Kruis de wereld hebt verlost.

Kom met Maria en den geliefden Leerling aan den voet des van bloed druipenden Kruises, en beschouw hier uwen stervenden Verlosser. — Zijne voeten zijn vastgehecht, om u af te wachten; zijne armen uitgespannen, om u op te nemen; Hij neigt het hoofd, om u den kus van verzoening te geven; Hij heeft het Hart geopend, om u daarin te verbergen. De smartelijkste pijn voor dit goddelijk Hart is: zijne algeheele verlatenheid. Verlaten is het van God: „Mijn God,” roept het, „waarom hebt Gij Mij verlaten?” Verlaten van de menschen, en dit grieft het niet minder. „Ik heb niemand gezocht, die mij troosten zou en niemand gevonden. „Ziet dan, of er eene smart is gelijk aan de Mijne!” O Jesus, wanneer zal ik deze taal uwer liefde verstaan? Wanneer zal ik U beminnen, gelijk Gij mij hebt lief gehad!

Onze Vader. Wees gegroet. Eer zij den Vader.

Ontferm U onzer, o Heer! ontferm U onzer.

Dat de zielen der geloovigen door Gods barmhartigheid in vrede rusten. Amen.

DE TIENDE STATIE.

Jesus wordt van het kruis genomen.

v. Wij aanbidden U, Christus, en loven U.
 R. Omdat Gij door uw heilig Kruis de wereld hebt verlost.

Hoe groot moet de smart van het hart van Maria

geweest zijn, wanneer zij het gezegend ligchaam van haren geliefden Zoon in hare armen ontving! Wanneer zij de diepe wonde, welke de krijgsknecht met zijne lans het dierbaar Hart had toegebracht, aanschouwde! O moeder der smarten, laat mij rouwmoedig en liefdevol met U lijden! Moeder der barmhartigheid, smeeek voor mij om vergiffenis mijner zonden bij God! Gedoog, dat ik uwen Jesus die voor mij geofferd is, in uwe armen aanbidde. Laat het bloed en water wat uit zijn geopend Hart opwelt over mijne ziel vloeijen, opdat zij gereinigd en in liefde ontvlamd worde! Geef, dat uw en uws Zoons lijden mij steeds zóó voor den geest sta, gelijk het U voor den geest stond, dan ben ik voor alle zonden gevrijwaard.

Onze Vader. Wees gegroet. Eer zij den Vader.

Ontferm U onzer, o Heer! ontferm U onzer.

Dat de zielen der geloovigen door Gods barmhartigheid in vrede rusten. Amen.

VEERTIENDE STATIE.

Jesus wordt in het graf gelegd.

v. Wij aanbidden U, Christus, en loven U.

R. Omdat Gij door uw heilig Kruis de wereld hebt verlost.

Aanbiddelijke Jesus, Gij rust in het graf. Weenen wij met de bedroefde Moeder aan dit graf: sluiten wij onze harten daarin op; of liever: verbergen wij ze in het geopend Hart van Jesus.

O goddelijk Hart, mogt het toch ook voor mij de grootste vreugde wezen, uw lijden te overden-

ken, en mij met U te vereenigen! Ware het toch ook mijn hoogste wellust, mij gedurende geruimen tijd met U te onderhouden en U op de innigste wijze te vereeren. Schenk mij de genade, dat ik de H. Communie voor mijne reis naar de eeuwigheid waardig ontvangen, en onder aanroeping der zoete namen: Jesus en Maria, sterven moge; — laat mij dan, op de vleugelen uwer liefde gedragen, door Maria genade vinden bij den troon van barmhartigheid.

Onze Vader. Wees gegroet. Eer zij den Vader.

Ontferm U onzer, o Heer! ontferm U onzer.

Dat de zielen der geloovigen door Gods barmhartigheid in vrede rusten. Amen.

Sluitgebed.

Hartelijk dank zij U, o Jesus, dat Gij mij deze oefening vergundet, waardoor ik mij met de geheimen van liefde en lijden uws Harten mogt bezighouden: dank zij uw goddelijk Hart voor de lessen, die ik hier mogt opdoen, voor de goede voornemens, die het mij heeft ingestort; getrouw hoop ik daaraan te beantwoorden. Ik bid U, dat de liefde en het lijden uws Harten mij altijd levend voor mijn geest zijn, mij tegen elke verleiding der boosheid versterken, en mij krachtdadig mogen opwekken, om U, o allerzoetste Jesus, te beminnen. Gij, die mij door uw bloed hebt vrijgekocht, en, die alleen onze zaligheid, onze hoop en onze verrijzenis zijt. Ook bid ik U, bij uw goddelijk Hart, dat Gij U over de

zielen der geloovigen wilt ontfermen...., die wij in uwe goedheid hebben aanbevolen; zij behooren tot het getal uwer kinderen, zij zijn in uwe liefde en genade uit deze wereld gescheiden : dat de schulden, welke zij nog aan uwe regtvaardigheid te voldoen hebben, door de barmhartigheid uws Harten worden uitgewischt, en zij Uspoedig voor eeuwig mogen aanschouwen. Amen.

*Volgens vroom gebruik kan men hierbij voegen :
Zesmaal: het Onze Vader. Wees gegroet, en
Glorie zij den Vader.*

DE HEILIGE URE.

Misschien is er in het leven van onzen Zaligmaker Jesus Christus geen oogenblik, waarin zijn Hart zooveel verduurd heeft, als in den hof der Olijven. Zijne smarten waren dáár zóó hevig, dat zij, door een nooit gehoord wonder, Hem bloed-zweet veroorzaakten, en Hij deze woorden uitriep : „*Mijne ziel is bedroefd tot den dood,*” woorden, die wel in staat zijn, om hemel en aarde te roeren. De liefdevolle Verlosser verlangt, dat de zielen, welke aan zijn Hart onderworpen zijn, zich door hare gebeden en door hare liefde, en voor zoover dit mogelijk is, door deelneming met Hem in zijn bitteren doodsangst vereenigen. Deze goede Meester schijnt ons evenals aan zijne leerlingen te zeggen : „*Kunt gij niet één uur met mij waken?*” O geven wij gehoor aan zijne uitnoodiging, en

Hij zal ons zijne genaden niet kunnen weigeren.

De oefening der heilige Ure verrigt men Donderdags-avonds van elf tot twaalf uur. Zoude iemand deze liefdedienst niet op dezen tijd den Heer kunnen bewijzen, zoo kan hij een anderen tijd kiezen; Jesus zal ook dan goedgunstig op het werk nederzien.

Godvruchtige oefeningen gedurende de heilige Ure.

Werp u op de kniën neder, en denk, dat gij aan den ingang van den hof van Gethsemane zijt, van dien hof, die getuige was van de smarten van onzen God.... Vereer den grond, alsof hij dezelfde ware van dien geheimvollen hof... Verwek eene akte van geloof, van hoop en van berouw, vermits gij u onwaardig erkent, om een uur met Jesus te bidden.

EERSTE KNIEVAL VAN JESUS.

Beschouw uwen liefderijken Verlosser biddend, ter aarde liggend en als vernietigd, geheel alléén in dezen treurigen hof, verlaten van zijne Apostelen, die slapen... vergeten van alle menschen.... vergeten zelfs misschien van uw hart... Rig de blikken uwer ziel op dezen bedroefden Godmensch... Blijf geknield en bid om vergiffenis voor uwe afdwalingen en de versteendheid uws harten. Bid vervolgens vijfmaal het onze Vader, waarachter gij telkenmaal zult bijvoegen: Waarom, o mijn Jesus, waarom, o mijn beste Heiland, heb ik U zoolang verlaten? O kinderen der men-

schen, komt en bewijst opregte liefde aan uwen goddelijken Verlosser.

Sta nu op en overweeg, hoe zeer het Hart van Jesus lijden moest, wijl immers de Engelen van Hem gingen, wijl zijne heilige Moeder van verre was, en wijl zijn hemelsche Vader vertoornd, Zich van Hem had afgewend; en dit ten gevolge uwer zonden, die Jesus vrijwillig op Zich nam... Eene vreeselijke stilte omgeeft Jesus van alle kanten... Hij ziet niets anders dan het schrikbeeld van den gruwelijksten dood .. O neem deel aan zijne smart! Om hem te troosten, zoo wek eene akte van berouw in vereeniging met alle heilige boetelingen.

Stel u voor, hoe dat Jesus met moeite opstaat, en tot zijne leerlingen gaat... Denk bij u zelve, dat Hij in zijne goedheid ook op u ziet, en zeg Hem met den liefdegloed der Engelen: O Jesus! ik bemin U! Ja, ik bemin U uit geheel mijn hart!

TWEEDE KNIEVAL VAN JESUS.

Jesus verlaat de Apostelen, en keert tot het gebed weder. Stel u voor, dat gij de zoete stem hoort des Verlossers, die in diepe smart uitroept: *„Mijne ziel is bedroefd tot den dood.”* Denk bij u zelve, dat Hij Zich tot u wendt, en er bijvoegt: *„Wegens de menigte uwer ondankbaarheden”*... Werp u op de knieën en wek in u eene groote droefheid op over uwe zonden. Vereenig uwe tranen en gebeden met die van den H. Petrus. Ontferm U mijner, o Heer, volgens de grootte uwer

barmhartigheid, en volgens de menigvuldigheid uwer goedertierenheden delg al mijne zonden uit!

Sta op, en beschouw Jesus, die steeds meer en meer droevig wordt, en bijna onder den last bezwijkt. Zie Hem, hoe Hij zijn hoofd ter aarde neigt... Zijn aangezicht gloeit van smart... Immers meer en meer wordt de Heer ontsteld door den blik, dien Hij slaat op de verstoktheid der menschen, die niet tot God terug willen keeren, en die de wegen der goddeloosheid boven die der gerechtigheid verkiezen. Onze kleinmoedigheid en laauwheid ter verwinning van ons zelve vermeerderd zoo zeer zijn lijden.

Werp u op de knieën voor Jesus neder, en zeg: Ik, o goede Jesus, ben dat ondankbare schaapje, hetwelk gij zocht en riept, en aan uwe roepstem gedurende zoo een' langen tijd geen gehoor gaf. Thans kom ik tot U, o liefdevolle Herder! Ween niet meer over mijne ontrouw! Gij verlangt naar mijne ziel, o Jesus: zie, hier is zij! zie, zij is vol ellende en wegens hare zonden met wonden bedekt. Doch Gij, o ware Geneesheer, Gij hebt gezegd: *„Komt tot Mij, gij, die belast en beladen zijt, Ik wil u verkwikken!”* Derhalve kom ik vol vertrouwen tot U, en wil met U thans lijden. O mijn Jesus, mijne ziel behoort aan U in eeuwigheid! Komt allen, komt gij zondaars, gij verdwaalde schapen, die zoo lang gelijk ik den goeden Herder ontvlugt hebt: troosten wij Jesus nu door onzen terugkeer en laten wij zijn lijden met Hem deelen.

Sta wederom op en beschouw onzen Godmensch in het hevigste van zijn lijden in zijn' doodsangst. Naauwelijks kan Hij ademen; 't schijnt, als of Hij van droefheid sterven zal; Hij ziet immers, dat vele menschen in hunne ondankbaarheid geen voordeel van zijn lijden zullen hebben, — dat zij in weerwil van alles, wat Hij voor hen doet, ten gronde gaan... Gij, wilt gij ook Hem beleedigen?...

Kniel neder, en zeg uit den grond van uw hart: Mijn God, mijn God, liever duizendmaal sterven, dan U nogmaals te beleedigen! Verwek eene akte van liefde, en zeg: Ik bemin mijne naasten gelijk mijzelfen. Beloof Jesus, alles te zullen doen, wat in uw vermogen is, om zielen voor Hem te winnen.

Blijf geknield en werp nu een blik vol liefde en vertrouwen op Jesus... Stel u voor, dat gij Hem met diepe smart, maar tevens met onderwerping deze woorden hoort uitroepen: *„Mijn Vader, indien het mogelijk is, zoo laat dezen kelk voorbijgaan, zonder dat Ik hem drinke; doch niet mijn, maar uw wil geschiede.”*

Jesus komt tot zijne Apostelen, doch daar Hij hen slapende vindt, keert Hij bedroefd naar de plaats des gebeds weder.

DERDE KNIEVAL VAN JESUS.

Sta op, en beschouw uwen Jesus wederom neêrgebogen ter aarde. Bleek en ontsteld, met bloed-zweet bedekt ligt Hij daar, uitgeput van krachten neder... Zijne ziel ziet met grooten

angst geheel het naderend lijden... Zij voelt reeds alle smarten... Beschouw Hem wel... Overdenk met Jesus geheel zijn toekomstig lijden. Vooreerst den kus van den verrader Judas... O zucht en ween; want ook gij hebt uwen Jesus door al uwe laauwe en misschien zelfs onwaardige communiën den trouwelozen kus gegeven... Kniel neder en zeg: „Heer, ik ben niet waardig, dat Gij binnen gaat onder mijn dak; doch spreek slechts één woord en mijne ziel is gezond.”

Sta op, en beschouw op nieuw uwen Jesus in zijnen doodsangst... Denk aan zijne wreede geeseling... Zijn ligchaam is slechts ééne wonde, langs zijne voeten vloeit het bloed neder... De zuil, waaraan Hij werd vastgebonden, is geheel met bloed bedekt... Dat lijdt Jesus, om voor uwe ijdelheid en onzuiverheid, uwe onmatigheid en traagheid te boeten.. Werp u op de knieën neder, en verrigt met Maria, de Moeder der smarten, dit gebed: O allerzoetste Jesus! o liefderijkste Jesus! och of ik toch die geeselstrimen mogt ontvangen, welke zoo gruwelijk uw maagdelijk vleesch verscheuren! Outfermingrijke Verlosser, al deze wonden hebt Gij voor mij geleden! O hoe is het mogelijk, dat ik U tot heden toe zoo weinig beminde? Ik beloof U nu, o mijn goede Meester, dat ik U van ganscher harte beminnen zal. Leven, lijden en sterven wil ik van nu af aan voor U.

Blijf neêrgekniel en beschouw weder uwen

lijdenden Jesus. Vereenig u met zijne gedachten... Zie Hem zijn kruis dragen... Welk een zwaar Kruis... Onze zonden maakten het zoo zwaar, dat Jesus driemaal onder dien schromelijken last ter aarde viel... Roep driemaal uit: O heilig Kruis, gij mijne hoop, heb medelijden met den onschuldigen Jesus! druk op mij neder, ik ben met schuld beladen, ik moet lijden en sterven.

Beschouw uwen goeden Jesus op Golgotha aangekomen, van zijne kleederen beroofd... Men doorboort Hem handen en voeten... Men heft Hem op aan het Kruis... Luister met liefde naar zijne laatste woorden... Omhels het Kruis en roep driemaal tot Jesus met den goeden moordenaar, voor u en al de uwen: „O zoete Jesus, geef ons de genade der bekeering en van een' zaligen dood!" Bid vervolgens met de heilige vrouwen: O Jesus, beste Meester en liefderijke Vader! mijn hart is van de levendigste smart doordrongen, wanneer ik al hetgene gedenk, wat Gij aan het Kruis geleden hebt. Nimmer, nimmermeer zal ik U verlaten! niets zal mij van U scheiden. Gij wilt uw bloed tot op den laatsten druppel vergieten, om voor mijne zonden te voldoen; deze goedheid en barmhartigheid treft mijne ziel; zoo wil dan ook ik U aanhangen bij leven en bij sterven.

Kus met eerbied en liefde de vijf wonden des Heeren, en zeg bij iedere wond: o Jesus, Gij mijne Liefde, U wil ik eeuwig, eeuwig beminnen!

Overweeg, dat, terwijl Jesus alzoo in den geest

geheel zijn lijden afzonderlijk nagaat, Hij hetzelfde ook reeds gevoelt en van de levendigste smart doordrongen wordt. Hij drinkt, als 't ware, in eens de geheele bitterheid van dezen kelk... Zijne heilige menschheid heeft daarvoor terug... Stel u voor, dat gij een' engel ziet, die Hem met diepen eerbied troost en sterkt... Hoor, hoe de Engel tot Jesus spreekt, terwijl Hij op u wijst: wilt Gij deze arme ziel voor eeuwig ten gronde doen gaan? En hoe Jesus u liefdevol aanziet en antwoordt: neen, Ik sterf gaarne voor haar. Zwijg hier, want wat wilt gij op zulk eene liefde antwoorden? maar verdiep u in de gevoelens van dankbaarheid, welke gij aan des Verlossers goedheid verschuldigd zijt.

Stel u nu voor, dat gij de schreden hoort van den snooden Judas, die aannadert, om Jesus te verraden. Kus de aarde, alsof gij de koude voeten des Heeren kustet. Zie nu, hoe deze liefdevolle Meester opstaat, u met een' minnelijken blik vertroost; en heengaat om voor u te sterven... Sta ook gij op, en volg Hem met uw hart, terwijl gij zegt: mijn goede Jesus, Gij gaat sterven voor mij, ook ik wil sterven voor U. — Kniel neder en verwek met Maria Magdalena eene akte van liefde.

Alvorens gij u ter rust begeeft, dank God, dat gij het geluk hebt gehad met Jesus een uur te lijden en te bidden. Stel u nogmaals het bloedig tooneel van den doodsangst voor den geest... Roep des morgens vroeg de goede gedachten in u te binnen, welke gedurende de

heilige Ure u meer bijzonder getroffen hebben; en breng den dag in groote ingetogenheid en stilte door.

GEBEDEN

TOT HET ALLERZUIVERSTE HART VAN MARIA.

Toewijding des harten aan Maria.

O allerzaligste Maagd Maria, Moeder Gods, ofschoon ik geheel onwaardig ben, werp ik mij nogtans voor uwe voeten neder, en bied U in tegenwoordigheid van den almachtigen God en van geheel het hemelsche hof, mijn hart aan; ik wijd het U toe, met al deszelfs gevoelens en bewegingen, en wil, dat het U toebehoore in eeuwigheid. Neem, o barmhartige Moeder, dit hart, wat ik U in vereeniging met de harten van alle Heiligen opdraag, van den armste uwer kinderen, goedgunstig aan! geef, dat ik van heden af alleen voor U en uwen goddelijken Zoon leve, opdat ik op aarde reeds van uwe heilige liefdev.ammen ontstoken, in den hemel vereenigd met alle Engelen en Heiligen, daarin gloeijen en branden moge in alle eeuwigheid. Amen.

Begroetingen aan het allerreinste Hart van Maria.

(Uit de openbaringen der H. Mechtilde.)

Ik groet U, o allerzuiverst en vlekkeloos hart, in uwe ontvangenis!

Wees gegroet Maria, enz.

Ik groet U, ootmoedigst hart, in de boodschapping van den Aartsengel Gabriël!

Wees gegroet Maria, enz.

Ik groet U, o godvruchtig en minnelijk hart, in de goddelijke geboorte van uwen eenigen Zoon!

Wees gegroet Maria, enz.

Ik groet U, o hart, voortdurend van liefde tot God en de menschen vervuld!

Wees gegroet Maria, enz.

Ik groet U, o werkzaam hart, uitdeeler, der goddelijke beloften!

Wees gegroet Maria, enz.

Ik groet U, o allergeduldigst hart, in het bitter lijden van uwen veel geliefden Zoon!

Wees gegroet Maria, enz.

Ik groet U, o getrouw hart, jegens God en de menschen!

Wees gegroet Maria, enz.

Ik groet U, o hart vol ijver voor het heil van het menschelijk geslacht!

Wees gegroet Maria, enz.

Ik groet U, o maagdelijk en heiligst hart, dat bestendig in de verhevenste beschouwingen verslonden was!

Wees gegroet Maria, enz.

O Moeder van mijn' Jesus, Moeder der schoone liefde, U schenk ik mijn hart!

LITANIE

tot het allerzuiverste Hart van Maria.

Heer, ontferm U onzer!

Christus, ontferm U onzer!

Heer, ontferm U onzer!

Christus, hoor ons!

Christus, verhoor ons!

God, Vader in den hemel, ontferm U onzer!

God Zoon, Verlosser der wereld, ontferm U onzer!

God H. Geest, ontferm U onzer!

Heilige Drievuldigheid, één God, ontferm U onzer!

Hart van Maria, zonder vlek der erfzonde
ontvangen,

Hart van Maria, vol van genaden,

Hart van Maria, waardig heiligdom der aan-
biddeijke Drievuldigheid,

Hart van Maria, woontent van het mensch-
geworden Woord,

Hart van Maria, hart volgens het Hart van God,

Hart van Maria, luisterrijke troon der heer-
lijkheid,

Hart van Maria, volmaakt brandoffer der
goddelijke liefde,

Hart van Maria, afgrond van ootmoed,

Hart van Maria, met Jesus Christus aan
het kruis gehecht,

Hart van Maria, zetel der barmhartigheid,

Hart van Maria, troost der bedrukten,

Hart van Maria, toevlugt der zondaren en
bescherming der regtvaardigen,

Bid voor ons.

Hart van Maria, steunpilaar der Kerk en Moeder van alle geloovigen, bid voor ons.

Hart van Maria, de zekerste hoop der stervenden, bid voor ons.

Hart van Maria, koninklijk sieraad der Engelen, en van alle Heiligen, bid voor ons.

Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt, spaar ons, Heer!

Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt, verhoor ons, Heer!

Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt, ontferm U onzer, Heer!

v. O allerheiligst en beminnenswaardigst hart van Maria, Moeder van onzen goddelijke Verlosser, bid voor ons!

r. Opdat onze harten van dezelfde goddelijke liefde mogen gloeijen, welke U verteert.

Gebed.

God van goedheid, Gij, die tot heil der zondaars, en tot eene toevlugt der armen gewild hebt, dat het onbevleete hart der allerzalgigste Maagd Maria, met gelijke gevoelens van barmhartigheid en liefde zou vervuld zijn, welke het Hart van Jesus, uwen geliefden Zoon doordrongen, geef, dat ook wij, door de verdiensten en voorspraak der allerzalgigste Maagd, aan Jesus' Hart gelijkvormig mogen worden; door Jesus Christus, onzen Heer. Amen.

Gebed tot de Heilige Harten van Jesus en Maria.

Aanbidenswaardigst Hart van mijn' Jesus, Gij

zijt het eeuwige voorwerp der liefde van uwen hemelschen Vader. In U zijn alle schatten der Godheid vervat : want Gij zijt de bron van 't leven mijns Verlossers ; Gij hebt dit leven zelfs voor mijn geluk opgeofferd en uit overmaat van onuitsprekelijke liefde geëindigd. Geheel de wereld verblijdt zich in de volheid uwer onmetelijke genaden ; ieder oogenblik ontvangen wij nieuwe weldaden van U ; maar ach ! schier niemand is dankbaar voor uwe oneindige liefde, ofschoon zij het middelpunt en de bron van alle ware geluk is.

Och, of ik met mijn bloed de geringschatting, de verachting, ondankbaarheid, de hardheid, waarmede de menschen uwe liefde bejegenen, herstellen konde ! Om aan mijn verlangen eenigermate te voldoen, offer ik U het onvergelykelijke hart uwer allerzaligste Moeder Maria op, met al de heldhaftige deugden, grootmoedige gevoelens en edele neigingen, die hetzelfde zoo rijkelijk versieren.

O allerzuiverst en vlekkeloos hart van Maria, Gij, volmaaktste aller harten volgens het Hart van Jesus, Gij zijt in de hoogste mate der liefde en vereering van alle menschen waardig. Uw hart, o Moeder Maria, werd het eerst door de H. Drievuldigheid bereid en versierd, wanneer Zij aan de wereld den Verlosser zond ; uit uw zuiver bloed werd het aanbidenswaardigst ligchaam des Zaligmakers gevormd ; Gij zijt de troon, waarop het beminnelijke Kind Jesus het zachtste rustte.

O allerheiligste Harten van Jesus en Maria, geeft dat ik U beminne, gelijk Gij mij hebt lief gehad, en laat mij uit overgrootte liefde tot U, sterven, om met U in het paradijs eeuwig te leven! Amen.

GEWONE GEBEDEN VAN DEN CHRISTEN.

MORGENGEBEDEN.

Het is niet alleen billijk, maar ook onze pligt, dat onze eerste gedachten bij ons ontwaken op God zijn gerigt, op Hem, die de bron van alle goed is, en die in zijne goedheid des nachts over ons gewaakt heeft. Hiertoe zijn wij gehouden, omdat de heiliging van de eerste oogenblikken van den dag, alsmede het offer, wat Gode met deze eerstelingen opdragen wordt, ook op het overige van den dag invloed heeft. Derhalve zullen wij, bij ons allereerst ontwaken, het hart tot God verheffen en zeggen:

Mijn God, mijn God! zie mij bij het aanbreken van dezen dag voor uw aanschijn; Heer, mijn geest verheft zich gewillig tot U, doch het vleesch is zwak. Sta mij bij, Gij mijne sterkte! Jesus, Maria en Joseph komt mij te hulp! In den naam † des Vaders, † en des Zoons † en des heiligen Geestes. Amen.

Sta spoedig maar met groote zedigheid op, en bedenk immer, dat gij in Gods tegenwoordigheid zijt, zeg :

Mijn liefste Jesus, ik aanbid U uit den grond mijns harten en heb U innig lief, U beveel ik mijn ligchaam en mijne ziel. Bewaar mij voor alle zonden en verleen mij de genade, om alleen voor uwe liefde te leven.

Bid, terwijl gij u aankleedt, of nadat gij gekleed zijt, om den zegen der allerzaligste Maagd en Moeder Gods Maria, u aan haar opdragende :

Wees gegroet Maria, enz.

O mijne Meesteres, o mijne Moeder! ik draag mij geheel aan U op, en om U te bewijzen, hoezèer ik U ben toegedaan, wijd ik U heden mijne oogen, mijne ooren, mijnen mond, mijn hart, ja geheel mijn' persoon. Dewijl ik alzo de uwe ben, o goede Moeder! zoo behoed mij, verdedig mij, als uw goed en uw eigendom. 1)

Gebed tot Jesus,

hetwelk onze Heer aan de H. Mechtilde geleerd heeft.

O beminnenswaardigste Jesus, de eerste ge-

1) Dit is het beroemde gebed van Pater Zucchi, († 1670) door hetwelk duizenden de zuiverheid des harten deels wonderbaar bewaard, deels wonderbaar herkregeu hebben. Z. H. Paus Pius IX verleende bij dekreet van 5 Augustus 1851:

a) Een' aflaat van 100 dagen eens op iederen dag te verdienen, wanneer men 's morgens en 's avonds, na het voorafgaand Wees gegroet, dit nimmer genoeg aan te bevelen gebed met een rouwmoedig hart verrigt.

b) Een' vollen aflaat eens in de maand, wanneer men het gedurende de geheele maand dagelijks bidt. Verdere voorwaarden daartoe zijn: biechten, communiceren, en op den dag der communie eene kerk of openbare kapel bezoeken en dáár bidden volgens intentie van Z. H. den Paus. Beide deze aflaten zijn toepasselijk op de geloovige zielen. Zie le P. A. Maurel. Le chrétien éclairé, etc. Pag. 162.

De Vert.

dachte, de eerste wensch, welke heden mijn hart treft, zijt Gij. Gelief, bid ik U, alles, wat ik op dezen dag verrigt, genadig aan te nemen. Reinig het in uw goddelijk Hart, en breng het in vereeniging met al hetgeen Gij voor mij gedaan hebt. uwen hemelschen Vader als eene eeuwige verheerlijking ten offer.

Zoet Hart van mijn' Jesus, och, dat ik U nimmer beleedigd hadde! Van leedwezen geheel door-drongen, bied ik U heden mijn hart aan. Van nu af wil ik U immer meer en meer beminnen.

Heilig Hart van mijn' Jesus, uit alle krachten mijner ziel aanbid ik U. Aan U wijd ik mij voor altoos toe met al mijne gedachten, woorden en werken, met alles, wat ik ben en heb. O goddelijk Hart, gelijk Gij uwen eeuwigen Vader aanbidt, bemint en verheerlijkt, o! mogt ik ook U zóó aanbidden, beminnen en verheerlijken. Vul aan, bid ik U, wat mij nog ontbreekt. Bescherm mijn leven, wees mijn Redder en mijn Toevlugt in het uur des doods.

Bij de smarten, waarmede Gij gedurende geheel uw leven overstelpt waart, bid en smee ik U: verleen mij tot aan mijn levenseinde een volmaakt berouw over zijne zonden, volharding in uwe genade, verachting der tijdelijke goederen, een groot verlangen naar de zaligheid des hemels met het vast vertrouwen tevens, dezelve door uwe oneindige verdiensten te verwerven.

O beminnenswaardig Hart van Jesus, om dit alles bid ik U niet slechts voor mij zelve, maar

ook voor degenen, die zich in den geest met mij vereenigd hebben, ten einde U te vereeren. Neem ook hen in uwe eindelooze barmhertigheid goedgunstig aan, en verhoor hunne gebeden. Inzonderheid echter beveel ik dengene onder ons, die het eerste sterven zal. Laat hem, o allerzoetst Hart, in zijnen doodstrijd de vreugdevolle nabijheid uwer hulp gewaar worden. Verberg hem in uwe doorboorde zijde, opdat hij in dezen zetel der liefde van alle vlek gereinigd wordende, zich tot in de woning uwer glorie verheffen en voor uw' troon een voorspreker voor diegenen zijn moge, die nog in 't land van ballingschap toeven.

Mijn wil en verlangen, o goddelijk Hart, is: dat ik met elken ademtogt tot aan mijn stervensuur dit mijn gebed en huldeoffer voor mij zoowel als voor allen, die met mij vereenigd zijn, op nieuw aan U moge opdragen.

Aan U, o Hart van mijn' Jesus, rijk in ontferming, beveel ik de H. Kerk, uwe geliefde Bruid en onze Moeder: U beveel ik de goeden en kwaden, de bedroefden en lijdenden en bijzonder de stervenden, alle menschen eindelijk op de geheele wereld. Geef, dat de kostbare prijs van het goddelijk bloed, hetwelk Gij voor allen vergoten hebt, aan hen niet verloren ga. Verkort ook, om wille van hetzelfde kostbare bloed, de straffen der arme zielen in 't vagevuur, inzonderheid van degenen, die zich aan uwe dienst hebben toegewijd.

O beminnenswaardigst hart van Maria, hart, aan Jesus' Hart het meest gelijkvormig, en dat vol medelijden jegens de zondaars is, verwerf voor ons allen die genaden: welke wij voor ons van het alleraanbiddenswaardigst Hart van uw' zoeten Jesus afsmeekten. O zeer minnelijke Moeder, een stille wensch, eene bede slechts, die Gij kenbaar maakt aan Jesus' Hart, is voldoende, om ons volkomen te bevredigen. Weiger ons dit niet, daarom bid ik U bij de zoete banden, die U met het goddelijk Hart vereenigen, zoowel als bij de kinderlijke liefde, welke hetzelfde Hart voor U gevoelde en eeuwig voelen zal. Amen.

Gebed.

O God, ontferm U mijner en schenk mij uwen zegen! Laat uw oog op mij rusten en heb medelijden met mij, armen zondaar. Zegen mijn hart en moge het in deszelfs ellende, de nabijheid zijns Heeren gevoelen!

Allerheiligste Drievuldigheid: Vader, Zoon en heilige Geest, eenige God, ik aanbid U in het bewustzijn van mijn niet! O, dat uwe almacht mij zegene en mijn geloof versterke: dat uwe goddelijke wijsheid mij zegene en mijne hoop verlevendige: dat uwe goddelijke goedheid mij zegene en in mij ontvonke eene ware liefde tot U, o mijn God, en door die liefde tot U eene opregte liefde tot den naaste.

Dankzegging en opoffering.

Ik aanbid, prijs en groet U, o H. Hart van

mijn' Jesus, uit hetwelk onophoudelijk als uit eene genadebron, alle goed en alle troost ontspringt. Uit den grond mijns harten dank ik U, dat Gij dezen nacht over mij waaktet, en voor mij aan God den Vader de verschuldigde lof- en dankzegging aanbodt. U, o mijne Liefde, draag ik thans mijn arm en onwaardig hart als een morgenoffer op; met alle mogelijke liefde sluit ik het in uwe heilige zijde-wonden en beveel het uw allerzoetst Hart aan.

O laat het ten allen tijde aan uwe genade deelachtig worden en ontvonk en ontvlam het met uwe heilige liefde.

Gebed.

Barmhartige Jesus, in vereeniging met die liefde, waarmede Gij op het kruis uwen geest in de handen uws Vaders bevolen hebt, beveel ik U heden mijn ligchaam en mijne ziel. Ik verberg ze in de heilige wonde van uw beminnenswaardig Hart: bescherm en verdedig ze tegen alle aanvallen van den vijand. Mijn lieve Jesus, Gij kent mijne zwakheid, en ook ik weet bij ondervinding maar al te goed, hoe broos, hoe krachteloos, hoe onbestendig ik ben. Derhalve bid ik U om wille dier geheimvolle vereeniging uwer heilige Godheid en menschheid, dat Gij U verwaardiget mijnen wil innig met uwen wil te vereenigen en hem door uwe genade te versterken, opdat ik mij nimmer verstoute tegen U op te staan. Mogen al de ledematen mijns ligchaams zóó

met uwe aanbidde swaardige ledematen vereenigd zijn, dat heden al mijne bewegingen, door uwe liefde, U alleen tot lof en verheerlijking strekken mogen. Amen.

Goede meening.

Tot U, beminnenswaardigste Jesus, rigt ik heden uit den grond mijns harten, mijne eerste gebeden. In uwe goedheid hebt Gij mij dezen nieuwen dag geschonken, aan U derhalve draag ik al mijne handelingen op. Werk Gij zelf in mij, en leid al mijne pogingen, gevoelens, woorden en schreden, tot uwe meerdere eer: zuiver en heilig ze in uw goddelijk Hart, en offer ze in vereeniging met uwe goddelijke handelingen en verdiensten, tot eeuwige lofprijzing en dankzegging, aan uw en Vader. Amen.

Voornemen.

Spreek tot mijn hart, o liefderijke Jesus, uw dienaar luistert. Welke fouten zal ik heden trachten af te leggen?.... Welke deugd wilt Gij, dat ik heden inzonderheid beoefene?.... Uwen wil wensch ik te volbrengen. Aanvaard mijn hart, het is bereid.

Vertrouwen op Jesus' goddelijk Hart.

Laat mij nu, o minnelijke Jesus, in de veilige haven van uw allerheiligst Hart mijnen toevlugt nemen: bewaar mijn hart voor elke vlek, en waak voor mijn vast voornemen om U nimmer meer

te beleedigen. Sta mij bij met de hulp uwer genade. Druk het zegel van uw Hart in mijn hart, omdat ik waardig worde, om overeenkomstig uwe heilige wet en uw goddelijken wil te leven, en na dezen tijd van balingschap mij eeuwig met U te verheugen.

Schrijf mij, bid ik U, o zoete Jesus, in het boek des levens als aan U toebehoorend. Zeg tot mijne ziel: „Ik ben uw heil.” Mijn Jesus, verlaat mij niet, bescherm mij en breng mij in veiligheid, uw geest, welke loutere goedheid is, voere mij heden en gedurende geheel mijn leven op het pad uwer heilige geboden, totdat ik het land der gerechtigheid en eeuwige zaligheid, — het land der levenden bereikt hebbe, waar ik eeuwig gelukkig zal zijn, dewijl ik dáár eeuwig met U leven zal. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet. 12 Art. des Geloofs.

Stel u in de tegenwoordigheid des Heeren.

.

Verootmoedig u diep in Gods heilige tegenwoordigheid.

.

Smeek om het licht van den H. Geest, ten einde de eeuwige waarheden met vrucht te kunnen overwegen.

(Hier nu begint men met eene der godsdienstige waarheden gedurende eenigen tijd te overwegen.

. 1) Men make eene nadere toepassing op zich zelven, naar aanleiding van de overweging en vorme bepaalde voornemens.)

Bedank God voor zijne heilige ingevingen.

.
Draag Hem uwe goede voornemens op, ten einde Hij ze zegene, en gij er gedurende den dag aan moget denken.

.

Gebed tot de Allerzeligste Maagd.

Glorierijke Moeder van mijn' God, Koningin des hemels en mijne bijzondere Voorsprekeres, ik groet U door middel van het liefderijk Hart van Jesus, uwen beminden Zoon, en in plaats mijner koele en laauwe liefde offer ik U de liefde, waarvan het goddelijk Hart voor U vervuld is. Ik bid U: wil mij, om de liefde van Dengene, die U aan ons tot Moeder gaf, terwijl Hij onze Broeder werd, als uw kind aannemen en beschouwen. Voorzeker heb ik dit wel niet verdiend; doch uwe liefde wil mij uogtans als uw kind aanvaarden. Neem mij derhalve als eene teedere Moeder onder uwe bescherming. Snel mij te hulp in mijne pligtsbetrachting, in mijne bekoringen

1) Z. II. Paus Benedictus XIV verleent in zijne Bulle *Quemadmodum* van 16 December 1746, aan alle geloovigen, die ten minste een kwartier uurs dagelijks zullen gemediteerd hebben, een' vollen aflaat eens in de maand onder de gewone voorwaarden te verdienen. Deze aflaat kan ook aan de geloovige zielen worden toegevoegd. Zie le P. A. Maurel, ouvrage cité. Pag. 172.

en al mijne moeilijkheden. Toon mij bestendig een moederlijk hart; sta mij bij in dit leven en neem mij op in uwe armen in 't uur van mijnen dood. Amen.

Gebed tot den H. Engel-bewaarder.

Door het beminnenswaardige Hart van den getrouwen Jesus, groot ik u, mijn heilige Engel, beschermer van mijn ligchaam en mijne ziel. Neem mij, om de liefde van Hem, die mij in 't heilig Doopsel aan uwe zorg toevertrouwde, onder uwe bescherming en onder uwe leiding. Sta mij met uwe magtige hulp ter zijde, opdat ik door den onreinen stroom van dit rampzalig leven niet bevlekt worde. Voer mij met kracht op den weg des heils, totdat ik onder uw geleide voor den hemelschen Vader verschijnen zal, en dan te gelijk met u en alle zalige Geesten de aanbiddenswaardige Drievuldigheid als de onuitsprekelijke Bron aller zaligheid eeuwig kan loven en prijzen. Amen.

Gebed om Gods zegen.

Almagtige God, Vader, Zoon en H. Geest, zegen mij! Jesus, mijn goddelijke Heiland, zegen mij met al de liefde van uw Hart. Geef, dat ik heden in alles uwe geboden en uwen heiligen wil met liefde en vreugde volbreng, dat ik mij met een vroom hart, met een' ootmoedigen geest en

met eene reine ziel, door verloochening van mij zelve en van al mijne verkeerde neigingen, aan uwe goddelijke woorden en heilzame inspraken onderwerpe en die volge.

Men bidde de litanie van 't H. Hart van Jesus. (Bladz. 365).

Oefening van Geloof. 1)

Mijn Heer en mijn God! ik geloof vastelijk, dat Gij één God zijt in drie goddelijke Personen; dat de tweede Persoon voor ons mensch geworden en gestorven is, en dat Gij de looner van het goed en de straffer van het kwaad zijt. Dit en al wat Gij, o God, in de H. Schrift en door de overlevering geopenbaard hebt, en mij door de onfeilbare H. Kerk te gelooven voorstelt, neem ik vastelijk

1) Bij dekreet van 28 Januarij 1756 heeft Paus Benedictus XIV verleend:

a) Een' aflaat van 7 jaren en 7 quadragenen (280 dagen) telkenmale, dat men godvruchtiglijk de akten der drie goddelijke deugden én in het hart verwekt én mondeling bidt.

b) Een' vollen aflaat eens in de maand aan alle geloovigen, die het eene maand lang, op deze wijze dagelijks doen: mits zij biechten, communiceren en bidden ter intentie van Z. H. den Paus.

c) Een' vollen aflaat in het nur des doods voor degenen, die deze akten menigwerf gedurende hun leven verwekt hebben. Geen bepaalde vorm dezer akten is voorgeschreven door Paus Benedictus XIV; intusschen moeten de bewoordingen, waarin de akten zijn vervat, zóó zijn, dat zij klaar en duidelijk de bijzondere beweegredenen van elk der drie goddelijke deugden aangeven. — Bovenverleende aflaten zijn ook toepasselijk op de geloovige zielen. Zie le Père A. Maurel, ouvrage cité. Pag. 175-176.

De Vert.

aan, omdat Gij de opperste waarheid zijt, die noch bedriegen kunt, noch bedrogen kunt worden. In en voor dit geloof wil ik leven en sterven.

Heer, vermeerder mijn geloof.

Oefening van hoop.

Mijn Heer en mijn God, ik hoop met een vast betrouwen, door de verdiensten van Jesus Christus het eeuwige leven, en de noodige middelen om er toe te komen; omdat Gij, die mijn liefste Vader zijt, oneindig goed en magtig, ons dit beloofd hebt, en Gij getrouw zijt in uwe beloften. In deze hoop wensch ik te leven en te sterven.

Heer vermeerder mijne hoop.

Oefening van liefde.

Mijn Heer en mijn God, ik bemin U uit geheel mijn hart en bovenal, omdat Gij oneindig volmaakt en de bron van alle goed zijt. Ik vergeef van harte aan allen, die mij beledigd hebben, en bemin mijne evennaasten gelijk mij zelve uit liefde tot U. In deze liefde wensch ik te leven en te sterven.

Heer vermeerder mijne liefde.

Aanschouw het kruisbeeld en zeg met den H. Franciscus Xaverius :

Om wille van de vijf wonden, welke de liefde U aan het kruis toebrengt, kom, o God mijns harten, ten allen tijde, maar bijzonder heden,

al uwe dienaars te hulp, die Gij met uw heilig bloed hebt vrijgekocht.

Geloofd zij het goddelijk Hart van onzen Heere Jesus Christus, nu en in alle eeuwigheid. Amen.

AVONDGEBEDEN.

Dankzegging.

O God, mijn hart en mijne ziel, al mijne zintuigen, mijne krachten en al mijne vermogens prijzen U! Mogen alle schepselen U, o alovertreffende en onveranderlijke Liefde, loven en danken voor de stroomen van genaden, welke Gij heden over mij hebt uitgestort. Uwe goddelijke goedheid wilde niet slechts al mijne gebreken, mijne ondankbaarheid en laauwheid langmoedig verdragen, neen! zij heeft een zoo ellendig, ondankbaar en onnut schepsel, als ik ben, gespaard en bewaard, ja zelfs, met eene menigte van nieuwe zegeningen overladen. Ik zeg U dank daarvoor, o oneindig goedertieren en goddelijk Hart van mijn' liefderijken Jesus! Voor uwe voeten werp ik mij neder en vol schaamte vergelijk ik, o oneindige God, de grootte uwer goedheid met de menigte mijner zonden, welke ik ook heden in mijne ondankbaarheid bedreven heb.

Onze Vader. Wees gegroet. 12 Artik. des Geloofs, 10 Geboden Gods. 5 Geboden der H. Kerk.

Bid God om de kennis uwer zonden.

H. Geest, oorsprong des lichts doe mij nagaan in de droefheid mijns harten, het kwaad, dat ik heden gedaan en het goed, dat ik verzuimd heb.

Onderzoek uw geweten.

.
Overdenk: of gij getrouw zijt gebleven aan de goede voornemens, die gij dezen morgen gemaakt hebt.

.
Plaats u in die zielsgesteldheid, waarin gij u gaarne zoudt bevinden, indien gij dezen nacht voor den regterstoel van God moest verschijnen.

.
Berouw en Voornemen.

Hoe is het mogelijk, o God, dat mijn hart immer koud jegens U blijft, en dat ik U ook heden wederom boosaardigen liefdeloos beleedigde! Doch wat kan ik nu beter doen, dan mij voor uwe voeten neder te werpen en mijne tranen, mijn' rouw en mijne boete smart met het bitter lijden uws Zoons vereenigen? Dit doe ik dan, o Heer, met een wezenlijk vermorseld hart en met eene opregte verfoeijing van mijne zonden, waardoor ik U beleedigd heb. Het lijden, de tranen, het geduldige Hart van Jesus, uwen geliefden Zoon, draag ik U ter verzoening op voor alle beleedigin-

gen en nalatigheden, door welke ik heden uwe goddelijke ingevingen en genaden in mij verrijdeld heb.

Delg, o Heer, om wille van het werkzaam gebed van uwen alleraanbiddenswaardigsten Zoon en door de genade van den H. Geest, al mijne zonden uit, en vergeef mij al mijne overtredingen. Gelief mij eene algeheele en volkomene vergiffenis te schenken; daarom bid ik U, o barmhartige Vader, door de onmetelijke liefde, waarmede Gij uwen Zoon Jesus Christus bemindet.

Vertrouwen.

Allerbeminnenswaardigste Verlosser, het was U niet genoeg, mij aan het kruishout vrij te koopen, zelfs nu nog wilt Gij bij uwen hemelschen Vader mijn Voorspreker zijn, om mij alzoo aan de vruchten der verlossing deelachtig te maken. en voor mij erbarming en genade te verwerven. O verkrijg dan voor mij volkomene vergiffenis van al mijne zonden! Mijn hart draagt de hoofdschuld: het wilde zijn' God beledigen. Draag Gij, derhalve uw allerreinst en allerheiligst Hart voor mij aan uwen goddelijken Vader op, ten einde Hij, om wille van dit geheel vlekkeloos Hart Zich verwaardige, aan mijn Hart genade te verleenen. Dit mijn hart dreef mij aan tot booze en zondige werken; ach, hoevele fouten heeft het door middel mijner zinnen en door al de vermogens mijner ziel begaan!

Draag daarom, o Jesus, te gelijk met uw god-

delijk Hart uwe doorboorde handen, uwe allerreinste zinnen, uwe volmaakte onschuld aan uwen hemelschen Vader voor mij ter verzoening op. Schenk mij intusschen een levend berouw, en eene volkomene vergiffenis van al het kwaad, dat ik bedreven heb. Dit alles hoop ik met een vast vertrouwen van U. Niet alleen gedurende geheel mijn leven, maar in alle eeuwigheid zal ik U daarvoor dankzeggen.

Toewijding.

Heer Jesus, in vereeniging met die liefde, waarmede uw allerheiligst Hart de oogenblikken van rust, welke Gij uwer menschheid gundet, heiligde en ter eeuwige verheerlijking uws hemelschen Vaders, en tot heil der zielen toewijdde, — in vereeniging met deze liefde draag ik ook mijn' slaap, ter uwer verheerlijking en ter uitbreiding uwer heilige liefde op.

Laat mij, o liefdevolle Jesus, aan uwe borst rusten: laat mijn hart met het uwe vereenigd kloppen: moge uw liefderijke en milde Geest over mijn hart nederkomen, zich daarmede vereenigen en hetzelfde geheel en al doordringen.

In uwe zijde, o liefste Jesus, verberg ik mij: bewaar, bescherm en heilig mij! U, o goddelijk Hart, beveel ik in dezen nacht mijn hart, mij zelve, met alles, wat ik ben en heb. Daar ik mijn God niet looven kan, zoo doe Gij het, bid ik U, in mijne plaats: loof en prijs Hem met

iedere klopping mijns harten, en zend deze lofprijzing als zoovele liefdevlammen tot de aanbiddenswaardige en onverdeelbare Drievuldigheid opwaarts, terwijl ik slaap en rust in den geest op het innigste met U vereenigd.

Gebed tot de allerzaligste Maagd.

In den schoot uwer moederlijke liefde, o allerzaligste Maagd Maria, neem ik gedurende dezen nacht mijn' toevlugt. Waak over mij met de teedere liefde uws harten: bescherm mij tegen alle listen en lagen van den vijand en geef mij uwen moederlijken zegen.

Gebed tot den heilige beschermengel en tot de heilige patronen.

Heilige Beschermengel, en gij, mijne heilige Patronen... verdedigt en behoedt mij! Looft en prijst in mijne plaats zonder ophouden onzen Heer en God! Inzonderheid echter bid ik u om uwen heiligen zegen.

Men bidde hier de litanie van 't allerzuiverste hart van Maria. (Bladz. 399.)

Kus het kruisbeeld en zeg met de H. Gertrudis:

Jesus vol van zoetheid, U groet ik, U omhels ik met al de liefde des hemels en der aarde en kus teederlijk de wondteekenen, welke de liefde U toebragt.

Overdenk vervolgens:

Niets is verfoeijelijker, dan de zonde, niets schooner, dan de goddelijke genade; — dezen nacht kunt gij sterven; — de hel is het verblijf, waar de verdoemden alle pijnen lijden: zij duurt eeuwig: tracht alzoo, in staat van genade u ter rust te begeben en in dienzelfden staat uwe legerstede te verlaten: beijver u om tot aan uw levenseinde in de genade te volharden, opdat gij eenmaal ter eeuwige zaligheid verrijzen moget.

Verrigt ten slotte nog deze korte gebeden:

Jesus, Maria en Josef, U schenk ik mijn hart en mijne ziel!

Jesus, Maria en Josef, staat mij bij in mijn' laatsten doodstrijd!

Jesus, Maria en Josef, moge mijne ziel met U in vrede scheiden!

**Eenige korte gebeden of avondverzocht-
tingen tot Jesus.**

Na het gewetensonderzoek te verrigten.

1. Neem, o mijn zoete Jesus, genadig de verzochtingen aan, welke mijne ziel bij het einde van dezen dag tot uw minnelijk Hart opzendt. Naar U alleen verlang ik ieder uur, ja ieder

oogenblik, en hij, die iets anders, dan U verlangt, hem roep ik met uwen getrouwen dienaar den H. Philippis Nerijs toe: dat hij niet weet wat hij wil.

2. Jesus, mijn zoetste Jesus, ik roep tot U met de H. Catharina van Siëna, die U met serafijnsche liefde beminde: Wees door uw grootmoedig Hart waarachtig mijn Jesus, en maak mijne ziel zalig, welke Gij door uw kostbaar bloed hebt vrijgekocht.

3. Jesus, barmhartige Jesus, vergeef mij mijne zonden om wille der zoetheid en gloeiende liefde van uw goddelijk Hart. Uit geheel mijne ziel verfoei ik ze, als de bitterste beledigingen uwer oneindige goedheid. Bescherm mij dezen nacht tegen alle listen en lagen van den boozen vijand voor een' haastigen dood en voor elke zonde: liever wenschte ik te sterven, dan U ooit te beledigen! Zegen mijn slaap, de krachten mijner ziel, de zintuigen en bewegingen mijns ligchaams, ik bid U om uws heiligen naams wille: laat mij, wanneer ik waak, met U waken, en wanneer ik slaap in uwen zoeten vrede rusten.

4. Beminnenswaardigste Jesus, zoetste Heiland, Gij mijn eenig verlangen, bij uwe zoo voorkomende goedheid jegens ons, bid ik U ootmoedig: Sluit mij dezen nacht in uwe heilige zijde en in uw beminlijk Hart als in eene schuil-en rustplaats, opdat ik nimmermeer het ongeluk hebbe U te verliezen, maar voortaan geheel de Uwe zij in leven en in sterven en in alle eeuwigheid.

5. Jesus, Gij vreugde en blijdschap der harten, die U beminnen en uw lijden met U deelen!

6. Jesus, mijn Heer en mijn God, voor mij aan 't kruis gestorven, Gij zijt de God mijns harten en mijn erfdeel in eeuwigheid!

7. Jesus, mijne zoete liefde!

8. Jesus, mijne zoetste hoop!

9. Jesus, mijn hoogste goed!

10. Jesus, mijn weg, mijne waarheid, mijn leven mijn al! In uwen vrede wensch ik te slapen en in uwe handen beveel ik mijnen geest.

Jesus, Maria en Josef, U schenk ik mijn hart en mijne ziel.

Roep met den H. Philippus Nerijs de H. Maagdom hare hulp aan:

Moeder-Maagd Maria, bid Jesus voor mij!

Of met den H. Franciscus Xaverius:

Magtige Moeder van God, gedenk mijner!

Bid tot de heilige Engelen en uwe Patronen:

Heilige Engelen en mijne heilige Patronen, bewaart mij voor alle kwaad!

Eindig met eene geestelijke communie en zeg Jesus in 'theilig Sacrament:

Mijn Jesus, ik aanbid U in 't allerheiligste Sakrament des Altaars; ik geloof in U, ik hoop op U, ik bemin U; van harte doet het mij leed U beleedigd te hebben: uit geheel mijne ziel verlang ik mij met U te vereenigen.

GEBEDEN

gedurende het H. Misoffer ter eere van
Jesus allerheiligst Hart.

Voorbereidingsgebed.

Almagtige God, hemelsche Vader! ik smeek U om den H. Geest, opdat ik door Hem verlicht, met aandacht zoude kunnen bidden. O H. Geest, ontvonk mijn hart met uwe heilige liefde tot het goddelijk Hart van Jesus, opdat ik het door een godvruchtig gebed vereere. Bid Gij zelf met mij, opdat mijn gebed door de wolken dringe en verhooring vinde voor den troon van God.

Goede meening.

O eeuwige Vader! ik draag U op het allerheiligst Hart van Jesus, uw' geliefden Zoon, gelijk het zich zelf aan uwe goddelijke Majesteit in de H. Mis heeft opgedragen. Neem aan, o mijn God, van mij en voor mij alle heilige verlangens en begeerten van mijn' Goddelijken Verlosser: zij behooren mij toe; want voor mij heeft Hij Zich opgeofferd. Daarom heb ik Hem mijn hart gegeven, en Hij mij het Zijne; zij zijn ook de mijne, dewijl ik voortaan geene andere begeerten en verlangens in mijn hart wil hebben dan de Zijne. Neem ze dan aan, o hemelsche Vader, tot eene gedachtenis aan het

leven, lijden en sterven van uw' eengeboren Zoon, tot uwe hoogste eer, ter bekentenis uwer onbegrensde heerschappij, en als eene offerande van lof en aanbidding, welke U alleen toekomt, ter algeheele voldoening voor mijne zonden en die der gansche wereld; tot dankzegging voor alle aan mij bewezene weldaden en ter verkrijging van alle noodige genaden voor mij en de mijnen, en inzonderheid voor die meening, waarmede ik de H. Mis bijwoon en opdraag.

Begin der H. Mis.

Laten wij ons allen verheugen in den Heer bij de herinnering aan de liefde van Jesus' allerheiligst Hart, waarover de Engelen zich verblijden en den Zoon Gods prijzen. Hoe liefelijk zijn uwe woningen, o Heer der heerscharen! Mijne ziel verlangt en smacht naar de voorhoven des Heeren.

Bij het Kyrie Eleison.

Heer, ontferm U onzer! O goddelijk Hart van Jesus, ontferm U onzer! O goedertieren Hart, vergeef ons onze zonden! O mededoogend Hart wees ons genadig!

Boetgebed.

In 't gevoel mijner diepste nederigheid werp ik mij voor U ter aarde, o allerheiligst Hart van mijn' Jesus! U beveel ik met een vast vertrouwen

al mijne behoeften en nooden, al mijne ellenden, mijne armoede, mijne naaktheid, mijne zwakheden, mijne traagheid en laauwheid, met één woord: al de wonden mijner ziel, en ik bid U vurig, dat Gij U tot medelijden laat bewegen, en naar de menigvuldigheid uwer barmhartigheden mij ter hulp snelt. — Ik smeek tot U, ik roep U aan als het eenige redmiddel tegen al mijne boosheden, waarvan de zonde de grootste is. Verdelg ze in mij, en vergeef mij al het kwaad, dat ik tegen U bedreven heb. Het smart mij bovenal, dat ik U ooit beleedigd heb, en ik bid U van ganscher harte om vergiffenis. O allerbeminnenswaardigst Hart, laat mij en alle personen, die zich in mijn gebed hebben aanbevolen, of voor wie ik verplicht ben te bidden, uwe hoogste liefdekracht gevoelen. Sta ons bij, een ieder volgens zijne bijzondere behoeften. O Hart rijk in ontferming, vermurw de verstokte harten der zondaars en verkwik de zielen der afgestorvenen in het vagevuur. Wees Gij het toevlugtsoord der stervenden, de troost aller bedrukten en noodlijdenden, en wees eindelijk voor mij, o Hart vol liefde, alles in allen. Inzonderheid echter wees de toevlugt mijner ziel in het uur van mijn' dood en ontvang haar alsdan in de armen uwer barmhartigheid. Amen.

Gloria in Excelsis.

O allerheiligste Drievuldigheid, ik loof en zegen U duizend en duizendmaal, en door het bovenal

gezegende Hart van Jesus Christus, en in naam van alle schepselen zeg ik U eeuwigen dank, dat Gij aan dit edele Hart zoo vele gaven en genaden hebt medegedeeld. Met verschuldigden eerbied draag ik aan uwe Majesteit dit goddelijke Hart op, met al de zaligheid, die het in zich bevat, tot uwe eeuwige lofprijzing, eer en vreugde; U ootmoedig biddende, dat Gij, om wille van dit Hart, al mijne nalatigheden en verzuimen wederom goedmaken en herstellen wilt.

Wees gegroet, o alleredelst Hart van Jesus Christus, levende bronwel aller goedheid. Wees gegroet, o alleredelst Hart van Jesus Christus, Gij goude schatkamer van al de rijkdommen Gods! Duizendmaal prijs en groet ik U, en in vereeniging met alle schepselen aanbid ik U, en sluit ik U in mijn hart, opdat Gij nimmer van mij zoudt kunnen gescheiden worden.

O Hart van Jesus, o zoet Hart! o Hart van Jesus, o liefderijk Hart! In U verberg ik mij: in U sluit ik mij op: aan U beveel ik mij geheel en al. U wijd ik toe al mijne kruisen en mijn lijden, mijne lasten en moeilijkheden, mijn zorgen en mijnen arbeid: U offer ik mijn doen en laten: U betrouw ik mijn leven en mijn sterven.

Geprezen zijt Gij, o edel Hart van Jesus, in dezelfde liefde, waarmeê de H. Geest U op de edelste wijze in den schoot der reine Moedermaagd gevormd heeft. Geprezen zijt Gij, o allerzoetst Hart van Jesus, in dezelfde liefde, waarin Gij door de allerheiligste Drievuldigheid met alle

hemelsche gaven zijt versierd geworden. Geprezen zijt Gij, o allerbeminnenswaardigst Hart van Jesus, in dezelfde liefde, waarvan Gij ten allen tijde voor het heil der menschen gebrand hebt. Geprezen zijt Gij, o goedertieren Hart van Jesus, in dezelfde liefde, die U, aan 't kruis den bittersten dood stervend, verbrijzeld heeft. Geprezen zijt Gij, o getrouw Hart van Jesus, in dezelfde liefde, welke gewild heeft, dat Gij met eene lans doorstoken werdt.

Epistel.

Hart van Jesus, Hart van den Koning der profeten en apostelen, verspreid over mijn hart den glans uwer verlichtende liefdevlammen, opdat ik moge erkennen en doen, wat de profeten en apostelen leerden, wat uit U, d. i. uit de Bron der eeuwige wijsheid is voortgesproten: namelijk, dat ik moge erkennen en doen den goeden en aangename wil van God.

Stel U als een zegel op mijn hart, opdat ik gestadig aan U denken en u ten allen tijde op de innigste wijze beminnen zoude; als een zegel op mijn arm opdat ik heden en al dagen mijns levens naar uw voorbeeld al mijne gedachten en handelingen regele tot Gods meerdere eer: daarin is mijne hoofdbezigheid zoowel als mijne eenige rust en zaligheid gelegen.

Evangelie.

Er kwamen soldaten en zij braken de beenen

der boosdoeners, die met Hem gekruisigd waren. Doch, als zij tot Jesus kwamen en zagen, dat Hij reeds gestorven was, braken zij zijne beenen niet maar een van de krijgsknechten opende zijne zijde met een speer, en terstond kwam er bloed en water uit 1)

Overweeg de liefde van uwen Heiland, zijn laatste Harte-bloed wil Hij voor u vergieten; zijn van liefde brandend Hart is geopend, opdat allen, — zondaars en regtvaardigen — daar binnen gaan, verblijven en vergiffenis, rust, bescherming en zaligheid vinden. —

Gebed.

Wees gegroet, o gezegende zijde-wonde van mijn Verlosser; o bron der liefde, o onvergelykelijke schat, o zoete rust mijner ziel, wees gegroet! Durf ik het wagen, o milde Jesus, tot uw heilig altaar te naderen, tot in dit heiligdom binnen te treden en uw van liefde brandend Hart te kussen? Door uwe oneindige liefde bid ik U, o Jesus, weiger mij dezen troost niet, en wijs mij niet af van deze mijne eenige schuilplaats. Op! mijne ziel, snel met vertrouwen tot den troon van uwen genadigen Bruidegom; ontlast U hier van alle bezwaren en zorgen, welke U nederdrukken: rust hier in den zaligsten vrede. Ja uwe liefde, o Jesus, voert mij door de dierbare wonde uwer heilige zijde tot in uw Hart binnen. Hier

1) Joannes XIX, 32—34.

bid ik U met den diepsten ootmoed: vergeef mij alle zonden, welke ik ooit met gedachten, woorden en werken bedreven heb: reinig mijn hart door dit uw heilig bloedblad: druk er de gevoelens in van uw gebenedijd Hart, en ontvonk in mij het vuur uwer liefde, opdat ik voortaan niets anders dan u zoek en beminne.

In deze heilige wonde uwer zijde, mijn Jesus, leg ik al de wenschen en begeerten mijns harten neder. Bind mijn hart zoo vast aan uw Hart, dat zij nimmer meer van elkander kunnen gescheiden worden en ik met den H. Paulus in waarheid kan zeggen: „Wie zal ons dan scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking, of beanstiging, of honger, of naaktheid, of gevaar, of vervolging, of zwaard... Maar in dit alles overwinnen wij, door Hem, die ons heeft lief gehad. Ja ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven: noch engelen, noch heerschappijen, noch magten...; noch eenig schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jesus onzen Heer.” 1)

Credo.

Ik geloof in God, den almachtigen Vader, Schep-
per des hemels en der aarde, enz. —

Offertorium.

Neem aan o Heer, het eeuwige brandoffer des

1) Ad Rom. VIII, 35—39.

Harten van Jesus Christus, uwen ééngelboren' Zoon, onzen Heer, ter verzoening voor onze zonden, opdat wij door uwe genade alleen in Hem mogen leven, die Zich verwaardigd heeft voor ons te sterven.

Toewijding en opdragt aan 't H. Hart van Jesus.

Ik N. N. wijd toe en beveel aan het allerheiligste Hart van onzen Heer Jesus Christus, — mijn' persoon, mijn leven, mijne handelingen, mijne moeilijkheden en mijn lijden, om in de toekomst mij geheel en al met zijne liefde en verheerlijking bezig te houden. Het is mijn vast en onherroepelijk besluit, om aan Jesus Hart geheel toe te behooren, alles uit liefde tot hetzelfde te verrigten, en uit mijn hart te verbannen alles, wat aan dit goddelijk Hart mishagen kan.

Derhalve kies ik U, o allerheiligst Hart, tot het eenige voorwerp mijner liefde, tot beschermer mijns levens, tot zekerheid mijns heils, tot steun mijner zwakheid en tot herstelling van alle misdrijven van geheel mijn leven. O Hart vol mildheid en goedheid, wees Gij mijne regtvaardiging voor God, en wend de straffen van zijn' regtvaardigen toorn van mij af. O Hart vol liefde, op U stel ik al mijn vertrouwen: van mijne boosheid vrees ik alles, doch van uwe goedheid hoop ik ook alles. Vernietig dan in mij alles, wat U mishagen of weêrstreven kan: moge uwe reine liefde zoo diep in mijn hart geprent worden, dat ik U nimmer vergete en

nimmer van U kunne gescheiden worden. Goddelijk Hart, ik smeeek U door uwe oneindige goedheid, dat mijn naam diep in uw Hart zij gegrift: want in uwe dienst wil ik leven en ster-
ven. Amen.

Praefatie en Sanctus.

Komt, gij alle schepselen en looft met mij het liefderijkste Hart van Jesus. Looft, alle werken des Heeren, het Hart van Jesus; zingt en verheft zijn' lof tot in eeuwigheid. Looft, Engelen des Heeren, het Hart van Jesus; looft, hemelen, het Hart van Jesus. Alle wateren, welke boven den hemel zijn, looft het Hart van Jesus. Zon en maan, looft het Hart van Jesus; sterren des hemels, looft het Hart van Jesus. Alle regen en dauw, looft het Hart van Jesus; alle gij winden, looft het Hart van Jesus. Vuur en warmte, looft het Hart van Jesus; hitte en koude, looft het Hart van Jesus. Dauw en rijp, looft het Hart van Jesus; koude en vorst, looft het Hart van Jesus. IJs en sneeuw, looft het Hart van Jesus; nachten en dagen, looft het Hart van Jesus. Licht en duisternis, looft het Hart van Jesus; bliksems en wolken, looft het Hart van Jesus. Bergen en heuvels, looft het Hart van Jesus; alle gewassen des aardrijks, looft het Hart van Jesus. Waterbronnen, looft het Hart van Jesus: zeeën en rivieren, looft het Hart van Jesus. Zee-
gedierten en al wat in de wateren zich beweegt, looft het Hart van Jesus; alle vogelen des hemels,

looft het Hart van Jesus. De geheele Kerk love het Hart van Jesus, zij prijze en verheffe het hoog in eeuwigheid. Gij priesters des Heeren, looft het Hart van Jesus; gij dienaars des Heeren, looft het Hart van Jesus. Geesten en zielen der regtvaardigen, looft het Hart van Jesus: heiligen en nederigen van harte, looft het Hart van Jesus. Het onbevleete hart van Maria, love het Hart van Jesus. Geloofd zijt Gij, allerheiligste Hart van Jesus, van mij zelve, lofwaardig en verheerlijkt en hoog verheven in eeuwigheid. Dat het Hart van Jesus leve en verheerlijkt worde over den ganschen aardbodem! Amen.

Kanon.

Almagtige, eeuwige God, Heer hemelsche Vader! wij bidden U door het allerheiligste Hart van Jesus Christus, uw' geliefden Zoon en onzen Verlosser, hetwelk ter voldoening voor onze zonden in den hof der Olijven tot den dood bedroefd en aan het kruis doorstoken is geworden, — vergeef ons onze zonden en wees ons allen genadig en barmhartig. De liefde, de dankbaarheid, de nederigheid, de gehoorzaamheid en het geduld zijns heiligen Harten, dragen wij U op voor onze koudheid, ondankbaarheid, trotschheid, ongehoorzaamheid en ongeduld, waardoor wij U zoo dikwerf beleedigd hebben. Door dit allerheiligst Hart smeeken wij U, ontferm U over uwe H. Kerk, bestuur haar en breid haar immer meer en meer uit; bescherm den

apostolischen Opperherder, bewaar de Bisschoppen en alle Dienaren der Kerk in uwe heilige godsdienst, geef hun waren zielenijver; voer de ongelooovigen en verdwaalde zondaars tot de waarheid terug, opdat allen U erkennen, eeren en beminnen, en Dien Gij gezonden hebt, Jesus Christus, wiens heilig engoddelijk Hart geloofd zij in eeuwigheid. Amen.

Bij de Opheffing.

O barmhartige Jesus! verhoor mij. De genade uws Harten bekeere mij. De glans uws Harten verlichte mij. De smart uws Harte doordringe mij. De wonde uws Harten geneze mij. Het bloed uws Harten verzoene mij. Het water uws Harten reinige mij. De verdiensten uws Harten heiligen mij. Het kruis uws Harten sterke mij. De doornenkroon uws Harten versiere mij. De ontferming uws Harten verberge mij. De geest uws Harten beziele mij. De gloed uws Harten verwarme mij. De vlam uws Harten ontvonke mij. De liefde uws Harten ontvlamme mij. De waarde uws Harten verheffe mij. De glorie uws Harten verheerlijke mij. De aanschouwing uws Harten verandere mij. De vreugde uws Harten verblijde mij. Het bezit uws Harten verzadige mij. In uw Hart, o Jesus, wensch ik te leven en te sterven. Mijn hart aan 't Uwe schenke ik, U bemin ik. O allerzoetst Hart, maak mij gelukkig, én hier in den tijd, én hiernamaals in alle eeuwigheid! Amen.

Na de Consecratie.

Eeuwige Vader, zie van uit uw heiligdom neder op dit allerheiligste offer, hetwelk onze Hoogepriester, uw goddelijke Zoon voor onze zonden U opdraagt. Luister naar de stem van zijn voor ons vergoten heilig bloed; vestig uwe oogen op zijn voor ons doorstoken en geopend heilig Hart. O Vader der barmhartigheid, neem toch dit offer genadig aan en vergeef ons onze zonden!

Vijf verzuchtingen tot Christus.

1. O allerzoetste Jesus! uit den grond mijns harten verzucht ik tot U en vereenig mij met de lofprijzing, welke uit de harten van alle Heiligen U tegenklinkt, ter aanvulling van den lof, welken alle schepselen U moeten toebrengen.

2. O allerzoetste Jesus! uit den grond mijns harten verzucht ik tot U, in vereeniging met de dankbaarheid welke uit uw allerheiligst Hart de Heiligen putten en U danken voor de gaven, die zij ontvangen hebben.

3. O allerzoetste Jesus! uit den grond mijns harten verzucht ik tot U, wegens mijne zonden en die van alle menschen, en ik vereenig mij met al het geduld, waarmede Gij iedere misdaad toelaat en verduurt.

4. O allerzoetste Jesus! uit den grond mijns harten verzucht ik tot U, begeerig en verlangend naar al het goede, wat de menschen tot eer van God en

tot hun heil behoeven, en ik vereenig mij met de goddelijke begeerte, welke Gij op aarde voor het welzijn der menschen gekoesterd hebt.

5. O allerzoetste Jesus! uit den grond mijns harten verzucht ik tot U in vereeniging met de gebeden, welke uit uw goddelijk Hart en uit de harten uwer Heiligen vloeiden voor het heil der levenden en der dooden. Amen.

Gebed voor de geloovige zielen.

O meêdoogend Hart van Jesus, ik draag U op aan den hemelschen Vader voor de arme zielen in het vagevuur. Moge uw heilig vergoten bloed haar voordeelig zijn. Blusch met bloed en water, wat uit uw heilig Hart is gevloeid, de vlammen uit. Gedenk, o Heer, hare pijnen en vurige verlangens, middelerwijl zij naar U verzuchten. Toon haar uwe barmhartigheid, verlos haar, opdat zij tot U komen, om U te loven en te beminnen in eeuwigheid. Amen.

Agnus Dei.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld,
ontferm U onzer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld,
ontferm U onzer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld,
geef ons den vrede.

Communie.

Stel u voor, alsof gij te gelijk met den Priester communiceeret. Wek dus kortelijk in u op, geloof, hoop, liefde, berouw en verlangen, om den Heiland te ontvangen. Verbeeld u, als bragt uw heilige Beschermengel u de heilige communie. Houdt u aldan met den Geliefde uws harten bezig. De volgende liefdeverzuchtingen kunt gij daarbij met vrucht tot Jesus' Hart rigten.

Liefdeverzuchtingen tot Jesus' H. Hart.

O Jesus, mijne Liefde, verleen mij door uw allerheiligst Hart, dat ik U bovenal beminne en zonder ophouden in liefde tot U toeneme.

O Jesus, goddelijke Raadgever, hoe heilzaam is het U te hooren en uwe heilige inspraken te volgen. O geef mij, dat ik in uw heilig Hart leere, wat U het welgevalligst is, en dat ik het dagelijks volbreng.

O Jesus, zoete Vreugde mijns harten, in uw allerheiligst Hart vloeit voor mij alle gelukzaligheid! O gedoog niet, dat ik ooit eenige vreugde zoeke buiten U!

O Jesus, in U alleen rust mijne hoop, wegens de oneindige mildheid van uw allerzoetst Hart. Naar niets verlang ik, tenzij naar U. O wees Gij altijd het doel en het voorwerp van al de neigingen mijns harten!

O Jesus, mijn grootste en rijkste Erfdeel in den hemel en op aarde, wat kan ik buiten U nog bezitten, en wat kan mij ontbreken, indien Gij de mijne zijt! Ik smeeke U door uw allerheiligst Hart, laat nimmer toe, dat ik U ooit verlieze!

O Jesus, Gij, eenig Heil mijner ziel, van U alleen verwacht ik gezondheid en leven! Bevrijd mij door uw allerheiligst Hart van alle geestelijke zwakheden en ziekten.

O Jesus, Gij, mijn onmetelijk Goed, wanneer zal ik U volkomen en eeuwig bezitten? Deze gelukzaligheid hoop en verwacht ik van de grenzeloze liefde uws goddelijken Harten.

O Jesus, Gij, eenige Weg ten hemel, Leven mijner ziel, in uw heilig Hart wil ik leven en sterven! Versterk mij ten allen tijde met uwen goddelijken Geest en diens wonderbare en heilige werkingen! Amen.

Laatste gebed.

Verleen ons, o barmhartige God! dat wij, die ons in de zoetheid van 't allerheiligst Hart uws geliefden zoons hebben mogen verheugen, zóó met zijn' Geest vervuld worden, dat wij, der wereld afgestorven, U alleen beminnen en uwen ééngelboren Zoon, die met U leeft en regeert in de eenheid des H. Geestes, in alle eeuwen der eeuwen. Amen.

De zegen des Priesters en einde der H. Mis.

Gekruiste Jesus! het offer is volbragt; ik buig

mij alzoo neder voor uwe heilige wondteekenen, kus die in den geest en smeeik om den zegen des Vaders en des Zoons en des H. Geestes.

Laat mij nu, o Heer, in vrede gaan en drie tenten opslaan: ééne in uwe doorwonde Handen: ééne in uwe doorboorde Voeten en ééne in uw geopend Hart. Dáár wil ik met uwen heiligen dienaar Bonaventura rusten, dáár waken, dáár drinken en eten, dáár bidden en alles, wat ik ooit doen moge, naar het welgevallen van uw allerheiligst Hart volbrengen. En wat ons gedurende dit H. Misoffer ontbrak, gelieve het goddelijk Hart van Jesus door zijne overgroote liefde te herstellen, waardoor U, o hemelsche Vader, in de éénheid des H. Geestes zij toegebracht, eer, lof en dankbaarheid in alle eeuwen der eeuwen. Amen.

Gekend, bemind, geprezen en gezegend, geëerd en verheerlijkt zij ten allen tijde en overal het goddelijk Hart van Jesus en het onbevleete hart van Maria! Amen.

EENE ANDERE WIJZE

om godvruchtig de H. Mis bij te wonen.

De geestelijke schrijvers stellen de volgende wijze van Mis te hooren, als eene der nuttigste voor en wel om deze redenen:

1. Omdat men den Priester gedurende den voortgang der heilige offerdaad vergezelt, en dit is de heiligste en gepaste wijze om dezelve bij te wonen.

2. Omdat men tevens het Hart van Jesus in alle toestanden gedurende deszelfs lijden vereert.

3. Omdat men in de gevoelens, bewegingen en neigingen van dit aanbiddenswaardig Hart dieper en dieper ingaat, en 't alzoo gemakkelijker wordt, zich zelve daarvan te doordringen.

4. Omdat op deze wijze de H. Mis eene soort van inwendig gebed en eene zeer heilzame overweging wordt.

Deze wijze heeft verder nog het voordeel, dat, wanneer men gedurende de H. Mis, wil communiceren, de gevoelens waarmede men zich tot aan de communie bezig houdt, eene gepaste voorbereiding zijn, om aan de genade van het Sakrament deelachtig te worden, en tevens rijke stof tot dankzegging aanbieden.

EERSTE DEEL.

Van het begin der H. Mis tot aan het Evangelie.

Het biddende en lijdende Hart van Jesus.

Mijn liefderijke Verlosser, Gij bidt en zucht! Van droefheid en smart is uw Hart overstelpt. Hoevele redenen hebt Gij om te zuchten en te weenen! Wat zich aan uwe oogen voordoet,

pijnt uw Hart en dompelt het in eene zee van bitterheid.

De beklagenswaardige toestand der wereld, de misdaden en uitspattingen, waaraan de menschen zich overgeven, de boosheid, waarvan de aarde overvloeit, de duizende zielen, welke dagelijks ten gronde gaan en ter helle varen, de eer uws Vaders door de menschen met voeten vertreden, het aannaderen van uw lijden en uwe pijnen, het vruchteloze uwer smarten voor eene menigte zondaars, die ondanks de vergieting uws bloeds niet zullen ophouden U te beleedigen en zich zelve voor eeuwig te verderven, — zie! dit zijn voor U zoo vele bronnen van zuchten en tranen.

Ik zelf, o mijn God, ik zelf geef U op nieuw reden daartoe. Ja, gij zucht over mij. Gij ziet den beklagenswaardigen toestand mijner ziel, mijne laauwheid en nalatigheid, mijne veelvuldige ongetrouwheid en het herhaaldelijk weêrstand bieden aan uwe genade, de geringe droefheid over mijne zonden, den zwakken ijver om mij te verbeteren, het gevaar waaraan ik mij blootstel om in dezen bejammerenswaardigen toestand te sterven. Gij, mijn Jesus, zucht daarover, en ik ben onverschillig; Gij zijt bedroefd, en ik blijf onbewogen. Ik, ik behoorde mijn leven in klagen en weenen door te brengen, en mijn hart geeft zich over aan aardsche genoegens en voortdurende verstrooiing.

Het treurige en meest schuldige hierbij nog is: dat ik in dezen rampzaligen staat er niet

aan denk, om, ten einde daaruit bevrijd te worden, mijn toevlugt tot het gebed te nemen.

Hart van mijn God, Gij bidt, en ik bid niet; of, indien ik bid, doe ik het met zoo weinig godsvrucht en oplettendheid, dat mijn gebed niet verdient door te dringen, tot voor den troon uwer barmhartigheid. O God, leer mij bidden, of laat ten minste mijn gebed, uit kracht van het offer, dat ik U opdraag, voor uwe oogen welgevallig zijn. Vol van dit vertrouwen, draag ik U, o God, nederig mijne gebeden op, vooral tot heil mijner ziel, wier ellende en uitersten nood Gij dagelijks ziet en kent.

Maar ook voor al diegenen bid ik, o Heer, voor wie ik verplicht ben te bidden. Voor mijne ouders: geef, dat wij meer door de banden der genade dan des bloeds vereenigd zijn; voor mijne vrienden: wees Gij het middenpunt en de band onzer vriendschap; voor mijne weldoeners: vergeld hun honderdvoudig het goede, dat ik van hen ontving; voor mijne vijanden: verleen hun overvloedige genade: dit is de eenige liefdewraak, waarnaar ik verlang.

Ook bid en smeek ik U, o God, inzonderheid voor de heilige R. K. Kerk onze liefdevolle Moeder; voor den Paus, de Bisschoppen en alle Priesters; voor de wereldlijke Overheid, wier onderdaan ik ben, zoowel als voor de Vorsten aller volken en landen. Laat over allen uw' zegen in rijke mate uitstroomen; schenk hun een hart naar uw Hart, en dat zij één mogen zijn

in het goede te willen en daarnaar te streven.

Hart van Jesus, biddend en weenend, ik aanbid U en smeeik U allervurigst: wil uwe tranen met mijne gebeden vereenigen.

Hart van Jesus, zuchtend en lijdend, ik aanbid U en smeeik U allervurigst: wil ook mijn hart tot heilige verzuchtingen bewegen.

Hart van Jesus, dat zich opoffert aanden hemelschen Vader, ik aanbid U en smeeik U allervurigst: wil ook mij te gelijk met U opofferen.

TWEEDE DEEL.

Van het **Evangelie tot aan de Consecratio.**

Het verootmoedigd en vernietigd Hart van Jesus.

In welk eene diepe smart, o liefderijke Verlosser, is uw Hart verzonken! Hoevele verguizingen heeft het door te staan! Geleid, of beter gezegd, gesleurd van den eenen regterstoel naar den anderen, of veeleer van smaad tot versmading, vindt Gij overal uwe vijanden als regters, wordt Gij geboeid en met ketenen beladen als een slaaf, aangeklaagd als een misdadiger, geregteijk gevonnisd en veroordeeld als boosdoener, verleider en oproermaker des volks.

In het huis van Caïphas wordt Gij aan de mishandelingen, beledigingen en laagheden eener bende soldaten, die U op de onwaardigste wijze bejegenen, prijs gegeven.

Men slaat en spuwt U in het aangezigt, wat in de oogen der menschen de diepste versmading is.

Bij Herodes hangt men U, om te hoonen, een wit kleed om; van een talrijk hof wordt Gij als dwaas behandeld, en de hoogachting en bewondering, welke men nog kort te voren voor U koesterde, verandert in beschimpingen en beleedigingen.

Voor den regterstoel van Pilatus stelt men U met een' roover en boosdoener gelijk, ja Gij moest de smart en den smaad verduren, dat de roover en boosdoener boven U werd voorgetrokken.

Langs de straten van Jerusalem gesleept, moest Gij het hoongelach, het geschreeuw en de lasteringen verdragen eener onafzienbare volksmenigte, welke U met vloeken en verwenschingen overlaadde.

O Koning der eeuwige glorie, welk een stroom van verguizingen voor uw Hart! Doch tevens in uwe gevoelens en neigingen wat wonder van deugden! Welk eene rust! Wat geduld! Welke liefde! Gij bidt voor degenen, die U hoonen en draagt uw lijden en uwe mishandelingen voor degenen op, die U kwalijk bejegenen en vervolgen.

Dit offer uws Harten, o aanbiddenswaardige Verlosser, was noodzakelijk, ja 't moest opgedragen worden, om de eer van uw' verachten Vader weder te herstellen, om den hoogmoed onzes geestes te breken, en de rampzalige verstoktheid onzes harten te buigen, om ons de onschatbare waarde der vernederingen te doen kennen, eindelijk, om ons in uw lijden een onomstootbaar voorbeeld te geven, waartegen wij niets zouden kunnen inbrengen. Doch dit alles was voor U niet

genoeg. Uwe liefde tot ons hoe ver voert zij U niet op onze altaren!

Wat hierbij het meest onbegrijpelijk en tevens het beklagenswaardigst is, o God, is onze hoogmoed, die nog altijd in ons leeft en ons beheerscht in weêrwil van uw voorbeeld, dat zoo bijzonder bekwaam was, om ons te treffen. O beklagenswaardige eigenliefde, ijdelheid, prikkelbaarheid, gevoeligheid voor alles, wat onze eer aan gaat!

Hoeveel, o mijn goddelijke Verlosser, heb ik mij hierin niet te verwijten! Ik zoek naar achting en bijval der menschen, als ware mij de uwe niet voldoende. Niets kan ik verdragen: niets met kalmte U ter liefde aanvaarden, ofschoon Gij alles voor mij verduurdet. De geringste vernedering maakt mij bedroefd en neêrslagtig, mijn geest verzet zich daartegen, mijn hart wordt verbitterd, geheel mijne ziel is daardoor in oproer en onrust. Verachtelijke en lage menschenvrees maakt mij niet zelden tot verrader ten aanzien van mijn plicht en van uwe eer. Heet dit uw leerling zijn? U als God, als Leermeester erkennen? Moest Gij, o goddelijke Verlosser, geheel alleen den kelk der vernederingen drinken? Neen, alleraanbiddelijkste Heer en Meester, ik wil hem met U deelen: uit uwe hand wil ik hem ontvangen en ik wil deelnemen aan al uwe versmadingen. En hebbe ik al geen moeds genoeg de vernederingen op te zoeken, zoo wil ik ten minste die, welke Gij mij overzendt, met gelatenheid dragen. Ja, in dit oogenblik offer ik

U mijn' hoogmoed en mijne ijdelheid, om mij met U in uwe vernederingen te vereenigen.

Wanneer mijne natuur weêrspanning wordt, en de eigenliefde zich verzet, dan zal ik uw voorbeeld voor oogen houden en om uwe genade smeeken. Deze goddelijke genade uit uw Hart ontsprongen, zal mij, zoo dra zij in mijn hart binnenstroomt, den kelk uwer vernederingen kostbaar, ja zelfs troostrijk maken, zoodat één druppel zijner bitterheid mij zoeter en dierbaarder wezen zal, dan alle valsche en zondige vermaken dezer verblinde en bedorvene wereld.

O Hart van Jesus, met smaadheden verzadigd: laat mij den kelk van uw lijden met U drinken!

O Hart van Jesus, in eene zee van smarten gedompeld: laat mijn hart in tranen smelten!

O Hart van Jesus, bovenmate vernederd en verguisd: verbrijzel mijne eigenliefde en mijn' hoogmoed!

DERDE DEEL.

Van de Consecratie tot aan de Communie

Het Hart van Jesus lijdt en sterft aan het kruis.

Nadat Gij, o God, uw Hart aan tallooze ver-smadingsen hadt prijsgegeven, wildet Gij ook uw ligchaam aan de hevigste smarten onderwerpen. Hoe schrikkelijk zijt Gij misvormd na de pijnlijke geeseling. Aan eene zuil gebonden, wordt Gij gruwzaam met roeden gefolterd: ontelbare geeselslagen vallen doorstriemend neder op uw maagde-

lijk vleesch: uw ligchaam is geheel verscheurd, ontvleeschd en met wonden bedekt; als een worm ligt Gij eindelijk op den met bloed bespatten bodem neder; Gij baadt in uw eigen bloed, en nogtans houden zij niet op met slaan en al hunne wreedheid, hunne woede en hun' bloeddorstigen haat tegen U bot te vieren.

Wat, o mijn God, denkt, én voelt, én ondervindt uw Hart bij deze onnoembare pijnen en smarten!

Alles verdraagt Gij geduldig: Gij geeft U geheel over aan den wil van uw' hemelschen Vader, Gij draagt Hem uw lijden op, Gij bidt Hem om vergiffenis voor onze zonden en Gij beschouwt U zelve als een offer aan ons heil toegewijd. Met volkomene onderwerping, met troost, ja, met eene zekere vreugde ziet Gij uw bloed stroomen, opdat het al onze overtredingen en misdrijven zoude uitboeten en te niet doen, en deszelfs stem voor ons ten Hemel zou stijgen om genade en ontferming.

Alleraanbiddelijkst Hart, dit alles duldt Gij voor mij, en ik wil niets voor U doorstaan! Het geringste lijden is mij ondragelijk, ja, voor het bloote woord *smart* schrik ik terug. Met overgrootte zorgvuldigheid koester ik mijn ligchaam, zoek steeds deszelfs gemak, vertroetel het, ontzie het op alle mogelijke wijze en behandel het met eene onwaardige teêrgevoeligheid, zonder te bedenken, dat het een zondig ligchaam is, hetwelk ik aan eene strenge boete behoord te onderwerpen. Mijn Heer en mijn God, zie ik dan niet, dat, wanneer ik het

lijden ontvlugt, ik daardoor het uwe vermeerder, terwijl ik het daarenboven voor mijn heil onvruchtbaar maak? Doch, o mijn liefderijke Verlosser, wat Gij bij de geeseling verduurdet, is slechts het begin van uw lijden uw offer moet voltrokken worden.

Met het kruis beladen zie ik U den Kavarieberg opstijgen. Sta mij toe, o goddelijke Verlosser, dat ik U in den geest volge, en uwe bloedige voetstappen drukke. Groote God, wat zie ik! Welk een wonderbaar schouwspel toont mij het geloof! Een Godmensch *lijdt!* Een Godmensch *sterft!* Een Godmensch *sterft uit overgrootte smart!* Een Godmensch *sterft uit liefde tot hen, die Hem wreedaardig dooden!*

Neen! neen! mijn hart is niet in staat om al de gevoelens uit te drukken, waarvan het vervuld is bij zulk een tooneel.

Met welk eene kracht bewijst Gij ons van de hoogte uws kruises de groote geloofswaarheden, welke Gij ons gebragt hebt! Dáár leert Gij ons kennen de grootheid der onverbiddelijke gerechtigheid Gods, zoo wel als de waardigheid en waarde onzer zielen. Doch inzonderheid toont Gij ons dáár de boosheid en grootheid der zonde en de vreesselijke en strenge straffen, welke de zondaars in de eeuwigheid te duchten hebben.

O Hart van God, mijne zonden beweent Gij en veroordeelt Gij aan het kruis: *zij* hebben U zoo wreedelijk mishandeld, U aan 't kruis geslagen, uw bloed doen stroomen, uw' dood veroorzaakt.

En ik — ik sterf niet van droefheid aan den voet uws kruises? Ik — ik wasch mijne zonden niet in mijne tranen en mijn bloed? Moest ik niet mijne overige levensdagen in weenen en treuren doorbrengen, ontroostbaar, wjl ik ongelukkige mijn' God beleedigd heb, de oorzaak van zijn' dood werd, voor zijn bloed verantwoordelijk ben!

O mijn God, uw Hart staat voor mij zelfs aan het kruis nog open. Ook daar zijn uwe armen uitgestrekt om mij met goedheid te omhelzen, wanneer ik maar opregt en rouwmoedig tot U wederkeer. Ja, Gij vernieuwt zelfs dagelijks op onze altaren dit bloedig offer op onbloedige wijze.

't Is dit offer, wat ik U thans opdraag, zoo als Gij het aan uw' hemelschen Vader eenmaal op Golgotha hebt opgeofferd. Sta mij toe, dat ik met dit uw offer het offer van mij zelven, bijzonder dat van een rouwmoedig en vermorzeld hart vereenige. En opdat ik U zulk een offer zou kunnen opdragen, zoo bereid dan Gij zelf mijn offer, opdat het U welgevallig en uwer waardig zij.

VIERDE DEEL.

Van de Communie tot aan het einde.

Het H. Hart van Jesus rust in 't graf.

Goddelijke Heiland, eindelijk wordt uw heilig ligchaam in het graf gelegd. En dit is de laatste vernedering, welke Gij op aarde moest ondergaan.

Tot in het graf zullen vernederingen en smarten U vervolgen. Welk een toestand! Welke vernietiging voor een' God! Op aarde zijn als ware Hij niet daarop, in den schoot der aarde verborgen, in de schaduwen des doods gehuld, in 't rijk der duisternis verstooten, van allen verlaten zijn! Het graf zelfs, waarin Hij rust, behoort Hem niet. Zoo werd vervuld, wat Hij voorspeld had: *De vossen hebben hunne holen om zich te verbergen; maar de Zoon des menschen heeft niets, waarop Hij zijn hoofd kan nederleggen.* — Edoch, in de woning der dooden blijft Hij dezelfde: al zijne deugden heeft Hij met zich genomen; zijne gelatenheid, zijne onderwerping aan den wil zijns Vaders, zijne volkomene verzaking aan al het aardsche, zijne geheele overgeving in de handen der Voorzienigheid, zijne innige vereeniging met zijn' Vader.

Welk een groot voorbeeld geeft Hij ons hierdoor ter navolging! De H. Paulus zegt: wij zullen als dooden zijn, en ons leven zij verborgen met Christus in God.

Ja, mijn goddelijke Verlosser, in uw graf wil ik de gevoelens van uw aanbiddelijk Hart leeren: dáár wil ik leeren mij los te rukken van al het aardsche, de wereld gering te schatten, aan de wereld en aan mij zelven te sterven, al het menschelijke voor niets te achten, afzondering en ingetogenheid te beminnen, mij op het innigst met God te vereenigen, ziedaar wat al mijn geluk uitmaakt.

Dit zijn, o mijn God, de gevoelens en bewegingen mijns harten, die ik bij dit heilig offer vernieuw, en U in vereeniging met de gevoelens uws Harten opdraag. Prent ze diep in mijne ziel: houd ze in haar levendig gedurende geheel mijn leven, en geef, dat zij ook mij in het graf begeleiden.

Doch, alleraanbiddelijkst Hart van mijn' Verlosser, niet altoos blijft Gij in 't graf, neen! niet aanhoudend zult gij in vernederingen, lijden en smarten zijn. Na zooveel lijden en kwellingen wacht U de eeuwige glorie des hemels. Verwinnaar van uwe vijanden, triomfeerend over wereld, dood en alle helsche magten, zijt Gij den hemel ingegaan, welken Gij door uwe verdiensten verworven hebt. Dáár zetelt Gij nu aan de regterhand des Vaders, uw Hart heeft de welverdiende belooning voor deszelfs lijden ontvangen: 't vloeit over van hemelsche geneugten en verheugt zich in het bezit der zaligheid van God.

Hart van mijn God, ook ik verheug mij over uwe glorie en uw triomf. O dat eenmaal ook ik aan uwe verheerlijking en zaligheid moge deelnemen! Dit hoop ik vastelijk, doch slechts om uwentwil en door uwe verdiensten, die mij daartoe zullen waardig maken. Hierom bid ik U dan geheel bijzonder door het offer, hetwelk ik U thans opdraag. Gij hebt U op het altaar voor mij geofferd: neem eenmaal ook mij in uwe eeuwige woningen op, om U met uwe uitverkorenen eeuwig te kunnen loven en prijzen. Wil, o Heer en God, tot onderpand van dit toekomstig

geluk, van uit den hemel den zegen bekrachtigen, dien de Priester op aarde mededeelt; daarom bid ik U in den naam des Vaders en des Zoons en des H. Geestes. Amen.

WIJZE OM GEESTELIJK TE COMMUNICEREN.

De geestelijke Communie bestaat niet slechts, zooals de H. Thomas leert, in een gloeiend verlangen, om zich met Jesus Christus te vereenigen, maar ook in een teeder omhelzen van den goddelijken Verlosser, als hadde men Hem werkelijk ontvangen. Willen wij ons in den geest met Jesus vereenigen, trachten wij dan in staat van genade te zijn, en wij zullen uit deze geestelijke vereeniging de grootste vruchten oogsten. Voor het overige kan men op ieder uur en zoo dikwerf men wil, geestelijker wijze communiceren. Doen wij het ten minste des morgens bij de heilige Mis, en des avonds, wanneer wij voor de laatste maal voor het allerheiligste Sakrament nederknielen. — Wilt gij in de liefde tot Jesus vooruitgaan? Een zeer gemakkelijk middel daartoe is de geestelijke Communie. Houd u zelve, na haar verrigt te hebben, zooveel mogelijk ingetogen; en verwek dikwerf gedurende den dag akten der goddelijke liefde.

Dierbare Jesus, mijne liefde en mijn al! U aanbid ik en U dank ik voor den gruwzamen

doed, dien Gij voor mij geleden hebt. Wezenlijk en uit geheel mijn hart berouwt het mij, dat ik U beleedigd heb: want Gij verdient oneindig bemind te worden. O onbegrijpelijke goedheid, U bemin ik bovenal, ik bemin U meer dan mij zelven en ik ben bereid, om alles voor U en uit liefde tot U op te offeren. Jesus, mijn zoetste Jesus, zonder U kan ik niet leven! Mijn hart gloeit van verlangen om U te ontvangen. Kom en toef niet, o mijn liefdevolle Verlosser. Teederlijk omhels ik U en vereenig mij voor eeuwig met U, om mij nimmermeer van u te scheiden. O Jesus! o liefde mijner ziel! Niets anders begeer ik, dan U te beminnen... Gij hebt beloofd degenen te zullen verhooren, die hun' toevlugt tot U nemen. Om de verdiensten van uw heilig lijden bid ik U, geef mij uwe heilige liefde: trek mijn hart tot U, opdat ik U voortaan uit al mijne krachten beminne, niets dan alleen U beminne, en eenmaal in het paradijs mij in uwe heilige tegenwoordigheid verheugen moge, in alle eeuwigheid. Amen.

*Dankgebed van den H. Bonaventura na
de heilige Communie.*

Doorboor, o beminnelijke Jesus, met den schicht uwer heilige liefde mijne ziel, opdat zij bestendig van liefde smachte en van verlangen, U eeuwig te bezitten, wegsmelte: dat zij naar het einde dezes

levens zuchte om zich met U volkomen in de gelukzalige eeuwigheid te vereenigen. Geef, dat mijne ziel voortdurend naar U hongere, o Brood der Engelen, zonder ophouden U zoeke, U vinde, zich alleenlijk met U onderhoude en alles ter uwer eere verrigte met ootmoed en bezonnenheid, liefde en vreugde, lust en vaardigheid, trouw en volharding. Vestig mijn hart gestadig op U, Gij mijne eenige hoop, mijn rijkdom, en mijn vrede, mijn toevlugt, mijn vertrouwen, mijn aandeel, mijn hoogste schat. Amen.

GEBEDEN EN OEFENINGEN vóór de Biecht.

Het Sakrament van Boetvaardigheid is niet alleen noodzakelijk ter vernietiging van de heerschappij der zonden in ons, maar doet ons tevens de geboden Gods gemakkelijker onderhouden: want in de Biecht verkrijgen wij niet slechts vergiffenis onzer zonden, maar ook vermeerdering der genade, welke wij in de bekoringen en onvrijwillige gelegenheden tot zonde behoeven, ten einde niet te hervallen. Inderdaad: wanneer de boetvaardigheid een tweede doch moeilijk doopsel is, dan is zij ook, volgens den H. Alphonsus, een korte inhoud der geheele christelijke zedeleer. Indien het ons alzoo aan 't hart ligt, de zonden te vlugten, Gods geboden te onderhouden en onze ziel zalig te maken, dan moeten wij dikwerf tot

de vierschaar van boetvaardigheid naderen. Maar naderen wij met die voorbereiding, waarmede een stervende het oogenblik zijns oordeels te gemoet ziet, en denken wij daarom elken keer: dit zou wel de laatste Biecht van ons leven kunnen zijn. De volgende gebeden en oefeningen kunnen daartoe behulpzaam wezen.

Zij zijn meestendeels aan den H. Franciscus van Sales ontleend en mitsdien vol zalving. Zij zijn veelvuldig, omdat men nu deze, dan gene zou kunnen kiezen, of zelfs allen verrigten, naar gelang de tijd of de stemming der ziel het vordert.

Gewetensonderzoek.

Het gewetensonderzoek van degenen, die dikwerf tot het Sakrament der Biecht naderen, en tevens angstvallig zijn, moet kort wezen, en zonder afmatting of onrust. Het is voor de zulken genoeg die fouten na te gaan, waarin zij gewoonlijk vallen. Vervolgens moeten zij bij het ontvangen van dit Sakrament de akten der goddelijke deugden verwekken; en hierdoor zullen zij die angstvalligheden weren, welke hen anders verwarren en hunne zielen in onrust brengen.

Zij daarentegen, die niet dikwerf, maar zelden tot de Biecht naderen, moeten aan het gewetensonderzoek zooveel tijd besteden, als zij noodig hebben, om *het getal en de soort* hunner zonden

zich te kunnen herinneren. Zij moeten de geboden Gods en der H. Kerk, de zeven hoofdzonden, de vreemde zonden en de pligten van hun' staat, enz. nagaan, en zien, hoe zij daartegen gezondigd hebben met gedachten, woorden en werken. Kan men het juiste getal der zonden zich niet herinneren, dan onderzoek men, hoe dikwerf men *ongeveer* gedurende den dag, de week of de maand *in dezelfde zonden* herviel : want in zijne oneindige goedheid vordert God niets onmogelijks van ons.

Zonder u ten dien einde af, hetzij in uw huis of in de kerk : verzamel uwe gedachten met kalmte en vertrouwen, en hebt gij u in Gods tegenwoordigheid gesteld, verwek dan eene akt van geloof en smeeek om verlichting van den H. Geest, welke voor u noodzakelijk is ter kennis uwer fouten.

Akt van geloof aan Gods tegenwoordigheid.

Almagtige God, hoogste en aanbiddelijke Majesteit, ik geloof vastelijk, dat Gij waarlijk hier tegenwoordig zijt en mij ziet en hoort. Ik aanbid U, en met den diepsten ootmoed bied ik U mijne hulde aan. Gij zijt mijn God, mijn Schepper en mijn Verlosser. Gij alléén zijt, Die Gij zijt: Gij alléén zijt het waarachtige en wezenlijke leven, waarvan het onmogelijk zou zijn, dat het *niet* bestond. Ten bewijze van dit mijn levend geloof aanbid ik U, welke hoogste eer alléén aan U toekomt,

en mijne nietigheid nederig erkennend, werp ik mij voor den troon uwer goddelijke Majesteit knielend neder.

Vervolgens geloof ik, o mijn God, dat mijne zonden door de verdiensten van uw kostbaar Bloed mij vergeven worden in het Sakrament van Boetvaardigheid, indien ik het met de vereischte voorbereiding ontvang. Ook geloof ik, dat zonder de verdiensten van dit Bloed geene vergiffenis mijner zonden mogelijk is, daar toch alle mijne handelingen uit zich zelve zonder verdiensten zijn. Derhalve wil ik nu al mijne zonden in uw goddelijk Bloed werpen, U biddend en smeekend, ze uit te delgen.

Gebed om verlichting.

Mijn Heer en mijn God, sta mij in dit uur, waarin ik in mij zelve gaan en mij bekeeren wil, met de gaven en genaden des H. Geestes bij, opdat ik mij, van heilige liefde tot U ontvlamd, ootmoedig en geheel aan U overgeve. O mogt ik — in de woestijn dezer wereld afgedwaald schaap, — tot U wederkeeren: ik vergat mijn geluk en leverde mij over aan allerlei gevaren en ijdelheden. Verhoor mij derhalve, o mijn God, en laat een' straal van uw licht mijn hart doordringen, opdat ik den regten weg bewandele en tot U wederkeere onder de leiding

van Jesus Christus, uw' ééngelboren Zoon, mijn' Verlosser, die de weg, de waarheid en het leven is.

O God, Vader des lichts, hetwelk ieder' mensch verlicht, die in deze wereld komt, zend een' straal van uw licht en uwe liefde in mijn hart: boezem het een waar berouw in, opdat ik mijne zonden erkennen, verafschuwen en nederig en opregt belijden moge. Moeder van mijn' Verlosser, Gij vol erbarming voor alle zondaars, die naar hunne bekeering verlangen, sta mij bij! Gij, op wie ik mijne vaste hoop stel, wees mij genadig! O heilige Engelbewaarder, kom ook gij mij te hulp en sta mij bij, opdat ik al mijne zonden, waardoor ik God beleedigd heb, kennen moge. Alle heiligen des hemels, bidt voor mij om waardige vruchten van boetvaardigheid. Amen.

B E R O U W.

Het berouw is voor dit Sakrament volstrekt noodzakelijk. Hoevele biechten worden er dagelijks, wegens gebrek aan berouw, slecht verrigt! Om dit, zoo veel mogelijk te voorkomen laat men hier bij iedere akt van berouw, wat in den wil zetelt, eenige overwegingen voorafgaan, betreffende de beweeggronden van een waar berouw, ten einde alzoo het hart en den wil te treffen. Het is voldoende iederen keer, als men tot de Biecht nadert, één of hoogstens twee dezer overwegingen met de daaropvol-

gende akten van berouw te kiezen, al naar gelang men gestemd is. Weinig en goed is ten allen tijde beter, dan veel doch onachtzaam. Een ieder volge zijne godsvrucht.

EERSTE OVERWEGING.

Bedenk, hoezeer gij u zelve door elke zware zonde verlaagd hebt. De genade Gods hebt gij verloren en zijn evenbeeld in u door de boosheid der zonde bekleet. Verder hebt gij u aan die straffen schuldig gemaakt, welke de goddelijke gerechtigheid gewoonlijk reeds in dit leven over de zondaars laat nederkomen. Ja gij hebt verdiend, eeuwig van de heerlijkheid des hemels te worden uitgesloten en met de verworpene geesten in de hel, het oord van alle pijnen, immerdurend te branden. Welk hart zoude zulk een ongeluk ernstig kunnen overwegen, zonder dat het zich voelde aangedreven tot haat tegen de zonde, welke alleen de treurige oorzaak van al deze ellende is?

Akte van berouw.

Wat heb ik gedaan, toen ik zondigde? Mijne ziel, die weleer schoon was als een engel, de liefde des hemels bezat, Gode welgevallig en de vreugde zijns Harten was, — door de zonde, werd zij van de genade beroofd, een voorwerp van schrik en afschuw voor alle schepselen,

hatelijk als satan en zijn gespan. Maar dat is niet alles. Mijne zonden hebben den arm van den allerhoogsten Regter gewapend en Hem getergd tot tallooze rampen over mij. Wanneer Gij mij, o Heer, reeds hier beneden kastijdt, zijt Gij regtvaardig, en billijk is uw oordeel: dit is slechts een gedeelte van 'tgeen ik verdien. O ik ongelukkige! De zonde heeft mij den toegang afgesloten tot de eeuwige woningen, waarop ik eens als kind van God aanspraak had kunnen maken: de hel moest thans mijn verblijf wezen: het vuur mijn erfdeel: mijne plaats onder de voeten der verworpene geesten in alle eeuwigheid. O hoe heb ik kunnen zondigen! Hoe was het mogelijk, dat ik voor eene ellendige bevrediging der hartstogten zulk een groot geluk kon prijs geven, en mij aan zulke gevaren blootstellen? Wat heb ik gedaan! Bestaat er eene grootere verblindings! Ik schrik voor mij zelve. Van ganscher harte heb ik berouw over mijne zonden en verafschuw en verfoei ze. Mijn God, ware ik gestorven, alvorens ik in staat was U te beleedigen! Nu echter neem ik mijnen toevlugt tot uwe goeder-tierenheid en genade, en smeeke U om ontferming, vergiffenis en barmhartigheid.

TWEEDE OVERWEGING.

Men moet wel bedenken, dat zelfs de geringste zonde aan God ten uiterste mishaaft en zijne

oneindige volmaaktheid beleedigt, daar immers deze eindeloos volmaakte God eener oneindige liefde waardig is. Door de zonde bedroeft gij Dengene, die u op de teederste wijze bemint. Is dit niet verfoeijelijk en dwaas? Waarlijk, slechts in den hemel zullen wij de grootheid der zonde, zoowel als de vreesselijke straf begrijpen, welke de zondaar verdient.

Akt van berouw.

Mijn God en mijn Al, oneindig beminnenswaardig zijt Gij! En nogtans hebben mijne zonden zich vermenigvuldigd boven het getal der haren van mijn hoofd, en het zand aan den oever der zee. Doch, al hadde ik er ook maar ééne bedreven, door déze alléén zoude ik uwe oneindige volmaaktheid reeds zwaar beleedigd hebben. En nu, zoude ik nu niet bestendig van rouwmoedige smart vervuld zijn, wijl ik daartoe ontelbare redenen heb? Ik heb tegen uwe goedheid gezondigd, welke ik had moeten beminnen. Een nietig schepsel, een weinig eer, een zondig vermaak, een luttel gewin heb ik de voorkeur gegeven boven uwe allerhoogste Majesteit, welke ik aanbidding, hulde en verheerlijking schuldig was. O mijn God, vergeef mij mijne zonden, om de liefde, waarmede Gij U zelve bemint. Eindeloos goedheid en schoonheid, hoe is het mogelijk, dat ik U zoo snoodaardig heb kunnen haten

en verachten! Deze onwaardige en uitzinnige versmading, doet mij van ganscher harte leed. Neen, nimmermeer wil ik U beledigen: duizendmaal liever wensch ik alles te verliezen: mijne eer, ja zelfs mijn leven, dan een zoo goeden God meer te mishagen.

DERDE OVERWEGING.

Bedenk, dat God onze grootste weldoener is. Duizende weldaden beweest Hij ons in 't algemeen, en honderd duizenden aan een ieder in 't bijzonder. Zonder dat Hij u noodig had, heeft Hij u uit het niet naar zijn beeld en gelijkenis geschapen.

Ten prijze van het bloed zijns goddelijken Zoons heeft Hij u vrijgekocht. U heeft Hij onder millioenen van menschen, die in de duisternissen des ongeloofs verkeeren, tot het christendom geroepen. Tot op dezen dag heeft Hij u langmoedig in uwe zonden verdragen, en u eene menigte van zeer gemakkelijke middelen ter zaliging gegeven. Gij echter hebt niets dan ondank daarvoor. Alles heeft Hij om uwentwege geschapen, en gij maakt er slechts gebruik van, om Hem te beledigen.

Akt van berouw.

O ondankbaarheid zonder wederga! Bestaat er eene grootere boosheid? Uit het niet, wat ook

heden nog, — indien Gij mij niet geschapen haddet, — mijn deel zou wezen, hebt Gij mij te voorschijn geroepen: en ik, — ik heb U veracht. Uit liefde tot mij hebt Gij uw kostbaar bloed vergoten: en ik, — ik heb het versmaad.

Ook ik ondankbare! Wie geeft verzuchtingen aan mijn hart en tranen aan mijne oogen, om den dood mijner ziel en 't verraad aan mijn' God gepleegd, te beweenen?

Liefdevolle Verlosser, ontferm U mijner, ik heb een gloeiend verlangen en tevens den vasten wil, om U nimmermeer te beleedigen. Moest ik dan het daglicht aanschouwen en zoovele weldaden van God ontvangen, om Hem zoó snoodaardig te behandelen?

Moest ik deze ledematen, deze handen en voeten, deze oogen en ooren, dit hart eindelijk ontvangen, om mij daarvan tegen God te bedienen en ter zijner versmading? O rampzalige oogen, ongelukkige handen, laag hart, door uwe zonden zijt gij de oorzaak der wreede mishandelingen en van den schandelijken dood geworden, dien de Zoon van God aan het kruis heeft geleden!

VIERDE OVERWEGING.

Bedenk, dat de allerheiligste Drievuldigheid, — de Vader, de Zoon en de H. Geest, overal tegenwoordig is: dat Zij alles ziet, alles weet, alles hoort en al onze gedachten doorschouwt. Immers, Zij is die verhevene Majesteit, voor welke de Sarafijnen

zelfs, die het digts bij den troon staan, van heilige vreeze sidderen. En gij dorst het wagen, in tegenwoordigheid der H. Drievuldigheid te zondigen,— te doen, te zeggen of te denken, waarvoor gij u in tegenwoordigheid van den ellendigsten mensch schamen zoudt! Bedenk tevens wel, dat dezelfde oneindige God uw Regter zal zijn: in 't uur van uwen dood zal Hij al uwe gedachten, woorden en werken oordeelen.

Akt van Berouw.

Oneindig en hoogst regtvaardige Regter van levenden en dooden, die alles ziet en aan wien niets onbekend is, die zelfs de geheimste plooijen van ons hart doorschouwt: hoe durf ik het wagen nadat ik zoo trouweloos ben geweest, voor U te verschijnen? Edoch, ik kan niet voor uw aanschijn wegvlugten: want Gij zijt overal tegenwoordig; ik kan mij niet verbergen: want Gij ziet alles. Ja, waarlijk: er behoort eene groote onbeschaamdheid toe, om in tegenwoordigheid der goddelijke Majesteit, voor welke de Sarafijnen hun aanschijn allereerbiedigst met hunne vleugelen dekken, datgene te doen, waarvoor ik mij in tegenwoordigheid van den verachtelijksten mensch zou geschaamd hebben. Ontferm U mijner, o God! Uit geheel mijn hart verfoei en verafschiuw ik mijne zonden.

Mijn God! welk eene schaamte overvalt mij bij de gedachte, met hoe weinig eerbiedigheid ik mij in uwe tegenwoordigheid gedragen heb, hoe menig-

werf ik mijner beloften, van U nimmermeer te beledigen, ben ontrouw geweest. Hadde ik een' gewoon mensch mijn woord zoo dikwerf gegeven en gebroken, welk eene schande en smaad zou dat niet zijn?

Doch nu, wijl ik het ten uwen opzigte gebroken heb, daar ik jegens U, — mijn' hoogsten Heer en God, trouweloos ben geweest, — nu acht ik het voor niets, ja doe het iederen dag op nieuw voor uwe oogen. O, hoe groot is uwe goedheid, welke mij met zooveel langmoedigheid verdraagt! God mijns harten, vol ontferming jegens mij, toen ik van U verwijderd was: verstoot mij nu niet, wijl berouw over mijne zonden mijn hart vervult.

Daar echter mijne droefheid, U beleedigd te hebben, zoowel als mijn haat en afschuw jegens mijne zonden op verre na niet zoo groot zijn, als zij behoorden te wezen, zoo bid ik U, o God van heiligheid, om, ter aanvulling van dezelve, goedgunstig te willen aannemen den haat, dien Jesus Christus, uw goddelijke Zoon voor de zonden gevoelt. Aanvaard tevens, hemelsche Vader, zijn heilig leven en zijn smartvol sterven: ik draag het U op ter verzoening voor al mijne zonden.

BOETPSALMEN.

De profundis.

Uit de diepte heb ik geroepen: Heer, Heer, verhoor mijne stem.

Laat uw oor luisterend zijn naar de stem mijner smeeking.

Zoo Gij de misdrijven wilt gadeslaan, o Heer, Heer, wie zal dan bestaan?

Maar bij U is vergeving, en om uwe wet heb ik mij op U, o Heer, verlaten.

Mijne ziel verlaat zich op zijn woord, mijne ziel hoopt op den Heer.

Van den morgenstond tot den nacht zal Israël op den Heer hopen.

Want bij den Heer is barmhartigheid, en bij Hem is overvloedige verlossing.

En Hij zal Israël verlossen van al zijne ongereg- tigheden.

Eer zij den Vader, enz.

Miserere.

Ontferm U mijner, o God, volgens uwe groote barmhartigheid, en naar de menigte uwer ontfermingen, delg mijne boosheid uit.

Wasch mij meer en meer van mijne ongereg- tigheid, en reinig mij van mijne zonden.

Want ik ken mijne overtredingen, en mijne zonde is gestadig voor mij.

Voor U alleen heb ik gezondigd, en kwaad voor uwe oogen gedaan, opdat Gij geregtvaardigd wordt in uwe woorden en rein in uwe oordeelen.

Want zie, in ongereg- tigheden ben ik geboren, en in zonden heeft mijne moeder mij ontvangen.

Zie, Gij hebt de waarheid bemind, en mij de verborgene geheimen uwer wijsheid geopenbaard.

Besproei mij met hysop, en ik zal gezuiverd worden: wasch mij en ik zal witter worden, dan sneeuw.

Gij zult aan mijn gehoor vreugde en blijdschap geven, en mijne vernederde gebeenten zullen zich verheugen.

Keer uw aangezicht af van mijne zonden, en delg al mijne ongeregtigheden uit.

Schep in mij een zuiver hart, en vernieuw in mijn binnenste den opregten geest.

Verwerp mij niet van uw aangezicht, en neem uwen heiligen Geest van mij niet weg.

Geef mij weder de vreugde uws heils, en vernieuw den opregten geest in mijn binnenste.

Ik zal den onregtvaardigen uwe wegen leeren, en de zondaars zullen zich tot U bekeeren.

Bevrijd mij van de bloedschuld, o God, God mijns heils, en mijne tong zal uwe gerechtigheid prijzen.

Heer, open mijne lippen, en mijn mond zal uwen lof verkondigen.

Haddet Gij een zoenoffer gewild, ik zoude het U gaarne gegeven hebben, een brandoffer behaagt U niet; een verbroken geest is een offer voor God: een vermorzeld en verootmoedigd hart zult Gij, o Heer, niet versmaden.

Doe wel aan Sion, Heer, naar uwe goedertierenheid, en dat de muren van Jeruzalem opgebouwd worden.

Dan zult Gij het offer der gerechtigheid, dank- en brandoffers aannemen, dan zullen zij slagtoffers aanbrengen op uw altaar.

Eer zij den Vader, enz.

Korte en krachtvolle wijze om eene akte van berouw te verwekken.

(Volgens de H. Mechtildes.)

O goedertierene Jesus, ik ben bedroefd over al mijne zonden. Gewaardig U aan te vullen, wat aan mijne droefheid ontbreekt, en aan uw' goddelijken Vader al de droefheid op te offeren, die mijne zonden en de zonden der geheele wereld U gedurende gansch uw leven veroorzaakt hebben. Amen.

Akt van hoop.

Mijn God, Gij hebt zoo vol van erbarming, den openbaren zondaars en zondaressen vergeven, den verloren' zoon met open armen en met zooveel goedheid en liefde weder ontvangen, wanneer hij tot U kwam en U om vergiffenis bad, zoudt Gij, o almachtige Heer en God, ook mij geene vergiffenis mijner zonden doen hopen krachtens uwe oneindige barmhartigheid, die immers altijd dezelfde is? Ja, ik hoop op U, o God, ik hoop vastelijk, dat Gij mij dezelfde genade zult mededeelen: want ook ik ben vast besloten, om U nimmermeer te beledigen. Ofschoon ik,

wel is waar een ellendig en der genade en der vergiffenis gansch onwaardig schepsel ben, vertrouw ik nogtans op uw woord: *Niet den dood des zondaars wil Ik, maar dat hij zich bekeere en leve.*" Op U, mijn Verlosser, stel ik een vast vertrouwen: want Gij hebt zooveel geleden en op U genomen, om mij zalig te maken. Ik hoop, dat Gij mij deze genade niet zult weigeren: want Gij zijt mijn God, mijn Schepper, mijn Verlosser, mijn Instandhouder, het Leven mijner ziel, kortom: Gij zijt mijn Al, en Degene, dien mijne ziel alleen wil liefhebben!

VOORNEMEN.

Men moet wel acht geven, dat tot eene geldige Biecht volstrekt noodzakelijk is, dat men een vast besluit vorme, om alle ergernissen, en alle schaden welke men den naaste veroorzaakt heeft, weder te herstellen; eens anders goed terug te geven; elke kwetsing van zijn' goeden naam door gepaste middelen onschadelijk te maken; de naaste gelegenheid tot zondigen te mijden en krachtige middelen tegen alle kwade gewoonten aan te wenden. Bij het maken van het besluit, houde men steeds zijn hoofdgebrek in 't oog, en men neme zich voor, om inzonderheid zich hierin te verbeteren.

Van ganscher harte verfoei ik u, afschuwelijke zonde, en zweer u onverzochlijken haat: meer

dan de dood, meer dan de hel zelfs zijt gij mij afgrijselijk, en liever wensch ik te sterven, dan op nieuw te zondigen! O konde ik door mijn' dood de zonden vernietigen, vreugdevol zou ik mijn' leven geven, opdat mijn God en mijn Verlosser nimmermeer beledigd werde! Onzalige gedachte, welke mijn hart voor de zonde opende! Alles wil ik met vreugde doen, wat tot uitdelging mijner goddelooze misdrijven, en ter vermijding van elke zondige gelegenheid noodzakelijk is. Doch Gij, o mijn God, zegen en bekrachtig Gij door uwe genade dit besluit.

Onmiddellijk vóór de Biecht. (Belijdenis.)

Allerzalgste Maagd, Moeder Gods, toevlugt der zondaren, Moeder der armen en weezen, Moeder van barmhartigheid, neen! Gij stoot de grootste zondaars der wereld niet van U weg: maar zijt steeds bereid de rampzaligsten en ellendigsten te troosten. Op U heeft niemand gehoopt en is beschaamd geworden. Tot U neem ik derhalve mijnen toevlugt, o Moeder van Barmhartigheid, sta mij bij, opdat ik goed moge biechten. Kom ook Gij mij te hulp, mijn heilige Bewaarengel, en bid voor mij! Mijne Schutpatronen, en gij alle Heiligen, smeekt voor mij om vergiffenis mijner zonden en de genade van zóó te biechten, als of het voor de laatste maal ware.

Nader nu ootmoedig en intogen tot den

biechtstoel. Kniel daar neder, en dewijl gij in den Priester niet den mensch beschouwt, maar Jesus Christus, wiens plaats hij bekleedt, zoo sla uwe oogen neêr: teeken u met het teeken des kruises, en spreekt het „Confiteor” of een dergelijk gebed. Geef vervolgens uwe zonden aan met de grootste nederigheid en opregtheid: luister met den diepsten eerbied en de meeste aandacht naar de vermaningen en raadgevingen van den Priester, en wees vooral dan ingetogen en vol heilige gevoelens, wanneer hij u de heilige Absolutie geeft, of u ontslaat van uwe zonden. Immers, de menigte der ons meêgedeelde genaden staat immer in verhouding tot de gesteltenis, waarin onze ziel zich alsdan bevindt.

DANKZEGGING NA DE BIECHT VOOR GODS WELDADEN

(In navolging van Ps. 102.)

Loof den Heer, mijne ziel, en al, wat in mij is, zijn' heiligen naam.

Loof den Heer, mijne ziel, en vergeet zijne weldaden niet.

Die al uwe schuld vergeeft, die al uwe krankheden geneest.

Die uw leven van den ondergang verlost, die u kroont met genade en ontferming.

Die uw verlangen met goederen vervult, en uwe jeugd vernieuwt, als die eens adelaars.

Barmhartig en genadig is de Heer, langmoedig en groot is zijne goedertierenheid.

Hij doet ons niet volgens onze zonden, en vergeldt ons niet naar onze ongerechtigheden.

Zoo ver het Oosten is van het Westen, zoo ver verwijdert Hij van ons onze zonden.

Gelijk een vader zich ontfermt over zijne kinderen, zoo ontfermt Zich de Heer over hen, die Hem vreezen.

Looft den Heer, gij, zijne Engelen, looft den Heer, gij, zijne dienaars, die volbrengt, wat Hem behaagt.

Looft den Heer, al zijne werken, aan alle plaatsen zijner heerschappij: looft den Heer, vooral gij, mijne ziel. Amen.

Gebed om de genade der volharding.

Welke dankbaarheid ben ik U, o mijn God, niet verschuldigd! Niet alleen hebt Gij mij geschapen en verlost; maar nu wederom hebt Gij mij al mijne zonden vergeven, waardoor ik uwe goedheid zoo beleedigd had. Ach, ik zal U nu niet meer vergrammen; maar ondersteun mijne zwakheid; want de vijanden mijner zaligheid zullen mij op nieuw willen verleiden. Verleen mij, o God, de genade der volharding-Vader der barmhartigheid, door de verdiensten van uwen goddelijken Zoon, verleen mij deze genade der genaden: dat ik niet meer van U gescheiden worde. Ik vraag U deze gunst

voor mij, en voor allen, die het geluk hebben in uwe heilige liefde te leven. Het geloof verzekert mij, o God, dat ik, indien ik aanhoudend U om deze gunst blijf vragen, het geluk zal hebben die te verkrijgen, omdat Gij beloofd hebt hen te verhooren, die U zullen aanroepen,

Ik bid U dan nog in den naam van Jesus, en door de voorspraak van Maria en Jozef, geef mij de genade des gebeds. Geef mij, dat ik in alle bekoringen tot zonde mijne toevlugt tot U neme, door de zoete namen van Jesus, Maria en Josef met eerbied uit te spreken. Onder hunne bescherming hoop ik te leven en te sterven in uwe genade, en deelachtig te worden aan uwe heerlijkheid in alle eeuwen der eeuwen. Amen.

GEBEDEN EN OEFENINGEN

vóór de H. Communie.

Oefening van geloof.

Ik geloof vastelijk, o mijn God, en mijn Schepper, dat Gij in 'tallerheiligste Sakrament tegenwoordig zijt, waarlijk God en waarlijk Mensch. Dit geloof ik omdat Gij, de eeuwige Waarheid, dit zelf gezegd hebt, en ik behoef geen andere beweegreden dan uwe oneindige

magt, die alles kan, wat zij wil: voor uwe almagt, o mijn God, is niets zwaar, niets onmogelijk. Gij immers zijt de Schepper van hemel en aarde!

Wanneer ik in de H. Communie U ontvang, zoo ontvang ik uw glorierijk en verheerlijkt ligchaam, dat ligchaam wat in den schoot der allerzaligste Maagd gevormd is geworden, wat voor mij aan 'tkruis werd geslagen, en ten derden dage verreezen is van den dood.

Ook geloof ik vastelijk, dat ik uwe allerheiligste ziel ontvang, en uwe Godheid met al hare oneindige volmaaktheden. Jesus Zoon van den levenden God; Jesus Zoon van de Maagd Maria: ik werp mij voor uwe voeten neder, en aanbid U uit den grond mijns harten. Gij zijt mijn Heer en mijn God, en ik ben uw schepsel. Gij zijt mijn Verlosser, mijn Vader, mijn beste Vriend, en ik ben uw kind. Neem o God, mijne hulde aan en vermeerder mijn geloof.

Oefening van hoop.

Ik nader dan tot U, mijn Verlosser en mijn Zaligmaker, met de vaste hoop, dat Gij in mij zult vervullen, hetgeen Gij beloofd hebt aan degenen, die uw heilig vleesch en bloed zullen nuttigen. *„Die mijn vleesch eet en mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem.”* *„Die... zal leven in eeuwigheid.”* O, welke schatten van genaden zal deze innige vereeni-

ging met mij niet voortbrengen! Zullen Jesus' handen mijne wonden niet aanraken en genezen? Met welk een' blik van medelijden en ontferming zullen zijne liefdevolle oogen mij aanschouwen! Die mond, van zoetheid overvloeiend, welke troostrijke woorden vol zegen, genade en leven zal Hij niet tot mij spreken! Ook hoop ik vastelijk, dat de allerheiligste ziel van Jesus de mijne zal heiligen, dat zijn geheugen het mijne zal versterken, zijn verstand het mijne verlichten, zijn wil, gloeiend van liefde tot mij, mijn' wil aan zijn vuur ontvlammen en versterken. Neen, geen oogenblik kan ik aan zijne goedheid, liefde en genade twijfelen: want ik weet door het geloof, wie Hij is, die tot mij komt, en waarom Hij komt. Ja, vooral komt Gij tot mij in 't H. Sakrament, o liefste Jesus, ten onderpand van het eeuwig leven; want: Wie U eet, zal leven in de eeuwigheid. Aldus hebt Gij beloofd.

Heer Jesus, ik stel al mijne hoop en mijn vertrouwen op uwe belofte, op uwe goedheid en almacht: vermeerder mijne hoop!

Oefening van liefde.

Goede Jesus, wanneer ik denk aan al de blijken uwer liefde, dan word ik rood van schaamte, omdat ik U zoo weinig bemin. Voor mij zijt Gij mensch geworden: voor mij zijt Gij in een' stal geboren: voor mij hebt Gij

in armoede, in kommer en vermoedheid, in ontberingen van allerlei aard geleefd: voor mij zijt Gij in droefheid en in doodelijken zielsangst in den hof der Olijven geweest: voor mij zijt Gij beschimpt, bespot, bespuwd, geslagen, gegeeseld en met doornen gekroond: voor mij hebt Gij het zware kruis willen dragen: voor mij zijt Gij daaraan vastgenageld, en na drie smartelijke uren gestorven.

Eindelijk: voor mij hebt Gij dit aanbiddelijk Sakrament ingesteld, om U geheel aan mij te schenken, om de steun, de troost, het voedsel mijner ziel te zijn, zoo dikwerf ik tot U wil komen. Goede Jesus, ik bemin U. Luister naar de verzuchtingen mijns harten: ik bemin U meer dan mij zelven: ik bemin U meer dan de geheele wereld; ja ik bemin U, maar helaas! Gij weet, dat ik U nog te weinig bemin: zuiver en ontsteek dan meer en meer mijne liefde.

Oefening van verlangen.

(Zie: Boek IV: II. 17, der Navolging van Christus.)

Met de meeste godsvrucht en vurigste liefde, met al de genegenheid en den gloed des harten, wensch ik U, Heer, te ontvangen, zoo als vele heilige en godvreezende zielen bij de H. Communie naar U verlangd hebben, die U door de heiligheid van hun leven behaagd en in de vurigste godsvrucht verbeid hebben.

O mijn God, eeuwige Liefde, mijn eenig Goed en al mijn Geluk! ik wensch U met zulk een levendig verlangen en zulk een' diepen eerbied te ontvangen, als ooit een Heilige gehad heeft of gevoelen konde.

En ofschoon ik onwaardig ben, al die gevoelens van godsvrucht te hebben, zoo offer ik U daarvoor geheel mijn hart. Niets wil ik mij voorbehouden, maar mij en al het mijne gewillig en volgaarne aan U opdragen.

Heer, mijn God, mijn Schepper, mijn Verlosser, met zulk een zoet gevoel, met zulk een' eerbied, dankbaarheid en liefde, met zulk een geloof, hoop en zuiverheid verlang ik U heden te ontvangen, zoo als uwe lieve Moeder Maria U ontvangen en verlangd heeft. Zie, arm en behoeftig sta ik voor U, smeekende om genade en uwe barmhartigheid inroepende.

Ach, goede Jesus, kom en toef niet langer! Mijn God, kom in mijne ziel, en heilig haar! Mijn God neem bezit van mijn hart, en reinig het! Mijn God, treed binnen in mijn ligchaam en behoed het! Laat niet toe, dat ik ooit van U gescheiden worde! O gloeiende vlam, verter alles, wat uwer nabijheid onwaardig, of uwer genade en liefde hinderlijk zou kunnen zijn. Hemelsch Manna, laat mij zóó uwe zoetheid proeven, dat alle aanlokselen en vreugden dezer wereld mij smakeloos worden.

Vernieuw inwendig, alvorens gij tot de

H. Tafel nadert, uw berouw over uwe zonden. Zeg daarna driemaal met den Priester:

Heer! ik ben niet waardig, dat Gij onder mijn dak komt, maar spreekt slechts één woord, en mijne ziel zal gezond worden.

Nader nu met neêrgeslagen oogen en zaamgevouwen handen eerbiedig tot de H. Communietafel. Wanneer de Priester voor u staat: houd dan uwe handen onder den communiedoek: hef uw hoofd regt op, terwijl uwe oogen nedergeslagen blijven: open behoorlijk uwen mond, en breng uwe tong tot op de onderste lip. Als gij de H. Hostie op uwe tong ontvangen hebt, sluit dan stil eerbiedig uwen mond. Laat vervolgens de H. Hostie op uwe tong eenige oogenblikken onbewegelijk rusten, opdat gij ze daarna des te beter zoudt kunnen nuttigen. Zeg middelerwijl inwendig met een levend geloof, met diepe nederigheid en met een hart brandend van liefde:

Het Ligchaam van onzen Heer Jesus Christus beware mijne ziel ten eeuwigen leven! Amen.

Na de H. Communie.

Keer nu eerbiedig, vol geloof en liefde, naar

uwe plaats terug en overweeg eenigen tijd in heilige stilte het onwaardeerbare geluk, wat u is ten deel gevallen. Ten minste een kwartier uurs behoort gij na de heilige Communie in de kerk te blijven en in het gebed door te brengen: want het is nu de kostbaarste tijd, om aan uwen Jesus, die in u als in een' levenden tabernakel rust, uwen dank en uwe liefde te bewijzen en Hem nieuwe zegeningen af te smeeken én voor het tijdelijke én voor het geestelijke heil, zoo- wel van u als van anderen.

Ontboezeming.

O gelukkig uur! waarin ik mijn Jesus heb ontvangen, met ziel en ligchaam, met Godheid en Menschheid, met vleesch en bloed, zoo als Hij verheerlijkt in den hemel is. Lieve Jesus, van waar komt mij dat geluk?... Hoe is het mogelijk, dat de Schepper Zich gewaardigt tot zijn schepsel te komen!... De opperste Majesteit tot een' nietigen aardworm!... Een oneindig God tot een eindig niet!... Maria, Moeder van mijn' Jesus, help mij, bid voor mij, en gij heilige Engelen des hemels, die onzichtbaar uwen God aanbidt, helpt mij bidden en helpt mij beminnen.

Liefderijke Jesus, ik bemin U uit geheel mijn hart, omdat Gij oneindig beminnelijk zijt, en in de overmaat uwer liefde ons uw eigen vleesch en bloed tot spijsze gegeven hebt. Ach, mijn hart is zoo koud; ik ben zoo arm in deugd; ik had niet

durven naderen, indien uwe uitnoodiging mij niet hadde aangemoedigd: *Komt allen tot mij, gij, die belast en beladen zijt...* Ik bid U dan, lieve Jesus, ik bid U door uwe goddelijke liefde: geef mij uwe liefde, en laat niet toe, dat ik ondankbaar zij voor uwe weldaden. Welaan! mijne ziel, loof en dank uwen God, die in uw hart is nedergedaald: loof en dank Hem in alle eeuwigheid.

Lofzang van Maria.

Mijne ziel maakt groot den Heer, en mijn geest verheugt zich in God, mijn' Zaligmaker.

Omdat Hij de nederigheid van zijne dienstmaagd heeft aangezien: want zie, van nu af zullen alle geslachten mij zalig noemen.

Omdat Hij groote dingen aan mij heeft gedaan: Hij, die magtig is, en heilig is zijn naam.

En zijne barmhartigheid is van geslacht tot geslacht over degenen, die Hem vreezen.

Door zijn' arm heeft Hij een magtig werk verrigt: Hij heeft de hoogmoedigen verstroot in de inbeelding huns harten.

Magtigen heeft Hij van den zetel gestooten, en de nederigen heeft Hij verheven.

Hongerigen heeft Hij met goederen verzadigd, en rijken heeft Hij ledig weggezonden.

Hij heeft Israël, zijn' dienstknecht aangenomen, en Hij is zijner barmhartigheden indachtig geweest.

Gelijk Hij gesproken heeft tot onze Vaderen, aan Abraham en zijn nageslacht tot in eeuwigheid.

Glorie zij den Vaderenden Zoonen den H. Geest.
 Gelijk het was in den beginne én nu én altijd
 én in eeuwigheid der eeuwigheden. Amen.

Teedere verzuchtingen tot Jesus.

(Anima Christi... Ziel van Christus.. 1)

Ziel van Christus, heilig mij.
 Ligchaam van Christus, maak mij zalig.
 Bloed van Christus, maak mij dronken.
 Water der zijde van Christus, wasch mij.
 Lijden van Christus, versterk mij.
 O goede Jesus, verhoor mij.
 In uwe Wonden verberg mij.
 Laat niet toe, dat ik van U gescheiden worde.
 Tegen den boozen vijand bescherm mij.
 In het uur van mijnen dood, roep mij.
 En laat mij tot U komen.
 Opdat ik U met uwe Heiligen love,
 In de eeuwen der eeuwen. Amen.

Verzuchtingen van den H. Augustinus.

Ach, Heer Jesus, dat ik U kenne, dat ik mij

1) Z. H. Paus Pius IX heeft bij dekreet van 9 Jan. 1854 verleend :

a) Een' aflaat van 300 dagen aan alle geloovigen, zoo dikwerf zij dit gebed met een rouwmoedig hart bidden.

b) Een' aflaat van 7 jaren aan alle priesters, die het zullen bidden, na de H. Mis gedaan te hebben, en aan de geloovigen, nadat zij te communie zijn geweest.

c) Een' vollen aflaat eenmaal in de maand aan hen, die dit gebed ten minste eenmaal gedurende den dag bidden, onder voorwaarden van te biechten, te communiceren en eene kerk of openbare kapel te bezoeken, alwaar zij zullen bidden tot intentie van den H. Vader. Zie le P. A. Maurel. Le chrétien éclairé, etc. p. 140, 141.

De Vert.

zelve kenne, dat ik niets anders begeere dan U; dat ik mij hate, dat ik U beminne, en dat ik alles doe om U. Dat ik mij vernedere, dat ik U verheffe, dat ik alleen denke op U. Dat ik aan mij sterve, om voor U te leven, en al, wat mij overkomt, aanneme van U. Dat ik mij verlate, dat ik U volge, en altijd wensche niets anders te volgen dan U. Dat ik mij ontvlugte, dat ik tot U vlugte, opdat ik verdiene beschermd te worden door U. Dat ik voor mij vreeze, dat ik U vreeze, opdat ik zij onder uwe uitverkorenen. Dat ik mij mistrouwe, op U betrouwe, dat ik gehoorzame om U. Dat ik niets anders verlange dan U, dat ik gaarne arm zij om U. Ach, zie mij aan, dat ik U beminne, roep mij, opdat ik tot U kome, en in eeuwigheid leve met U. Amen.

COMMUNIE-OEFENINGEN

BIJZONDER VOOR DE VEREERDERS VAN JESUS' GODDELIJK HART.

Bij de voorbereiding tot de heilige Sakramenten geven velen aan de inwendige zamenspraken met God de voorkeur boven de mondelinge gebeden. De volgende oefeningen kunnen hiertoe behulpzaam wezen, en de godsvrucht voeden. Hier worden de gedachten slechts kort aangegeven, de gevoelens bloot opgewekt, en het blijft aan

een'ieder overgelaten, ze te volgen, zich langer daar in op te houden, al naar mate de gesteldheid des harten, de beweging der genade en de trek der godsvrucht zulks meêbrengt. Gevoelens, die in het eigen hart ontkiemen, die het hart in zich opwekt, zijn in den regel levendiger, warmer en daarom ook vruchtbaarder en verdienstelijker, dan die, welke men aileen aan boeken ontleent.

Geven wij ons derhalve gansch en al aan die inwendige gevoelens over, en laten wij ons hart spreken; luisteren wij tevens naar de stem van Jesus' Hart, die tot ons spreekt.

Jesus heeft woorden des eeuwigen levens, en wanneer Hij ons ooit zijne stem wil doen vernemen, zoo is het gewis dán, wanneer Hij tot ons komt en in ons hart rust.

GEDACHTEN

TER OVERWEGING VOOR DE H. COMMUNIE.

I.

Hoe heilig is de daad, welke ik op punt sta te verrigten! Hoe groot de genade, welke de Hemel mij thans bereidt! Jesus Christus wil ik ontvangen, mijn' God, mijn' Verlosser mijn goddelijken Meester, den Heer van hemel en aarde, den oppersten Regter van levenden en dooden. Dit geloof ik, en ik ben bereid, om

voor deze waarheid mijn bloed tot den laatsten druppel te vergieten.

Het Hart van Jesus wil ik ontvangen: het reinste, heiligste, beminnenswaardigste, volmaaktste Hart, hetwelk alleen mijner aanbedding, eerbied en liefde, en alle bewegingen en gevoelens mijns harten waardig is.

Dat Hart, wat in den schoot der allerzaligste maagd Maria gevormd, datzelfde Hart wat voor mij aan het kruis geofferd is geworden, dat Hart wil ik ontvangen, dat de blijdschap der heiligen in den hemel uitmaakt.

Doch in welk hart wil ik dit heilig, zuiver, volmaakt Hart ontvangen? O God, in het ellendigste en verachtelijkste, in een hart, dat zulk een groot geluk geheel onwaardig is. In een hart vol laauwheid, traagheid, ondankbaarheid en trouweloosheid! In een hart vol laagheid, dat juist Dengene, dien het nu ontvangen wil, reeds dikwerf verraden heeft; in een hart, wat de wereld tot zich getrokken en zoo langen tijd verleid en vervoerd heeft!

Hart van mijn' God! Hoe! Gij wilt U verneeren, om in een zoo slecht voorbereid hart binnen te gaan? De paleizen der koningen zijn niet waardig, dat Gij er uw' intrek neemt, ja zelfs de Engelen zijn voor uwe oogen niet rein, en Gij wilt in een hart komen, dat vol ellenden, gebreken en zonden is? Het eenige, wat ik ten bewijze mijner hulde doen kan, is: dat ik voor U luide mijne zonden verfoei en uit geheel mijn hart verafschuw.

Heer, ik ben niet waardig, uwen heiligen tempel, de kerk te betreden, en Gij wilt in mijn hart komen? Welke voorbereiding wordt er van mij gevorderd, alvorens een zoo hoog verhevene genade te ontvangen? Ik welke gesteltenis moet ik voor U verschijnen?

O goedheid van mijn' God! Allerheiligst Hart van mijn' goddelijken Meester! Dat ik toch zuiver ware als de Engelen; geheel liefde en verrukking, gelijk de Serafijnen, om U eene uwer waardige woning te bereiden!

II.

Alleraanbiddelijkst Hart van Jesus, daar het mij onmogelijk is, U zóó te ontvangen, als ik het wel begeer, zoo draag ik U ten minste mijn gloeiend verlangen op, alsmede de ellende en armoede mijns harten. Uwe oneindige goedheid zal, bij dezen aanblik getroffen, mijn hart zelf voorbereiden, en alles aanvullen, wat mij ontbreekt.

Uit uw Hart wil ik de gevoelens putten, welke ik U zal aanbieden . . .

(Vertoef een weinig bij iedere gedachte.)

Vol heilig vertrouwen nader ik tot U: al doet mijne onwaardigheid mij ook sidderen, uwe goedheid geeft mij moed . . .

Mijn hart is arm: Gij zult het met hemelsche schatten verrijken; het is laauw: Gij zult het met goddelijk vuur doordringen . . .

Genadigzult Gij, niet op mijne verdiensten, maar op mijne behoeften zien; niet op mijne ellende, maar op uwe barmhartigheid achtgeven.

Gij wilt als Zaligmaker en Verlosser tot mij komen, en uw Hart wil de genaden des heils en des levens in mijn hart uitstorten...

Als een goede Herder komt Gij tot mij, en uw Hart zal het arme schaapje, dat tot U terugkeert, weder opnemen...

Als een liefdevolle Geneesheer komt Gij tot mij, en uw Hart zal de wonden mijns harten heelen. .

Gij komt als Vader der barmhartigheid tot mij, en uw Hart zal het mijne liefderijk in zich verbergen..

Gij komt als God der deugden tot mij, en uw Hart zal ze in mijn hart planten en der geplante deugden kracht en sterkte schenken...

O mijn God! Gij mijne sterkte, mijne hoop, mijn troost, mijne vreugde en mijn vrede, mijn hart bied ik U tot woontent aan: open Gij mij uw Hart, opdat ik mij in hetzelfde op uwe komst voorbereide!

Wek in mijn hart op een zoo levend geloof, eene zoo vaste hoop, zoo gloeiend liefde, zoo diepe nederigheid, als noodig is, om voor uw alleraanbidde-lijkst Hart den weg in het mijne te bereiden. . .

III.

Kom dan, aanbiddewaardigste Heiland! Mijn hart verzucht, in afwachting van het groot geluk, dat voor hetzelfde bereid wordt. Gelijk het hert, van dorst gekweld, naar de frissche waterbronnen hijgt,

gelijk de uitgedroogde aarde smacht naar den dauw des hemels, zoo verlangt mijn hart naar U, o Bron des levens!

Kom, Hart van mijn God, wil niet langer uitstellen, om mijne ziel gelukkig te maken! Kom en breng met U de volheid aller genaden aan . . .

Goddelijke Verlosser, uw Hart is heilig: Gij zult het mijne heiligen . . .

Uw Hart is rein: Gij zult het mijne reinigen . . .

Uw Hart is vol zelfverloochening: Gij zult ook aan het mijne leeren onderworpen te zijn! . . .

Uw Hart is ootmoedig en de zachtmoedigheid zelve: deze heilige deugden zult Gij ook in mijn hart te voorschijn roepen . . .

Uw Hart is van alles los: Gij zult de banden van het mijne verbreken . . .

Uw Hart verafschuwt de zonden: Gij zult ook mijn hart een' heiligen haat en afschuw jegens dezelve inboezemen . . .

Uw Hart bloet van liefde. Gij zult deze heilige vlammen in mijn hart aanvuren . . .

Uw Hart is glorierijk in den hemel verheven: daarheen zult Gij alle genegenheden en gevoelens mijns harten rigten . . .

IV.

O groote God, op Sinaï verscheent Gij eens te midden van bliksem en donder en in al de heerlijkheid uwer majesteit: doch hier schittert alleen uwe goedheid. Toen wildet Gij vooral gevreesd

zijn: doch thans wilt Gij vooral bemind worden . . .

Zoo is eindelijk het oogenblik gekomen! Mijne ziel, de hemelsche Bruidegom nadert. 1) Zie, de Koning der koningen komt tot u, vol liefde en zachtmoedigheid. 2)

Met de gasten, die tot den hemelschen maaltijd genoodigd zijn, treed ook ik binnen in de feestzarl ter viering van het bruiloftsmaal des Lams, van het Lam Gods zonder vlek. 3) Mijne ziel, herhaal en behartig de woorden, welke de Kerk u nu toeroept: *Heer, ik ben niet waardig, dat Gij ingaat onder mijn dak, maar spreek slechts één woord, en mijne ziel zal gezond worden.*"

O mijn God, ik geloof in U: vermeerder mijn geloof! Ik hoop op U: versterk mijne hoop! Ik bemin U: ontvlam mijne liefde.

GEDACHTEN

TER OVERWEGING NA DE H. COMMUNNIE.

I.

O genade! o geluk, waartoe de Engelen zelfs niet waardig zijn! Is het mogelijk, dat ik het Hart van mijnen God bezit? God heeft Zich verwaardigd tot mij te komen, en mij zijn Hart te geven? . . .

1) Ecce sponsus venit. Matth. XXV, 6.

2) Ecce Rex tuus venit tibi mansuetus. Matth. XXI, 5.

3) Ecce Agnus Dei. Joan. I, 29.

Ja waarlijk, ik bezit mijn' Jesus. Hij is in mij! Hij is in mij! Ik ben met Hem! Zijn allerheiligst Hart en mijn hart zijn nu één.

Ik aanbid U, Hart van mijn' God, van mijn' Verlosser en Koning, dat waarlijk en werkelijk in mijn hart tegenwoordig is . . .

Te gelijk met mij, zullen alle Engelen, alle zalige Geesten en geheel het hemelsche hof U aanbidden, loven en prijzen . . .

O liefde! o onbegrensde liefde! o oneindig beminnenswaardig, heilig en volmaakt Hart! U bemin ik, ja, ik bemin U uit geheel mijn hart. O hadde ik de harten van alle menschen, om ze U aan te bieden! Hadde ik den liefdegloed van alle Serafijnen, ten einde dien U alléén te wijden . . .

Ik heb slechts één hart: doch dit zal het uwe zijn, geheel het uwe, het uwe geheel alléén! U en U alléén zal het beminnen . . .

Uw Hart is geheel het mijne, en het mijne geheel het uwe! Uwe liefde tot mij is grenzeloos, ook mijne liefde tot U zal zich geen' grenspaal stellen . . .

O Hart van mijn God, hoe kondet Gij U zoo diep vernederen en tot mij komen? De hemelen zijn niet waardig, dat Gij daar binnen woont, en Gij wilt U opsluiten in mijn hart! Ik heb niet de minste genade verdiend: en Gij wilt mij uw hart schenken!..

II.

Wanneer de H. Maagd Maria U in haren

kuischen schoot ontvangen zou, achte zij zich zulk eene gunst niet waardig: en gij deelt ze mede aan mij, aan mij die zelfs uw blik niet waardig ben..

Uw beminde Leerling mogt, ten bewijze uwer groote liefde tot hem, op uwe aanbiddenswaardigste borst rusten: doch wat mij betreft, Gij zelf rust in mijn hart..

Mijn God, hoe wonderbaar is uwe magt en grootheid! Maar hoe onuitsprekelijk is uwe goedheid en barmhartigheid...

O mijne ziel, prijs den Heer en geef u geef u gansch en al over aan de vervoeringen uwer vreugde! Doch verdiep u nog meer in dankbaarheid en erkentelijkheid. 1)

Ja, alleraanbiddelijkst Hart van mijn God, ik draag U een hart op vol van dankbaarheid, voor uwe onuitsprekelijke gaven. Nimmer! nimmer! wil ik U vergeten, mijn' Weldoener, noch de grootheid der genade, noch de geringheid en nietigheid van dengene, die alles zoo weinig verdiende.

Hemel en aarde en alle schepselen noodig ik uit, om met mij uwe grootheid te aanbidden, uwe wonderen met verbazing te aanschouwen, uwen lof te bezingen en alzoo mijner zwakheid te hulp te komen, en mij in de voldoening mijner schuld bij te staan.

III.

Allerheiligst Hart, daar Gij nu in mij zijt,

1) *Benedic anima mea Domino. Ps. CII, 1.*

en van mijn hart bezit hebt genomen, zoo spreek tot mijn hart, laat het uwe goddelijke stem vernemen, zeg aan hetzelfde alles, wat U ter verheerlijking en mijn hart zelf tot heil strekken kan...

Vergenoeg U echter niet met woorden, handel ook in hetzelfde: werk daar binnen de wonderen uit uwer almacht en liefde! Neem alles uit mijn hart, wat U mishaaft! Laat niets daarin, wat uw' blik kwetsen, uw Hart bedroeven kan..

Ruk het van alles los! geef, dat het de ijdelheid en nietigheid van de wereld en al het aardse regt moge inzien...

God der liefde gedoog niet, dat ik U met eene flauwe liefde beminne. O hoe grievend is het thans voor mij, U zoo weinig bemind, U zoo slecht gediend te hebben! Zoude ik in de toekomst ooit weder mijn hart aan iets anders kunnen hechten, dan aan U? Zoude dit hart ondankbaar genoeg zijn, om U nogmaals trouweloos te verlaten?...

Allerheiligst Hart! Alleraanbiddelijkst Hart! Niet ophouden mag ik met U te loven en te prijzen. Gij schenkt U zelve aan mij zonder terughouding: zoude mijn hart dan ook niet door daden aan U zijne onderwerping en liefde toonen?...

Laat mij erkennen, o Heer, wat Gij van mij verlangt: mijn hart is bereid, om alles voor U te doen. 1)

1) Paratum cor meum, Deus, paratum cor meum. Ps. LVI, 8.

Mijn God, tot dankzegging offer ik U niet alleen alle gevoelens en bewegingen, maar ook alle verzakingen en ontberingen mijns harten op...

Uit liefde tot U, wil ik alles uit dit hart verwijderen, wat uwer goddelijke liefde in den weg zou kunnen staan...

Uit liefde tot U, wil ik bij die gelegenheid... mij geweld aandoen, en mijne driftigheid en ligtgeeraaktheid onderdrukken en overwinnen..

Uit liefde tot U, wil ik dat kruis en lijden... geduldig verdragen. Want draag ik het met liefde, zoo zal het aan uw Hart tot des te grootere verheerlijking strekken, des te smartelijker en zwaarder het aan het mijne valt...

Uit liefde tot U, wil ik in die gelegenheid... waarin ik zoo dikwerf het geduld verloor, naar behooren, zachtmoedig en geduldig blijven...

Uit liefde tot U, wil ik de luimen, den gemoedsaard van dien mensch..., met wien ik leven moet, en die mij zoovele gelegenheden tot lijden en verdiensten geeft, zonder bitterheid verdragen...

IV.

O Hart van mijn God, Gij verlangt nogiets van mijn hart, — ik voel het. Sedert lang weiger ik U een offer, en ik weet, dat Gij het begeert. Hoe konde ik het ontzeggen aan uw Hart, hetwelk dit offer met zoo groote liefde vordert! Ik mag mij gelukkig noemen, dat Gij U verwaardigt hetzelfde aan te nemen! Ja, mijn God, van ganscher harte

breng ik U dit offer, 't mag kosten wat het wil. En ik wil aan dit offer getrouw blijven, en de hand niet meer heiligschendend daarnaar uitstrekken. Nadat uw Hart mij met zooveel genade en goedheid overladen heeft, verdient het duizendmaal grootere en zwaardere offers...

In alles echter, o goddelijk Hart, in alles wil ik naar uwe stem hooren, uwe inspraken volgen, uwe deugden nastreven, overeenkomstig uwe geboden en raadgevingen denken, spreken en handelen, kortom : uw leven leven. O welk een geluk is het, van dank en liefde vervuld, met den Apostel te kunnen uitroepen : *Ik leef, niet meer ik, maar Christus leeft in mij.* 1)

O allerheiligst Hart, kondet Gij toch bestendig bij mij blijven en in mij leven ! Laat mijten minste, o Heer, het nieuwe leven en het nieuwe hart, wat Gij in mij geschapen hebt, ten onderpand zijn van het onsterfelijk leven, hetwelk Gij voor mij in uw Hart en in uwe heerlijkheid bereid houdt.

GEDACHTEN EN OVERWEGINGEN

OP DEN COMMUNIEDAG.

I.

De heiligen, o God, aanschouwen U in den

1) Vivo autem, jam non ego; vivit vero in me Christus.
Ad Gal. II, 20.

hemel, zonder het ooit moede te worden: en ik, zoude ik uwe tegenwoordigheid kunnen vergeten, en het moede worden, om met U te spreken?...

Koning der koningen, daar Gij heden uw' in-trek in mijn hart hebt genomen, heersch dan ook Gij geheel en al daar binnen.

Heersch over mijn verstand door overweging uwer grootheid..

Heersch over mijn geheugen door bestendige herinnering aan uwe weldaden...

Heersch over mijnen wil door diens volledige onderwerping aan den uwen...

Heersch vooral over mijn hart door heiliging van al deszelfs gevoelens, neigingen en begeerten. Moge het geen ander verlangen hebben, dan U te behagen, geene andere vrees, dan u te beledigingen, geen' anderen troost en geene andere vreugde, dan de uwe te zijn en U te beminnen.

Sluit den ingang mijns harten af voor alle schepselen. Doch Gij, o mijn Jesus, die thans in mijn hart heerscht en al zijne ellende aanschouwt, heb medelijden, genees mijn hart, heilig het, en maak het uwer waardig...

O dat de bewegingen en gevoelens uws Harten mijn hart tot gelijke gevoelens en neigingen aanvuren...

Dat de vlam uws Harten mijn hart vertere!...

Dat de teedere liefde uws Harten mijn hart treffe!...

Dat de standvastigheid uws Harten mijn hart in het willen en beminnen bevestige!...

Dit smeek ik van U! Dit verwacht ik van uwe goedheid! Zoudt Gij mij, wijl Gij mij uw Hart gegeven hebt, uwe genade kunnen weigeren? Stort ze overvloedig uit in mijn hart, en geef, dat hetzelfde trouw aan al uwe gaven beantwoorde.

II.

Mijn God, Gij gaaft U zelve heden aan mij, onder de gedaante van het H. Sakrament verborgen. Wanneer zal ik U ontsluijerd en in den glans uwer heerlijkheid bezitten? Heden hebt Gij mij het onderpand der eeuwige kroon gegeven, derhalve hoop ik ook vastelijk haar eenmaal te bezitten.

Wanneer zult Gij mij voor eeuwig met U vereenigen? O verkort den tijd mijner ballingschap: neem mij weldra weg uit dit trandendal, waar ik slechts leef onder zuchten en weenen en voortdurend gevaar, van U te beledigen en te mishagen...

Bewaar ten minste gedurende den nog overigen tijd mijns levens mijn hart in uwe genade en liefde; ondersteun en troost mij: vereenig mij steeds inniger met U...

Moge, zoo lang ik leef, mijn geest uwe oneindige verhevenheid aanbidden, mijn hart uwe onuitsprekelijke schoonheid beminnen, mijne

tong uwe ontelbare weldaden verkondigen, mogen al de krachten mijner ziel uwe barmhartigheid prijzen, mogen al de dagen en oogenblikken mijns levens voorbij snellen in afwachting der eenwige zaligheid, van die zaligheid, waar alle harten in uw alleraanbiddelijkst Hart vereend, U loven, aanbidden en beminnen zullen in alle eeuwigheid. Amen.

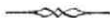

LAATSTE GROET

TER EERE VAN

JESUS' HEILIG HART.

(Volgens de H. Gertrudis.)

Ik groet U, o allerzoetst Hart van Jesus! zoetklinkend instrument der H. Drievuldigheid. Ik groet U, honigvloeiend Hart van Jesus, levende bron van alle goedheid en genade. Ik groet U, o liefderijk Hart van Jesus! alleredelste schatkamer van al de rijkdommen Gods. Duizend en duizendmaal groet en zegen ik U, en uwe goddelijke goedheid, welke de bron en de oorsprong is van alle barmhartigheid. O edel, o kostbaar Hart van Jesus! door die wederzijdsche liefde, welke U met de H. Drieëenheid verbindt, groet en vereer ik U in den overvloed van al de genaden, welke van U zijn uitgegaan over alle heilige en godvruchtige zielen, die Gij zoo dikwijls

hebt besproeid en dronken gemaakt door de liefdestroomen uwer goddelijke zoetheid.

O Hart van Jesus! o zoet, o liefdevol, o eeuwig beminnenswaardig, o van zoetheid en liefde overvloeiend Hart, mijne ziel dompelt zich in den diepen oceaan uwer liefde; en in den afgrond uwer barmhartigheden begraaf ik al mijne onvolmaaktheden en zonden. Ik offer U mijn' arbeid en mijn zweet, mijne ellende en mijne benaauwdheden: U betrouw ik mijn leven en het einde mijns levens. O Hart, dat de geurigste wierook het aangenaamste reukwerk, het waardigste offer zijt, offer Gij U zelf op het gouden altaar der verzoening, om al de dagen terug te koopen, welke ik heb doorgebracht, zonder aan God de vruchten te geven, die Hij van mij verwachtte.

Ik loof U, o edel Hart van Jesus! in dezelfde liefde waarmee de H. Geest U op de edelste wijze in den schoot der reine Moeder-Maagd gevormd heeft. Ik vereer U, o allerzoetst Hart van Jesus! in dezelfde liefde, waarin de allerheiligste Drie-vuldigheid U met alle hemelsche gaven versierd heeft. Ik vereer U, o beminnenswaardigst Hart van Jesus! in dezelfde liefde, waarvan Gij ten allen tijde hebt gebrand voor het heil der menschen. Ik vereer U, o goedertieren Hart van Jesus! in dezelfde liefde, welke U op het kruis, den smartelijkstendood stervend, verbrijzeld heeft. Ik aanbid U, o getrouw Hart van mijn' Jesus, in dezelfde liefde, waarmede Gij gewild hebt, dat eene lans U doorboorde.

En nu keer ik mij tot U, o hoogwaardigste Godheid, ik loof, ik vereer en zegen U, door dat eeuwig gezegend Hart, en dank U dat Gij dit goddelijk Hart door zoovele genaden en gaven verheerlijkt hebt. Met allen mogelijken eerbied, en de innigste liefde offer ik aan uwe opperste Majesteit dat zachtmoedig en edel Hart, dat Hart, hetwelk alle harten zoo ver overtreft, dat verrijkt is met alle hemelsche gaven, en overvloeit van goddelijke zaligheid. Ach! ik bid U, moge dit Hart al het kwaad herstellen, wat ik ooit begaan en al het goede aanvullen, wat ik ooit verzuimd heb. Amen.

ONTBOEZEMING. 1)

Lof en glorie allerwegen
Rijze aan Jesus' Hart vol min!
Stroome uw jubelzang Hem tegen,
Aardsch en hemelsch Gods gezin!
Met het lofied opgestegen
Van ons aller Koningin.

1) Zie het boekje getiteld: „Gebeden en Gezangen voor het Jubilé van 1865.” (Te Leiden, bij J. W. van Leeuwen.)
De Vert.

EINDE.

I N H O U D.

De Vertaler aan den godvruchtigen Lezer.	V
Inleiding. — Het Hart van Jesus, Bron en Toonbeeld der christelijke volmaaktheid.	X

OVERWEGINGEN.

	Blz.
Voorafgaand Hoofdstuk. Over de navolging van Jesus' H. Hart.	1
I. Hoofdst. Over de éénheid van Jesus Hart met het eeuwige Woord, en hoe dat beminnelijk Hart Bron en Toonbeeld onzer vereeniging met de Godheid is.	3
<i>Schietgebed.</i> Aflaat	7
<i>Geestelijke Kernspreuken</i>	8
II. " Over de gehoorzaamheid, en hoe het beminnelijk Hart van Jesus Bron en Toonbeeld van deze deugd is.	9
<i>Schietgebed.</i> Aflaat. <i>Geestelijke Kernspreuken.</i>	13
III. " Over de godsdienst, en hoe Jesus beminnelijk Hart Bron en Toonbeeld dezer deugd is.	15
<i>Schietgebed.</i>	18
Aflaat. <i>Geestelijke Kernspreuken.</i>	19

IV.	Hoofdst.	Over het gebed, en hoe het beminnelijk Hart van Jesus Bron en Toonbeeld is van het leven des gebeds.	21
		<i>Schietgebed.</i>	24
		<i>Aflaat. Geestelijke Kernspreuken.</i>	25
V.	"	Over den lof van God, en hoe het beminnelijk Hart van Jesus Bron en Toonbeeld van het leven van lofprijzing is. . . .	27
		<i>Schietgebed. Aflaat. Geestelijke Kernspreuken.</i>	31
VI.	"	Over de dankzegging, en hoe het beminnelijk Hart van Jesus Bron en Toonbeeld der dankzegging is.	33
		<i>Schietgebed. Aflaat. Geestelijke Kernspreuken.</i>	37
VII.	"	Over het offer, en hoe Jesus' beminnelijk Hart Bron Toonbeeld van het leven van offerande is.	39
		<i>Schietgebed.</i>	43
		<i>Aflaat. Geestelijke Kernspreuken.</i>	44
VIII.	"	Over de herstelling en hoe Jesus' Hart Bron en Toonbeeld van het leven van herstelling is.	46
		<i>Schietgebed. Aflaat. Geestelijke Kernspreuken.</i>	50

IX.	Hoofdst.	Over de heiligheid, en hoe Jesus' beminnelijk Hart Bron en Toonbeeld der heiligheid is.	52
		<i>Schietgebed.</i> Aflaat.	55
		<i>Geestelijke Kernspreuken</i> . . .	56
X.	"	Over den haat der wereld en hoe Jesus beminnelijk Hart Bron en Toonbeeld van dien haat is.	57
		<i>Schietgebed.</i> Aflaat. <i>Geestelijke</i> <i>Kernspreuken.</i>	62
XI.	"	Over het gewone leven, en hoe Jesus' beminnelijk Hart Bron en Toonbeeld van 'tgewone leven is.	64
		<i>Schietgebed.</i>	67
		Aflaat. <i>Geestelijke Kernspreu-</i> <i>ken.</i>	68
XII.	"	Over het verborgen leven in God, en hoe Jesus' beminne- lijk Hart Bron en Toonbeeld van dat verborgen leven is.	69
		<i>Schietgebed.</i>	73
		Aflaat. <i>Geestelijke Kernspreu-</i> <i>ken.</i>	74
XIII.	"	Over de nederigheid, en hoe Jesus' beminnelijk Hart Bron en Toonbeeld dezer deugd is.	75
		<i>Schietgebed.</i> Aflaat. <i>Geestelijke</i> <i>Kernspreuken</i>	80

	Blz.
XIV. Hoofdst. Over de zachtmoedigheid en hoe het beminnelijk Hart Bron en Toonbeeld dezer deugd is.	82
<i>Schietgebed. Aflaat. Geestelijke Kernspreuken.</i>	86
XV. " Over de zelfverloochening, en hoe Jesus' beminnelijk Hart Bron en Toonbeeld dezer deugd is.	88
<i>Schietgebed. Aflaat.</i>	91
<i>Geestelijke Kernspreuken.</i>	92
XVI. " Over de armoede, en hoe Jesus' beminnelijk hart Bron en Toonbeeld dezer deugd is.	93
<i>Schietgebed. Aflaat. Geestelijke Kernspreuken.</i>	97
XVII. " Over den inwendigen vrede, en hoe Jesus' beminnelijk Hart Bron en Toonbeeld van dezen vrede is.	99
<i>Schietgebed. Aflaat.</i>	102
<i>Geestelijke Kernspreuken.</i>	103
XVIII. " Over de christelijke zedigheid, en hoe Jesus' beminnelijk Hart Bron en Toonbeeld dezer deugd is.	104
<i>Schietgebed. Aflaat. Geestelijke Kernspreuken.</i>	108

XIX.	Hoofdst.	Over de glorië, en hoe Jesus' beminnelijk Hart Bron en Toonbeeld der ware glorie is.	109
		<i>Schietgebed. Aflaat. Geestelijke Kernspreuken.</i>	114
XX.	"	Over het goddelijk kindschap, en hoe Jesus' beminnelijk Hart Bron en Toonbeeld van dit kindschap is.	116
		<i>Schietgebed. Aflaat. Geestelijke Kernspreuken.</i>	120
XXI.	"	Over het geloof, en hoe Jesus' beminnelijk Hart Bron en Toonbeeld dezer deugd is.	122
		<i>Schietgebed. Aflaat. Geestelijke Kernspreuken.</i>	127
XXII.	"	Over de hoop, en hoe Jesus beminnelijk Hart Bron en Toonbeeld van deze deugd is.	129
		<i>Schietgebed.</i>	133
		<i>Aflaat. Geestelijke Kernspreu- ken</i>	134
XXIII.	"	Over de liefde tot God, en hoe het beminnelijk Hart van Jesus' Bron en Toonbeeld dezer deugd is.	135
		<i>Schietgebed. Aflaat. Geestelijke Kernspreuken</i>	139

		Blz.
XXIV	Hoofdst. Over den ijver voor Gods glorie, en hoe het beminnelijk Hart van Jesus Bron en Toonbeeld dezer deugd is.	141
	<i>Schietgebed. Aflaat. Geestelijke Kernspreuken.</i>	145
XXV.	" Over de goede begeerten, en hoe het beminnelijk Hart van Jesus Bron en Toonbeeld dezer deugd is.	147
	<i>Schietgebed</i>	152
	<i>Aflaat. Geestelijke Kernspreuken.</i>	153
XXVI.	" Over de liefde tot den naaste, en hoe Jesus' beminnelijk Hart Bron en Toonbeeld dezer deugd is.	155
	<i>Schietgebed. Aflaat.</i>	159
	<i>Geestelijke Kernspreuken.</i>	160
XXVII.	" Over de bescheidenheid in het spreken, en hoe Jesus' beminnelijk Hart Bron en Toonbeeld dezer deugd is.	162
	<i>Schietgebed. Aflaat.</i>	166
	<i>Geestelijke Kernspreuken.</i>	167
XXVIII.	" Over de deugd van Barmhartigheid, en hoe Jesus' beminnelijk Hart Bron en Toonbeeld dezer deugd is.	168

	<i>Schietgebed. Aflaat. Geestelijke Kernspreuken.</i>	173
XXIX Hoofdst.	Over den ijver voor het heil van den naaste en hoe Jesus' beminnelijk Hart Bron en Toonbeeld dezer deugd is.	175
	<i>Schietgebed. Aflaat. Geestelijke Kernspreuken.</i>	181
XXX. "	Over de heilige Eucharistie, en hoe het beminnelijk Hart van Jesus in dit Altaargeheim Bron en Toonbeeld van alle christelijke deugden is.	183
	<i>Schietgebed. Aflaat. Geestelijke Kernspreuken.</i>	187
Oefeningen	voor den eersten Vrijdag van iedere maand.	190
I.	Wat Jesus van den ondank der menschen te lijden heeft.	192
II.	Het Hart van Jesus, de troon der liefde en der smart.	197
III.	De liefdevolle wegschenking van het goddelijk Hart in 't Allerh. Sakrament des Altaars.	202
IV.	Zaligheid van het Hart van Jesus in 't Sakrament des Altaars.	206
V.	De genaden, welke het Hart van Jesus in 't heilig Sakrament des Altaars voor ons bereid houdt.	209

VI.	Het offer van Jesus' Hart in 't heilig Sakrament des Altaars. . .	214
VII.	Ootmoed van Jesus' Hart in 't heilig Sakrament des Altaars. . .	217
VIII.	Liefde van Jesus' Hart in 't heilig Sakrament des Altaars . . .	221
IX.	Het werkdadig leven van Jesus' Hart in het heilig Sakrament des Altaars.	225
X.	Het verborgen leven van Jesus' Hart in 't heilig Sakrament des Altaars.	230
XI.	Leven der verheerlijking van Jesus' heilig Hart in 't heilig Sacrament des altaars.	235
XII.	Het Hart van Jesus voltooit zijn offer in het H. Sakrament des Altaars.	239
	Twaalf overwegingen over het leven van 't heilig Hart van Jesus in het Tabernakel.	243
	Negen overwegingen of negendaagsche oefening ter voorbereiding tot het feest van Jesus' H. Hart.	249
I.	Het Hart van Jesus eindeloos beminnenswaardig.	250
II.	Het Hart van Jesus verlangt bemind te worden.	254
III.	Het Hart van het Kind Jesus.	257
IV.	Het Hart van Jesus met Maria Magdalena	261

V.	Het Hart van Jesus bij de instelling van het H. Sakrament des Altaars	264
VI.	Het Hart van Jesus in den hof der Olijven.	267
VII.	Het Hart van Jesus aan het Kruis.	269
VIII.	Het Hart van Jesus bij de Kruisafneming.	272
IX.	Het Hart van Jesus bedroefd over het verlies van zoo vele zielen.	275
	Overwogingen of oefeningen op het feest van het H. Hart van Jesus.	279
	Goede meening voor vijf bezoeken bij het Allerheiligste Sakrament, ter gelegenheid van 'tfeest van Jesus' H. Hart.	286
	Gebeden en overwelingen bij gelegenheid van het feest van Jesus' H. Hart.	287
	Uit de verhandeling „ <i>de Passione</i> ”, welke aan den H. Bernardus wordt toegeschreven.	287
	Uit de geschriften der H. Gertrudis.	288
	Uit de geschriften der eerwaardige Maria der Menschwording.	289
	Uit de geschriften van Pater de la Colombière.	289
	Korte negendaagsche oefening, om eene bijzondere genade van Jesus H. Hart af te smeeken.	291

GEBEDEN EN OEFENINGEN,

WELKE DE VEREERING VAN JESUS GODDELIJK
HART TEN DOEL HEBBEN.

	Blz.
Wijze om alle handelingen aan Jesus H. Hart op te dragen, volgens de gelukzalige Margar.-Maria Alacoque. . .	300
Gebed van toewijding aan Jesus H. Hart.	305
Akt van eerherstel aan Jesus H. Hart, .	307
Gebeden tot het H. Hart van Jesus voor het uitgesteld Allerhoogwaardigst Sakra- ment.	310
Opoffering van Jesus' H. Hart aan den eeuwigen Vader.	317
Dagelijksch gebed van de H. Gertrudis tot Jesus' H. Hart.	318
Drie gebeden welke de Heer aan de H. Gertrudis als Hem bijzonder welgeval- lig geleerd heeft.	318
Korte gebeden tot Jesus' H. Hart, om de genade der zuiverheid.	320
Aanroeping der H. Maagd, naar 't voorbeeld van den H. Stanislaus, om haren zegen ter zuiverheid. . . .	321
Aanroeping in 't oogenblik der be- koring.	322
Gebeden van toewijding en opdracht aan het Allerheiligst Hart van Jesus, en	

van het H. Hart van Jesus aan den eeuwigen Vader.	322
Gebed door den Priester in tegen- woordigheid der geloovigen in de kerk te verrigten.	324
Zeven offeranden van 't H. Hart van Jesus aan den eeuwigen Vader. . .	327
Gebed van ouders voor hunne kinderen.	330
Gebed van kinderen voor hunne ouders	331
Vernieuwing der geloften voor or- despersonen.	332
Gebeden tot Jesus' H. Hart voor een stervende.	333
Rozekrans ter eere van het goddelijk Hart van Jesus.	337
Vereering der geheimen van Jesus' H. Hart	341
Verschillende gebeden en oefeningen tot het H. Hart van Jesus.	344
Liefde-akt tot Jesus' H. Zijde-wonde.	444
Eenige schietgebeden tot Jesus' H. Hart.	345
Gebed om genade voor alle ver- eerders des H. Harten.	346
Gebed tot het H. Hart ter gene- zing van een zieke.	347
Gebeden tot het H. Hart ter be- keering van een zondaar.	349

	Blz.
Negen officiën of bedieningen ter eere van 't heilig Hart van Jesus.	353
Litanie tot het goddelijk Hart van Jesus.	365
„Eer zij God in den hooge”. (<i>Gloria.</i>)	368
Smeekgezag tot den H. Geest. (<i>Veni Creator.</i>)	368
Lofzang op 't Allerheiligste Sakrament. (<i>Pange Lingua.</i>)	370
Dankzegging. (<i>Te Deum.</i>)	371
Oefening van den H. Kruisweg ter eere van Jesus H. Hart.	374
De heilige Ure.	389
Gebeden tot het allerzuiverste Hart van Maria.	397
Toewijding des harten aan Maria.	397
Begroetingen aan het allerreinste Hart van Maria.	397
Litanie tot het allerzuiverste Hart van Maria.	399
Gebed tot de heilige Harten van Jesus en Maria.	400

GEWONE GEBEDEN VAN DEN CHRISTEN.

Morgengebeden.	402
Avondgebeden.	414
Eenige korte gebeden of avondverzuch- tingen tot Jesus.	419

Gebeden gedurende het H. Misoffer ter eere van Jesus Allerheiligst Hart . . .	422
Eene andere wijze om godvruchtig de H. Mis bij te wonen.	437
Wijze om geestelijk te communiceren. . .	450
Gebeden en oefeningen vóór de Biecht. . .	452
Dankzegging na de Biecht voor Gods weldaden.	469
Gebed om de genade der volharding. . .	470
Gebeden en oefeningen vóór de H. Communie. . .	471
Na de H. Communie.	476
Communie-Oefeningen bijzonder voor de vereerders van Jesus' Goddelijk Hart. . .	480
Gedachten ter overweging vóór de H. Communie	481
Gedachten ter overweging na de H. Communie.	486
Gedachten en overwegingen op den Communiedag.	491
Laatste groet ter eere van Jesus' heilig Hart.	494
Ontboezeming.	497

